Phần 1

Chương 1

Lúc sáng sớm, trời còn tờ mờ, các trưởng lão trong tộc đã mở hội tranh cãi ầm ĩ. Cái kiểu đại hội động viên này mỗi ngày đều mở một lần vào lúc sáng sớm, để khích lệ ý chí chiến đấu của bản tộc.

Ta chỉ là một con tôm hạng bét, đương nhiên là bị xếp vào vị trí dành cho kẻ tép riu.

Trưởng lão chắc là già lắm rồi, nhìn lão, bình thường có bảo ta ăn ta cũng không ăn đâu, thịt lão vừa dai vừa cứng, lại nhiều chân, đuôi cũng không cong được đẹp như ta.

Tội lỗi quá, làm một con tôm, lại nghĩ đến mùi vị thịt tôm, thật đúng là vừa tàn nhẫn mà vừa đáng thương.

"Trong tộc chúng ta, không thiếu người có năng lực...", trưởng lão rung rung đôi râu dài, nói được nửa câu thì dừng lại, cực kỳ đắc ý nhìn mọi người, "Phải biết rằng, thanh tu là truyền thống của tộc Tôm chúng ta!".

Mọi người đều nghiêm túc lạ thường, thi nhau gật đầu, ta cũng bắt chước rung đùi đắc ý gật đầu theo.

"Tộc chúng ta, trải qua thanh tu, đạt tới cảnh giới cao, ngay cả Long tộc cũng không dám khinh thường, bọn họ âm thầm bội phục chúng ta, tôn kính chúng ta, vậy nên ban tặng thánh họ của Long tộc cho đấu sĩ của tộc chúng ta làm danh hiệu!".

Ai được thế? Ta tò mò vểnh tai, đợi trưởng lão lấy hơi nói tiếp.

"Dũng sĩ tộc chúng ta, được Long tộc ban tặng danh hiệu chính là... Tôm Hùm!", con Tôm Hùm hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, vặn vẹo thân thể, muốn thể hiện lòng tự hào của bản thân.

Mấy con tôm nhỏ khác cũng vui vẻ vặn vẹo theo, không khí lại càng nhiệt liệt. Theo ta thấy, đây chẳng khác gì đại hội khai trương bán hàng đa cấp.

Ta cười đến mức run rẩy, cái đuôi nhỏ rung rung.

Trưởng lão đứng trên tảng đá cao, vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy ta, nghiêm túc trừng mắt, bực bội nói: "Hạ Tiểu Mật, con tiên chất kém cỏi, mỗi ngày đều không nghe dạy bảo, mỗi lần đều lười biếng, con nói xem con còn hi vọng được gì hả? Hạ Tiểu Mật, ta hỏi con, con có chút lý tưởng nào không?".

Ta á khẩu không trả lời được, suy nghĩ đến nửa ngày, mới lắp bắp trả lời lão: "Trưởng lão, lý tưởng của con là muốn làm dũng sĩ bản tộc, làm thánh đấu sĩ

http://tieulun.hopto.org

của loài tôm, con muốn vượt Long Môn!", cái kiểu ăn nói mang tính khẩu hiệu đao to búa lớn, lừa gạt những kẻ đầu óc đơn giản, chính là sở trường của ta.

Quả nhiên trưởng lão lập tức cảm động, bao nhiêu râu ria đều rung rung, "Đây là lý tưởng có cốt khí nhất mà ta từng nghe thấy!".

"Có thể hi vọng, Hạ Tiểu Mật, chỉ cần con quyết tâm, cảnh giới tối cao của tôm hùm chúng ta chắc chắn sẽ vượt Long Môn!".

Vì thế, tất cả mọi người bắt đầu lạc quan.

Tinh thần quần chúng trước nay chưa bao giờ cao như thế, ngay cả trưởng lão, da thịt cũng ửng đỏ lên, hẳn là đã mơ màng ảo tưởng đến tương lai tươi đẹp rồi.

Sóng nước đột nhiên dập dờn, đám tôm tép cảnh giác, chạy tán loạn tìm chỗ núp, ta biến thành tôm chưa được bao lâu, phản xạ còn chậm, đến khi ta phát hiện ra có nguy hiểm thì lũ tôm tép ngồi đằng trước đã bị một con cá chép đen vĩ đại nuốt sống.

Trưởng lão chạy chậm, bị cá chép đen nuốt một phát, ngậm ngậm một lúc thì phun ra, lòng tự tôn mãnh liệt của lão bị tổn hại dữ dội, quyết định chặn đường con cá chép đen bằng mọi giá, kiên cường phản kháng.

Con cá chép đen tức giận vô cùng, mạnh mẽ uốn éo thân mình, cái đuôi vĩ đại quất vào đầu trưởng lão, đánh lão bay ra ngoài.

Chỉ có điều, uốn éo thân mình xong, nó đổi hướng lao về phía ta.

Ta ngây ngốc đứng nhìn nó bơi tới, tôm tép bên cạnh đều bỏ chạy tán loạn, chỉ còn một mình ta, trừng đôi mắt nhỏ, đối diện với nó.

Nó há mồm như một chậu máu to, rống lên như muốn nuốt sống ta.

Ta bị cuốn theo dòng nước hút vào trong mồm nó, cố quẫy phạch phạch, dòng nước bỗng dưng xoay tròn, ta lọt qua kẽ răng nó chui ra ngoài. Toàn bộ quá trình nghe thì dài nhưng xảy ra chỉ trong chớp mắt, nếu như tôm có thể đổ mồ hôi lạnh, ta đoán chắc ta đã ướt đẫm toàn thân.

Vừa bơi được ra ngoài, ta tiếp tục mắt nhỏ trừng mắt to với nó.

"Xin lỗi, ta bẩm sinh nhỏ bé!", ta cảm thấy ta đương nhiên phải xin lỗi vì bản thân trời sinh kém cỏi.

Con cá chép đen ngẩn người, đột nhiên miệng cong cong cười quỷ dị, đồng thời phun ra một câu tiếng người: "Không sao, chỉ trách răng ta thưa thớt...".

Ta ứa ra mồ hôi lạnh, râu đuôi đều run rẩy, cảm giác vừa nãy giống như rơi vào trong một cái hồ đầy nước.

Nhìn con cá chép đen có vẻ rất vui, đột nhiên lại há mồm, hớp một phát ngậm lấy ta, ta suýt chút nữa òa ra khóc nức nở, nhưng sau khi bơi qua bơi lại

http://tieulun.hopto.org

trong miệng nó một lúc, ta đột nhiên vui vẻ phát hiện ra, nó không có nuốt ta vào bụng.

Rồi bỗng dưng ta cảm thấy yên tâm.

Ôi, hơi đâu mà suy nghĩ chuyện dư thừa, có thể sống lâu thêm một phút là vui vẻ thêm một phút. Ta bơi trong miệng nó, ra sức gọi tới gọi lui, chỉ chờ nó vừa mở miệng ra trả lời, ta sẽ liều mạng bơi ra ngoài.

Nhưng nó phản ứng rất nhanh, ta vừa chui ra, nó lại hút ta vào, cứ chui ra lại bị hút vào, cứ như thế mười lần, ta mệt đến mức không động đậy nổi, dứt khoát không ngược đãi bản thân nữa, nằm yên trong miệng nó.

Không bao lâu, ta ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng nghe thấy một giọng nói, nhỏ nhẹ tinh tế.

"Ca ca, sao huynh lại dẫn con tôm nhỏ này về?", giọng nói thanh thúy, rất dễ nghe.

Ta không nhịn được tò mò trợn mắt lên, nhìn thấy một đứa bé hồng hào mũm mĩm, mắt to đen láy, môi đỏ căng mọng, trên đầu có hai bím tóc đuôi sam, hiện tại nó đang tập trung tinh thần cẩn thận quan sát ta.

"Tiểu đệ, lúc ca ca đi ra ngoài tìm đồ ăn, phát hiện ra con tôm nhỏ này, nó biết nói tiếng người, nghe rất thú vị, quyết định ngậm nó đem về, tặng cho đệ làm thú cưng!".

Ôi, học tập ngoại ngữ quan trọng đến cỡ nào a... Hiện tại ta rốt cuộc đã hiểu một nghề nuôi thân nghĩa là thế nào.

Ta đổ mồ hôi hột nhìn về phía người vừa trả lời, là một chàng trai mặc áo trường bào màu xanh nhạt, mày rậm mắt to, dáng vẻ khôi ngô, nhếch miệng một cái lập tức làm cho ta liên tưởng tới con cá chép đen lúc nãy.

"Ha ha, con tôm nhỏ tỉnh rồi, đệ chơi với nó đi nhé!", hắn túm đuôi kéo lê ta tới chỗ đứa bé, vung vẩy thân ta làm mẫu.

Ta bị hắn vung vẩy đến mức váng đầu hoa mắt, toàn thân run run.

"Ca, huynh giết chết nó mất! Nó đang run rẩy kìa!", vẫn là nhóc này có lương tâm, trực tiếp đoạt lại ta từ trong tay chàng trai thô lỗ, dè dặt cẩn thận đặt ta vào lòng bàn tay.

Ta vẫn chưa hết kinh hoảng, theo phản xạ có điều kiện cảm ơn nó: "Bạn hữu à, cảm ơn!".

Nó lập tức vừa mừng vừa sợ, quay đầu nhìn chàng trai, kêu to: "Đại ca, nó thật sự có thể nói kìa, phát âm quan thoại của nó còn chuẩn hơn đệ!".

Ta rơi lệ, từng là một thiếu nữ nói tiếng phổ thông xuất sắc, lần đầu tiên nhận ra ích lợi của tiếng phổ thông trong một thế giới khác.

http://tieulun.hopto.org

“Ca ca, trận đấu thú cưng ngày mai, đệ nhất định phải mang nó theo!”, thằng nhóc vui vẻ đứng lên, vươn bàn tay nhỏ múp míp nhẹ nhàng vuốt ve ta, ta xoay xoay đuôi, thoải mái để mặc nó mát xa toàn thân cho ta.

Anh chàng thô lỗ kia hiển nhiên là không đồng ý với kế hoạch của thằng nhóc, do dự một lúc lâu, nói: “Huynh cảm thấy không ổn, cuộc thi thú cưng này, người đến dự thi đều là hoàng thân quốc thích, thú cưng của bọn họ đều có đạo hạnh cao, đệ chỉ mang theo một con tôm nhỏ tới... Như vậy rất mất mặt!”.

Thằng nhóc lập tức nước mắt rưng rưng nhìn ca ca, miệng nhỏ phúng phính nay phồng lên, bộ dạng đáng thương đến chết người.

Chàng trai vừa thấy vẻ mặt nó như thế, lập tức thở dài một hơi, chuyển mục tiêu qua nhìn chằm chằm con tôm nằm trong lòng bàn tay nó, “Ngươi có tài nghệ gì không?”.

Ta cạ cạ mấy sợi râu tôm vào nhau, ngại ngùng hết nửa ngày rồi mới nhỏ giọng đáp: “Ta biết múa cột...”.

À, ta quên mất, ta vốn biết múa cột, ta là fan cuồng nhiệt nhất của hội múa cột trong thành phố, mỗi ngày đều ôm cột ở phòng tập nhảy múa nửa buổi, luyện vài động tác như là Phật Sơn vô ảnh cước, ngoại trừ việc tỏ ra yêu mị quyến rũ, còn lại cái gì cũng đều học qua.

Dùng lời của huấn luyện viên mà nói, lúc ta múa cột giống hệt như ta đang trả thù đời, không chỉ nghiến răng nghiến lợi, mà còn giống một con đười ươi lắc tới lắc lui. Hôm nào ta tới múa cột, ngày đó số người đến tập sẽ giảm một nửa, huấn luyện viên cũng sợ ta, mở riêng một phòng đơn cho ta ôm cột luyện một mình.

Đáng tiếc là sau khi bị biến thành tôm, không cách nào nhảy được những điệu múa cao thâm như vậy nữa, chẳng lẽ bảo ta dùng đuôi tôm cọ tới cọ lui à.

Không đời nào!

Chàng trai sửng sốt, lập tức từ chối thẳng thừng, thái độ uy hiếp, “Còn gì khác không, tốt nhất là ngươi nói cho rõ, nếu không ta sẽ nuốt sống ngươi!”.

Ta sợ tới mức run run, dùng râu tôm ôm đầu suy nghĩ sống chết, à, có rồi, ta giơ chân tôm xin phát biểu, “Có, ta biết ca hát!”.

“Tốt! Ngày mai ngươi sẽ ca hát!”, hắn có vẻ vừa lòng, vỗ vỗ lên vai thằng nhóc, cười ha ha, “Tiểu Tiểu, đệ đi chơi đi, ca ca đi tìm vài thứ lấp đầy hàm răng!”.

“...”, đứa bé và ta cùng trợn mắt há mồm nhìn hắn khoa trương cười to. Hắn cười rộ lên rất cao hứng, giống như người ta bắn súng liên thanh, bắn từ trái sang phải, góc độ đều đã tính toán kỹ càng, bắn đến một góc cố định rồi dừng lại, sau đó tiếp tục bắn từ phải sang trái.

http://tieulun.hopto.org

“Ca ca huynh ấy... Đang học tập kiểu cách quan gia loài người...”, chắc là cảm thấy xấu hổ, nó lắp bắp giải thích với ta.

Ta dùng đôi mắt ti hí, đáp lại ánh mắt kiên định của nó: Ta biết.

Kỳ thật, phong cách quan gia cười rộ đều có tiết tấu, phân biệt thế này, một lần ha ha, hai lần ha ha... Oáp, buồn ngủ quá, ta miên man suy nghĩ một lúc thì lại chìm vào trong mộng.

Ta không biết mấy con tôm khác có nằm mơ hay không, nhưng kỳ lạ là, ta biết nằm mơ, giấc mơ này dây dưa không dứt, rối rắm cực kỳ, cứ như là ngày nào cũng đúng tám giờ ngồi xem phim truyền hình sến súa dài tập.

Trong mơ, ta là một mỹ nhân cổ điển dáng người siêu đẹp, lúc bước đi tư thế yểu điệu, trâm vàng trâm ngọc cắm đầy đầu lấp la lấp lánh, nhưng không hề thô tục chút nào.

Mỗi khi lướt qua tấm màn màu hồng phấn, sẽ thấy một cái vỏ sò rất lớn, miệng lúc đóng lúc mở, có tia sáng nhè nhẹ phát ra thu vào.

Tia sáng nhu hòa mà thánh khiết, ta đứng phía trước vỏ sò đó, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ.

Cái cảm giác này giống như bầu trời đổ sập xuống, một vài lần ở trong mơ ta muốn vươn tay chạm đến tia sáng kia, nhưng đều bị một tiếng hét lớn thức tỉnh.

Giọng đó thật ra thì rất êm tai, nhưng mà ngữ điệu nhàn nhạt lạnh lùng, lại còn có chút uy nghiêm, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi tận đáy lòng.

Gần đây, giấc mơ càng lúc càng dài, cảnh tượng cũng rõ ràng hơn nhiều, giống như chơi game 3D, bàn trang điểm ở đâu, giường ngủ ở đâu, tủ quần áo ở đâu, ta đều có thể chỉ rõ.

Nhưng cảnh trong mơ hôm nay lại không giống như vậy...

Không giống chỗ nào?

Bởi vì trong mơ hôm nay, còn có thêm một người!

Chương 2

Bởi vì trong mơ hôm nay, còn có thêm một người!

Cảnh trong mơ vẫn giống như trước, trình tự xảy ra cũng hệt như cũ, gió theo hành lang nhẹ nhàng cuốn tới, thổi tấm màn bay lên, ta diện một cái váy dài màu đỏ tươi, trâm vàng gài đầy đầu, chậm rãi lướt qua tấm màn hồng phấn, sau đó là đại sảnh thật dài, lại thấy cái vỏ sò vĩ đại, trong lúc vỏ sò đóng đóng mở mở, tia sáng tỏa ra bốn phía, nhẹ dịu mà thánh khiết.

Ta đứng yên nhìn vỏ sò trước mặt, không biết tại sao, đột nhiên không nhịn được ngáp một cái. Xin lỗi mi, vỏ sò à. N lần trước, ta thương tâm, ta đau khổ,

http://tieulun.hopto.org

lòng ta chua xót. Nhưng mà sau N lần cùng một cảnh giống hệt nhau, ta chỉ cảm thấy hờ hững.

Dựa theo tình tiết phát triển như những giấc mơ trước, cảnh tiếp theo chắc chắn sẽ là ta vươn tay muốn chạm đến vỏ sò kia. Mà mấy lần trước cứ mơ đến đây là bị ngắt, ta sẽ giật mình thức dậy, nhưng mà lần này, ta chỉ mệt mỏi uể oải đứng nhìn vỏ sò, đầu óc đã theo trí tưởng tượng bay đến chỗ nào mất rồi.

Chẳng hạn như, vỏ sò vĩ đại thế này, có khi nào con sò bên trong đã già tới mức không nhúc nhích nổi không, hoặc là chuyện, ánh sáng tỏa ra bốn phía như vậy, có khi nào bên trong là cục nhân nguyên tử phóng xạ không...

Ta thật kinh ngạc, không ngờ đang nằm mơ mà ta vẫn có thể tưởng tượng phong phú thế.

Nhưng mà, chuyện xảy ra tiếp theo ta hoàn toàn không lường trước, ngay lúc ta đang đứng nghệt mặt ra, ta nghe thấy một giọng nói văng vẳng sau lưng: "Ngươi nên vươn tay chạm thử...".

Quả nhiên là giống game online 3D, còn có lời hướng dẫn, có phải bên dưới sẽ có nút nhận nhiệm vụ không?! Chẳng lẽ cảnh trong mơ của ta là phiên bản game online 3D à? Làm xong nhiệm vụ có được thưởng gì không?!

Ta nhất thời kích động, nhìn quanh bốn phía, quay đầu ra sau, nhưng không nhìn thấy cảnh tượng như ta mong đợi. Tấm màn hồng phấn vẫn mềm mại bay bay lất phất, bên ngoài tấm màn, mơ hồ có một bóng người cao lớn. Ta kinh ngạc, chẳng lẽ đây chính là NPC trong truyền thuyết?

Nghĩ vậy, ta cảm thấy phấn chấn hẳn lên, vừa tò mò vừa buồn cười, ngừng thở nheo mắt nhìn bóng người đó.

Bóng người đứng lặng một lát, chậm rãi vươn bàn tay tới thăm dò, từ tốn vén màn lên, ta hồi hộp nhìn không chớp mắt, thân hình người đó từ từ hiện ra sau màn.

Thứ hiện ra trước tiên là mộc góc áo bào của y, trường bào gấm màu cam, trên vải thêu một cái đầu rồng dữ tợn bằng chỉ kim tuyến nhạt màu. Đai lưng trên hông lóe sáng, treo một khối đá nhỏ hình trăng khuyết, bụi bám trên khối đá thành một lớp xám trắng.

Ta vẫn mang trái tim thiếu nữ, hiện tại nó đang đập bịch bịch trong lồng ngực, hận không thể bước tới giúp y vén tấm màn, để nhìn xem gương mặt phía trên dáng người cao ráo này đẹp trai đến mức nào.

Tấm màn lại chậm rãi nhấc lên, ta nhìn thấy cái cằm trắng trẻo trơn mịn của y, chỉ cần một cái cằm là đủ để tưởng tượng ra gương mặt tuấn lãng của người này, ta cuống quít nuốt một ngụm nước miếng, do dự bước về phía y. Trong lòng có cảm giác xúc động vì sắp được nhìn thấy y.

http://tieulun.hopto.org

Màn sa rốt cuộc được vén hẳn lên, nhờ vậy ta thấy được ánh mắt y, đen nhánh, vừa thâm sâu không nhìn thấy đáy như biển cả, vừa yên tĩnh che giấu cảm xúc mãnh liệt.

Hiển nhiên y cũng nhìn thấy ta, sắc mặt y bỗng trắng bệch, há to miệng, nhưng không hề phát ra tiếng, vẻ mặt khiếp sợ, tay nắm chặt tấm màn, nắm chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch, gân xanh hằn lên.

"Hi, anh đẹp zai!", ta nhấc tay bắt chước động tác vẫy tay thân thiết kinh điển của Công nương Diana, định tiến lên một bước bắt chuyện, cảnh trong mơ đột nhiên tối đen, ta a một tiếng, nhảy dựng lên trong cái tách nhỏ của Tiểu Tiểu, nhảy nhảy một lúc mới lấy lại bình tĩnh.

"Con Tôm, ngươi đang vận động làm nóng người hả?".

Ta quên mất, hiện tại ta là vật cưng của thằng nhóc này, đang bị nhốt trong cái tách uống trà của nó, nó nhìn thấy ta nhảy tới nhảy lui, đôi mắt đen thích thú tò mò mở to, ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng biết sắp phải tham gia trận đấu?".

Ta nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, ngước đôi mắt ti hí ngây ngốc nhìn nó.

"Aiz da, lúc nãy ngươi nằm yên không nhúc nhích trong chén, ta con tưởng rằng ngươi đã chết, đang định đem ngươi ra ngoài!", nó lo lắng nhấc ta ra khỏi tách trà, đặt ta trong lòng bàn tay xem xét cẩn thận.

Ta tiếp tục mắt nhỏ trừng mắt to với nó.

Nó dùng ngón tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta, vừa vuốt vừa nhẹ giọng dỗ ta: "Nếu ngươi làm cho bộ tộc cá chép đen chúng ta nở mày nở mặt trong trận đấu, sau này ta sẽ cưng chiều ngươi, ngươi muốn ăn cái gì cũng được, muốn chơi cái gì cũng được!".

... Ta yên lặng nhìn nó, hoàn toàn không có hứng thú, nó làm sao hiểu được tình cảnh của người bị biến thành một con tôm bé tẹo bằng nửa ngón tay út nằm giữa một bàn tiệc thịnh soạn cơ chứ.

"Ta cũng có thể trộm nước thần của ca ca, giúp ngươi biến thành hình người!", nó tiếp tục dụ dỗ ta.

Hai mắt ta phát sáng ngời ngời, có thể biến thành hình người hả?! Cái ý tưởng này, cứ nghĩ đến là thấy rạo rực, ta lập tức kích động, hoàn toàn quên mất hiện tại mình là một con tôm, đuôi nhỏ ngoe nguẩy vung vẩy hệt như đuôi cún, đầu tôm dụi dụi vào lòng bàn tay thằng nhóc.

"Ngứa quá!", nó cười ha ha, vừa cười vừa nhấc ta lên, thay ta vuốt thẳng hai sợi râu nhỏ, nghiêng đầu mơ màng: "Con Tôm, ngươi nói xem ta nên trang điểm cho ngươi như thế nào, mới thể hiện được khí chất cao quý của bộ tộc cá chép đen chúng ta?".

... Ta hoàn toàn không hiểu, lại nghệt mặt ra nhìn nó.

http://tieulun.hopto.org

“Ta nhớ ở chỗ của gia gia có bột chu sa, màu đỏ rất tươi, nếu nhuộm ngươi thành màu đỏ, chắc chắn ngươi sẽ là vật cưng sặc sỡ lóa mắt nhất trong trận đấu!”, nó nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên cười vui vẻ, ôm ta chạy ra ngoài.

... Ta giàn giụa nước mắt, nghĩ tới chuyện bị nhuộm thành màu đỏ chu sa, bỗng dưng có cảm giác như kiểu tráng sĩ thà chịu chết chứ không chịu nhục.

Ta vặn vẹo trong lòng bàn tay nó, đuôi vung qua vung lại, rồi cuốn quanh ngón tay nó thành một vòng tròn, nó lại càng cao hứng, “Con Tôm, ngươi cũng thích phải không?”.

“Ta biết ngươi sẽ thích mà!”, nó tự quyết định xong, hơi khép bàn tay lại, không cho ta ngọ ngoậy bên trong.

Ta buồn bực muốn chết, rụng một đoạn râu tôm, vui vẻ cái đầu ngươi, làm gì có ai vui vẻ bị biến thành một con tôm đỏ bừng, cái này không phải là tự mình tìm đến xui xẻo à?

Vì chỉ có con tôm bị luộc chín mới có màu đỏ như thế.

Nơi này dường như rất rộng, ta nhìn qua khe hở trong bàn tay thằng nhóc, thấy rõ cảnh xung quanh, nơi này có sơn có thủy, cây xanh bạt ngàn, cũng không khác gì những khu nhà xa hoa chốn nhân gian, còn có hành lang chín khúc mười tám ngã rẽ, thỉnh thoảng ta nhìn thấy mấy nha hoàn đầu cá và nha hoàn thân vỏ sò hành lễ với thằng nhóc, vậy mà nó cũng không thèm liếc nhìn, chạy một mạch như bay lướt qua bọn họ.

Sau khi đi qua hành lang, là đến sương phòng, nó quẹo trái rẽ phải một hồi, bước vào một gian thư phòng mang phong cách cổ xưa, nó thăm dò xung quanh, nhún người một cái, rón rén bước vào, vào đến tận buồng trong mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

“Chu sa ở đâu nhỉ?”, nó bắt đầu tìm kiếm quanh phòng.

Ta bị nó đặt xuống bàn viết chữ, bật bật người nhìn ngó khắp nơi, thấy nó mãi mà không tìm được chu sa, trong lòng ta vô cùng vui vẻ.

“Aiz, sắp đến giờ rồi, nếu không tìm được, ngươi chỉ có thể giữ nguyên bộ dạng tái nhợt hiện tại lên biểu diễn, aiz, thật sự khó coi!”, nó ấm ức, ánh mắt nhìn ta ai oán.

Ta tức giận bất bình, liên tục nhảy nhảy trên bàn hơn mười cái, ý muốn nói ta là một con tôm đang tức giận.

Ta vậy mà tái nhợt? Ta vậy mà khó coi? Làm một con tôm, ta vẫn tích cực hướng tới tương lai, mỗi ngày đều nghĩ đến việc biến thành người, lại còn có lý tưởng cao cả trở thành tôm hùm, nếu được làm một con tôm hùm, ta sẽ càng có thể thường xuyên vung vẩy ngoe nguẩy đuôi hệt như cún, chứ với bộ râu tôm

http://tieulun.hopto.org

nhỏ bé cùng cái đuôi tôm lung linh hiện tại của ta, trước mặt bộ tộc tôm, kiểu gì ta cũng chỉ là một con tôm nhỏ nhu nhược khả ái a!

"A, đây rồi!", thằng nhóc hoàn toàn không nhìn thấu nỗi phẫn uất của ta, từ trong ngăn kéo bàn moi ra được một cái hộp nhỏ, mở ra bên trong là bột phấn đỏ au, đúng là chu sa nó tìm kiếm nãy giờ.

"Rốt cuộc có thể tự hào rồi!", nó cười vui vẻ, nâng ta lên, dùng một cây bút lông thật lớn, quệt một lớp chu sa dày, rồi phe phẩy về phía ta.

Tư thế hoàn toàn không khác gì phết bơ vàng lên xâu thịt dê nướng!

Ta bị nó giữ chặt, không cách nào nhúc nhích, hai hàng nước mắt cũng bị nhuộm một màu đỏ tươi, sau đó phấn chu sa lại ập tới xuyên qua vỏ, bám vào trong thịt ta, bản thân từ vỏ đến thịt đều biến thành màu đỏ.

"Con Tôm, ngươi nhìn ngươi đi, ngươi nhìn đi!", nó vươn tay ra, kéo tới một cái gương nhỏ, đặt đối diện ta, ta nhìn thoáng qua, toàn bộ râu tôm chân tôm lập tức héo rũ xuống.

Nhân tiện lại rơi thêm một đoạn râu tôm.

Ta ngất, ta có cảm giác tuyệt vọng hệt như người bị bệnh ung thư, phải làm một con tôm rụt đầu rụt cổ, chứ nếu như sau này dùng cái thân đỏ chóe này nhảy nhót trước mặt mọi người, ta thấy chi bằng chết quách đi cho xong.

"Con Tôm, ngươi vui vẻ đến vậy sao, ngay cả râu ria cũng kích động đến mức rụng ra!", thằng nhóc thật sự không hiểu, bốc ta lên, cẩn thận xem xét.

"Được rồi, mau chuẩn bị tinh thần, sắp phải lên sàn đấu rồi!", nó hưng phấn vuốt ve đầu tôm của ta, ta vặn vẹo kỳ quái, thân thể trong lòng bàn tay nhỏ của nó liên tục ngọ ngoậy không yên.

Nó càng vui mừng khen ngợi ta: "Tốt, Con Tôm, phải giữ tinh thần phấn đấu như vậy!".

"Đi thôi, ngươi nhất định sẽ thắng!".

Ta mệt đến mức chẳng buồn vung đuôi, dùng cặp mắt nhỏ khinh bỉ liếc nó một cái: Chị mày còn lâu nhá! Sau khi vũ nhục nhan sắc chị mày thế này, còn muốn nhờ chị mày nhảy múa mua vui, nhiệt tình hát bài ca đội quân du kích à?!

Chuyện này chị mày tuyệt đối không làm!

Tinh thần ta càng lúc càng tệ, nó nâng người ta lên thầm thì vài câu, ta cứng người dứt khoát tránh né, từ đầu đến chân, ngay cả râu tôm cũng không cho nó đụng vào.

Nó vẫn vui vẻ hớn hở chạy đi, hai tay vung vẩy, lúc đi ngang qua hành lang, đột nhiên khựng lại, cung kính cúi đầu hành lễ.

"Con chào gia gia!", từ trong khe hở ngón tay, ta nhìn thấy đôi mắt to tròn của nó đảo đảo.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên không lâu sau, từ đầu bên kia hành lang, một ông lão râu dài tới ngực thong thả bước đến, diện bộ trường bào màu nâu nhạt, vừa nhìn thấy thằng nhóc liền cười cưng chiều: "Tiểu Tiểu à, con lại chạy đi đâu đấy?".

Ánh mắt thằng nhóc tha thiết nhìn ông lão, vô cùng ngọt ngào trả lời ông: "Gia gia, con muốn ra ngoài chơi, hôm nay có tổ chức trận đấu thú cưng của Thủy tộc, con rất tò mò, muốn đi xem thử!".

Ông lão bước tới gần, xoa xoa đầu nó, tươi cười hiền lành hòa ái: "Bảo Lão Rùa đưa con đi một đoạn, lúc ra ngoài chơi, phải ăn nói cẩn thận, có chuyện gì cũng phải nhịn, đây là cuộc thi của giới quý tộc ở Thủy tộc, không được nghịch ngợm gây chuyện!".

Thằng nhóc tươi cười đáng yêu, đầu nhỏ gật gật.

Đến cửa sau phủ cá chép đen, quả nhiên có một con rùa già vĩ đại, ta len lén nhìn qua ngón tay, tuy hơi thô kệch một chút, nhưng chắc là ở nhân gian không có được con rùa nào to thế đâu.

Thằng nhóc lễ phép cúi đầu, nói: "Ông Rùa, cám ơn ông!".

Lão Rùa cười hớn hở, bò bò qua, nằm sấp xuống ý bảo nó ngồi lên, ta nằm trong lòng bàn tay nó ngọ ngoậy, tìm một góc nhìn thích hợp để xem xét xung quanh.

Lúc Lão Rùa bắt đầu di chuyển, thằng nhóc hưng phấn mở lòng bàn tay, chỉ vào các tòa nhà xung quanh cho ta xem, "Con Tôm, ngươi nhìn xem, đây là hành cung của Thất hoàng tử, rộng lớn hào nhoáng... Con Tôm ngươi nhìn xem, đây là hành cung của Cửu hoàng tử, lộng lẫy xa hoa... Con tôm ngươi nhìn xem... Đây là hành cung của Tam hoàng tử...".

Ta sửng sốt hết nửa ngày, lúc này mới hiểu ra, hay thật, hóa ra khu này là khu dân cư hoàng gia, các cung tẩm phòng ốc hoàng gia đều xây nối tiếp nhau.

So với lãnh địa của tộc Tôm chúng ta, ngoại trừ có tảng đá lớn làm động, còn lại đều là đồng không mông quạnh giáp với chỗ loài người.

"Tiểu Tiểu, thuận đường cho ta đi chung đi!".

Ta đang tập trung tinh thần nhìn quanh, Lão Rùa vĩ đại đột nhiên dừng lại, bên cạnh Lão Rùa xuất hiện một chàng trai áo bào đen đai lưng vàng, tóc đen như mực, đầu đội mũ vàng đính long châu, vừa quay sang nhìn thằng nhóc cười nhàn nhạt một cái, đôi mắt đen tuyền lộng lẫy như viên ngọc trai đen, "Có thể đi chung không? Ta cũng thuận đường ra ngoài".

Thằng nhóc chỉ ngây ngốc gật gật đầu.

Ta đang nằm trong lòng bàn tay thằng nhóc, bỗng nhảy dựng lên, kích động lắc lắc đuôi, mẹ nó, ta nhớ ra rồi, thằng cha này chính là tên lừa đảo lúc trước gạt ta bơi qua nước rửa chân.

Ta căm, ta hận! Ta muốn trả thù!

http://tieulun.hopto.org

Chương 3

Thằng nhóc vừa lấy lại bình tĩnh, tay chân luýnh quýnh bóp chặt ta trong lòng bàn tay, hoang mang căng thẳng nhảy xuống khỏi lưng Lão Rùa, vội vàng hành lễ, "Thất hoàng tử, thần... Thần...".

Ta mở to đôi mắt tôm, giương nanh múa vuốt liều mạng vẫy vẫy đuôi. Hóa ra là con ông cháu cha, Thất hoàng tử à, ta nhớ kỹ rồi.

"Làm gì mà căng thẳng vậy?", Thất hoàng tử cười hì hì, vươn tay xoa xoa đầu thằng nhóc, đột nhiên nghiêng nghiêng người liếc ra phía sau, mỉm cười, chọc ghẹo thằng nhóc: "A, đuôi cá của ngươi lòi ra kìa!".

Thằng nhóc giật mình, nhảy lên xoay tròn thân mình tìm cái đuôi.

Thất hoàng tử mân mê miệng, ánh mắt giễu cợt lóe sáng, trong lúc thằng nhóc còn đang hoang mang, hắn phất trường bào, nhảy lên lưng Lão Rùa.

"Tiểu Tiểu, nhìn ngươi thế này, làm ta nhớ đến lúc ta đi dạo nhân gian, thấy mấy con mèo buộc xe đồ chơi vào sau đuôi rượt theo vòng vòng, đáng yêu thật!", hắn trêu ghẹo thằng nhóc.

Thằng nhóc vừa thẹn vừa sợ, gương mặt ửng hồng lên. Cũng không dám nói gì, gắt gao bóp chặt ta, không tiếng không động leo lên đuôi rùa.

Trường bào đen của Thất hoàng tử phất qua một góc, thằng nhóc đang run run rẩy rẩy vô tình ngồi lên, vừa vặn đè lên góc áo hắn, hắn cười tủm tỉm nhìn sang, vẻ mặt vô cùng hiền lành thân ái.

Thằng nhóc bị nụ cười của hắn dọa cho nổi da gà, ngó nghiêng xung quanh, nhìn thấy đùi mình đè lên một góc áo của Thất hoàng tử, lập tức kinh hoảng giật bắn mình rơi khỏi lưng Lão Rùa.

Thất hoàng tử cười hì hì túm lấy nó, một tay kéo nó lên, đôi mắt đen tuyền sáng lấp lánh, mang theo sự vui vẻ tà ác, "Ngươi cầm cái gì trong tay thế?".

Tiểu Tiểu khiếp đảm vừa xòe tay đưa ta ra, vừa giải thích: "Đại ca bắt con tôm nhỏ này về, nó biết nói tiếng phổ thông, biết khiêu vũ, thần muốn mang nó đi góp vui!".

Thất hoàng tử không chút khách khí túm lấy ta kéo về phía hắn, giơ lên cao nhìn cẩn thận, đột nhiên cười to, "Ai đổ màu lên nó mà lòe loẹt vậy nè?".

Cách dùng từ miêu tả của người này quá kinh khủng, thế nên ta đau lòng đến mức không buồn phản ứng, ta duỗi người ra như một con tôm chết, ánh mắt suy sụp ngước nhìn màn nước phía trên một góc bốn mươi lăm độ.

Ta thật đáng thương, sau này chẳng còn mặt mũi gặp ai.

http://tieulun.hopto.org

“Là một con tôm chết à?”, hắn quơ quơ, giả vờ làm động tác đánh rơi, thằng nhóc lập tức lã chã chực khóc, ngoái đầu lại tìm, vội đến mức suýt té khỏi lưng Lão Rùa.

Hắn lừa gạt thành công, nhếch miệng cười đểu, đột nhiên chìa tay, mở lòng bàn tay ngay trước mặt thằng nhóc, cười nói: “Đang tìm con tôm này hả?”.

Thằng nhóc giận mà không dám nói gì, yên lặng nhận lấy ta từ tay hắn, bảo vệ ta trong lòng bàn tay như thể bảo bối.

Thất hoàng tử ngồi trên lưng rùa lại cười hì hì chọc nó nói chuyện, “Tiểu Tiểu, mấy hôm trước ta cũng nhìn thấy một con tôm, biết nhảy múa, còn biết nói chuyện nữa, buồn cười lắm, rất giống con tôm này của ngươi, tiếc là lúc đó ta không nghĩ đến chuyện bắt về làm thú cưng như ngươi, giờ thiệt là hối hận!”.

Tiểu Tiểu không nói chuyện, chỉ trầm mặc, cảnh giác nhìn Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử thấy Tiểu Tiểu đề phòng như vậy, cười hì hì xoa xoa đầu nó, chuỗi ngọc trên mũ lả lơi rũ xuống khuôn mặt như ngọc của hắn, dập dờn lay động, đẹp cực kỳ.

Ta đờ mặt, nhìn qua khe hở bàn tay vụng trộm đánh giá hắn, kỳ thực Thất hoàng tử chính là một mỹ nhân, ngoại trừ tính cách không được đáng yêu cho lắm, mỗi động tác mỗi cử chỉ đều tao nhã mê người.

Đôi môi hắn mỏng manh đỏ hồng, tựa như có phủ một lớp son bóng, dù là lúc vẻ mặt lạnh nhạt, khóe miệng vẫn cong cong, khiến cho người ta có cảm giác hắn lúc nào cũng đang cười nghịch ngợm, mũi hắn vừa cao vừa thẳng, còn đẹp hơn mấy người đi phẫu thuật thẩm mỹ sửa mũi ở thời đại của ta, gương mặt như bạch ngọc, đôi mắt sáng lấp lánh, đen tuyền, ánh mắt biết cười, có phong thái ấm áp như gió xuân, hiển nhiên làm cho người khác cảm thấy thân thiết dễ gần.

Ta lén lút nhìn hắn nãy giờ, tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, ai ngờ đâu, mắt hắn đảo đảo, mang theo ý cười nhìn về phía ta, thấy ta đang ngây ngốc, liền trừng mắt một cái.

Ta bị giật mình, theo phản xạ có điều kiện nhảy phốc lên, thằng nhóc sợ tới mức vội vàng nắm tay giữ ta lại, sợ ta nhảy ra khỏi lòng bàn tay nó.

Lão Rùa đi rất chậm, ta tò mò nhìn quanh suốt quãng đường, quả nhiên là một nơi huy hoàng tráng lệ, dòng nước xanh nhàn nhạt, ngẫu nhiên gờn gợn sóng, tung ra màn bọt nước nhỏ, tất cả mọi thứ đều bao phủ bên trong một cái lồng nước ma lực khổng lồ.

Cổng cung của các hoàng tử khác đều phô trương lộng lẫy, cột mạ vàng, treo bài ngọc, phía trên gắn dạ minh châu phát sáng lòe lòe thay thế đèn lồng.

Thế nhưng lúc đi tới hành cung của Thất hoàng tử, ta chẳng nhìn thấy công trình kiến trúc vĩ đại nào, chỉ nhìn thấy một cái cổng bình thường theo kiểu

http://tieulun.hopto.org

quan lại vùng Giang Nam, hai mắt ta liền sáng lên, cổng sơn màu đỏ thắm, bậc thềm lát đá, binh tôm tướng cua mặt mũi lạnh tanh đứng nhìn nhau ở trước cổng, kỳ lạ là, quần áo bọn họ cũng không giống chỗ các hoàng tử khác, mà màu sắc sặc sỡ, quần áo mỗi người đều không giống nhau.

Nếu như nói tôm cua cũng có vẻ mặt, thì ta có thể khẳng định trên mặt bọn họ viết đầy hai chữ tuyệt vọng. Bởi vì tuy bọn họ đứng đó ngẩng cao đầu, nhìn bề ngoài có vẻ tự cao tự đại, thực ra bọn họ cực kỳ tự ti.

Nhìn thấy điều này, tâm trạng ta bỗng dưng khó chịu, bây giờ thì ta đã hiểu. Cái gọi là anh hùng hiểu anh hùng, chắc là tâm trạng như thế này đây.

Bên dưới bậc thềm, có một thư sinh mặc áo bào trắng, ôm một cuộn tranh trong lòng, đang lấm lét nhìn xung quanh, thư sinh này đoán chừng là một con cá trê biến thành, ta thấy chòm râu bên miệng hắn run run, miệng to đầu to, cái bụng càng to.

Ta buồn cười gập cả bụng. Thất hoàng tử thấy ta nhảy tới nhảy lui, nghiêng mặt thuận miệng hỏi ta: "Ngươi vui vẻ chuyện gì thế?".

Ta vui tới mức quên hết mọi thứ, quên luôn bộ não vừa cảnh báo bản thân phải cẩn thận khi mở miệng, cứ thế vừa cười vừa trả lời hắn: "Ngài xem, con cá trê này biến thành người thật thất bại, cá trê như hắn, biến thành người làm gì, cho dù có biến thành người, con người nhìn thấy hắn cũng sẽ nói: Ui trời, nhìn người này y chang một con cá trê!".

Ta nói xong, liền phá ra cười ha ha, cười cười một hồi bỗng nhiên cảm thấy không đúng, tiếng cười càng lúc càng nhỏ.

Cuối cùng im bặt. Đến lúc trận cười của ta kết thúc, Thất hoàng tử nhẹ nhàng nở nụ cười, vừa cười vừa đánh giá thư sinh kia, nói: "Sao trước giờ ta không phát hiện ra nhỉ, nói cũng đúng, cho dù hắn có biến thành người thì cũng nhìn y chang một con cá trê!".

Thư sinh kia bị tiếng cười của hai người bọn ta làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn thấy Thất hoàng tử, hai mắt lập tức sáng lên, ôm cuộn tranh, chạy một mạch sang bên này, đến lúc còn cách Lão Rùa tầm mười bước chân, đột nhiên thư sinh khuỵu xuống, cúi đầu thấp đến mức cằm sắp chạm đất.

"Thất hoàng tử điện hạ, tiểu nhân chờ ngài đã vài ngày rồi!", hắn run rẩy, quỳ rạp trên mặt đất, hai tay dâng cao cuộn tranh, "Bức họa mà điện hạ dặn tiểu nhân vẽ, tiểu nhân đã vẽ xong rồi!".

Thất hoàng tử cười hì hì, hai bả vai run run.

Thư sinh kia không dám ngẩng đầu, vẫn quỳ rạp trên mặt đất, chẳng dám thở mạnh, Tiểu Tiểu dù sao cũng là con nít, không nhịn được tò mò nhanh nhẩu hỏi Thất hoàng tử: "Thất hoàng tử, ngài đang cười gì vậy?".

Thất hoàng tử cười đến nỗi ho khan, trỏ vào người thư sinh, ngón tay chỉ lên chỉ xuống.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Tiểu không hiểu được, nhưng ta thì hiểu, không nhịn được cười theo, xem ra vị Thất hoàng tử này là một kẻ có đầu óc tưởng tượng suy diễn thiên tài, hiện tại hắn đang liên tưởng đến hình ảnh một con cá trê bụng dẹp dán mặt xuống đất.

Quả là thói quen trời sinh, cho dù đã biến thành người, vị thư sinh này vẫn có kiểu cách hệt như lúc còn là cá, hở một chút là nằm sấp úp mặt xuống đất.

"Được rồi, đưa đây!", rốt cuộc hắn cũng ngừng cười, vuốt vuốt chuỗi ngọc, ý bảo thư sinh dâng bức họa lên.

Thư sinh kinh sợ cúi đầu, giơ cuộn tranh lên cao, Thất hoàng tử vươn một ngón tay đến, nhàn nhã cầm cuộn tranh qua.

Rồi lại cực kỳ nhàn nhã chậm rãi mở cuộn tranh ra.

Ta vụng trộm nghiêng người, Tiểu Tiểu cũng len lén nghiêng người, hai bọn ta cực kỳ ăn ý liếc xem, trong tranh vẽ một cô gái mặc một cái váy dài màu hồng phấn, gương mặt cô gái có cảm giác hơi hơi quen thuộc.

Đôi mắt hình chuông đồng, to tròn long lanh như những nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản, chóp mũi bóng loáng, dường như bị thư sinh tận lực chỉnh sửa, môi mỏng nhỏ, để làm nổi bật đôi môi nhỏ, thư sinh dùng màu đỏ tươi chấm hai chấm nhỏ, hai sợi râu trên khóe môi dài tới tận ngực.

Tóc nàng quả thực chính là nguồn gốc của tóc uốn đánh rối, hai đống trên đỉnh đầu nhìn như sừng mà không phải sừng, nhìn như búi tóc mà không phải búi tóc, đen tuyền, còn đính một viên dạ minh châu nhỏ, phần tóc còn lại hệt như lông heo, rậm rạp lùng bùng mang theo cảm giác nóng nực.

Thư sinh kia vui vẻ rạo rực cúi đầu, "Thất hoàng tử điện hạ, tiểu nhân vẽ lại hoàn toàn dựa theo lời kể lại của ngài, ngài thấy thế nào?".

Gương mặt Thất hoàng tử trầm tĩnh, yên lặng nhìn chằm chằm tên họa sĩ kia thật lâu, đột nhiên tức quá hóa cười, chỉ vào bức tranh, nói: "Nàng không có sừng, nàng là một con Giao Long!".

Thư sinh kia vâng dạ hai tiếng, không biết nên trả lời như thế nào.

Thất hoàng tử chậm rãi cuộn bức tranh lại, nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay lên chống cằm, giọng điệu thoải mái hỏi thư sinh: "Lần này vẽ mất bao lâu?".

Thư sinh đè nén vẻ vui sướng, bẩm báo: "Dạ, dạ ba tháng!".

Thất hoàng tử khẽ cười, lại hỏi: "Phụ hoàng hiện nay cho ngươi làm chức quan gì?".

Thư sinh lại đáp: "Đương nhiệm, ngự họa sĩ!", lúc nói đến đây, thư sinh có vẻ rất đắc ý, thẳt lưng hơi hơi ưỡn ra.

Thất hoàng tử ậm ừ một tiếng, vẫn cười xòa, ngồi trên cao ném cuộn tranh xuống, khoanh tay trước ngực, cười nhạt, "Bắt đầu từ hôm nay, ngươi được thăng chức!".

http://tieulun.hopto.org

Thư sinh hô lên một tiếng, vui mừng không kiềm được.

"Ngươi đến chỗ giao giữa Đông Hải và Tây Hải, nhận chức ngự họa sĩ trừ tà!", Thất hoàng tử gãi gãi cằm, nhìn thấy vẻ mặt mù mờ của thư sinh, hơi hơi nhếch khóe miệng, cười nói: "Đây là chức vụ bản hoàng tử mới nghĩ ra, dùng tranh ngươi vẽ đi dọa đám tiểu yêu tiểu quái, nhất định rất thích hợp! Ngươi lui xuống đi!".

Vẻ mặt thư sinh kia vẫn hoang mang, nhưng cũng cúi đầu nhận chức, run rẩy cảm tạ Thất hoàng tử.

"Đợi đã!", Thất hoàng tử ngoắc ngoắc ngón tay, thư sinh lại quay trở về, "Sau này ngươi đừng biến thành hình người, ta thấy không thoải mái, lúc đến nhậm chức, tự mình bơi đến, nhớ kỹ, vẽ tranh vây cá! Phải lo vẽ tranh, ngươi rất có tiền đồ!".

Ta thấy thư sinh kia hình như hiểu ra vấn đề, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt, trong lòng ta có chút không nỡ.

Thất hoàng tử phẩy tay, có chút mất hứng cúi đầu, một mình hắn chiếm hơn phân nửa lưng rùa, ta nhìn hàng lông mi dài của hắn rũ xuống che đôi mắt, tựa hồ đang suy nghĩ đến chuyện nào đó.

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn thở dài một tiếng, lẩm bẩm: "Đã tìm nhiều họa sĩ vẽ nàng như vậy, mỗi người lại vẽ một kiểu khác nhau, bây giờ dung nhan nàng cũng sắp phai nhạt trong ký ức ta rồi!".

Chỉ có khoảnh khắc này, ta mới phát hiện ra, vị hoàng tử thích trêu cợt người khác này, trong lòng ẩn chứa rất nhiều phiền muộn.

Lão Rùa chậm rãi bơi bơi, cứ tiến được một chút, lại dừng một chút, đi được một phần ba quãng đường, xung quanh bắt đầu đông dần lên. Liên tiếp có mấy cỗ xe ngựa quý tộc trong Thủy tộc lướt qua bọn ta.

Cỗ xe ngựa của giới quý tộc Thủy tộc rất kỳ lạ, ngựa kéo xe chính là loại cá ngựa mà trước khi xuyên không ta thường nhìn thấy người ta dùng để ngâm rượu, cá ngựa ở chỗ này cũng có kích thước bằng cá ngựa trên lục địa, nhưng trên trán mỗi con đều đính châu báu các loại.

Trước khi xuyên không, ta chỉ nhìn thấy cá ngựa phơi khô, dùng để ngâm rượu thuốc, bọn chúng lúc đó teo lại, cuộn tròn, chứ con to như thế này là lần đầu tiên ta thấy. Giới quý tộc Thủy tộc dường như cố ý khoe khoang, mỗi chiếc xe ngựa đều ướp hương, lúc đám cá ngựa chạy vượt qua Lão Rùa, mùi thơm từng đợt từng đợt bay tới, khiến cho bọn ta ngay cả Lão Rùa cũng muốn ngất xỉu.

Mấy cỗ xe ngựa này dường như là của những kẻ quyền cao chức trọng, xung quanh xe nạm đầy đá quý và dạ minh châu, thậm chí có một xe ngựa kia ngay cả dây cương đánh ngựa cũng được dệt thành từ vàng sợi.

http://tieulun.hopto.org

Đám quý tộc này khiến cho một vùng nước biển phát sáng rực rỡ, ánh vàng long lanh.

Thất hoàng tử ngồi xếp bằng trên lưng Lão Rùa như một ông già ngồi thiền nhập thần, ánh mắt cũng không hề liếc qua mấy cỗ xe ngựa, nhưng có một vài cỗ xe ngựa lúc đi ngang qua Thất hoàng tử, thoáng khựng lại một chút.

Bảy tám cỗ xe đi qua như thế, rốt cuộc có một cỗ xe ngừng lại hẳn, bốn góc đính dạ minh châu, dây cương ngựa được kết từ đá san hô đỏ xoắn vào nhau.

Mành cửa vén lên, một mùi hương cổ quái ập đến, ta trước giờ vốn là một kẻ mẫn cảm với mùi nước hoa, còn cái mùi cổ cổ quái quái này, xin miễn cho ta bất tài, nếu ta mà lại gần cái mùi này, bảo đảm sẽ không nhịn được mà ngất xỉu.

Ánh mắt sắc bén của Thất hoàng tử nhìn thấy bộ dạng sắp chết đến nơi của ta, bèn đoạt lấy ta từ trong tay Tiểu Tiểu, đặt ra chỗ cách xa cỗ xe ngựa kia nhất.

Từ đằng sau mành cửa chậm rãi ló ra một gương mặt, một cái ống tay áo tơ lụa thêu bông mẫu đơn thật lớn che hết nửa gương mặt, một đôi mắt cá chết phồng lên, con ngươi chỉ to bằng hạt đậu nành.

Nàng ta vừa nhìn thấy Thất hoàng tử, đôi mắt sáng lên, "Thất hoàng tử điện hạ, sao lần này xuất hành, ngay cả tùy tùng cũng không dẫn theo, ngồi Lão Rùa như vậy, chắc là phải mất nửa canh giờ nữa mới đến nơi!".

Thất hoàng tử khẽ cười, vẻ mặt tao nhã hiền lành.

"Hoàng tử điện hạ, nếu như không chê...", mỹ nhân trong xe ngựa xấu hổ hạ tầm mắt, ống tay áo lại càng nâng lên che thêm mấy tấc.

Thất hoàng tử vươn bàn tay còn lại đến, chậm rãi thay nàng ta kéo mành cửa xuống, cách lớp mành cửa, nói: "Trân Châu cô nương, tâm ý của cô nương ta xin nhận, nhưng cô nam quả nữ ngồi cùng một xe, sẽ làm tổn hại danh dự của cô nương!".

Ta sực tỉnh ra, vừa nãy ta còn nghĩ là đôi mắt cá phồng phồng này đang nhìn quanh muốn trả thù xã hội, hóa ra đây là một con cá vàng trân châu, chắc là vừa biến thành người không được bao lâu, trên mu bàn tay vẫn còn màu vàng nhàn nhạt.

Trân Châu cô nương vừa nghe Thất hoàng tử nói như thế, tránh mặt sau mành cửa xấu hổ ngượng ngùng đáp: "Thất hoàng tử điện hạ, Trân Châu... Không để ý đâu!".

Kiểu xấu hổ rụt rè này, rõ ràng mang theo lời thổ lộ của một thiếu nữ tuổi xuân, càng có lực sát thương che lấp mùi tanh cá của nàng ta.

Ta không chút nghĩ ngợi, trực tiếp duỗi đuôi tôm, tự thôi miên mình ngất đi.

Thất hoàng tử đang cầm ta, muốn cười mà không được, phốc một tiếng cười khẽ, Trân Châu cô nương đằng sau mành cửa lập tức bị tổn thương lòng tự tôn, xột xoạt kéo ống tay áo xuống, từ ngón tay cái bắn ra một viên trân châu lớn,

http://tieulun.hopto.org

trực tiếp bay ra ngoài, nện lên trên người con cá ngựa, “Súc sinh, còn không đi mau, đứng chỗ này để mất mặt xấu hổ sao?”.

Nàng ta thật đúng là mỹ nhân ngư cương liệt, ngay cả chào hỏi cũng không thèm nói một câu, bầy cá ngựa tung vó, rầm rập chạy lướt qua.

Trong nước biển có mùi khói như xe đua công thức một vừa chạy lướt qua.

Thất hoàng tử chau mày, vươn ngón trỏ sờ sờ mũi, ngoảnh mặt lại nhẹ nhàng lắc lắc ta, “Ôi, Con Tôm nhỏ, ngươi xem ngươi kìa, khiến ta đắc tội Kim Trân Châu, cô nương này rất nhiều chuyện, thế nào ngày mai danh tiếng Long Thất của ta cũng sẽ bị đàm tiếu, uổng công ta bao nhiêu năm qua luôn luôn duy trì hình tượng dịu dàng tao nhã!”.

Ta không nhịn được run cả người, lại rụng thêm một đoạn râu tôm nhỏ.

Hắn thấy ta có vẻ không tin, lắc đầu thở dài, ngón tay vân vê, từ trong màn nước biến ra một cái quạt đen viền vàng, nhẹ nhàng phe phẩy, mái tóc đen dài óng ả cùng chuỗi ngọc bắt đầu bay phất phơ, quả đúng là bộ dạng giai giai công tử dịu dàng hào hoa.

Cái ta ghét nhất chính là cái lũ con ông cháu cha này, có tiền có quyền, còn có dáng vẻ lừa tình như thế, ta nhìn lại bản thân mình một cái xác tôm bị nhuộm đỏ lét, đột nhiên trong lòng dấy lên ưu thương.

Làm một con tôm bị hủy dung, lại bị rụng râu N lần, ta cảm thấy trái tim của ta tan nát. Không biết vì sao, nhìn sang gương mặt Long Thất công tử như hoa như ngọc, ta bỗng dưng nghĩ đến bốn chữ mặt người dạ thú.

http://tieulun.hopto.org

Phần 2

Chương 4

Một đường thẳng tắp, lại thêm Lão Rùa đi chậm như... rùa bò, cho nên càng có vẻ xa. Bởi vì dọc đường đi còn có cung điện của các vị thái tử hoàng tử, cho nên phải ngừng lại không ít lần, cũng may thường ngày các vị thái tử hoàng tử này không ở trong cung, mà mỗi người còn có cung điện riêng bên ngoài, nên bọn thị vệ cũng không kiểm tra gắt gao lắm.

Tuy Thất hoàng tử cưỡi Lão Rùa, nhưng mỗi lần đi qua một trạm gác, đều có một đám thị vệ quỳ rạp xuống. Tuy rằng từ đầu đến cuối hắn vẫn giữ khuôn mặt tươi cười, nhưng mà vài lần ta nhìn thấy hắn hơi nhíu mày lại.

"Thật là phiền phức!", quả nhiên hắn cúi đầu lẩm bẩm, ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Tiểu, cười hì hì đề nghị: "Tiểu Tiểu, ngươi cứ đi đi, ta có chuyện gấp đi trước, cám ơn ngươi đã cho ta đi nhờ một đoạn!".

Tiểu Tiểu ngơ ngác, còn chưa kịp trả lời, đã thấy Thất hoàng tử hóa phép biến thành một con rồng nhỏ ánh vàng rực rỡ, con rồng nhỏ này cực kỳ mê người, chỉ dày cỡ một cây đũa, nhưng có móng vuốt dài, nếu không phải quanh thân còn có vảy vàng phát sáng lòe lòe, chắc rằng sẽ không ai để ý đến một con rồng nhỏ cỡ con giun thế này.

Hắn bơi bơi xoay người thành một vòng tròn, đầu rồng bắt đầu uốn lượn, đột nhiên từ trên lao xuống, màu sắc trên thân nhạt dần, rồi toàn bộ thân rồng biến mất trong nháy mắt, như thể tan vào hư không.

Ta nhìn mê mẩn, hận không thể mọc ra hai bàn tay để vỗ tay tán thưởng hắn, Lưu Khiêm chẳng thấm vào đâu, nhìn người ta kìa đường đường là một hoàng tử, biểu diễn màn người biến thành rồng, có bài có bản hẳn hoi.

Tiểu Tiểu thấy Thất hoàng tử đi rồi, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi, toàn bộ thân mình đổ sụp xuống, nằm bẹp lên lưng Lão Rùa, vừa định hít sâu vào một hơi rồi thở ra, đột nhiên bên phải lại hiện ra một cái đầu rồng sáng lấp lánh, râu rồng còn phất qua má, ta và Tiểu Tiểu một tôm một cá đều sợ hãi đến mức hét thất thanh.

Thất hoàng tử hình như có vẻ ngượng ngùng, bơi một vòng, hỏi: "Bơi tới phía trước rồi rẽ trái hay rẽ phải?".

Tiểu Tiểu mất hồn thẫn thờ vươn ngón tay cứng ngắc chỉ chỉ sang phải, Thất hoàng tử lại biến mất trong nháy mắt không hề gây ra tiếng động.

Không biết lần này hắn thật sự đã bơi đi chưa, hay là vẫn lờn vờn xung quanh như lúc nãy, ta và Tiểu Tiểu đều căng thẳng, trái tim căng cứng trong

http://tieulun.hopto.org

lồng ngực, không dám thả lỏng người, mãi đến nửa canh giờ sau, đi qua cửa khẩu, Tiểu Tiểu lúc này mới lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Sắp đến rồi!", thoạt nhìn nó có vẻ mỏi mệt, tuy là không than thở một câu, nhưng hoàn toàn không vui vẻ phấn chấn như lúc ban đầu, đôi má phấn và cặp mắt trẻ con ủ rũ thấy rõ, ta cảm thấy không đành lòng, đành búng búng người trong tay nó.

"Ta sẽ cố gắng đoạt giải mà!", ta mạnh miệng, đuôi nhỏ xòe thành vòng tròn, Tiểu Tiểu nhìn thấy như vậy, ánh mắt vốn hơi buồn bã, lập tức sáng trưng.

"Thật sao thật sao? Ngươi sẽ dốc hết sức lực sao?", nó hỏi đi hỏi lại cho chắc, dường như đã ký gửi hết tất cả hi vọng lên trên người ta, ta bắt đầu có cảm giác phải gánh vác trọng trách hoàn thành giấc mộng của thằng nhóc xinh trai này.

"Ta sẽ ca hát cho bọn họ nghe! Nếu không được, ta còn có sở trường tập thể dục theo nhạc!", ta kích động, râu tôm vểnh hết lên.

Chuyện này có thấm thía gì đâu a, ta luôn có tinh thần Olympic, tham dự là chính, cùng lắm thì ta ca một bài, múa một khúc, nhân tiện nhảy cao hay lăn lộn vài vòng, thế này thì làm sao thua được, mà cho dù không đoạt được giải, ít ra thằng nhóc cũng sẽ có được niềm vui tham dự thi đấu đúng không?

Tiểu Tiểu nghe ta cam đoan, hưng phấn đến mức đỏ hết cả mặt, dè dặt cẩn thận nâng niu ta, dường như đang mơ mộng đến cảnh hãnh diện đoạt giải rồi, suốt quãng đường còn lại, gương mặt nó ửng hồng âm thầm kích động.

Càng đến gần Thưởng Ngoạn Điện, Lão Rùa đi càng chậm, cứ như là lão vừa đi vừa ngủ, thằng nhóc rốt cuộc không nhịn được nữa, bàn tay mũm mĩm phất áo choàng, nhảy khỏi lưng Lão Rùa, cúi đầu cảm ơn lão một cái, rồi ôm lấy ta chạy đi.

Kiến trúc Thưởng Ngoạn Điện cao lớn, trống trải vô cùng, những cây cột màu trắng như đột ngột mọc lên từ mặt đất, mỗi cây cột có đỉnh đầu điêu khắc những pho tượng thần và linh thú, trước cửa đại điện có hai cái bình hoa bạch ngọc rất to, bên trong trồng đầy sàn hô và tảo biển tiên diễm nở rộ đủ màu, bậc thềm phủ tơ lụa satanh đỏ thẫm, giống như thảm đỏ Hollywood trong thời đại của ta, toàn bộ cung điện có phong cách La Mã cổ đại, lúc vừa nhìn thấy, ta còn tưởng rằng ta đã xuyên không tới chỗ khác, trực tiếp bay vào truyện thần thoại Hy Lạp.

"Đây là tác phẩm của Cửu hoàng tử!", Tiểu Tiểu thấy ta ngây ngốc thân tôm duỗi thẳng đờ, tỏ vẻ khiếp sợ, đứng trước cửa đại điện, dứt khoát vươn tay nâng ta lên cao, để ta có thể ngắm toàn diện cung điện phong cách châu Âu đáng ngưỡng mộ này.

"Sao cung điện của Cửu hoàng tử lại khác với mọi người?", hơn nửa ngày sau ta mới tìm lại được giọng nói của mình, ta thật sự nghi ngờ bạn trẻ Cửu

http://tieulun.hopto.org

hoàng tử này giống ta, là một kẻ xuyên không từ hiện đại tới đây, hoặc có thể là, bạn trẻ này là đấu sĩ tinh anh chết vì trung nghĩa, tính tình biến thái giống ta, lôi lão Hải Vương Poseidon kia lên thờ phụng.

A, thường nghe người ta nói nơi đất khách gặp được người quen, quả đúng là một chuyện vui sướng vô cùng.

Tiểu Tiểu nâng ta lên cao, cau mày suy nghĩ một lát, rồi trả lời với vẻ không chắc chắn cho lắm: "Việc Cửu hoàng tử biến đại điện của ngài thành cái vẻ không giống ai này, đoán chừng là do hồi còn nhỏ bị đưa sang nước láng giềng sống một thời gian dài, nước Ma Thần bọn họ luôn thích những thứ cổ cổ quái quái!".

"...", nước Ma Thần, là chỗ nào thế? Ta xúc động mãnh liệt quẫy đuôi, đây rốt cuộc là thế giới nào, tất cả vừa mị như ma vừa ảo như tiên, vừa quen thuộc lại xa lạ, lúc nãy còn tưởng rằng đã tìm được chút dấu vết, tìm được người đồng hương, cuối cùng lại xoay chuyển thành thế này.

"Con Tôm, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ta sợ ngươi sẽ nghĩ đến nát óc mất!", thằng nhóc thấy ta im lặng không hé răng nữa, thân thể cuộn tròn lại như một quả cầu, cảm thấy lo lắng, "Đầu óc ngươi vốn chỉ to bằng hạt gạo, suy nghĩ nhiều quá sẽ làm nó nổ tung cho mà xem!".

"...", lại còn phân biệt chủng tộc nữa chứ! Thanh niên tài tuấn như ta, cho dù xuyên không thành con tôm, cũng phải là con tôm có dung lượng bộ não lớn nhất!

"Được rồi, đừng trừng mắt nữa, vào thôi!", nó dẫn ta đi, thuận tiện dùng bàn tay nhỏ múp míp vuốt ve an ủi ta.

Bên trong đại sảnh lại càng huyền diệu, trần nhà bên trên theo kiểu nhà thờ châu Âu, trên đỉnh tráng một lớp thủy tinh Đông Hải, điêu khắc một đôi rồng con tinh tế, hai con rồng rất sống động giữ một viên minh châu, hòn ngọc minh châu quý tỏa ra tia sáng nhẹ dịu màu hồng, ánh sáng vừa đủ không chói mắt, óng ánh trong suốt, có thể nhìn thấy cảnh tượng phản chiếu từ mặt nước phía trên minh châu.

Ta nhìn thấy cảnh một cái thuyền chài đang quăng lưới, có một con hải âu đang bay phía trên, trời xanh mây trắng, cùng với nụ cười trên gương mặt mỗi người dân chài, bất chợt cảm thấy dây thần kinh run lên.

Từ sau khi bước vào đại sảnh, Tiểu Tiểu cứ run run rẩy rẩy, dường như đang tìm kiếm gì xung quanh.

"Tiểu Tiểu, cậu cũng tới à?", từ sân sau đại sảnh, một đứa bé béo tròn với gương mặt ngây thơ dễ thương chạy tới, trên người mặc một cái áo khoác lễ phục ngắn màu xanh dương nhạt, trên áo có đường viền màu nâu nhạt, lúc nó chạy tới, trong tay ôm một con sao biển màu cam nhạt cũng đang lắc lư theo

http://tieulun.hopto.org

nhịp chạy của nó, nó vừa nhìn thấy Tiểu Tiểu liền hớn hở, thân hình nhỏ nhắn mập mạp nhảy chân sáo tới.

Tiểu Tiểu lập tức dang tay thấp xuống, vô cùng vui vẻ đón lấy nó: "Bong Bóng, hôm nay cậu cũng dẫn thú cưng đến à?".

Đứa bé được gọi là Bong Bóng tự hào phẩy tay, túm con sao biển màu cam lên, đưa cho Tiểu Tiểu xem, con sao biển đáng thương bị nó túm chặt đến mức hấp hối, lại còn bị nó lắc lắc, hai má đều cứng lại.

Bong Bóng lại nhoài người tới Tiểu Tiểu, "Thú cưng của cậu là gì thế?".

Tiểu Tiểu cũng rất tự hào, nâng ta lên cho đứa bé kia xem, Bong Bóng lập tức cười ha hả, chỉ vào ta toàn thân đỏ tươi rực rỡ, nói: "Tiểu Tiểu, thà cậu đem theo một con ếch cũng còn hay hơn con tôm nhỏ này a!".

Tiểu Tiểu không thèm tranh cãi với nó, nắm bàn tay lại, ngoảnh đầu ngó nghiêng vào bên trong điện, hỏi Bong Bóng: "Bây giờ đã vào được chưa?", xem ra bên trong điện mới là chỗ diễn ra trận đấu.

Nét mặt Bong Bóng lập tức ảm đạm, ôm lấy con sao biển, oán giận: "Bọn mình không phải là quý tộc trong Thủy tộc, nên không có thiệp mời, chỉ có thể đợi đến lúc sắp kết thúc trận đấu, mọi người không để ý nữa mới được vào xem náo nhiệt, chứ cậu tưởng bọn mình được vào xem trận đấu hả!".

Tiểu Tiểu phồng má, buồn bã im lặng di di bàn chân, rồi lại ngoái đầu nhìn vào trong, vẻ mặt ủ rũ.

Tuy rằng không được vào, nhưng cũng có thể đứng nhìn một đoàn dài quý tộc đang bước xuống xe ngựa phía trước đại điện, kiêu ngạo ngẩng đầu đi vào trong.

Ta và Tiểu Tiểu ngồi trong góc, thấy một đám tôi tớ đi ra đi vào từ cửa điện, tay chân luýnh quýnh tiếp đãi đoàn quý tộc, ta đoán trận đấu này chỉ là một bữa tụ hội của bọn tiểu quý tộc, chứ bọn ta đã ngắm lâu như vậy mà có thấy vị hoàng tử Long Cung nào xuất hiện đâu.

Bên trong bắt đầu vang lên tiếng chiêng trống khai mạc ầm ầm, Tiểu Tiểu rõ ràng đang sốt ruột, ôm ta trong tay, hết đứng lên lại ngồi xuống, vẻ mặt như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Tiểu Tiểu vừa định nói với ta cái gì đó, đột nhiên cách năm trăm thước trước cửa điện, chỗ mà đoàn quý tộc kia đậu cỗ xe ngựa, bọn cá ngựa đồng loạt vung đuôi hí vang, dòng nước trước cửa điện dập dờn kịch liệt, tất cả sinh vật Thủy tộc đều vô thức nhượng bộ lui ra, ngay cả đám san hô tiên diễm ngoài cửa cũng run run rẩy rẩy.

Tiểu Tiểu chậm rãi đứng lên, lui vào góc tường, dè dặt cẩn thận giống như đại đa số những người trong Thủy tộc, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa, ta cũng ngóc đầu lên xem.

http://tieulun.hopto.org

Ta thấy, sau một chùm tia chớp sáng lóa mắt, phía trước thảm đỏ ngoài cửa điện, từ trong không trung bỗng xuất hiện một con rồng màu bạc, vảy rồng trên người như một bộ giáp nặng nề, khúc xạ chiếu ra ánh sáng bạc nhàn nhạt trong làn nước, một đôi râu rồng ương ngạnh bay bay lơ đãng, khuôn mặt rồng sắc bén, chỉ cần đảo mắt nhìn qua, phong thái uy nghiêm tự nhiên khiến cho tất cả những người đang đứng xem sợ hãi rút lui hai bước.

Ngân Long xoay hai vòng, đến lúc đáp xuống đất, đã biến thành một thanh niên tuấn mỹ, hắn khoác trường bào màu bạc, trên trường bào thêu một bông hoa biển rườm rà bằng chỉ ngân tuyến, bên hông lủng lẳng một sợi đai lưng cũng dệt bằng ngân tuyến, đầu sợi đai lưng gắn một khối ngọc thạch, điêu khắc thành bộ mặt một con rồng uy nghiêm, cao ngạo rủ xuống bên hông.

Tóc hắn màu đỏ sẫm pha đen, dùng mũ ngọc buộc lại một búi, trên mũ ngọc đính hải châu ánh bạc tỏa ra bốn phía, rất hợp với trường bào lóng lánh màu bạc, đúng nghĩa là nhân vật nam chính bước ra trong ánh đèn flash.

Phía sau hắn là hai tên hộ vệ đứng thẳng lưng môi mím lại, hai bộ mặt như hai tấm hóa thạch, cao ngạo ngẩng lên một góc bốn mươi lăm độ, tuy im lặng nhưng cử chỉ tay chân âm thầm cảnh báo, chính là: Ta rất, rất mạnh mẽ dữ tợn!

Vị Ngân Long tiên sinh dẫn theo hai tên hộ vệ lỗ mũi hếch lên trời đó, cao ngạo bước lên bậc thềm, đi qua thảm đỏ, lúc hắn lướt ngang qua đám đông, đôi mắt vừa lạnh lẽo vừa trong trẻo bỗng dưng lay động, có vẻ chăm chú nhìn về phía Tiểu Tiểu, sau đó ánh mắt dời xuống dưới, nhìn thấy ta toàn thân đỏ rực diễm lệ, đôi mắt lại càng rung động, sải bước về phía trước, dường như hoàn toàn không nhìn thấy những người khác xung quanh.

Mọi người kinh ngạc ngước nhìn, à phải gọi là kích động, ngay cả Tiểu Tiểu cũng kích động, chộp lấy đuôi ta, lay mạnh một cái, “Con Tôm à, là Cửu hoàng tử đó!”.

“...”, đây là vị Cửu hoàng tử đã thiết kế ra cung điện theo phong cách hải vương Poseidon đó à?

Ta đột nhiên xúc động vô cùng, cảm thấy giờ phút này nếu không nói gì đó, không chừng sẽ vuột mất một người đồng hương có cùng sở thích.

“Hãy cháy lên đi, Tiểu vũ trụ,”, ta xả giọng gào to, đuôi nhỏ lắc lư như quả lắc đồng hồ, “Bạn trẻ, bạn trẻ, yêu cuộc sống yêu con gián, a, anh bạn thích Athena sao?”.

Vẻ mặt Tiểu Tiểu đen như đít nồi. Cửu hoàng tử cao ngạo dừng bước, chậm rãi ngoảnh mặt lại, dường như đang âm thầm đánh giá Tiểu Tiểu và ta, sau thời gian một chén trà, hắn hơi nâng tay, hộ vệ bên cạnh lập tức bước tới, túm lấy Tiểu Tiểu, bước nhanh theo sau lưng hắn.

Tiểu Tiểu hoàn toàn bị dọa choáng váng, bị người ta túm lên, tránh cũng không tránh được, hệt như một con cá chết mất hết sức lực nằm phơi bụng lên

http://tieulun.hopto.org

nhìn trần nhà, ta bị nó nắm chặt trong tay, bao nhiêu bức tượng điêu khắc hình thù quỷ dị trên đường đều không kịp xem.

Không ngờ bên trong còn huy hoàng hơn đại sảnh bên ngoài, trang trí hệt như lễ đường kết hôn, không chỉ có san hô đủ màu đủ sắc, còn có không ít loại cá nhỏ rực rỡ muôn màu mà ta không biết hết tên, mấy con cá nhỏ bơi tới bơi lui, nhưng có dây giữ lại nên không thể bơi xa, lắc lắc rồi quay về, nhìn từ đằng xa thấy cực kỳ hoa mỹ.

Ta và Tiểu Tiểu bị lôi vào trong điện, hai tên thị vệ kiêu ngạo phẩy tay một cái, vứt hai bọn ta lại đằng sau.

"Đi xếp hàng đi, chờ vòng một kết thúc, ta muốn ngươi dẫn nó lên, bảo nó mở miệng ca hát!", Cửu hoàng tử vươn tay, thị vệ phía sau hắn lập tức dâng lên một cái khăn tay tơ lụa màu tuyết trắng, Cửu hoàng tử tùy tiện chùi tay xong, một ánh sáng xanh dường như lơ đãng lóe lên trên đầu ngón tay, khăn tay lụa lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Ta đổ mồ hôi hột nhìn đầu ngón tay của hắn, đột nhiên có cảm xúc muốn thét chói tai, sao bạn trẻ này có thể làm được như thế? Không ngờ hắn có thể xì khí gas tự nhiên ra đầu ngón tay!

Bạn trẻ này nhất định là cũng xuyên không, pose kinh điển mà có thể biểu diễn một cách hiện đại như vậy!

Ta lại kích động, vung đuôi nhìn hắn, hỏi đầy thâm ý: "Bạn trẻ, có muốn nghe ca hát không? Chị đây biết, chị đây biết!", nhất định là hắn muốn thử tài ta bằng một bài hát trào lưu mới nhất, ta bắt đầu mơ màng tưởng tượng, trong bụng tìm kiếm một ca khúc giúp ta thể hiện được tài hoa của mình.

"Câm miệng! Cả người tô phấn chu sa thì thế nào, chẳng khác gì bị luộc chín, không biết tự lượng sức mình, nhìn bẩn quá!", Cửu hoàng tử không hề kiên nhẫn, ngắt lời ta, khóe mắt liếc qua một cái, hai tên thị vệ mũi hếch lên trời lập tức ngồi xổm xuống lau lau mảnh đất xung quanh hắn, một bên lau một bên biến ra một cái ghế dựa màu bạc, thiết kế theo phong cách dây chuyền sản xuất, rất có mùi vị hiện đại, không cần phải nói, đây chắc chắn là kiểu thiết kế ưa thích của Cửu hoàng tử.

Hai người cứ lau xong một vật, liền vứt bỏ cái khăn đó, đến lúc lau hết đồ vật bên cạnh Cửu hoàng tử, thì dưới chân bọn họ đã có không ít khăn tay bị vứt ngổn ngang.

Cửu hoàng tử bây giờ mới từ tốn ngồi xuống, dùng hai ngón tay chống cằm, nhìn con Ếch Tuyết trên sâu khấu biểu diễn màn dùng bụng đập bể đá.

Không ngờ con Ếch Tuyết này không hề giống loài ếch tuyết màu vàng đất mà trước kia ta từng nhìn thấy, thân thể nó như phủ tuyết trắng, trên trán có một khối nhỏ lồi ra, giống như đính một viên đá quý màu vàng nhạt, phát sáng dìu dịu, lúc nó dùng sức bật nhảy trên sân khấu, tảng đá trên sân khấu vỡ ra thành từng khối vụn.

http://tieulun.hopto.org

“Ếch Tuyết không tệ! Nhìn rất sạch sẽ!”, Cửu hoàng tử tán thưởng, không ngừng dùng khăn lụa chà lau ngón tay, rồi lại chà lau ghế ngồi, cứ như thể mỗi giây mỗi khắc đều có bụi bẩn bám vào người hắn.

Hiện tại, ta có thể khẳng định, bạn trẻ này mắc bệnh sạch sẽ.

Con Ếch Tuyết trên sân khấu kêu oạp một tiếng, đôi mắt lồi ra cổ họng phập phồng lên xuống, dáng vẻ phải thắng bằng mọi giá, từ không trung có người nhảy vọt ra, đáp thẳng xuống sân khấu, cái bụng trắng bóc của con Ếch Tuyết vểnh lên trời, càng phập phồng phập phồng, tiểu quý tộc chủ nhân của nó vừa bước lên sân khấu, ước chừng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, mặc một cái áo khoác lễ phục màu hồng đào, cổ duỗi ra thụt vào.

Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói với ta: “Đó là Tiểu Quy, cháu của Quy tể tướng!”.

Ta ừm một tiếng, nhanh chóng bị màn biểu diễn hấp dẫn trên đài câu mất hồn!

Chương 5

“Con Tôm, ngươi xem kìa ngươi xem kìa, nó biến ra một cái búa!”, Tiểu Tiểu cố tình không cho ta tập trung tinh thần, cứ liên tục dùng ngón tay túm lấy ta vung qua vung lại.

Ta dùng hết sức lực trời sinh quấn chặt lấy ngón trỏ của nó, dứt khoát không buông ra, Tiểu Tiểu hất hất tay, cảm thấy ta đang khó chịu, nó có chút mất hứng, đành tự mình ngồi xem không nói nữa.

Con Ếch Tuyết đáng thương, bị đặt một tảng đá vĩ đại trên bụng, Tiểu Quy nện một nhát búa xuống, ta nhìn thấy con Ếch Tuyết cực kỳ giống người quay đầu đi không dám nhìn, đôi mắt lồi lặng lẽ chảy ra một dòng nước mắt.

Tảng đá bể vụn thành một đống bột đá hòa vào trong nước biển, Tiểu Quy hô to vung tay giơ búa lên, con Ếch Tuyết đáng thương bị nện đến mức miệng sùi bọt mép, tứ chi co rút, run rẩy không ngừng.

Cửu hoàng tử không hề nói gì, chỉ ngồi nhìn con Ếch Tuyết, đầu ngón tay thon dài không ngừng xoa xoa cằm.

“Kêu cậu ta đem con Ếch Tuyết này ra xa một chút! Biểu diễn gì mà khó coi quá, cho dù có đánh nát bét ta cũng không cho Ngưng Lộ đâu!”, hắn xoa cằm một hồi lâu, rốt cuộc mở miệng, giọng cao kiêu ngạo, thị vệ hai bên cúi đầu vâng dạ, tách đám người ra, lạnh lùng đi về phía Tiểu Quy, lôi nó ra một góc sân khấu, cúi đầu thì thầm gì đó.

Vẻ mặt Tiểu Quy lập tức suy sụp, thẫn thờ bước ra dẫn con Ếch Tuyết trực tiếp nhảy khỏi sân khấu.

“Con Ếch Tuyết đó không cần chữa trị sao?”, ta nhìn thấy Tiểu Quy bỏ đi một mạch, con Ếch Tuyết sùi bọt mép, dường như đã hấp hối.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Tiểu có vẻ khinh thường nói: “Thú cưng vô dụng như vậy, mang về để nấu canh cho rồi, hao tốn thuốc men làm gì!”.

Nấu canhhhh?! Chẳng lẽ kế tiếp là đến lượt ta? Ta sợ tới mức im bặt, dùng ánh mắt đồng tình thông cảm nhìn theo con Ếch Tuyết.

“Tiếp tục, ngươi lên đi!”, Cửu hoàng tử nghiêng đầu nhìn xuống, đôi mắt trong lạnh lùng đảo qua Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu run lên một cái, ôm lấy ta chạy lên sân khấu.

Ta có chút luống cuống, lùi về phía sau, đến đuôi cũng chẳng xòe ra, trực tiếp duỗi người biến mình thành một con tôm giả chết, Tiểu Tiểu sốt ruột, lắc lắc thân ta, dưới khán đài vang lên một trận cười vang.

“Ngươi mà không biểu diễn, về nhà ta sẽ nấu canh tôm!”, nó ảo não, hết cách đành phải uy hiếp ta. Ta bị dọa đến mức cả người run run, đầu óc lập tức tỉnh táo, há mồm cao giọng rống lên: “A la ca ca la li đi a đi đi, la ba li canh li bính li lang ba...”.

Sở trường của chị đây chính là bài ca Ném Hành, bài hát này thiên hạ vô địch, phải đạt được tốc độ cao vừa hát vừa gào, không ai nghe nổi đang hát cái gì.

Giọng của cái thân xác tôm này rất êm tai, âm cuối mềm mại, không ngờ hát một khúc hành ca nhịp điệu nhanh này lại có một phong vị rất mới lạ. Hát xong bài ca, ta đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, nhìn xuống dưới khán đài, tất cả mọi người hình như đã hóa đá.

“Sao mà nghe y như đang niệm chú thế?”, rốt cuộc đã có một bạn trẻ lấy lại tinh thần, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, dáng vẻ như sắp bị ta ám toán.

“Ôi, lẩm nhẩm thần chú bí ngữ, con tôm này tới từ vùng bên ngoài, đứa bé trên sân khấu kia là con cháu nhà ai vậy?”, có người đã bắt đầu tìm đến khổ chủ.

Tiểu Tiểu hơi run run, cười cười mất tự nhiên, càng nắm chặt ta.

Ta căn bản không thèm chú ý đến phản ứng của đám người dưới khán đài, hát cho bọn họ nghe một bài trào lưu như vậy, bảo đảm bọn họ không hiểu nổi, mà ta vốn cũng chẳng trông mong bọn họ sẽ hiểu!

Cái ta để ý là phản ứng của Cửu hoàng tử cơ!

Quả nhiên ánh mắt Cửu hoàng tử híp lại, lặng im nhìn ta, một lúc lâu sau, hắn đột nhiên đứng dậy, vỗ tay lộp bộp, “Hay, không tệ, rất êm tai...”.

Ôi, ta suýt chút nữa òa khóc, bạn trẻ này đánh giá cao ta, một bài hát phức tạp như vậy, hắn vẫn nhận ra ta mới là tri âm tri kỷ, ta nghĩ rằng trong khoảnh khắc này, đôi mắt tôm nhỏ bằng hạt tiêu của ta đang sáng trưng như hai cái đèn pha.

Ta run rẩy bộ râu tôm, ném cho hắn ánh mắt kiểu Du Bá Nha lần đầu tiên gặp Chung Tử Kỳ.

http://tieulun.hopto.org

Mấy vị khán giả vừa mới chê bai lập tức gật đầu, nối đuôi nhau khích lệ tiếng ca của ta, "Thật sự là giọng hát thanh tao bay bổng, ca từ linh động...".

"Aiz, tài năng của con tôm là may mắn của con tôm, ta đây muốn thưởng thức tiên nhạc đã lâu, mãi đến giờ mới được hoàn thành tâm nguyện, kỳ thực ta cũng thường nhìn thấy con tôm này, từng bơi cạnh nó, nó bơi ở tầng nước trên, ta bơi ở tầng nước dưới, vậy mà đến giờ mới biết đến giọng hát của nó, tuyệt vời tuyệt luân...", có kẻ còn ngâm thơ.

Ta cười, anh bạn này nên đi thi thử a, trực tiếp tham gia vào Giải thưởng Văn học Lỗ Tấn gì đó, tuyệt đối không thành vấn đề, nhìn xem thể loại Cao Dương anh bạn này đã luyện tới mức xuất khẩu thành thơ a!

"Ngươi thắng, dẫn về cung...", Cửu hoàng tử có chút mất kiên nhẫn, vội đứng lên, áo choàng ngân quang óng ánh trượt xuống, giống hệt như ánh trăng bạc, lấp lánh phản chiếu trong màn nước.

Hắn đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, nói: "Ta sẽ sai người đem tặng ngươi một con linh sủng chân chính khác, Con Tôm này ta sẽ dùng Ngưng Lộ biến thành hình người, phải ở lại trong cung của ta...".

Tiểu Tiểu vui mừng quá đỗi, hai tay run run, dâng ta lên.

Ta bất an, lắc lắc người, tha thiết nhìn Cửu hoàng tử, nhưng vừa nghĩ đến chuyện hắn nói lấy Ngưng Lộ biến ta thành người, trong lòng ta liền kích động sôi trào.

Chị đây sẽ được biến đổi hoàn toàn, làm người một lần nữa! Tuy rằng đoạn dạo đầu không suôn sẻ cho lắm, nhưng đều có thể bỏ qua được hết, chỉ cần có thể biến thành người, còn cần để ý cái gì nữa?

Ta chờ bàn tay hắn vươn đến, cứ chờ rồi lại chờ, nhưng đôi mắt đen tối tăm u ám của hắn cứ trừng ta, dường như đang do dự điều gì đó.

Rốt cuộc, hắn cầm lấy một cái khăn tay lụa, cách lớp khăn tay bốc ta lên.

"Hồi cung!", hắn hừ một tiếng, nhân tiện chăm chú nhìn ta đang nằm lẳng lặng trong khăn, đột nhiên nhấc tay, hất một cái ném ta ra ngoài.

Ta sợ hãi, vừa định thét chói tai, đã được hai tên thị vệ lực lưỡng một trái một phải cuống cuồng chụp lấy.

"Bạn trẻ, ngươi phải cẩn thận một chút, nâng ta cho kỹ, ta biết hát bài ca Ném Hành, tương lai sáng lạn không thể đo lường nổi đâu!", ta cáo mượn oai hùm uy hiếp tên thị vệ đang cầm ta, tên thị vệ kia cúi đầu nhìn nhìn, bị cảm giác phiền phức không chịu nổi thiêu đốt, rồi ngẩng đầu nhìn Cửu hoàng tử đằng trước, thấy hắn không nhanh không chậm xoay bàn tay ra ngoài, đột nhiên duỗi ngón tay, bụp một cái, một phát đạn tử mệnh bay thẳng tới đầu ta, ta bị hắn bắn đến mức đầu óc muốn nát bét, nghiêng sang trái ngả sang phải, rồi ngất lịm đi.

http://tieulun.hopto.org

Chỗ này có tấm màn màu phấn hồng lả lướt, chỗ này có đại sảnh thật dài, đúng rồi, chỗ này còn có một cái vỏ sò lớn nằm bất động, bên trong chứa một cái bóng đèn Philip 40 watt.

Ta lập tức hiểu ra, ta lại đi vào trong giấc mơ kia rồi.

Ta cúi đầu nhìn lại mình, vẫn là váy lụa đỏ tươi như cũ, hông đeo một cái đai lưng vàng lóe sáng lấp lánh, sờ tay lên đầu, cắm đầy trâm vàng trâm ngọc, mái tóc buông dài, phất phơ đến tận eo.

Ta tiện tay rút một cây trâm xuống, dùng sức cắn mạnh, con mẹ nó, răng đau ê ẩm, quả thực là vàng nguyên chất.

Ta cười, dứt khoát không thèm bước vào bên trong nữa, ngồi phịch xuống bậc thềm, rút hết toàn bộ trâm trên đầu xuống, tỉ mỉ xem xét từng cây.

Tổng cộng có mười sáu cây, khó trách sao mà đầu ta đau thế, sau khi rút hết toàn bộ trâm ra, mái tóc được tự do hoàn toàn buông xõa, bay lất phất phía sau lưng, kết hợp với bộ váy thướt tha đỏ tươi, tuyệt đối có lực đánh vào thị giác.

Ta ngồi trên bậc thềm giơ mấy cây trâm lên nghiên cứu kỹ càng, trên mỗi cây đều có khắc những ký tự nhỏ nhỏ.

Mặc dù đang ở trong mộng, ta vẫn có thể cảm giác được sự tinh xảo và hoa mỹ của đống trang sức này.

Nhưng mà dù có sang trọng thế nào cũng không có cách đem ra khỏi giấc mơ này, vớ vẩn, thế này có khác gì phải uống rượu độc để giải khát a, ta nắm chặt đống trang sức đáng yêu ánh vàng rực rỡ, đột nhiên phát bực.

Kiếp trước, ta là nhân viên mậu dịch, mỗi ngày ngồi bán vàng, sờ thì được nhưng không phải của mình, chỉ có thể chảy nước miếng nhìn người khác mua trang sức vàng về tặng cho người yêu, kiếp này xuyên không, thành một con tôm nhỏ ăn bùn, đến khi nằm mơ, vẫn đụng phải cảnh chỉ được sờ mà không được đem về.

Mỗi lần như vậy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chi bằng phá hư hết cho xong.

Ta phẫn uất, khí chất nữ lưu manh lập tức bùng cháy.

“Con mẹ nó, ta đạp chết bọn mi!”, ta ném toàn bộ trang sức xuống đất, dùng chân liều mạng giẫm đạp, nhìn thấy mớ trang sức gắn trân châu bị đạp thành phấn, đột nhiên lại luyến tiếc.

Lại ngồi xổm xuống, lúi húi nhặt lên phủi bụi.

Đều là thứ tốt, không thể đạp hư.

“Cô là ai? Cô ở trong này làm gì?”.

Ta vui vẻ phủi xong, vươn bàn tay tuyết trắng, đang mơ màng suy nghĩ, đột nhiên bị một giọng nói đằng sau lưng làm cho giật mình.

http://tieulun.hopto.org

Ta quay đầu lại, liền nhìn thấy y.

Lần này y vẫn mặc trường bào màu đen thêu rồng, mũ vàng buộc tóc, chỉ chừa lại một vạt tóc dài mềm mại rũ xuống sau thắt lưng, hông đeo đai lưng viền chỉ vàng, hệt như cũ treo một khối ngọc bội nhỏ hình trăng khuyết, vốn ảm đạm không phát sáng, nhưng khi đến gần, lại phát ra ánh sáng màu trắng nhu hòa nhàn nhạt.

"Hạ Mật?", y chần chờ nhẹ nhàng gọi một tiếng, nét mặt vừa mừng vừa lo lại vừa ẩn nhẫn, y đứng đó, cảm giác rõ ràng dâng tràn, nhưng lại chậm chạp không dám bước đến gần.

Con tôm?

Sao y biết được thế?!

Anh đẹp trai này đúng là thần kỳ, hiện tại đang ở trong mộng, ta rõ ràng là một mỹ nữ, vậy mà y vẫn có thể nhìn ra kỳ thực bên ngoài ta chỉ là một con tôm.

Điều này làm cho ta thực sự có chút không vui.

Vì thế, bản năng nữ lưu manh của ta lại bạo phát, ta liền giữ vẻ mặt lạnh băng, đột nhiên nhe răng một cái, nhìn y rồi gầm gừ trong cổ họng.

Anh đẹp trai kia bị ta dọa đến mức sợ hãi lùi về phía sau một bước.

Nhưng rồi, giống như kiểu mùa xuân cây cối chậm rãi đâm chồi, y nhẹ nở một nụ cười có thể gọi là dịu dàng, đôi mắt đen sâu thẳm như một cái hang động có sức hút mạnh mẽ, lôi kéo người ta liều mạng trầm luân.

Không biết tại sao, ta vừa thấy y tươi cười như thế, đột nhiên trong bụng co rút lại, rốt cuộc không chịu nổi, quay người bỏ chạy.

Ta chạy được nửa bước thì bỗng dưng tỉnh ngộ, chết tiệt, mắc mớ gì mà ta phải chạy hả, đây là giấc mơ, cứ coi như là trên đường đi gặp anh đẹp trai, tình đầu ý hợp, cùng lắm thì xem như một giấc mộng xuân, ta sợ cái quái gì chứ!

Aiz! Chị đây quả nhiên vẫn còn mang trái tim thiếu nữ non nớt, anh đẹp trai à, anh đừng có dùng nụ cười mỉm có sức công kích chết người như thế tới giết ta mà!

Ôi, ta thật là ngượng ngùng quá!

Ta một đường chạy như điên về phía tấm màn màu hồng phấn, vừa chạy vừa ôm mặt, anh đẹp trai kia sau khi sửng sốt vài giây, quả nhiên vội đuổi theo như ta dự tính.

Áo bào đen bay bay, quả thực phải gọi là phong tình vạn chủng.

Ta ngượng ngùng chạy, không ngừng quay đầu lại nhìn y, tính toán thời gian y đuổi theo, trong lòng cứ như mùa xuân hoa lá nở rộ.

http://tieulun.hopto.org

Mắt thấy anh đẹp trai chậm rãi đuổi theo, ta thẹn thùng lắc đầu, ngay lúc nổi hứng muốn liếc mắt hờn dỗi một cái, ai mà ngờ được, đột nhiên đập đầu một cái bốp vào cây cột nhà bạch ngọc giăng tấm màn phấn hồng.

Bụi trân châu giống như lớp mây mù phủ xuống, ta vội vàng liếc xuống cái mũi của mình, một dòng máu đỏ tươi tí tách chảy xuống.

Ta còn chưa kịp thét chói tai, vừa quay đầu lại, đã... Ầm, lại rơi vào bóng đêm vô tận.

★

★ ★

"Muốn biến hình chỉ cần một hai canh giờ là được, sao con tôm này, mãi mà không thể bỏ được vỏ tôm biến thành hình người?".

"Theo ta thấy, hai giọt Ngưng Lộ vốn là nhiều hơn người khác, bây giờ thành lãng phí hết rồi! Nhiều Ngưng Lộ quá, có lẽ làm nó yếu đi...".

"Đúng vậy, đến lúc Cửu hoàng tử trở về, biết ăn nói thế nào đây?".

Ta cảm thấy cả người giống như bị thiêu đốt, tay chân cơ thể đều nóng rực lên, gan phổi bên trong cứ như có một ngọn lửa cháy hừng hực.

Ta không ngừng vặn vẹo cơ thể, muốn ma sát để giảm bớt cảm giác lửa đốt đau đớn thấu xương.

"Cửu hoàng tử điện hạ!".

"Nó thế nào rồi?", có người bước lại gần, sột soạt giống như đang vén cái gì lên nhìn ta, ta nhắm mắt lại, vẫn có thể cảm giác được hắn bỗng dưng khựng lại.

"Sao lại càng tệ thế này?! Đã mấy canh giờ rồi?".

"Bẩm Cửu hoàng tử điện hạ, đã sáu canh giờ! Xem ra, sống không nổi!".

Tất cả giọng nói đều ngưng bặt, chỉ còn lại tiếng ta lắc lắc cái đuôi nghe rào rạo, một lúc lâu sau, ta mơ mơ hồ hồ nghe thấy người bước vào sau kia cất tiếng nói cực kì mỏi mệt mất mát: "Ra ngoài đi, xem ra cuối cùng lại uổng phí Ngưng Lộ của ta, uổng phí thời gian của ta!".

"Aiz...", hắn thở dài.

Miêu tả tiếng thở dài này như thế nào? Cứ như lúc ta còn học tiểu học, có rất nhiều tính từ cần phải học thuộc lòng, ta cũng không cách nào miêu tả hết được nỗi niềm mất mát và tuyệt vọng trong đó.

Cơ thể của ta vẫn bị ngọn lửa thiêu đốt, có một bàn tay vươn tới, dùng khăn lụa nhẹ nhàng ôm lấy ta, ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhận ra hình như là hai tên thị vệ lỗ mũi hếch lên trời, bên cạnh là Cửu hoàng tử.

http://tieulun.hopto.org

“Muốn vứt bỏ ta?”, ta yếu ớt hỏi.

Tên thị vệ kia chắc là nhìn thấy ta quá thảm thương, có vẻ không đành lòng, trầm mặc nhìn ta, rồi ngoái đầu nhìn về phía Cửu hoàng tử cũng đang trầm mặc.

“Đem nó vào... Vạn Hoa Viên, an táng tại hoàng gia!”, Cửu hoàng tử trầm ngâm một lát, rốt cuộc mở miệng, tháo xuống một viên ngọc trên mũ quan, nhẹ nhàng đặt vào trong khăn lụa.

Viên ngọc lạnh lẽo, cơ thể ta vừa chạm vào viên ngọc này một cái, lập tức theo phản xạ toàn thân nảy lên.

“Ngoan ngoãn, kiếp này, ngươi đã có được giọng hát rất hay!”, Cửu hoàng tử phá lệ gục đầu xuống, vươn ngón tay đến vuốt ve ta.

Ta thống khổ khó nhịn, mơ mơ màng màng lại mở mắt ra, thấy ánh mắt Cửu hoàng tử có vẻ như thật lòng thương cảm ta, vì thế ta lại phản xạ có điều kiện giãy dụa lắc lắc đuôi nhỏ.

Ngón tay Cửu hoàng tử lập tức khựng lại, rồi rụt về như bị điện giật, vội vàng quay lưng đi, giơ bàn tay lên, vẫy vẫy ra lệnh.

Tên thị vệ đang ôm ta lập tức cúi mình vái chào, rút lui ra ngoài.

Ra khỏi cung Cửu hoàng tử, tên thị vệ liền bắt đầu ngự thủy bay nhanh, dòng nước bị hắn tách ra, biến thành các dải màu ảo diệu bao quanh mình, vô số vầng sáng nhòe nhòe theo dải màu, chắc là trong nước biển có các loài sinh vật phát sáng.

Ta mơ mơ màng màng dùng ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, cố gắng hết sức ghi nhớ tất cả, nói không chừng không lâu nữa, ta sẽ lại xuyên không.

“Con Tôm, ngươi ở trong này ngủ một giấc thật ngon đi!”, sau màn ngự thủy nhanh như chớp, hắn đem ta đến một chỗ tứ phía nở đầy hoa biển tảo biển, nơi này có một vầng sáng dịu nhẹ màu xanh nhạt như có như không, có mấy con cá đủ màu bơi tới bơi lui chậm rãi vẫy đuôi.

Lúc dòng nước lướt qua thân thể, ta bỗng có cảm giác như được gió xuân phất qua.

“Ngủ thật ngon, kiếp sau đừng làm con tôm nữa!”, hắn dè dặt cẩn thận đặt ta xuống, dùng một mảnh tảo biển màu xanh nhạt đắp lên trên người ta.

Ta mơ mơ màng màng muốn cãi lại hắn, mẹ nó chứ, nếu được lựa chọn, ai khùng đâu mà muốn làm con tôm!

Ta muốn làm cái gì?

Ta muốn làm... Long Mẫu!

Hắc hắc, toàn bộ rồng con trong Long Cung đều phải gọi ta là mẫu hậu!!

Chương 6

http://tieulun.hopto.org

Sau đó, suốt khoảng thời gian một ngày một đêm, ta cứ như vậy nằm kéo dài chút hơi tàn.

Làn da như thiêu như đốt dần tróc ra, dòng nước nóng quanh thân thầm thì rung động, may mà có viên ngọc nhỏ kia, ta dựa vào nó, viên ngọc tỏa ra khí lạnh, đúng lúc giảm bớt sự đau đớn cho ta.

Đến buổi tối ngày hôm sau, dòng nước nóng quanh thân cũng bắt đầu trở nên dịu đi, ta cũng chỉ thấy giống như là được bao bọc trong nước ấm, viên ngọc trong lòng cũng không thấy lạnh nữa, mà dìu dịu ấm áp, ta cảm thấy tay chân cứ như là bị chải qua một lượt, nghĩ đến đây lại thấy nằm trong dòng nước ấm này muốn ngủ mãi không dậy nổi.

Ta nặng nề chìm vào giấc ngủ, một giấc êm đềm không mộng mị, mãi đến khi có người nhẹ nhàng đánh thức ta.

Tất cả đều mộng ảo tựa như một câu chuyện thần thoại, ta mơ mơ màng màng mở to mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên là một đôi mắt dịu dàng như dòng suối, đôi mắt này màu sắc kỳ quái, nhìn lần đầu thì thấy màu đen, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, lại thấy ẩn ẩn hiện ra màu tím nhàn nhạt.

Đến khi ta định thần lại, mới chậm rãi thấy rõ toàn bộ, đây là một người thanh tao tuấn tú, vừa nhìn đã biết là kiểu người không nóng không vội, ánh mắt ôn hòa, khóe miệng cũng ôn hòa, ngay cả cách ăn mặc cũng ôn hòa thoải mái, một thân trường bào màu lam nhạt, hông không đeo trang sức, trên đầu cũng chỉ dùng loại trâm cài tóc điêu khắc từ gỗ đào bình thường nhất chốn nhân gian.

Hắn cứ như vậy nghiêng người tới, thắt lưng rũ rũ, mái tóc đen vốn vắt trên vai nay trượt xuống, nghịch ngợm lượn đến lượn đi, càng làm cho hắn có thêm phần cá tính.

"Ngươi có sao không? Sao lại nằm ở chỗ này?", ta nghe thấy giọng nói của hắn, quả nhiên cũng ấm lòng người hệt như đôi mắt hắn, ta không nhịn được giật giật cánh tay, muốn làm nóng cơ thể một chút.

Khoan đã... Cánh tay, cơ thể??

"...".

Ta yên lặng quay đầu nhìn thân thể của mình, lại ngẩng đầu nhìn người xa lạ đang khom lưng lo lắng cho ta, bỗng dưng có cảm giác xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống đất.

"Vừa biến hình nên không thể điều khiển sao?", hắn thở dài một hơi, ngồi xổm xuống, cởi áo khoác màu lam nhạt nhẹ nhàng phủ lên trên người ta.

"Không nói được?", giọng hắn lại càng dịu dàng.

Ta ừ một tiếng, vẫy vẫy cánh tay của ta, nó mềm oặt đàn hồi như kẹo dẻo, mềm đến mức tha hồ co dãn, tùy tiện vung vẩy, có thể pew một cái bắn đến ngay ót của mình.

http://tieulun.hopto.org

Ta mới thử vẫy tay vài cái, đã tự tát lên mặt mình bốn năm lần.

Cố nén tâm tình xấu hổ và giận dữ, ta tự an ủi mình, nếu cánh tay đã bị nhào nặn thành phế thải như vậy, chắc ta sẽ được bù đắp một đôi chân ngọc kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ chăng?

Vì thế, ta lại dùng hết toàn lực ngoái đầu nhìn xuống đùi mình, chỉ cần liếc mắt một cái, lập tức có cảm giác tán thưởng mãnh liệt, ta ngất, đây quả là kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ!

Nhưng đây không phải là chân a, cái này hệt như hai cây côn dài nặn từ bùn nhão nằm mềm oặt ra đó, thà như rắn còn có thể uốn éo, hai cái chân này của ta chỉ biết nằm đó run run.

Thật sự là mất mặt cả dòng họ.

Ta chẳng buồn rên rỉ chôn mặt vào trong bùn đất, mặc xác sự quan tâm của anh bạn trẻ nhiệt tình này.

"Đứa ngốc này, ai mới biến hình cũng như vậy mà!", hắn lại càng thương xót, vươn tay đến, nhẹ nhàng vén mái tóc ta, thở dài một hơi, nói: "Ngay cả Vạn Hoa Viên hẻo lánh này mà ngươi với ta cũng có thể gặp gỡ, xem như là có duyên phận... Ta đã lâu lắm rồi không trở lại nơi này!".

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: "Nếu như ngươi không biết đi đâu, chi bằng theo ta trở về chỗ ta sống đi! Chứ nhìn ngươi nằm mềm nhũn ra ở đây, thế nào cũng có yêu vật tâm địa xấu xa đến tha ngươi về làm bữa ăn ngon!".

"Ngươi tên gì, ngươi nuôi được ta sao? Ta rất khó nuôi!", ta ai oán phẫn nộ nghiêm mặt, có cảm giác muốn đập phá đồ đạc.

Người kia cười cười, đôi mắt dịu dàng nhìn ta, nghe xong liền trả lời: "Ta là Tĩnh Hải Vương giám sát tứ hải... Nguyễn Dương! Về việc nuôi một con tôm, ta tự thấy mình vẫn có khả năng!".

Giám sát bốn biển, là chức quan lớn cỡ nào thế? Chắc ít nhất cũng có thể ăn uống thoải mái hả? Ta ngẩng gương mặt đang chôn trong đất, dùng ánh mắt tràn ngập cảm tình nhìn hắn, trong lòng một lần nữa dấy lên hy vọng sống sót.

"Đi theo ta, tuy rằng bốn biển là nhà, nhưng mà vẫn tốt hơn một mình chịu khổ thế này!", hắn cười một cái, ngón tay chỉ vào đầu ta, ta bay lên khỏi mặt đất, được bọc trong trường bào màu lam nhạt của hắn, giống như một tảng thịt chậm rãi bay vào trong lòng hắn.

Nếu có thể, ta cũng không muốn dùng từ thịt nát để miêu tả bản thân, nhưng mà ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được từ nào tốt hơn.

Bản lĩnh ngự thủy của hắn không hề kém hai tên thị vệ lỗ mũi hếch lên trời kia, nhưng mà lại thiếu chút khí chất sắc bén, bọt nước nhẹ nhàng bao bọc ta và hắn ở giữa, thẳng một đường ngự thủy về phía phủ trạch của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Dọc đường đi, tảo biển càng mọc dài, địa thế càng hoang vắng, cách chỗ Thủy tộc khá xa, đến lúc hắn hoàn toàn dừng lại, đã tới một nơi hoang vu dã ngoại.

Nơi này mặc dù hoang vu, nhưng lại trải dài hoa cỏ đủ màu, giống như trên mặt đất, tôm cá thay thế chim chóc, bơi qua bơi lại bên ngoài một dãy hàng rào.

Hắn thu lại bọt nước, lâng lâng đáp xuống, mái tóc đen theo sóng nước phất phơ, giống như một dải lụa satanh đen rũ xuống, lúc hắn cúi xuống nhìn ta, trong ánh mắt tràn ngập thương xót.

"Chúng ta về nhà rồi! Bé con!", hắn nói như thế.

Ta lập tức có một cảm giác kỳ lạ, xúc động vừa muốn khóc vừa muốn cười, đã bao lâu nay, ta dường như đã quên mất cái từ nhà này.

Ta vẫn cho rằng kiếp này của ta đã định sẵn là phiêu dạt khắp nơi, là một con tôm nhỏ không cách nào tự vệ, cuối cùng kết quả đơn giản là bị một con cá khác xơi cho no bụng, hay đỡ hơn một chút là ôm một bụng trứng tôm, con cháu đầy sảnh đường. Nhưng mà, trong cái thế giới vớ vẩn này, hắn lại nói với ta, chúng ta về nhà rồi.

Ta ngước mắt, cảm kích nhìn hắn, cả người đều run run, cuộn tròn trong lòng hắn, chỉ còn lại không khí lặng im.

"Không cần sợ hãi, nơi này chỉ có ta và ngươi, còn lại chỉ có rong rêu san hô!", hắn nghĩ là ta sợ hãi, ôm ta lướt qua hàng rào, mở cổng trúc, bên trong là căn phòng nhỏ ấm áp đơn giản, treo mấy bức họa đạm mạc, một bức họa núi đá dưới biển, dưới bức họa có một dòng chữ Khải nhỏ: Hộ tứ hải bình an, giám vạn lý hải vực.

Khí khái thật lớn, tiếc là nhìn gia cảnh thế này, đoán chừng cũng giống như vị ngự họa sĩ mới được Thất hoàng tử phong chức, nghe tên thì lớn, thực ra không quyền không tiền.

Nhưng hắn cũng là người tốt, ta đây bộ dạng tàn phế như thế này cũng được hắn đem về, quả là một người hảo tâm biết báo đáp xã hội.

Hắn ôm ta, bước vào phòng trong, bên trong rất sạch sẽ, ngoại trừ một cái bàn trúc dài bên trên đặt một bình hoa, cũng chỉ có một cái giường bạch ngọc.

"Ngươi vốn dĩ không gân không xương, lúc mới biến hình sẽ giống như bây giờ, đợi khoảng hai ngày sau, trong người sẽ mọc ra gân cốt, sẽ không giống như vậy nữa, sau này, sẽ không cảm thấy không có sức lực nữa!". Hắn nhẹ nhàng đặt ta xuống giường bạch ngọc, mỉm cười chỉnh lại cái gối đá trên giường, ta vừa đặt đầu xuống, lập tức cảm thấy đông lạnh đến tận não, đoán chừng cả khuôn mặt đều run rẩy.

Cái giường này sao lại lạnh như thế? Dám gạt chị đây à, đây khác gì hầm băng, muốn đông cứng ta rồi làm món tôm đông lạnh bóc vỏ à?! Một con đủ

http://tieulun.hopto.org

giắt kẽ răng sao? Ta càng nghĩ càng thấy khủng bố, con mẹ nó, ta đã nói trên đời làm gì có người tốt không cần báo đáp!

Ta dùng ánh mắt cực kỳ hoài nghi nhìn hắn.

Hắn dường như hiểu được suy nghĩ của ta, có chút buồn cười cầm bàn tay mềm nhũn của ta lên, "Trường hợp của ngươi không giống bình thường, dường như làm sai mà không sửa kịp, cho quá nhiều Ngưng Lộ, nếu như không dùng giường hàn băng làm đông lạnh ngươi, ta sợ rằng gân cốt của ngươi vĩnh viễn không mọc ra nổi!".

"Hả?", ta lập tức tỏ vẻ không hiểu.

"Ngươi là tôm, vốn dĩ chỉ cần nửa giọt Ngưng Lộ là được, nay lại dùng tới hai giọt Ngưng Lộ, trong cơ thể bị thiêu đốt, khiến cho bao nhiêu gân cốt vừa mới ngưng tụ được đều bị thiêu hủy hết, cho nên không thể mọc ra được như bình thường. Theo lý thuyết ngươi đã sớm có gân cốt, tuy rằng không được cứng cáp, nhưng hẳn là phải có, bây giờ nhìn ngươi thế này, rõ ràng là không chịu nổi ngọn lửa trong thân thể".

"...", ta không muốn làm con tôm bị bệnh sụn lưng đâu, ta nước mắt ào ào, nghĩ tới cảnh tượng tay chân mềm như kẹo cao su liền có cảm giác muốn chết quách cho xong.

"Đừng khóc, hiện tại ta đặt ngươi trên giường hàn băng, có thể ức chế ngọn lửa trong cơ thể ngươi, không tới hai ngày là có thể cứng cáp rồi!", hắn ngồi xuống mép giường, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau nước mắt của ta.

Ta được hắn nhìn dịu dàng như thế, bất chợt sinh ra một loại dũng khí không nói thành lời, "Nguyễn Dương, nhìn ta thế nào?".

Đây thực ra mới là chuyện mà ta muốn biết nhất.

Ta không yên tâm, bất an nhìn hắn, thấy hắn yên lặng nhìn ta, khóe miệng chậm rãi cong lên, "Ừm, nhìn rất đáng yêu!".

Đáng yêu nghĩa là làm sao?

Ta nghĩ nát óc cũng không hiểu được ý hắn đáng yêu là sao, trong khái niệm của ta, đáng yêu là giống như mấy cô gái Nhật Bản, đôi mắt thật to, vẻ mặt trẻ con, cười một cái lại càng phô trương: Oh, kawaii!!!...

Chắc là ý như vậy, dù sao cũng không tệ phải không? Ta bắt đầu tự an ủi mình.

"Ngươi ở đây tạo hình, hai ngày này ban ngày ta không có ở nhà, buổi tối trở về sẽ giúp ngươi biến hình".

"Đúng rồi, lúc ngươi còn là tôm, tên ngươi là gì?", hắn lại hỏi.

Ta không hề nghĩ ngợi lập tức trả lời hắn: "Ta gọi là Hạ Mật!". Dù chỉ là một con tôm, ta cũng là một con tôm hiếm có khó tìm, có thân phận có tên gọi.

http://tieulun.hopto.org

Cái tên Hạ Mật này, là ta tốn công tốn sức suy nghĩ, nghe vừa vui tai vừa quyến rũ, có thể thay thế hà mễ (con tôm), hay ho biết bao.

Nguyễn Dương chớp mắt, hơi hơi nhíu mày, lặp lại tên của ta: "Hạ Mật?", sau đó, hắn lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Rất êm tai!".

Lần này hắn không nói thêm gì nữa, nhìn ta cười cười trấn an, đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Ta nằm trên giường nhàm chán đến không chịu nổi, lúc thì nghịch đôi mắt, lúc thì nghịch đầu lưỡi, sau một phen vận động hết ngũ quan trên mặt thì cả người đều mỏi mệt.

Ngáp một cái thật to, ta chìm vào một giấc ngủ sâu.

Phía trên bốn biển, từng cụm mây trôi, ta nổi trên một cụm mây, từ từ nhìn xuống dưới, mặt biển trong vắt phản chiếu hệt như bầu trời xanh.

"Hạ Mật, lại đây chơi!", trong đám mây bên kia có người gọi ta, ta hơi giật mình ngước đầu lên, bị một bóng đen đột nhiên nhảy ra từ trong đám mây dọa cho nhảy dựng.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ra đó là một con rồng nhỏ toàn thân đen tuyền, ngẩng đầu cao ngạo, quay vòng trong mây, thấy ta ngây ngốc nhìn nó, nó dường như nảy sinh hứng thú trêu chọc, bay thẳng về phía ta, thân rồng đen quấn lấy ta, xoắn lại một chỗ.

Ta sợ hãi kêu một tiếng, cúi đầu nhìn xem, không khỏi hít vào một luồng khí lạnh.

Không ngờ ta cũng là một con rồng, cả người đỏ tươi, lớp vảy lóe sáng, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra ánh đỏ nhàn nhạt, đuôi rồng như lửa, lấp lánh sắc đỏ ánh kim.

Con rồng đen nhỏ kia quấn lấy thân ta, một đỏ một đen, tiên diễm vô cùng.

"Hạ Mật, Hạ Mật, Hạ Mật...", trong đôi mắt rồng đen lúng liếng của nó chỉ có bóng ta, thấy ta cứ nhìn ngây ngốc, vô cùng thân thiết dùng móng rồng cọ cọ vào ta, "Sao lại ngẩn người?".

Nó cuốn lấy ta, bay cao rồi lao xuống, đầu ta xây xẩm, suýt nữa phun hết cơm trưa ra ngoài.

Ta ngất, sau này ta không bao giờ dám thề thốt linh tinh nữa, làm tôm hùm cũng còn tốt chán so với làm kiêu long, cứ cái kiểu bay lên bay xuống trong mây thế này, uống bao nhiêu thuốc chống say máy bay cũng không cứu nổi ta.

Ta lè lưỡi, hấp hối rên hừ hừ.

Con rồng đen kia hốt hoảng, buông lỏng ra ta, lượn qua lượn lại xung quanh ta, "Hạ Mật, cô làm sao vậy?".

Ọe ọe, ta làm sao hả?

http://tieulun.hopto.org

Ta nước mắt rưng rưng nhìn xuống dưới tầng mây, trời cao ba vạn thước, từ trên nhìn xuống không còn cảm giác thoải mái như lúc mới bắt đầu nằm mơ nữa, ta biết bản thân đang bay trên trời, không hề cảm thấy vui vẻ nữa, ta ngẫm nghĩ, vừa sợ hãi vừa bất lực, chỉ muốn phát khóc.

"Hạ Mật, chúng ta không thể khóc! Rơi lệ sẽ gây mưa, lén làm mưa sẽ bị hỏi tội!", con rồng đen phát hoảng, lượn tới vuốt đầu ta.

Nghe giọng nói của nó, cùng lắm là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

"Cô rốt cuộc là bị gì vậy?", nó vội vàng hỏi ta, quanh người chợt lóe sáng, hóa thành một thiếu niên anh tuấn, đạp mây, bước đến sờ lên mặt ta.

Gương mặt này nhìn rất quen thuộc, ta ngơ ngác nhìn cậu ta, quả thật rất quen mắt, ta từng gặp cậu ta ở đâu nhỉ?

"Làm sao để hóa thành hình người?", ta lại ngây ngô hỏi.

Cậu ta dường như kinh ngạc hoảng sợ, bất an nhắc nhở ta: "Tùy vào suy nghĩ...".

À, ta hình như hiểu rồi, hóa ra biến thân đơn giản như thế, chỉ cần trong lòng yên lặng suy nghĩ, lập tức có thể khôi phục thành hình người.

Ánh đỏ lóe lên, ta cũng biến thành người, váy đỏ như lửa, phiêu phiêu đãng đãng giữa tầng mây, ta giẫm lên tầng mây, hoảng hốt không yên.

Không hề ý thức, ta vươn tay tới giữ chặt cánh tay thiếu niên áo đen kia, dựa sát vào người cậu ta.

Gương mặt cậu ta lập tức đỏ au, đôi mắt đen lúng liếng, vụng trộm nhìn ta.

"Ta nói này...", ta run rẩy.

Cậu ta ừ một tiếng, lật bàn tay nắm lấy tay ta, dây cột tóc màu đen và dây cột tóc màu đỏ cùng nhau bay lượn, ấm áp không nói thành lời.

"Có thể xuống đất không?", ta run rẩy hỏi.

Cậu ta tò mò liếc mắt nhìn ta một cái, hỏi: "Hạ Mật làm sao vậy, không phải cô thích nhất là bay trong mây sao, sao bây giờ lại đòi xuống đất?".

Ta có cảm giác cụm mây mà ta đang đứng càng lúc càng mỏng, vừa sợ vừa hoảng, rốt cuộc rất mất mặt mũi khóc òa lên, "Ta ngất, chị đây sợ độ cao a...".

A a a... Lời còn chưa dứt, ta đã bừng tỉnh từ trong mộng, mồ hôi lạnh đầm đìa, nhấc tay lau mồ hôi, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ô, tay của ta, có thể cử động được rồi?!

http://tieulun.hopto.org

Phần 3

Chương 7

Aa a... Lời còn chưa dứt, ta đã bừng tỉnh từ trong mộng, mồ hôi lạnh đầm đìa, nhấc tay lau mồ hôi, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ô, tay của ta, có thể cử động được rồi?!

Ta nằm mơ hết bao nhiêu ngày rồi?

Ta đột nhiên tò mò, thử động tay động chân, quả nhiên đã có thể co duỗi, ta vừa mừng vừa sợ nhảy xuống giường, đi thử vài bước, rồi đứng lại giật giật, bỗng nhiên rắc một tiếng, ta nghe thấy âm thanh gì đó đến từ cẳng chân, chỗ nào đó hình như lại nứt ra rồi.

Vui quá hóa buồn à?

Ta sợ tới mức đứng đờ tại chỗ, chỉ biết òa ra khóc, ta ngất, sao mà giống như món sườn nướng thế này, vừa chạm vào một cái đã nứt a, chẳng lẽ về sau ta phải ngồi xe lăn, đẩy tới đẩy lui trong biển lớn mờ mịt sao.

Một con tôm thê lương, dùng sức đẩy bánh xe lăn... Mẹ ơi, hai cánh tay nhỏ xíu không xương chất lượng kém này mà đẩy nổi bánh xe sao, ta vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, lại càng khóc dữ dội.

Cánh cửa cọt kẹt bị đẩy ra, Nguyễn Dương vội vàng chạy tới, vừa bước vào nhìn thấy ta như vậy, nhất thời cảm thấy đau đầu, dở khóc dở cười lắc đầu bế ta dậy.

"Hạ Mật, gân cốt ngươi còn rất yếu ớt, vừa mới sinh thành, phải hai ba ngày nữa mới cứng cáp, không được nóng vội!", nhìn hắn ôn hòa, nho nhã văn khí, ai ngờ đến lúc ôm lấy người khác mà mặt vẫn không đỏ tim không đập nhanh.

Ta dùng ánh mắt kính nể nhìn hắn, nằm trong lòng hắn ngượng ngùng cúi mặt.

"Ngươi có đói bụng không?", hắn cực kì dịu dàng hỏi ta, nhẹ nhàng đặt ta xuống giường hàn băng, một lọn tóc đen từ trên vai trượt xuống, đong đưa trước mắt ta, ta vừa hâm mộ vừa ghen tị vươn tay nắm lấy lọn tóc.

"Tóc ngươi nhìn thật là đẹp!", ta cười mỉm, rồi cúi đầu nhìn lại tóc mình, màu tóc của ta rất kỳ quái, đoán chừng là do lần trước Tiểu Tiểu quét quá nhiều phấn đỏ lên người ta, nên bây giờ màu tóc biến thành màu đen pha đỏ nhàn nhạt, hơn nữa cũng không phải toàn bộ đều đỏ, nhìn giống như là một người ở nhân gian đi nhuộm tóc, bị thuốc nhuộm rơi xuống loang lổ khắp nơi.

Nguyễn Dương cười ôn hòa, khom lưng xuống, để mặc ta tùy ý nghịch ngợm, cũng không vội kéo tóc mình về, "Đợi đến sau này khi ngươi trưởng thành, cơ thể được củng cố, màu tóc dần dần cũng sẽ đẹp ra!".

http://tieulun.hopto.org

Hắn trấn an, vươn tay thong thả xoa đầu ta, Nguyễn Dương cho ta cảm giác rất kỳ lạ, thoạt nhìn qua hắn, cùng lắm là thanh niên hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, nhưng mà khi mỉm cười vuốt tóc, không nhanh không chậm, đầy khí chất của một vị trưởng giả cao quý ung dung.

Hắn cứ như vậy xoa đầu ta, ta vốn đang nôn nóng bất mãn lập tức bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm yên, cẩn thận nhìn cánh tay mình, nhìn từng tấc da tấc thịt mình.

Nói đúng lương tâm, làn da mới sinh thật sự quá nhẵn nhụi! Chỉ là, có hơi ửng đỏ.

"Không ngờ gân cốt ngươi được tạo thành còn tốt hơn những người khác!", Nguyễn Dương nhìn cánh tay ta giơ lên, ánh mắt say mê, nhưng lại tiếp một câu: "Nhưng mà hình như vẫn khiếm khuyết cái gì đó?". Hắn nhíu mày, tựa hồ hoang mang không hiểu.

Ta buông tay, chấn động, "Thiếu cái gì, có phải là sẽ ảnh hưởng đến việc biến hình của ta không?".

Hắn ra vẻ không sao an ủi ta: "Sao mà ảnh hưởng được, cùng lắm là vài chỗ nhỏ nhặt không đáng kể, đừng lo lắng! Ngươi ngủ thêm một giấc, đến lúc thức dậy, nói không chừng đã đại công cáo thành!".

Tay hắn chậm rãi phủ lên đoạn gân cốt ở chân ta, lòng bàn tay truyền đến hơi ấm nhè nhẹ, ấm áp hệt như bản thân hắn, ta bị luồng hơi ấm này làm cho buồn ngủ.

Trước lúc ngủ, ta vẫn không quên vẻ ngoài đáng yêu của ta, "Nguyễn Dương, lúc ta lại tỉnh lại, ngươi cho ta một tấm gương, cái thứ có thể phản chiếu hình người ấy, ta muốn xem xem bản thân nhìn thế nào!".

Hắn do dự một chút, hơi chần chờ gật gật đầu, bàn tay ấm áp phất qua mặt ta, ý thức của ta nhanh chóng tan rã.

Đó là một bụi san hô màu lửa đỏ, ta trốn trong bụi không nhúc nhích.

Xa xa không ngừng có tiếng người cười ồn ào: "Hạ Mật, ta tìm thấy cô rồi, ta nhìn thấy cô rồi nha...".

Ta chớp chớp mắt, vừa nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của một thiếu niên, người nhanh chóng đã xuất hiện trước mắt, à, thực ra không phải một, mà là một đôi.

Hai thiếu niên này đều tuấn tú vô cùng, người vừa ồn ào là con rồng đen nhỏ lần trước ta gặp trong đám mây, lần này vẫn quần áo đen như cũ, mũ vàng đính minh châu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt đen to tròn lúng liếng, ánh mắt không hề an phận dáo dác tìm xung quanh.

Còn người kia, ta chưa hề gặp qua, nhưng mà càng nhìn càng thấy quen mắt, cái cảm giác quen thuộc này dường như là bùng lên từ sâu trong lòng, đôi khi,

http://tieulun.hopto.org

cái duyên giữa người với người thật kỳ lạ, có những người ở chung hơn mười năm, thế nhưng trái tim vẫn xa cách, lại có những người mới lần đầu gặp nhau, vậy mà cảm thấy như đã quen biết từ kiếp trước.

Ta có cảm giác như đã gặp bọn họ ở đâu đó rồi.

Nhưng mà ta lại có thể chắc chắn rằng ta chưa bao giờ gặp hai người này.

Thiếu niên đi theo phía sau cậu "Tiểu Hắc Long" cũng mặc trường bào gấm màu đen, bên hông thắt đai lưng màu tím, tóc được cài lên bằng trâm ngọc trai đen, khuôn mặt trầm tĩnh, đôi mắt như vực sâu vạn dặm, đen mà sâu sắc.

Nhìn cậu ta cũng không lớn tuổi hơn Tiểu Hắc Long bao nhiêu, chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng mà từng cử chỉ giơ tay nhấc chân, đã có mười phần tư thế của bậc huynh trưởng!

"Hạ Mật ở gần đây thôi, ta có thể khẳng định!", Tiểu Hắc Long đảo một vòng tròn, cười hì hì nhìn cậu thiếu niên trầm ổn.

Cậu thiếu niên kia không đáp một lời, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào bụi san hô ta đang ẩn nấp, nhìn một lúc lâu rất nghiêm túc, làm cho ta không nhịn được ướt đẫm mồ hôi.

"Vị Đán, huynh nhìn cái gì vậy? Cô ấy chắc sẽ không chọn một bụi san hô cùng màu đỏ để trốn đâu!", Tiểu Hắc Long bước qua, cũng dừng mắt nhìn vào bụi san hô, ta đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, không dám động đậy, nhớ tới chuyện lần trước rơi xuống từ trên mây, ta vẫn còn bị ám ảnh.

Cậu thiếu niên gọi là Vị Đán hơi hơi đảo mắt, đột nhiên chuyển hướng nhìn về bụi san hô màu sắc rực rỡ phía xa bên kia, ánh mắt chăm chú, càng nhìn càng chuyên tâm, Tiểu Hắc Long quả nhiên sinh lòng nghi ngờ, cũng nghi thần nghi quỷ nhìn sang bên đó.

"Vị Đán, nơi này giao lại cho huynh, ta sang bụi san hô bên đó coi thử!".

Cậu ta dường như là sợ bị Vị Đán tranh giành, lập tức hóa thành con rồng đen nhỏ, vèo một cái đã nhanh chóng vọt sang bên kia, bởi vì bơi quá nhanh mà vảy trên người bong ra vài miếng, trong sóng nước dập dờn, ta cứng họng trốn giữa bụi san hô nhìn ra ngoài, đột nhiên nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với loài rồng này.

Ta cuộn mình trong bụi san hô, mở to mắt tha thiết mong chờ người tên Vị Đán kia bỏ đi.

"Hạ Mật, thấy cô rồi!", cậu ta mở miệng, cười cực kì kiêu ngạo, hai tay chắp phía sau, ánh mắt không thèm liếc vào bụi san hô một cái.

Lại muốn lừa ta? Trò lừa bịp mà Tiểu Hắc Long kia vừa xài xong, giờ lại đến phiên cậu ta xài, ta còn lâu mới mắc mưu!

"Hạ Mật, xuất hiện đi, cô thua rồi!", cậu ta nghiêng mặt qua, trực tiếp nhìn vào chỗ ta đang ẩn nấp, đôi mắt tràn ngập ý cười. Ta vừa nhìn vào mắt cậu ta, lập tức đổ một đầu mồ hôi lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Cậu ta chủ động thu hồi ánh mắt lại, chậm rãi hướng qua nhìn một nơi nào đó bên cạnh.

Ta thở phào một hơi, rón rén vươn móng vuốt nhỏ, lặng lẽ kéo kéo san hô đỏ trước mặt, cố gắng che giấu bản thân kỹ càng hơn. Rồi lại vươn một móng vuốt khác lên che đôi mắt mình lại, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

Cậu ta đột nhiên nở nụ cười, quanh thân lóe lên một vầng ánh sáng màu tím, hóa thành một con rồng tím nhỏ duyên dáng, nhanh chóng bơi về phía ta.

Ta sợ hãi, hai móng vuốt quắp hai khóm san hô nhỏ lên, che ngay trước mặt mình.

Vị Đán cười to: "Hạ Mật, cô đang cố che mắt mình hay là che mắt ta vậy?", cậu ta lượn sang, ngoạm một cái lên lưng ta, lôi ta từ trong bụi san hô ra ngoài.

Ta đầu óc mê muội giơ hai khóm san hô, bị cậu ta túm lấy, hai móng lay động, cái đuôi dài đập vào đuôi cậu ta, nhưng đuôi cậu ta lại cứng như thép, đập vào một cái ta liền cảm thấy đau nhức như bị trật khớp chân.

Ta kêu ngao một tiếng, hai móng quăng luôn khóm san hô, cuộn lấy đuôi mình, nước mắt rưng rưng.

Cậu ta thấy ta cuộn thành một vòng tròn, vẫn không chịu nhả miệng, nhẹ nhàng cắn lên lưng ta, xoay vòng vòng thật nhanh trong nước, xoay đến mức đầu óc ta xay xẩm ngả về phía sau, đột nhiên toàn bộ thân thể cậu ta bò lên người ta, gắt gao ôm lấy ta.

"Thích không?". "Có kích thích không?", móng rồng vươn sang cọ cọ, đôi mắt đen nhánh nhìn ta chăm chú.

Ta giơ cao hai móng lên quá đầu, trong lòng run sợ, khóc lóc nức nở: "Ta, ta thích, thật, thật kích thích! Ta nhận thua!", ta khóc to, Vị Đán bị ta dọa phát hoảng, nhanh chóng buông lỏng ra ta, quay đầu đi khinh thường ta.

"Hạ Mật...", cậu ta hình như tức giận rồi.

"Không ngờ cô ngoan ngoãn vậy ha! Nhận thua thật là nhanh!", cậu ta bơi tới, vươn móng vuốt lên cao ngạo, "Ta nhớ rõ năm đó vào ngày mừng thọ phụ vương, cô và ta đánh đố, không dùng Ngự Vân Thuật (thuật cưỡi mây), hóa thành hình người, từ trên chín tầng mây gieo mình xuống, chỉ đến khi gần chạm mặt nước mới được biến thành rồng... Ai biến thành rồng trước thì phải nhận thua!", cậu ta dừng lại nhìn ta.

Ta dùng nét mặt si ngốc đáp trả.

Kẻ nào mà nhàm chán vậy, ăn no rảnh rỗi, chơi nhảy Bungee?!

"Cô quên rồi sao?", cậu ta tựa hồ giận quá, lại dịu nét mặt, "Lần đó ta và cô cùng rơi xuống, cô dùng Chướng Nhãn pháp (thuật che mắt), lừa ta biến thành rồng trước!", cậu ta lại dừng lại nhìn ta, nét mặt bí hiểm.

http://tieulun.hopto.org

“Ah...”, để giả vờ đang lắng nghe câu chuyện nhảm nhí của cậu ta, ta không thể không gật gật đầu vài cái.

“Suốt năm mươi năm, ta không hề quên! Kể từ khi được sinh ra đời, đó là lần đầu tiên ta thua! Lúc tu luyện ở Nam Hải, ta không ngừng nghĩ tới cô, trong lòng luôn suy nghĩ, nếu như gặp lại cô, nhất định phải thắng cô một lần!”.

“Oh...”, ta tiếp tục gật đầu, lắc lư một cái hóa thành hình người, lập tức cảm thấy toàn thân đều thoải mái.

“Ta cho rằng lần này đánh bại cô, cô cũng sẽ không cam lòng giống ta, bằng mọi giá muốn thắng lại ta... Ai ngờ được tính tình cô lại thay đổi thành thế này!”, cậu ta cũng dứt khoát hóa thành hình người, bước tới.

Ta chẳng hề xấu hổ, cười với cậu ta, phẩy tay, “Thua rồi thì chịu thôi!”.

Cậu ta cũng cười cười đáp lại, đột nhiên cầm lấy tay ta, kiêu ngạo ương ngạnh cười to: “Đã thua ta, vậy phải đồng ý với ta một chuyện!”.

Ta đột nhiên có linh cảm xấu.

“Hả? Chuyện gì?”, ta liếc mắt nhìn cậu ta.

Vị Đán gắt gao giữ chặt ta, đột nhiên phóng mạnh lên trên, ta bị cậu ta kéo đi, vèo một cái lao lên khỏi mặt nước, vượt qua những đám mây, bay sâu vào bầu trời.

“Này, muốn làm gì?!”, ta bị kéo lên, trong lòng vẫn còn ám ảnh sợ độ cao, răng môi run rẩy lập cập như gõ cửa.

“Thi lại một lần, xem ai thua ai thắng!”, đôi mắt cậu ta nhấp nháy, vẻ mặt tràn ý cười.

Ta lập tức ỉu xìu, cầu xin tha thứ: “Anh hùng à, ta nhận thua!”.

Cậu ta liếc mắt nhìn ta, nét mặt giễu cợt, không thèm để ý đến ta, tiếp tục dắt ta bay về phía trước.

Trên chín tầng mây, bầu trời xanh lam trong như được gột rửa, những đám mây đều có vẻ dư thừa, ta bị cậu ta kéo đi, càng bay càng cao, ta giờ đã vượt qua được chứng sợ độ cao, đạt tới trạng thái chết lặng.

“Ngay tại chỗ này đi, cao hơn một chút so với lần trước!”, cậu ta đứng yên, nới lỏng tay ta ra.

Ta đứng cứng ngắc phía trên một đám mây, dùng gương mặt chết lặng đáp trả. Ta mặc kệ, có chết thì chết, dù sao cũng là nằm mơ, cùng lắm thì tỉnh mộng thôi!

“Vậy sao?”, ta nuốt một ngụm nước miếng, vặn vẹo gân cốt của mình, không thèm chờ cậu ta có phản ứng, ta đã nhắm mắt nhảy xuống.

Tiếng gió thổi vun vút bên tai, mặt nước biển vô tận tựa hồ vĩnh viễn không thể với tới, ta xem như hoàn toàn mất cảm giác, vừa rơi xuống vừa khẩy khẩy

http://tieulun.hopto.org

móng tay, nhìn thấy một vài tiên tử trên đường đi dự tiệc, ta còn nhân tiện vẫy vẫy tay, tỏ vẻ lễ phép ân cần thăm hỏi.

Bình tĩnh bình tĩnh, ta muốn ngất, kiếp trước ta chưa từng chơi qua trò này, kiếp này cứ thế mà nhảy, dụng cụ cũng chẳng có.

Ta rơi vèo vèo, nhân tiện ngẩng đầu nhìn mặt Vị Đán, cậu ta hình như lại tức giận, vạt áo bay phần phật đuổi theo ta.

"Hạ Mật, lúc này mới giống cô!", cậu ta lượn qua, sóng vai bên cạnh ta.

Ta nhìn cậu ta một cái, cảm thấy con người Vị Đán khiến người khác vô cùng căm hận, thế là quay đầu đi không thèm nhìn nữa, ra vẻ thoải mái an nhàn mà rơi.

Vị Đán thấy ta không thèm quan tâm, cũng không dây dưa, yên lặng cùng nhau tiếp tục rơi xuống, mắt thấy mặt nước càng lúc càng gần, ta nhìn Vị Đán, Vị Đán lại nhìn ta, hai người đều bày ra vẻ mặt tê liệt.

Ta đột nhiên không muốn tiếp tục giấc mơ này nữa, chỉ muốn nhanh chóng tỉnh lại, mở mắt ra là có thể nhìn thấy Nguyễn Dương. Mặt nước càng ngày càng gần, ta lại lười biến thân, chỉ mong đợi mặt nước nhanh chóng chôn vùi ta, để thoát ra khỏi giấc mộng này.

"Cô... Không biến thân?", Vị Đán vừa sợ vừa nghi.

Ta uốn éo đầu, chống trả đôi mắt đen nhánh, "Ừ, lười biến thân!".

Vẻ mặt của cậu ta lập tức trở nên thật huyền diệu, vừa như là kính nể, vừa như là ảo não, hơn nửa ngày sau, ta nhìn xuống dưới chân, đầu óc lập tức choáng váng.

Mặt nước vừa rồi gần ngay trước mắt, giờ đã cách ta mười vạn tám ngàn thước.

Ta và Vị Đán vẫn còn đang rơi trên đường.

"Không ngờ cô có thể nhìn thấu Chướng Nhãn pháp của ta!", nét mặt Vị Đán suy sụp, vẻ kiêu ngạo và ương ngạnh mới vừa rồi đã biến mất tăm, "Ta tu luyện nhiều năm như vậy, không ngờ vẫn như cũ, có người vừa liếc mắc một cái đã nhìn thấu!", cậu ta càng lúc càng suy sút tinh thần, "Hóa ra kỹ thuật ta vẫn chẳng bằng ai!".

Ta cực kỳ bó tay nhìn Vị Đán, rất muốn nói cho vị tiểu huynh đệ này biết, Chướng Nhãn pháp của chú em quả thực tinh thông, nhưng mà chị đây nhảy bungee đã mệt lắm rồi, lười không biến thân đâu.

Vị Đán nhìn ta, nét mặt phức tạp, ta cũng nhìn cậu ta, nét mặt phức tạp. Bị cái nhìn này khích lệ, chị đây đột nhiên có suy nghĩ dù có rơi xuống nước cũng không biến thân, để làm tiêu tan hiểu lầm thần tượng trong cảm nhận của cậu ta.

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Mật, ta nhận thua!”, trong khoảnh khắc tới gần mặt nước, ta thấy Vị Đán hóa thành thân rồng nhìn ta nhận thua, con rồng nhỏ màu tím lượn một vòng rồi lại một vòng trong không trung, đột nhiên cúi người lượn về phía ta, lúc cậu ta lướt qua bên cạnh, ta nghe thấy một lời thề son sắt: “Hạ Mật, ta cuối cùng sẽ phải thắng được cô một lần!”.

Trong giây phút chạm phải mặt nước, thân thể ta run rẩy, rốt cuộc hóa thành một con rồng nhỏ màu đỏ tiên diễm.

Ôi, viên mãn, ta rơi lệ đầy mặt, thân rồng co giật, rơi vào trong nước, cái loại chuyện bảo trì hình tượng huy hoàng này, ta làm cực kỳ hoàn mỹ.

Biển nước lạnh lẽo tràn vào mũi miệng ta, thần trí của ta dần dần mơ hồ...

“A...”, ta phế thải đến như vậy sao, đã biến thành một con rồng, lại còn bị chết đuối? Ta nghẹn một hơi không thở nổi, ngồi phắt dậy trên giường hàn ngọc.

Nguyễn Dương đang ngồi ở cạnh giường, ánh mắt vui mừng nhìn ta mỉm cười, “Hạ Mật, gân cốt ngươi rốt cuộc đã cứng cáp, còn tốt hơn những người tu hành trong Thủy tộc!”.

“...”, ta mơ mơ màng màng nhìn hắn.

Đang như vậy, ta đột nhiên nhớ tới yêu cầu trước lúc ngủ, “Nguyễn Dương, ta muốn xem mình nhìn ra thế nào?”, cứ cho là một thiếu nữ dễ thương cũng sẽ biến thân trở thành một cô gái xinh đẹp.

Nguyễn Dương dở khóc dở cười lắc đầu, bàn tay trống không biến ra một mảnh thủy kính.

Ta soi vào thủy kính, trong lòng kích động chờ xem, đến khi nhìn rõ bóng người trong nước, ta đông cứng toàn thân, sợ đến ngây người.

Đây là ta sao?

“Hạ Mật?”, Nguyễn Dương thử gọi ta.

Ta đơ ra như người máy, từng chút từng chút quay đầu sang, nhìn thẳng Nguyễn Dương, dưới đôi mắt ôn hòa dịu dàng của hắn, lần đầu tiên ta bùng phát lửa giận: “Bạn trẻ, khẩu vị của ngươi thật nặng!”, có điên không mà nói Hỏa Vân Tà Thần là đáng yêu hả!

Bị biến thành một Hỏa Vân Tà Thần “đáng yêu”, ta muốn trả thù xã hội!

Chương 8

Bị biến thành một Hỏa Vân Tà Thần “đáng yêu”, ta muốn trả thù xã hội!

Ta lập tức cư xử rất không đáng yêu.

http://tieulun.hopto.org

Biến hình thành công, ta không hề vui vẻ chút nào, quần áo cũng không chịu thay, núp mình trong bộ quần áo của Nguyễn Dương, tùy tiện kéo thêm mảnh vải, cứ như vậy ngồi lì trên giường.

Lúc còn là tôm, ở trong tộc, mỗi con tôm đi ngang đều hay khích lệ ta: Ôi, Hạ Tiểu Mật dáng người duyên dáng linh lung, Hạ Tiểu Mật thật xinh đẹp...

Tuy rằng ta không hiểu lắm mắt thẩm mỹ của tộc Tôm, nhưng trong lòng vẫn luôn có suy nghĩ rằng: từ trước đến nay ta luôn xinh đẹp.

Bây giờ được biến thành người, ta ngược lại mất hết hi vọng, cái thân thể này dáng người này quả thật duyên dáng linh lung, mạn diệu đáng yêu, nhưng mà khuôn mặt này khiến cho ta đau lòng quá đi.

Chưa nói tới nếp nhăn trên trán, mà tóc tai thì thưa thớt rũ rượi, mái tóc mỏng đến mức có thể nhìn thấy da đầu ửng đỏ bên trong.

Nguyễn Dương không biết phải an ủi ta thế nào, tưởng rằng ta bực vì thủy kính không nhìn thấy rõ, lại càng cố gắng biến ra loại thủy kính phản chiếu tốt hơn.

Anh bạn trẻ này chắc là mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không những cố gắng trở nên hoàn mỹ, còn bắt buộc người khác hoàn mỹ chung với mình, mỗi lần chuẩn bị thủy kính xong, đều vui vui vẻ vẻ đẩy cửa vào phòng, bắt buộc ta phải nhận ý tốt của hắn.

Sau nhiều lần bị ép buộc soi thủy kính, ta nghĩ bệnh mãn kinh của ta tới sớm, chỉ cần vừa nhìn thấy Nguyễn Dương, ta không nói hai lời, ôm đầu chạy như điên.

"Hạ Mật, ngươi hãy nghe ta nói...". Nguyễn Dương lại đẩy cửa bước vào, trong tay phát ra ánh sáng lấp lánh, cầm lấy một vật gì đó giống nước mà không phải nước. Ta vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức rên một tiếng, ôm đầu, từ cửa sổ của căn phòng nhỏ muốn nhảy ra ngoài.

Ta đã trở thành một con tôm trốn tránh hiện thực.

"Hạ Mật, mọi chuyện không có tệ như vậy mà!", vẻ mặt Nguyễn Dương bó tay hết cách, vịnh cửa sổ, nghiêng người đến, dè dặt cẩn trọng khuyên nhủ ta: "Hạ Mật, ngươi biến thành cái dạng này, là bởi vì trước khi biến hình, bị lửa thiêu đốt trong người quá lâu, khiến làn da mất hết hơi nước, tóc bị tổn hại, nên mới ra như vậy...".

Ta quật cường trốn trong góc phòng, lấy một mảnh tảo biển lớn đắp lên đầu, từ khi phát hiện mình có hiện tượng Địa Trung Hải, ta bắt đầu thích tìm kiếm những thứ dài rậm rạp, sau khi tìm được, mặc kệ chết sống thế nào, đều phủ hết lên trên cái đầu hói của mình.

Đây là triệu chứng tâm lý bệnh tật!

"Hạ Mật, ta nghe nói Long Mẫu từng cứu một con Sò Thánh ở Nam Hải, chỉ cần xin được một viên hải châu của Sò Thánh, ngâm trong nước biển, dùng

http://tieulun.hopto.org

nước biển Thánh Thủy này tẩy rửa, ngươi có thể khôi phục màu da, phục hồi mái tóc bóng mượt!".

Hả? Thánh Thủy, quả là một loại dầu gội bá đạo, ta nghi ngờ chậm chạp đứng dậy, đỉnh đầu vẫn phủ tảo biển, bẹt miệng hỏi: "Như vậy đi đâu mới tìm được Sò Thánh?".

Nào là Long Mẫu, nào là Nam Hải, vừa nghe là đã thấy xa xôi.

Nguyễn Dương hơi hơi trầm ngâm, trấn an ta, nói: "Không vội, nghe nói Thất hoàng tử xưa nay có giao tình sâu đậm với Đại hoàng tử Nam Hải, chúng ta có thể đi gặp gỡ Thất hoàng tử Nhật Tây trước, hỏi hắn trước xem sao, có khi hắn cũng có Thánh Thủy đã từng ngâm hải châu!".

"...", Thất hoàng tử à, đối với vị hoàng tử thích lấy nỗi đau khổ của người khác làm sự vui vẻ của mình này, ta thật sự hoài nghi hắn có chịu đưa tay giúp đỡ hay không.

"Đừng lo lắng, ta và hắn có chút giao tình, nếu như hắn có Thánh Thủy, nhất định sẽ giúp đỡ!", Nguyễn Dương an ủi ta, giọng nói ôn hòa mang theo sức trấn an kỳ lạ, bỗng chốc đã đánh tan hết mọi nghi hoặc của ta.

Ta bắt đầu hưng phấn, rốt cuộc chủ động bước ra, mặt đối mặt với Nguyễn Dương: "Vậy còn chờ cái gì nữa, đi liền đi!".

Nguyễn Dương mỉm cười, vươn tay làm phép, ánh sáng lóe lên, một bộ váy áo màu đỏ lựu xuất hiện trên tay hắn, hắn khẽ nâng nâng tay, ý bảo ta thay quần áo.

Ta nhìn nhìn bộ váy kia, không biết tại sao lại nhớ tới cô gái hóa rồng mặc váy đỏ trong mộng, lập tức nảy sinh cảm xúc mâu thuẫn, "Ta không thích màu đỏ...".

Nguyễn Dương không ép buộc ta, mỉm cười, lại biến hóa thay đổi màu sắc quần áo, trở thành một bộ màu tím nhạt, lại khẽ nâng nâng tay, lúc này ta mới bước qua, miễn miễn cưỡng cưỡng nhận lấy quần áo.

Không ngờ quần áo thật vừa người, ta vừa mặc vào, dáng người được tôn lên, linh lung mạn diệu, tràn đầy hơi thở thanh xuân, ta cúi đầu tự nhìn bản thân mình, một cảm giác tự hào trỗi dậy.

"Ngươi xem, Hạ Mật, chỉ cần không nhìn thấy đầu tóc mặt mũi, ngươi hoàn toàn hoàn mỹ không tỳ vết!", Nguyễn Dương ôn hòa tán thưởng, giọng điệu chân thành.

Nhưng lại đập nát hết sự tự tin ta vừa mới tìm được.

Ta lại lùi về góc, một lần nữa đắp tảo lên đầu, ngồi vẽ vòng tròn.

Mấy con cá bơi qua bơi lại trước cửa, đều mở tròn miệng, tựa hồ đang cười nhạo ta, ta giận dữ, kéo mảnh tảo xuống che đầu rồi bước mạnh qua.

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Mật, ngươi tức giận với bọn nó làm gì?”, giọng nói của Nguyễn Dương nhẹ nhàng ấm áp, từ phía sau đưa lên một cái mũ lưới che mặt màu tím nhạt.

Ta nhận lấy, tủi thân đội lên trên đầu, che giấu sự tự ti của bản thân.

“Ngươi theo ta qua đây, hiện nay gân cốt ngươi vừa hình thành xong, cần phải rèn luyện nhiều hơn!”, hắn khẽ cười, vươn tay về phía bãi đất trống, chậm rãi vẽ một cái vòng lớn, trong vòng tròn phát ra ánh sáng, mơ hồ nhìn thấy một con đường nhỏ rải đá.

“Đi theo ta!”, hắn nắm tay ta, kéo ta bước vào vòng tròn.

Hóa ra bên trong vòng tròn là một thế giới hoàn toàn khác, sau khi bước vào, ta không nhịn được cảm thán một tiếng. Bên trong có các loài hoa đủ màu, đang lúc nở rộ đẹp nhất, tràn ngập hương thơm, bươm bướm ong mật bay lên bay xuống chơi đùa vòng quanh các khóm hoa, giữa là một con đường đá sỏi nhỏ, quanh co khúc khuỷu, không biết dẫn đến nơi nào, đình đài mái hiên, một dòng kênh nhỏ, nhìn thế nào cũng giống quang cảnh vùng sông nước Giang Nam ở nhân gian.

“A? Chúng ta lên bờ biển sao?”, ta hỏi Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương khẽ cười, nắm tay ta, bước đi không nhanh không chậm, nhưng mà không trả lời thẳng: “Hạ Mật, ngươi xem, đây là cảnh trí nhân gian, tuy rằng không đủ màu đủ dạng như dưới biển sâu của chúng ta, nhưng mà tinh xảo hơn nhiều, ngươi xem này, đó là bươm bướm...”.

Hắn vừa đi vừa chỉ cho ta xem.

Mấy thứ này ta đều đã xem đến mòn mắt, cần gì hắn phải giới thiệu? Ta bây giờ chỉ tò mò, bọn ta đang ở chỗ nào?

“Đá sỏi ở đây được vận chuyển đến từ nhân gian, nhỏ mịn tinh tế, hoa cỏ chim chóc ở đây cũng là bắt được từ nhân gian...”.

“...”, ta ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nơi này vẫn bị bao bọc trong nước biển, chỉ có điều cách màn nước một khoảng, giống như một cái bong bóng khí thật lớn.

“Làm như vậy thì có nghĩa gì đâu, đến thẳng nhân gian xem còn hay hơn!”, ta lầm bầm lầu bầu.

Nguyễn Dương quay đầu lại nhìn ta, thở dài một hơi, nói: “Ngươi tưởng rằng mỗi người đều có tự do sao?”. Sau khi hắn nói ra lời này, liền nắm tay ta, không buồn hé răng nữa.

Ta đi theo sau lưng hắn, đi qua đoạn đường ngắn này, trong lòng phiền muộn.

Cảnh sắc nơi này đối với ta mà nói, là bình thường tới cỡ nào, chỉ cần là người sống ở thành thị Trung Quốc, rất dễ dàng thấy những cảnh này trong

http://tieulun.hopto.org

công viên, đáng tiếc là, sau khi xuyên không, khung cảnh đó không ngờ đã trở nên xa xôi trăm năm khó gặp.

Con đường đá sỏi, dài vô cùng vô tận, ta đi được một lát, bàn chân đã nhói đau.

"Ta không đi nữa!", ta có chút vô lại, ngồi bệt xuống dưới, Nguyễn Dương vừa bực mình vừa buồn cười thở dài một tiếng, dùng sức kéo ta vài cái, ta lì lợm níu xuống.

Hắn không còn cách nào, đành cười phì ra, khóe miệng cong cong như đang muốn nói gì đó, đột nhiên trong cái đình nhỏ dùng để hóng mát ven dòng suối nhỏ phía trên, bỗng xuất hiện một bóng người.

"Tĩnh Hải Vương thật là có hứng, không ngờ rảnh rỗi đến ngắm cảnh ở chỗ ta!", người đó lên tiếng nói chuyện, giọng hơi khàn khàn mang theo vẻ trào phúng.

Ta tò mò nhìn ra từ khe hở của tấm mạng che mặt, nhìn vào trong đình, người đó vừa đúng lúc cũng nhìn ra ngoài, đột nhiên a một tiếng, hé miệng cười to, ta ngược lại phát hoảng.

"A, lại còn dẫn theo một tiểu mỹ nữ? Tĩnh Hải Vương ngài động lòng rồi à?".

"Đừng nói lung tung, con bé chỉ là một đứa trẻ đáng yêu!", Nguyễn Dương không hề suy nghĩ nhiều, không nhanh không chậm trả lời người đó, nhân tiện nắm tay ta thật chặt, dường như đang muốn an ủi ta.

"Đứa trẻ đáng yêu? Ta cũng muốn xem thử!", hắn cười to, từ trong đình nhảy ra ngoài, cố ý đùa dai đứng trước mặt ta, vừa nói xong đột nhiên thổi bay mạng che mặt của ta.

... Ta và hắn cùng trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau, hậu quả của việc đùa dai chính là: ta bị dọa, hắn tuyệt đối cũng bị dọa, cứng họng chỉa tay vào ta, hỏi Nguyễn Dương: "Này, thế này mà là đáng yêu?".

"...", ta bẹt bẹt miệng, lập tức cúi đầu nhanh chóng kéo mũ lên.

Nguyễn Dương không hề để ý đến hắn, chỉ nhẹ khom lưng, ôm lấy bờ vai ta để trấn an, hạ giọng dịu dàng an ủi ta: "Hạ Mật, ngươi không cần để ý tới hắn, cái miệng hắn lúc nào cũng không biết chừng mực như vậy!".

Người kia chỉ lạnh lùng xùy một tiếng, ôm tay cười, "Nguyễn Dương ngài vẫn dối trá như xưa, xấu là xấu, đẹp là đẹp, làm gì mà che che giấu giấu!".

Ta vừa tức vừa thẹn, nhớ tới tình cảnh tóc tai và những nếp nhăn trên trán, lại thêm da thịt ửng hồng lên như bị nhuộm đỏ, cảm xúc trên mặt ta lập tức sa sầm.

Nhưng mà, không bao lâu sau, ta lại ngẩng đầu lên, kéo phắt mũ xuống.

http://tieulun.hopto.org

Thế này thì đã sao, so với con tôm cả người bôi phấn chu sa đỏ hồi trước, bộ dạng ta bây giờ, cũng có khá khẩm hơn đâu?

Ta có đầu có chân, ngũ quan đầy đủ, có gì mà phải tự ti?

"Hạ Mật?", Nguyễn Dương bị ta làm cho phát lo, vội vàng giữ chặt tay ta, dường như đang nghĩ xem nên an ủi ta thế nào, kẻ vừa chế giễu ta bỗng dưng phát hoảng, ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ.

"Chà, Nguyễn Dương, ta vừa mới nghe ngài gọi cô ta là cái gì vậy! Ngài điên rồi à, gọi cô ta là Hạ Mật?!", vẻ mặt người kia tuy cười vui vẻ, nhưng giọng điệu rất đứng đắn.

Ta cởi mũ xuống, lúc này càng cẩn thận đánh giá người kia.

Ngũ quan cứng rắn, mày rậm mắt to, vóc người khá cao, bờ vai rộng, thắt lưng nhỏ hẹp, khoác một bộ trường bào màu cà phê, mái tóc bay loạn, chỉ dùng một mảnh vải cùng màu buộc sơ sài.

Khóe môi nhếch lên, hàm răng trắng bóc thẳng tắp, nhìn không giống một kẻ có tâm cơ.

"Ta vốn là một con tôm (hà mễ), vì sao không thể gọi là Hạ Mật?", ta giành lời Nguyễn Dương phản bác hắn, hùng hổ: "Ai quy định dáng vẻ ta thế này thì không được gọi là đáng yêu? Mà ai nói rằng chỉ cần dựa vào dung mạo, có thể đoán được ta có đáng yêu hay không sao?".

Hắn bị ta hỏi dồn đến mức sửng sốt. Rồi cười cười xấu hổ, lặng im một lát, không hề báo trước, hắn đột nhiên cúi mình chào hỏi, xin lỗi với ta: "Thật xin lỗi, là ta sai, miệng ta không biết giữ chừng mực, cô nói đúng, không ai có quyền tự đánh giá người khác!".

Ta còn tưởng rằng hắn lại châm biếm ta, nhưng mà nhìn biểu hiện của hắn cố gắng chân thành, sau khi hắn xin lỗi xong, ta ngược lại bay mất khí thế bức người vừa nãy.

Chỉ đành trừng mắt nhìn hắn.

Nguyễn Dương cười cười lại đưa mũ cho ta, ta đẩy mũ ra, không chịu đội nữa, mặc kệ thế nào đi nữa ta vẫn là ta, là độc nhất vô nhị, việc gì phải để dung mạo giới hạn bản thân mình.

Nếu như không tìm được Thánh Thủy, ta cũng sẽ suy nghĩ thông suốt mà sống thoải mái với bộ dạng này.

Nguyễn Dương yên lặng đưa tay xoa xoa mái tóc thưa thớt của ta, không khuyên ta đội mũ nữa, ánh sáng lóe lên trong lòng bàn tay, cái mũ lưới màu tím nhạt được thu vào.

"Đình Ngọ, lão Ngũ nhà lão Long gia!", người vừa châm chích dung mạo ta mới nãy đột nhiên cúi đầu tự giới thiệu: "Hạ Mật, tính cách cô thẳng thắn, ta thích!".

http://tieulun.hopto.org

Chế giễu hay khen ngợi cũng đều qua loa như nhau, ta yên lặng nhìn hắn một cái, không thèm quan tâm lời hắn nói.

Nguyễn Dương lại thay ta từ tốn trả lời Đình Ngọ: "Hạ Mật chỉ là con tôm nhỏ mới sinh được nửa năm, cái gì cũng không hiểu, nói chuyện thẳng thắn là điều đương nhiên!".

Đình Ngọ liếc mắt tinh tướng trêu chọc Nguyễn Dương: "Vậy ý ngài là, người như ta chỉ có thể làm bạn với một con tôm nhỏ nửa năm tuổi thôi hả?".

Nguyễn Dương không đáp, khẽ cười.

Rồi lại chậm rãi lắc đầu.

"Đình Ngọ, ngươi cũng thẳng thắn thôi!", không đợi Đình Ngọ suy nghĩ, Nguyễn Dương lại nói tiếp: "Đình Ngọ, tách Bát Bảo Lưu Ly, ta mượn dùng một chút!".

Đình Ngọ lập tức trừng mắt giận, đề phòng nhìn Nguyễn Dương, "Ngài muốn lấy bảo bối của ta làm gì?".

Nguyễn Dương chỉ qua ta, cho Đình Ngọ xem da đầu và nếp nhăn trên trán của ta, "Nói ra thì đây đều là "việc tốt" của Cửu đệ nhà ngươi đó, hai giọt Ngưng Lộ suýt chút nữa con tôm này mất luôn tính mạng! Nếu không phải ta và con bé có duyên, thì giờ này con bé đã phải chôn thây ở Vạn Hoa Viên rồi! Ta muốn dùng tách Bát Bảo Lưu Ly để chứa Thánh Thủy...".

Đình Ngọ nửa tin nửa ngờ nhìn ta.

Ta thản nhiên thẳng thắn đối diện hắn.

Thật lâu sau, hắn thở dài một hơi, nói: "Hạ Mật có đôi mắt rất đẹp, thanh thanh trong suốt, khiến cho những người nhìn cô ấy không đành lòng cự tuyệt bất cứ thỉnh cầu gì!".

Hắn lấy ra một túi giấy dầu còn nhỏ giọt tí tách trong áo, bóc từng lớp giấy, đến lúc lớp giấy cuối cùng được mở ra, một vầng sáng năm màu rực rỡ ấm áp lan tỏa xung quanh.

Bên trong vầng sáng năm màu, là một cái tách nhỏ trong suốt chỉ lớn bằng ngón tay cái.

"Là tách Bát Bảo Lưu Ly sao?", ta ngẩng đầu nhìn Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương tựa hồ thở nhẹ một hơi, gật đầu rồi nở một nụ cười tươi với ta: "Hạ Mật, ngươi nên cám ơn Đình Ngọ...".

Ta há hốc mồm, còn chưa kịp nói, Đình Ngọ liền vội vàng cắt ngang, trực tiếp thả tách Bát Bảo Lưu Ly vào trong tay ta, cười nói: "Đồ của Hạ Mật tặng lại cho Hạ Mật, cũng là chuyện đương nhiên!".

Hắn ngưng mắt nhìn ta, lại nói: "Rất giống nàng ấy, đều có một đôi mắt đẹp!".

http://tieulun.hopto.org

Đây là lần thứ hai trong ngày Đình Ngọ khen ngợi ta!

Chương 9

Nguyễn Dương thấy ta đã lấy được đồ, không lo lắng nữa, giọng điệu thay đổi, vòng vo chuyển sang chuyện của Đình Ngọ: "Ngươi định cứ tự giam cầm mình trong này, không bao giờ đi ra ngoài nữa à?".

Tầm mắt Đình Ngọ rời khỏi đôi mắt ta, phất tay một cách giận dỗi, một chưởng bay thẳng tới gốc cây đại thụ, cây đại thụ rào rào đổ xuống, nện vào vườn hoa viên làm cho ít lá cỏ tung lên, sau đó thân cây chìm vào trong bãi cỏ, chậm rãi biến mất.

"Ta không cần đi ra ngoài, ta không đồng ý đi ra ngoài, không muốn gặp bọn họ...", Đình Ngọ lầm bầm, lại quay đầu nhìn ta, có vẻ phiền muộn, "Ta ở trong này cũng rất tốt!".

Nguyễn Dương nhẹ giọng khuyên bảo hắn: "Như vậy, ngươi muốn để nàng ở bên ngoài chờ ngươi bao lâu nữa?".

Đình Ngọ liếm liếm môi, ánh mắt mờ mịt nhìn Nguyễn Dương, lần đầu tiên lộ ra nét mặt bất lực, "Nàng vẫn đang chờ ta sao?".

Nguyễn Dương lại không trả lời, chỉ đưa tay đặt lên bờ vai hắn, nhẹ thở dài một hơi, từ trong ống tay áo lấy ra một viên trân châu trắng nhỏ, chậm rãi đặt vào tay Đình Ngọ.

Đình Ngọ hiển nhiên sửng sốt, đến khi ta và Nguyễn Dương đã đi ra khỏi kết giới, hắn vẫn đứng sững sờ, ta quay đầu lại nhìn hắn, vòng tròn kết giới càng lúc càng khép nhỏ, dần dần đóng lại.

"Bây giờ chúng ta đi tìm Thất hoàng tử sao?", ta hỏi Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương lắc đầu, bàn tay xoa xoa tóc ta, mái tóc lưa thưa lớt thớt, được hắn vuốt nhẹ một cái lại một cái, tâm trạng ta cũng được xoa dịu một phần.

"Hạ Mật, là con gái sao lại để tóc tai bù xù thế này?", hắn khẽ cười, rút cây trâm gỗ đào từ trên đầu mình xuống, bắt đầu nhẹ nhàng vấn tóc cho ta, đỉnh đầu trọc lóc của ta xuất hiện một búi tóc tinh xảo.

Ta đưa tay lên sờ sờ mái tóc, đáy lòng có cảm giác ấm áp dào dạt, miệng lại than thở: "Ta không biết vấn tóc, ngươi cho ta trâm cài cũng chỉ uổng phí!".

Nguyễn Dương nhẹ nhàng cười, đôi mắt ấm áp lướt nhìn ta, đột nhiên cắn môi hạ tầm mắt, từ trong lòng lấy ra một cái lược nhỏ làm bằng bạch ngọc, kéo tay ta ra rồi nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay, chuôi lược mát lạnh, mìn mịn đáng yêu.

Ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Hắn lại mỉm cười, "Mỗi ngày, cầm lược tới tìm ta, ta sẽ chải đầu cho ngươi!".

Nụ cười của hắn hiền lành, động tác nhẹ nhàng, tuy rằng hắn không tuấn lãng như Thất hoàng tử, không đẹp như Cửu hoàng tử, nhưng bộ dạng nhẹ nhàng khoan khoái, mi thanh mục tú, khí chất nho nhã, khí chất này không ai có thể sánh bằng.

Ta ngây ngốc nhìn hắn, hắn cứ đứng như vậy tùy ý ta nhìn.

"Nguyễn Dương, có phải có rất nhiều con gái thích ngươi không?", ta nhìn hắn một lát, cũng không biết tại sao lại thốt ra những lời này.

Nhưng mà buột miệng hỏi xong, ta cũng rất muốn biết đáp án.

Nguyễn Dương cười nhạt, bàn tay lại vuốt tóc ta, nhẹ giọng cười mắng: "Nghịch ngợm quá!". Hắn cũng không trả lời câu hỏi đó, chắp tay ra sau lưng, bước đi đằng trước.

Ta đi theo phía sau hắn, e sợ bước từng bước, đạp lên bóng lưng hắn, trong lòng có cảm giác an toàn thật kỳ lạ.

Đến buổi chiều, có binh tôm tướng cá đến xin gặp Nguyễn Dương, vừa nhìn thấy đã cúi rạp đầu, ngay cả ánh mắt cũng không dám ngước lên, bàn tay chắp cao qua đầu, nói: "Tĩnh Hải Vương, Cửu hoàng tử mời điện hạ đến phủ Cửu hoàng tử cùng thưởng thức ca múa!".

Nguyễn Dương đang đứng phía trước bàn huơ bút viết một bộ chữ nguệch ngoạc không đọc nổi, ta đứng bên cạnh, ráng đọc đến mức vẻ mặt nhăn nhó, bởi vì bạn trẻ Nguyễn Dương này đoán chừng là đang tạo hình theo kiểu con người, đứng ở bên cạnh giúp hắn mài mực sẽ càng giống hơn.

Mỗi lần hắn nhấc bút, toàn bộ mực đều vung rào rào lên mặt ta, ta tránh không kịp, từ đầu đến trước ngực đều là những điểm mực lấm tấm, đã không né kịp, nên thôi cũng không buồn né nữa, mặc hắn vung thoải mái.

Bọn binh tôm tướng cá thấy Nguyễn Dương đứng một lúc lâu mà không trả lời, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lén, liếc mắt thấy gương mặt dính mực và vẻ mặt dữ tợn của ta, cả đám đều sợ tới mức cả người run run.

Lại nhanh chóng cúi đầu.

Ta cảm thấy cực kỳ lạnh nhạt, từng nghe nói một khi đã hoàn toàn không để ý đến vẻ bề ngoài của mình, nội tâm sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Ta hoàn toàn tin tưởng lời này.

Lúc Nguyễn Dương viết xong chữ cuối cùng, quay đầu lại nhìn ta, ta đã trở thành một trong 101 con chó đốm.

Ta nhìn hắn mỉm cười, hắn cũng nhìn ta mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

Cười thật dịu dàng ấm áp, “Hạ Mật, ngươi thật nghịch ngơm, đứng sau lưng ta hóa trang thành vẻ quái dị thế này, muốn hù dọa người khác sao?”.

“...”, hắn nói rất nhẹ nhàng, cũng may là rất nhẹ nhàng, nếu không ta còn tưởng rằng hắn cũng cười nhạo ta.

Hắn cực kì tốt bụng kéo ta đi rửa mặt, sau đó dùng khăn tay sạch màu trắng từng chút từng chút lau hết mực dính trên mặt ta.

Đến lúc này mới chậm rãi trả lời đám binh tôm tướng cá: “Ừm, ta phải tới trễ một chút!”.

Bọn họ nhận được câu trả lời xong, cực kỳ cung kính cúi đầu chào thật thấp, lúc quay lưng rút lui còn xém đụng vào hàng rào.

Ta không muốn gặp Cửu hoàng tử, nghe thấy Nguyễn Dương trả lời đồng ý đến dự, trong lòng ta không vui.

“Hạ Mật, nếu ngươi không thích đến tham dự, có thể tự đi dạo chung quanh, trên đường lớn có rất nhiều nơi bán trâm châu vòng ngọc, ngươi là con gái, hẳn là thích những thứ đó!”, hắn lấy ra một viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái, đặt vào trong tay ta, xoa xoa đầu ta hệt như người lớn dỗ dành con nít, “Thích cái gì thì cứ mua đi, phải biết ăn vận cho bản thân xinh đẹp một chút!”.

Ta mờ mịt nhận lấy dạ minh châu, nhìn đôi mắt ôn hòa của hắn, bỗng muốn đi cùng. Ta một mình đi dạo ngoài đường làm gì, cũng không quen biết ai, ra ngoài như vậy, thà rằng đi theo Nguyễn Dương còn an toàn hơn.

Ta lấy hết dũng khí, nắm tay áo Nguyễn Dương, nói với hắn: “Ta muốn đi theo ngươi... Đi đến đâu cũng được!”. Ta giờ giống như một con chim non, khi phát hiện xung quanh không có ai có thể che chở cho mình, sẽ mờ mịt không biết làm sao.

Nguyễn Dương nhìn ta với ánh mắt thương hại, gương mặt khẽ động, càng dịu dàng trấn an ta: “Đừng bất an như thế, ngươi muốn đến chỗ nào thì cứ đến, đã là người đi theo bên cạnh ta, sẽ không có ai dám bắt nạt ngươi!”.

Ta an tâm, cười hì hì đi thay quần áo, rồi theo sau hắn ra cửa.

Cửu hoàng tử phái xe ngựa tới đón Nguyễn Dương, Nguyễn Dương đi đằng trước áo bào bay bay, vừa tới gần hải mã, bọn hải mã đều hoảng sợ quỳ xuống, hắn vẫn ôn hòa gật đầu với tiểu binh cua đánh xe, nói: “Ta tự đi được, ngươi đi trước đi!”.

Tiểu binh cua kia kinh sợ cúi đầu vâng dạ, quật dây cương trong tay vài lần, xe ngựa đã cách Nguyễn Dương năm trăm thước, lúc này bọn hải mã mới dám hí vang một tiếng, chạy như phát cuồng.

Ta thấy kỳ quái nhìn bọn hải mã chạy như điên, hơn nửa ngày mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Nguyễn Dương vẻ mặt lạnh nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương thấy ta vụng trộm ngắm mình, dứt khoát quay sang, cười nói: "Có phải có gì muốn hỏi không?". Vẻ mặt hắn vừa buồn cười vừa ẩn nhẫn, ánh mắt như nhìn một đứa trẻ chưa hiểu chuyện.

Ta dè dặt cẩn trọng hỏi hắn: "Vì sao Thủy tộc nơi này đều sợ ngươi?".

Bọn cá nhỏ sống quanh nhà tuy rằng thân thiết với ta, nhưng cứ hễ thấy Nguyễn Dương đến gần, chúng nó lập tức tản ra như chim vỡ tổ, lẩn trốn khắp nơi.

Hắn dường như rất hoang mang về vấn đề này, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, mới ngẩng lên trả lời ta: "Chắc là thường ngày ta không đồng ý tiếp cận người khác nên... Bọn họ nhìn thấy ta sẽ có cảm giác xa lạ chăng?".

Câu trả lời này rõ ràng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, ta tin rằng dù cho hắn ẩn cư ở ngoài, cũng chỉ có những người lạ mới thấy hoảng sợ đối với hắn mà thôi, chứ bọn binh tôm tướng cá, bọn hải mã đó, vì sao thấy hắn đều vừa sợ lại vừa kính.

Vẻ mặt của hắn tựa hồ không hề ngụy trang gì, ta căn bản không thể nào tìm kiếm đáp án chân thật, chỉ có thể nuốt cơn tò mò, lui vào bên trong bong bóng nước hắn vừa biến ra, bay về phía cung điện của Cửu hoàng tử.

Ta vẫn còn nhớ rõ tình cảnh cửu tử nhất sinh ngày đó sau khi bị ép uống Ngưng Lộ rồi được hắn mang về, nên lúc gần đến cửa cung điện, ta không nhịn được cả người run run, Nguyễn Dương hơi nghiêng mặt, dường như híp mắt nhìn bụi hải quỳ xa xa, lại ngầm vươn tay đến, nhẹ nhàng cầm tay ta, một dòng nước ấm từ trong lòng bàn tay hắn truyền tới, cảm giác khủng hoảng trong lòng ta nhanh chóng biến mất.

Thị vệ gác cửa hành lễ với Nguyễn Dương, hoang mang căng thẳng chạy phía trước dẫn đường.

Nguyễn Dương thu lại bong bóng nước, nắm tay ta chậm rãi thong thả đi qua, lần trước ta tới đây vội vàng, trên đường lại bị hôn mê, cung điện của Cửu hoàng tử như thế nào ta hoàn toàn không biết gì cả, lần này đi qua, ta không nhịn được tò mò, ngoảnh đầu đánh giá chung quanh.

Cung điện của Cửu hoàng tử cũng giống như con người hắn, khắp nơi tràn ngập cảm giác mắc bệnh sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều làm bằng bạch ngọc hoặc thủy tinh, óng ánh trong suốt tỏa sáng dọc đường đi, tuy rằng xa hoa nhưng chung quy vẫn thiếu một chút ấm áp.

Nơi nơi đều mát lạnh như băng.

Nguyễn Dương lạnh nhạt đi đằng trước, ta quay sang nhìn hắn, phát hiện ra vẻ mặt hắn không có ý cười ôn hòa như thường ngày, chỉ thờ ơ hờ hững, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

"Hạ Mật, ngươi xem cái này...", đi qua một cái bàn nhỏ, hắn đột nhiên ngừng lại, chỉ vào cái bàn thủy tinh kia nói với ta: "Có biết là làm từ cái gì không?".

http://tieulun.hopto.org

Đầu ngón tay thon dài của hắn lướt qua mặt bàn thủy tinh, ta thấy phía trên vẽ ra một đường xước dài, không hiểu rõ, cân nhắc một lát rồi ngẩng lên lắc đầu.

Nguyễn Dương chậm rãi nở nụ cười, dùng ngón tay chỉ chỉ lên mặt bàn, xong lại kéo ta đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Trước kia lúc Cửu hoàng tử tuổi còn nhỏ, rất thích bắt trai ngọc về nuôi rồi lấy trân châu, cái bàn thủy tinh đó, là từ trai ngọc hắn tự tay nuôi tạo thành!".

"...", thật sự là một sở thích đặc biệt. Ta bỗng tưởng tượng tới cảnh vị Cửu hoàng tử mắc bệnh ưa sạch sẽ kia cầm khăn tay lụa bắt trai ngọc, cảm thấy nổi da gà.

"Cửu hoàng tử rất tùy hứng, lúc còn nhỏ, thấy thích chuỗi trân châu của Long Mẫu, quấn quít lấy Long Mẫu đòi cho bằng được, Long Mẫu không đồng ý, hắn liền một mình một đao, lén đi đến chỗ Ma Thần Tây Vực, muốn tìm kiếm dây chuyền giống như của Long Mẫu...".

Nguyễn Dương kể một nửa rồi ngừng lại.

Ta tò mò hỏi hắn: "Sau đó thì sao?".

Hắn cố tình nhiễu nhương xoay mặt sang, thản nhiên trả lời ta: "Không có sau đó!".

"...".

Ta hoàn toàn bị câu chuyện xưa không đầu không đuôi của hắn làm cho đứng hình, nửa ngày không nói nổi gì, bạn trẻ Nguyễn Dương này, ngoại trừ việc thường xuyên dùng giọng điệu chân thành để đả kích ta, bây giờ lại có thêm một thú vui khác, chính là, tự biên tự diễn tự kể tự nghe nửa câu chuyện xưa!

Yến hội của Cửu hoàng tử được tổ chức ở Hậu Hoa Viên trong cung, lúc Nguyễn Dương thong thả dẫn ta đến, Cửu hoàng tử đang lười nhác nằm trên ngôi báu thủy tinh híp mắt xem mỹ nữ đuôi rắn khiêu vũ.

Hôm nay hắn diện trường bào thuần trắng không thêu hoa, trên hông đeo đai lưng màu bạc, mái tóc không chải vuốt trơn bóng chỉnh tề giống lần trước, chỉ tùy tiện buộc lên bằng một sợi dây bạc cỡ ngón tay út, phía trên đính một viên đá quý nhỏ tinh tế, phản xạ vầng sáng trắng nhàn nhạt trong màn nước.

Nhìn thấy Nguyễn Dương, hắn chỉ lười nhác cười cười, vẫn chưa đứng dậy, chỉ vào ghế ngọc đặt song song bên cạnh, nói: "Nguyễn hoàng thúc, mời ngồi!".

Nguyễn Dương cười nhạt, nắm tay ta dẫn qua, sắp xếp cho ta ngồi trên ghế dựa bạch ngọc đó, rồi ra hiệu bảo tỳ nữ đem thêm một cái ghế bình thường cho mình.

Cửu hoàng tử tựa hồ có chút kinh ngạc, ánh mắt cực đoan ngạo mạn đánh giá ta: "Cô ta là ai mà phải phiền ngài lo lắng quan tâm đến thế?".

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương vén áo bào ngồi xuống, lấy một ly rượu trái cây trên bàn đưa cho ta, cứ lo rằng ta sẽ sợ hãi, cho nên luôn ngồi thật gần.

"Là một bé gái mồ côi ta thu dưỡng gần đây, bởi vì trước đây thường bị bắt nạt, cho nên tính cách tương đối dễ hoảng sợ!".

Cửu hoàng tử à một tiếng, tỏ vẻ không có hứng thú, nghiêng đầu tiếp tục xem ca múa, xà mỹ nhân vui mừng xoay người, trên thân có đeo chuông, rung động leng keng, làn hương mang vị tanh ập đến mũi.

Ta ngửi thấy mà đau đầu choáng váng, quay đầu sang một bên, phun hết rượu trái cây ra ngoài.

Nguyễn Dương thấy vậy liền lo lắng, lại không tìm thấy khăn, trực tiếp dùng tay áo lau miệng cho ta, dịu dàng cẩn thận lau sạch, rồi vỗ vỗ lên bàn tay ta, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt xanh lét của Cửu hoàng tử.

Mặt Cửu hoàng tử xanh rồi lại trắng, rốt cuộc nhịn xuống, khoát tay ý bảo tỳ nữ thu dọn cho sạch sẽ, rồi quay lại hỏi: "Hình như ngài rất thích đứa trẻ này, có muốn ban họ cho cô ấy không? Hay là bảo phụ vương ra sắc lệnh, ban cho danh tự hoàng gia?".

Ta đột nhiên nhớ đến lần trước trưởng lão tộc Tôm ban thưởng họ Long, lập tức theo phản xạ có điều kiện xen mồm vào: "Ta không muốn gọi là Tôm Hùm!".

Nguyễn Dương mỉm cười, trấn an xoa dịu bàn tay ta, không nhanh không chậm giúp ta trả lời: "Đứa trẻ này có tên, tự đặt cho mình một cái tên rất ấm áp, như vậy là được rồi!".

Cửu hoàng tử cảm thấy bị mất mặt, ánh mắt ngạo nghễ liếc ta một cái, cười: "Tên là gì?", hắn hỏi nhưng không chút để ý, miễn cưỡng chống cằm, dường như đang tính toán làm thế nào để cười nhạo ta một phen.

Nguyễn Dương không bận tâm, không nóng không lạnh thay ta trả lời: "Tên là Hạ Mật!".

Tên là Hạ Mật!

Bốn chữ này giống như một giọt dầu sôi rơi vào trong nước lạnh, đột nhiên, lần đầu tiên Cửu hoàng tử không màng dáng vẻ nhảy phắt xuống ghế dựa, vừa sợ vừa nghi bước tới nhìn ta.

Ta đang đeo tấm màn che mặt có mũ trùm đầu, vụng trộm vươn tay vào gãi gãi lớp da cũ bị tróc ra, bị Cửu hoàng tử trừng mắt một cái, ta giật mình run tay, thế là roẹt một cái cào rách da mặt mình, hét toáng lên một tiếng.

Sắc mặt Cửu hoàng tử càng thêm tái nhợt, dường như là bị ai hù dọa, hắn cắn môi, từng bước một đi tới gần.

http://tieulun.hopto.org

Phần 4

Chương 10

Sắc mặt Cửu hoàng tử càng thêm tái nhợt, dường như là bị ai hù dọa, hắn cắn môi, từng bước một đi tới gần.

Ta ngơ ngác, ngượng ngập cúi đầu, chân tay luống cuống nhìn Cửu hoàng tử bước tới.

"Hạ Mật? Hạ Mật...", hắn giống như là đang thở dài, không dám lớn tiếng, vươn bàn tay đến, chậm rãi vén tấm lụa che mặt.

Nguyễn Dương thấy động tác của Cửu hoàng tử, nhưng chỉ ngồi yên, lặng lẽ cầm tay ta, hơi ấm từ bàn tay hắn truyền tới lòng bàn tay ta, cảm giác lo lắng đến từng đầu ngón tay ngón chân được vỗ về, trái tim ta dần ổn định nhịp đập lại.

Sau khi tấm lụa được vén hẳn lên, ta thấy trên gương mặt tái nhợt của Cửu hoàng tử dần dần dấy lên một cảm xúc có thể gọi là thẹn quá hóa giận.

"Hạ Mật ư?! Ngươi không xứng!", ánh mắt hắn dán chặt trên mặt ta, liên tục hừ lạnh hai ba lần, bàn tay lỗ mãng dùng sức, tấm lụa màu tím hệt như hồ điệp gãy cánh nhẹ nhàng rơi xuống.

Ta bỗng cảm thấy vô tội cực kỳ. Chưa bao giờ thấy hổ thẹn như thế, ta giật phắt mũ trùm đầu xuống, dùng tư thế kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vỗ vỗ bộ ngực, từng chữ từng chữ thanh minh: "Tên ta chính là Hạ Mật, bộ cái tên Hạ Mật này cao quý lắm sao?". Bàn tay Nguyễn Dương siết chặt, ngón cái không ngừng trấn an vuốt ve lòng bàn tay ta.

Ta không hề chớp mắt đối mặt với Cửu hoàng tử, quyết không lùi bước.

Cửu hoàng tử tức giận trừng mắt một cái đầy vẻ áp bức, ta nghĩ rằng hắn định làm gì ta, nhưng mà hắn chỉ đứng yên ở đó, lẳng lặng trừng mắt một lát, rồi không hề nói năng gì, lại lười nhác trở về ngôi báu thủy tinh, miễn cưỡng ngồi xuống.

"Nhạc!", ta nghe thấy quản gia Rùa phía sau ra lệnh, cô vũ nữ lả lướt kia quay lại sân khấu, vung ống tay áo hồng tím sặc sỡ. Hương nồng che giấu mùi tanh nhàn nhạt, từng đợt từng đợt thổi tới, ta nghiến răng nghiến lợi chịu đựng.

Nguyễn Dương vẫn ngồi thẳng, lạnh lùng uống rượu, trên mặt nở nụ cười nhạt, thấy ta ngồi cúi đầu trên ghế bạch ngọc xoay tới xoay lui, không nhịn được mỉm cười, cúi xuống thì thầm với ta: "Nếu ngươi thấy chán, ta bảo tỳ nữ dẫn ngươi đi dạo xung quanh một chút nhé? Trong phủ Cửu hoàng tử có rất nhiều hoa cỏ quý hiếm, ngươi có thể đi ngắm một vòng".

http://tieulun.hopto.org

Hắn nhất định là có chuyện muốn nói riêng với Cửu hoàng tử, ta ngồi đây không tiện, chi bằng đi dạo xung quanh, đợi khi hắn làm xong việc, nhất định sẽ tới đón ta.

Ta gật gật đầu với hắn, leo xuống ghế bạch ngọc, chỉ vào khu tiểu viện xa xa phía sau bức vách ngăn rồi nhỏ giọng trả lời Nguyễn Dương: "Ta muốn sang bên đó đi dạo, không cần gọi tỳ nữ, ta chỉ đi gần gần đây thôi, khi nào hai người nói chuyện xong rồi thì tới tìm ta!".

Nguyễn Dương ừ một tiếng, cũng không khuyên ta đội mũ, chỉ đứng lên nhẹ nhàng thay ta vén lọn tóc rối ra sau vành tai.

Ánh mắt Cửu hoàng tử tà tà liếc tới, thấy Nguyễn Dương thay ta vén tóc, nở nụ cười có vẻ trào phúng, nói: "Hoàng thúc, trước giờ ta không biết ngài là bậc cha anh từ ái như vậy!".

Nguyễn Dương cũng không giận, vẫy tay ý bảo ta đi đi, rồi xoay người lại tao nhã ngồi xuống.

Ta thấy hắn vẫy tay, vội vàng đi về phía vườn hoa phủ kín san hô đỏ đằng sau bức vách ngăn, ta đây không thèm xem ca múa chung với tên Cửu hoàng tử mắc bệnh sạch sẽ kia đâu, chả có gì vui vẻ.

San hô đỏ, tiên diễm vô cùng, ta đứng chính giữa những khóm san hô, đột nhiên nhớ tới giấc mộng cũ, theo phản xạ có điều kiện ngồi thụp xuống, vươn tay muốn chạm thử khóm san hô nhỏ.

"Không thể đụng vào! San hô đỏ vạn lần không thể đụng vào!".

Hử? Ta quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu tỳ nữ mặt tròn lưng đeo vỏ sò màu xanh nhạt vội vàng hô to, thấy ta đã dừng tay, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô ấy bước tới, cẩn thận đánh giá ta, ta vừa ngẩng đầu, cô ấy dường như phát hoảng, a một tiếng rồi bước lùi.

"Sao dáng vẻ của cô cổ quái vậy!". Ta im lặng không trả lời, lục lọi trong lòng moi ra một mảnh tảo đắp lên trên đỉnh đầu, rồi lấy dũng khí ngẩng đầu ngây ngô cười, tuy rằng Nguyễn Dương đã giúp ta chải tóc, nhưng mà mái tóc thưa thớt không thể nào che được cái đầu, mặc dù đang ở dưới biển sâu, ta vẫn thường xuyên có ảo giác như thể trên đỉnh đầu thường có gió lạnh thổi qua.

Tiểu tỳ nữ mặt tròn dừng mắt trên bộ váy của ta, nhìn thấy hoa văn rồng màu xanh nhạt trên váy, lập tức kinh ngạc hoảng sợ, trong lòng run sợ vội vàng xin lỗi: "Cô nương, nô tỳ, nô tỳ không biết giữ mồm giữ miệng, người đừng để ý lời nói của nô tỳ!".

Ta lại nhìn cô ấy rồi nở nụ cười ngốc nghếch. Ta đâu có để ý gì đâu, diện mạo bản thân chính là quái lạ thế này, sự thật trước mắt che che giấu giấu làm chi.

http://tieulun.hopto.org

“Cô nương, người, người cười lên càng cổ quái!”, tiểu tỳ nữ mặt tròn thành thật hồn nhiên, vừa thấy khuôn mặt tươi cười của ta, cái miệng lại không kiềm được.

Lời đánh giá thành thật này lập tức làm cho nụ cười trên mặt của ta cứng đơ, ta yên lặng ôm đầu, xoay lưng lại, dùng ngón tay chỉ vào phía sau lưng mình, nói với cô ấy: “Vậy cô đừng nhìn mặt ta, nói chuyện với cái lưng của ta là được rồi!”.

Chắc là nghe giọng điệu của ta không giận không nghiêm, lá gan của cô ấy lại to ra rất nhiều, lấy dũng khí nhắc nhở ta: “Cô nương, san hô nơi này, Cửu hoàng tử không cho phép người khác đến gần! Người là do Tĩnh Hải Vương điện hạ dẫn đến, hoàng tử tất nhiên sẽ không trách phạt, nhưng mà bọn tỷ muội trông coi nơi này đều sẽ bị phạt!”.

Ồ... Ta yên lặng lùi ra khỏi khóm san hô, lại ngơ ngác đứng giữa con đường nhỏ trong vườn hoa, tiểu tỳ nữ mặt tròn kia thấy ta ngoan ngoãn nghe lời, nhún mình làm lễ, cúi đầu chào rồi vội vàng đi ra ngoài.

Nơi này chỉ còn lại một mình ta, ta ngại ngùng nhìn quanh, vụng trộm đi ra cửa vườn hoa, muốn trở lại hậu hoa viên tìm Nguyễn Dương.

Đường đi đá sỏi gập ghềnh, ta bước đi một lát gan bàn chân nhói lên, gân cốt vừa mới tạo thành, đi lâu sẽ hơi hơi đau nhức.

Ta suy tư một hồi, thầm nghĩ trong lòng, oành một cái, hóa thành con tôm nhỏ, định lặng lẽ bơi về.

Không biết có phải do khiếm khuyết pháp lực hay không, hay là do ta quá nóng vội, lúc làm phép biến thân, cái đầu biến thế nào cũng không được, chỉ biến ra được thân tôm, và cái đuôi cong xoay tới xoay lui.

Ta suýt chút nữa lệ rơi hai hàng, thế này là thế nào, bên dưới cái đầu người to là một cái thân tôm nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ.

Nhưng mà hiện tại ta cũng không thể làm gì hơn được nữa, đành ngẩng đầu người vung đuôi tôm bơi trở về.

Dọc đường đi có vài nhóm tỳ nữ, bị ta dọa tới mức thét chói tai, có người mạnh mẽ còn dùng khay đập lên đầu ta, cái đầu hói đáng thương của ta nhanh chóng nổi lên bốn năm cái cục u đo đỏ.

Ta khóc lớn, càng dùng sức vặn vẹo đuôi tôm, dọc đường tủi thân kêu to: “Nguyễn Dương, Nguyễn Dương, tới cứu ta!”.

Giống như một đứa trẻ bị bắt nạt mong được che chở, người đầu tiên ta nhớ tới chính là Nguyễn Dương, nhưng mà càng như vậy, ta càng hoảng hốt.

Cái thân tôm nhỏ nhắn vốn không đỡ nổi cái đầu to thế này, lắc lư yếu ớt bất lực.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng kêu sợ hãi của ta lại khiến cho bọn thị vệ hoảng sợ, người dẫn đầu chính là một trong hai tên thị vệ lỗ mũi hếch lên trời hồi trước, chắc là hai người bọn họ thay phiên trong phủ, một người luôn canh giữ bên cạnh Cửu hoàng tử, một người tuần tra chung quanh.

Hắn vừa thấy ta, hít một ngụm khí lạnh, trong lòng bàn tay bốc lên ngọn lửa chói lọi, vèo một cái bay sượt qua người ta.

Ngọn lửa sượt qua đuôi, ta sợ tới mức nhảy bắn lên tại chỗ.

"Yêu nghiệt phương nào, dám đến phủ Cửu hoàng tử tác loạn, bộ dạng xấu xí như thế, hẳn là tu hành cũng nông cạn!", hắn dùng ánh mắt căm hận nhìn ta, đầu ngón tay lại bốc lên ngọn lửa thứ hai.

Ta sợ tới mức kêu cũng không dám kêu, đầu to nghiêng ngả tìm chỗ nấp.

Cái đầu to như thế, liên lụy cái thân tôm cũng đong đưa theo, lúc ngọn lửa thứ hai phóng tới, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa sắp bay thẳng đến mặt mình.

Chị đây chợt nhận ra, cái mặt này, hủy dung cũng có nghĩa là chỉnh dung!

Ta nhắm mắt, dứt khoát chờ ngọn lửa hừng hực đó thiêu luôn cái mặt của mình.

"Hạ Mật!", là giọng Nguyễn Dương.

Ta vừa mở mắt, liền thấy hắn đạp nước lướt tới, tóc đen bay bay, vẻ mặt trầm xuống, toàn thân như một vị thần cao quý, xoay tròn ngón tay, ngọn lửa nổ đùng một cái tỏa sáng gấp đôi đột nhiên bay vòng ngược lại, đánh úp tới tên thị vệ kia.

Tên thị vệ rên lên một tiếng, thấy Nguyễn Dương đảo ánh mắt lạnh nhạt tới, bao nhiêu tiếng kêu la lập tức nuốt xuống.

"Nguyễn Dương, ta suýt chút nữa bị thiêu chết rồi!", ta nước mắt một hàng, nước mũi một hàng xoay người nhào vào trong lòng hắn, đuôi tôm nho nhỏ quét qua quét lại trên khuỷu tay hắn, cái đầu cực to chôn trong lồng ngực hắn, tiếp tục nức nở.

Nguyễn Dương dở khóc dở cười ôm lưng ta, ngón tay lóe lên ánh sáng xanh, biến thân tôm của ta trở lại thành người, lúc này mới thở ra một hơi, gõ lên trán ta một cái, cười mắng: "Nghịch ngợm!", lại nghiêm túc hỏi ta: "Sao lại nghịch vậy, còn biến thành yêu quái dọa người?".

"Hả?", ta ngẩng đôi mắt nước mắt lưng tròng, tỏ vẻ không hiểu.

Không lẽ bạn trẻ này nghĩ rằng ta đang làm trò giải trí mua vui cho mọi người à?

"Ngươi vừa biến hình, gân cốt còn chưa ổn, không được tùy tiện hiện ra nguyên hình!", trong giọng nói ôn hòa của hắn rõ ràng có ý tứ chỉ trích.

http://tieulun.hopto.org

Ta lại khóc thút thít nghẹn ngào, ngay cả hít thở cũng không xong.

Cửu hoàng tử miễn cưỡng đứng ở cửa hành lang, nhìn về phía hai người bọn ta, thấy cảnh ta từ thân tôm biến trở về, nhẹ nhàng cười phì ra, rồi lại nhanh chóng lâm vào kiểu cách trầm tư, đôi mắt lạnh lùng trong sáng vẫn nhìn chằm chằm ta không nhúc nhích.

Nguyễn Dương thấy ta khóc không kịp thở, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ta, nhưng ta thế nào cũng không ngưng được nước mắt, bèn xoay người, nói với Cửu hoàng tử: "Mật Nhi bị kinh hãi, xem ra hôm nay phải về sớm thôi!".

Cửu hoàng tử ừ một tiếng.

Nguyễn Dương vòng tay qua vai nhẹ nhàng ôm lấy ta rồi bước ra ngoài, lúc đi ngang qua Cửu hoàng tử, hắn đột nhiên giơ tay ngăn cản chúng ta.

Sau đó Cửu hoàng tử cực kì cẩn thận nhìn chằm chằm vào đôi mắt ta, giống như là muốn tìm ra cái gì đó.

"Về Thánh Thủy, ta sẽ giúp ngài hỏi xin từ Thất ca, nhưng mà, huynh ấy có cho hay không thì ta không thể cam đoan!", Cửu hoàng tử mở miệng nói, ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi mặt ta.

Ta lại theo phản xạ có điều kiện khóc thút thít, nước mắt không ngừng trào ra ngoài.

Cửu hoàng tử đang nhìn vào đôi mắt ta, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi: "Nhưng mà, hoàng thúc, cái loại biến hình hạ đẳng như cô ta, chẳng phải là làm ô nhiễm thị giác của Thủy tộc chúng ta à!".

Ta bị hắn khích bác, liền quên mất chuyện khóc lóc, nước mắt lập tức ngừng rơi, chỉ ngơ ngác trừng mắt nhìn Cửu hoàng tử.

"Ánh mắt như thế này, càng nhìn càng khiến cho người ta thấy phiền!", Cửu hoàng tử đột nhiên tức giận, bực dọc xoay mặt sang một bên, vung tay áo, nhấc chân rời khỏi.

Ta ngây ngô quay sang nhìn Nguyễn Dương, nước mắt còn chưa khô, lại chảy xuống dưới: "Có phải ta thật sự không nên biến thành hình người không?".

Nguyễn Dương ôn hòa lắc đầu, cánh tay bỗng ôm chặt bờ vai ta, ta bị hắn vừa ôm vừa kéo đi ra ngoài, vẫn không quên khóc lóc than vãn: "Nguyễn Dương, kỳ thực ta chỉ nên làm một con tôm thôi!".

"Hửm?", Nguyễn Dương vẫn dịu dàng đỡ ta, đưa tay vẽ kết giới.

"Ta chỉ nên làm một con tôm nhỏ, giao phối mỗi tháng, đẻ trứng mỗi tháng, như vậy, sẽ không ai cười nhạo ta nữa!", ta lại ào ào nước mắt oán giận.

Một bên khóc một bên dùng tay áo Nguyễn Dương lau nước mũi.

Nguyễn Dương nghe thấy ta nói hai chữ "giao phối", trên mặt ửng màu hồng đào nhàn nhạt, nhẹ ho một tiếng, vừa buồn cười vừa khó xử, vỗ vỗ đầu ta, nói: "Hạ Mật, ta nghĩ rằng trong lòng ngươi vẫn còn mạnh mẽ lắm!".

http://tieulun.hopto.org

Ta lau nước mắt, vừa khóc vừa oán: “Cho dù trong lòng mạnh mẽ, nhưng cứ liên tục bị người khác lôi ra làm trò cười, lòng dạ sắt đá cũng sẽ rơi lệ, huống chi ta biết ta rất xấu!”. Ta bẹt bẹt miệng, khóc thút thít oán giận một câu cuối cùng: “Nhìn ta thế này, sẽ không có ai thích ta! Có muốn sinh tôm con cũng là hi vọng xa vời!”.

Nguyễn Dương thở dài một hơi, nhưng lại không nói gì, chỉ kéo ta vào trong lòng, sau đó, trong lúc ta kinh ngạc, hắn chậm rãi cúi thấp lưng.

Ta nhìn thấy đôi môi hắn càng ngày càng gần, cảm thấy cứng họng.

“Hạ Mật, người thích ngươi, nhất định sẽ rất nhiều!”, hắn dịu dàng an ủi ta, rồi cứ như vậy, nhẹ nhàng, dè dặt, cẩn thận để lại dấu môi trên trán ta.

Đây là một nụ hôn ngập tràn ấm áp, không mang theo chút ái muội nào.

Ta được hắn hôn, nước mắt chậm rãi ngừng tuôn.

“Nếu như thật sự không có ai thích ngươi, vậy ngươi cứ ở lại bên cạnh ta, ta bảo vệ ngươi!”, hắn xoa xoa đầu ta, nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, dùng hết khả năng trấn an.

Tim ta đập thình thịch, không biết sao lại thế này, mặt liền ửng đỏ.

Lúc trở về, một đường không ai nói gì, mãi cho tới khi vào phòng, ta vẫn còn bị vây trong trạng thái tự hoài nghi, kỳ thực, đối với một thiếu nữ từng trải mà nói, ngượng ngùng thì còn có thể, nhưng mà nếu muốn đỏ mặt, đó là kỹ thuật cực kỳ khó khăn.

Vậy mà người hiện đại như ta đây, không ngờ lại ngượng ngùng đỏ mặt!!

“Hạ Mật, được rồi, đi rửa mặt đi, trên mặt toàn là nước mắt!”, Nguyễn Dương xắn tay áo, giúp ta lấy nước, cho tay vào thử độ nóng, sau đó kéo ta tới, “Đợi cho đến khi lấy được Thánh Thủy, dung mạo của ngươi không thành vấn đề!”.

Ta ừm một tiếng, lấy tay vốc nước, cẩn thận lau mặt, nếp nhăn trên mặt hai ngày nay đã bằng phẳng hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn còn nhăn và đỏ, nhưng không còn mấy cái rãnh thâm trên mặt giống như lúc trước.

Ta soi vào chậu nước, lặng lẽ tự đánh giá khuôn mặt mình, vươn ngón tay kéo phẳng da mặt nhăn nheo, lúc ngón tay đụng vào da thịt, có hơi đau đớn, sau khi kéo ra, dường như có thể nhìn ra diện mạo nguyên bản của ta cũng không xấu, ta thấy trong chậu nước có một đôi mắt to tròn linh động, mặc dù bộ dạng hiện tại không ra gì, nhưng đôi mắt này là loại ngay thẳng minh bạch hiếm có.

“Ừm, đôi mắt Hạ Mật rất đẹp! Sau này sẽ là tiểu mỹ nữ!”, không biết từ lúc nào, Nguyễn Dương thong thả đi đến bên cạnh ta, nhìn thoáng qua ảnh chiếu trong chậu, hé miệng nở nụ cười nhạt.

Ta giật mình, run tay làm nghiêng chậu nước, thẹn quá hóa giận xoay đầu đi liều mạng dùng tay bóp bóp da mặt nhăn nheo của mình, rồi xoay lại làm mặt quỷ dọa hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương sửng sốt một chút, cất tiếng cười to. Tĩnh Hải Vương ôn nhuận nho nhã là thế, lần đầu tiên cười sảng khoái trước mặt ta.

"Ngươi cười to như vậy nhìn hoàn toàn khác hẳn!", ta thấy hắn cười thoải mái, có chút kinh ngạc, lúc hắn cười rộ lên, khóe mắt cong cong, tiếng cười có một loại cuốn hút, làm cho tâm tình người nghe cũng vui vẻ theo.

Hắn nghe vậy bỗng ngưng cười, khóe miệng cong cong, lắc lắc đầu, đôi mắt đen ấm áp liếc nhìn ta một cái, rồi im lặng bước ra ngoài, với tay thay ta đóng cửa phòng lại.

Chương 11

Ta lại chìm vào cảnh trong mơ.

Vô biên vô hạn.

Một tấm màn lụa màu hồng phấn bay bay trong gió nhẹ, đằng sau tấm màn là một thanh niên mặc quần áo đen thắt đai lưng màu tím.

Ta đứng ở mặt bên kia tấm màn, hít một hơi lấy dũng khí, chậm chạp vén màn.

"Hạ Mật, ta chờ nàng đã mấy đêm rồi!", lúc ánh mắt của ta và y giao nhau, cảm gác vui mừng dâng tràn trong lòng y, đứng yên không dám động đậy, dường như sợ rằng sẽ dọa ta bỏ chạy, "Không phải, ta đã chờ lâu lắm rồi, nhưng đến gần đây nàng mới nguyện ý bước vào giấc mộng của ta!".

Ta đứng ngây ngốc, cúi đầu nhìn quần áo mình, vẫn là một bộ váy lụa đỏ tươi, trên eo nhỏ mảnh khảnh đeo đai lưng màu vàng ôm vừa khít, dáng người thật sự rất tuyệt. Lần này mái tóc đen buông xõa, chảy xuôi xuống hai bên eo, dài đến tận sau đùi.

Y chậm rãi đi qua, từng bước một cực kì thong thả, vừa đi vừa nói: "Ta đã nằm mơ nhiều lần, trong mơ đều thấy nàng, có khi là nàng lúc còn nhỏ, chơi đùa với Thất đệ ở Vân Đoan, có khi là lúc vừa quen biết nàng, nàng trốn ở bên trong bụi san hô đỏ bị ta tóm ra ngoài...".

Ta kinh ngạc vô cùng, nhớ lại những giấc mơ trước, hóa ra đều là bước vào trong mộng của y. Gương mặt y càng lúc càng rạng rỡ, dần dần hòa làm một với gương mặt tuấn lãng vô song của cậu thiếu niên trong giấc mộng trước của ta.

A, ta nhớ ra rồi, y chính là tên trời đánh cắn lên lưng ta rồi lôi ta ra khỏi bụi san hô đỏ, sau đó lại kéo ta bay lên trời rồi thả ta rơi xuống, làm ta sợ đến mức suýt nữa lệ rơi hai hàng.

Không ngờ giấc mộng của ta cũng chính là giấc mộng của y. Ta suy nghĩ một lúc, mở miệng thử hỏi y: "Ngươi tên là Vị Đán?".

Bước chân y đột nhiên khựng lại, đôi mắt ánh lên vẻ khiếp sợ cực kỳ.

http://tieulun.hopto.org

Hồi lâu sau, y run run môi, hỏi ta: "Nàng đã quên mất ta sao, Hạ Mật?".

Ta không biết trả lời y thế nào, nắm lấy đai lưng trên eo, có chút thất thố lui về sau một bước, một bước lùi này làm cho Vị Đán đối diện ta đứng đờ ra ngây dại.

Vẻ mặt của y phải gọi là thống khổ, trong đôi mắt tràn đầy đau thương và mất mát, không biết vì sao ta cuối cùng vẫn hiểu, loại người kiêu ngạo như y mà bộc lộ cảm xúc ra ngoài như thế, tựa hồ đã không chịu nổi nữa.

"Hạ Mật, nàng sợ ta ư?", y dịu dàng hỏi ta.

Ta không trả lời, bình tĩnh nhìn y.

"Hạ Mật, phải làm thế nào, mới có thể đem nàng từ trong mộng ra ngoài hiện thực?", giọng y khẽ run run, dáng vẻ hối tiếc nhưng đã quá muộn, "Qua bao nhiêu xuân, lại qua bao nhiêu thu, mãi cho tới bây giờ nàng chưa từng bước vào mộng của ta...".

"...", ta rối rắm nhìn y, rất muốn nói với y rằng, chị đây hai mươi bốn năm mộng xuân, cũng chưa từng mơ thấy mỹ nam ưu tú như vậy, tâm lý chị đây cũng rất buồn bực.

Theo góc độ cá nhân mà nói, ta và y đều thỏa mãn ảo tưởng tươi đẹp của đối phương. Nếu y nhìn thấy dáng vẻ "đáng yêu" trong hiện thực của ta, bảo đảm sẽ không có vẻ mặt đau thương như lúc này.

Ta không nhịn được khuyên nhủ y: "Hiện thực và ảo tưởng vẫn có khoảng cách, chúng ta chỉ gặp nhau trong mộng có gì không tốt đâu?".

Huống chi dáng vẻ ta còn là tạo hình 3D siêu cấp, từ đầu đến chân đều khiến ta thỏa mãn, bạn trẻ này mê đắm ta như vậy, gương mặt ta trong mộng hẳn là rất đẹp.

"Tiểu Hạ, ta có thể ôm nàng một cái không?", y đột nhiên đổi chủ đề, ánh mắt si ngốc mờ mịt, dường như đã có lớp nước mỏng manh trào ra.

Ta do dự một chút, bước một bước nhỏ về phía trước, rồi ngừng lại, bối rối cắn ngón tay. Lúc này nằm mộng xuân, vậy mà còn bày đặt dè dặt gì nữa hả? Là một thiếu nữ sống lâu năm, nhưng ta hoàn toàn không có kinh nghiệm gì hết!

Y khẽ giang rộng hai tay, trên đầu đội mũ rồng ngậm châu, theo động tác của y, bảo châu cũng rung rinh, một lọn tóc đen theo cánh tay y trượt xuống trước ngực, làm nổi bật gương mặt tái nhợt của y, càng có vẻ yếu ớt.

Trong đôi mắt đen thẳm của y phản xạ ánh sáng tím nhạt, yếu ớt và nồng nhiệt đan xen với nhau, khiến cho ta không tự chủ được lại bước tới gần.

"Tiểu Hạ...", đôi mắt y tựa như có nam châm, ánh lên màu tím giữa hơi nước mỏng manh, hấp dẫn ta lại mù quáng tới gần thêm.

Đến lúc chỉ còn cách y ba bước chân, ta ngừng lại.

http://tieulun.hopto.org

Tính vụng trộm ngắm y.

Y ngẩn người, cười khổ một cái, rốt cuộc không kiềm chế được, tiến lên một bước, kéo ta vào trong lòng, ôm chặt đến vậy, ta cơ hồ hít thở không thông.

Sau đó, y tựa đầu thật sâu, chôn mặt trong hõm vai của ta, có giọt chất lỏng ấm nóng chảy từ cổ ta thấm ướt đến tận lưng.

"Hạ Mật, Hạ Mật...", giọng nói mang theo tuyệt vọng bi thương, càng dụi sâu vào vai ta, "Phải làm thế nào, mới có thể đem nàng quay về?".

Ta tựa hồ bị cảm xúc của y ảnh hưởng, đôi mắt cũng chua xót, nước mắt ứa ra liên miên không dứt, hé miệng thầm lặng nức nở.

"Hạ Mật, ta...", y kéo ta ra, đôi mắt ướt đẫm đối diện ta, vừa định nói cái gì đó, đột nhiên không gian xoay tròn vặn vẹo.

Y kinh hoảng kéo tay ta, ngón tay bóp chặt đến mức làm đau cánh tay ta.

"Hạ Mật, lại phải đợi nữa sao?".

Ta rất muốn nói với y rằng, ta cũng bó tay, nhưng chưa kịp mở miệng, ta đã ngã vào bóng đêm vô tận, sau đó, lại thức dậy.

Ngày đã sáng rỡ, ánh mặt trời khúc xạ từ mặt biển, sóng nước trong vắt óng ánh chiếu vào vách tường phòng nhỏ.

Nguyễn Dương kéo tay áo, cẩn thận tu sửa hàng rào trước nhà.

Hôm nay hắn mặc một bộ trường bào màu vàng nhạt cực kì giản dị, giữa mái tóc đính một viên minh châu nhỏ, dây cột tóc rũ xuống cùng mái tóc đen dài, xõa đến tận hông, nước biển rung động, tóc và dây cùng nhè nhẹ bay lên.

Ta nghiêng người vào khung cửa sổ vụng trộm nhìn hắn, dù chỉ là tu sửa hàng rào dính bùn đất, dù chỉ đơn giản là nhấc tay hạ tay, hắn vẫn toát ra vẻ tao nhã.

Hắn ngoái đầu, liền trông thấy ta, nở nụ cười thản nhiên, hỏi: "Ngủ ngon không?".

Ta vội vàng gật đầu, hắn lại nói: "Hôm nay dẫn ngươi đi xem ca múa, có chịu không?".

Ta nhớ tới cô nàng vũ công ở phủ Cửu hoàng tử, cùng với mùi hương mang theo vị tanh tưởi đó, lập tức run lẩy bẩy, không hề nghĩ ngợi quyết định từ chối.

"Không phải cái kiểu ở phủ Cửu hoàng tử, đây là lễ hiến tế Hải thần!", hắn khẽ cười, đã đi tới trước khung cửa sổ, ánh mắt vui vẻ, "Chúng ta sẽ lên đất liền xem!".

Ta bỗng chốc tỉnh táo tinh thần, hai mắt sáng rỡ, liên tục hỏi được sao được sao?

http://tieulun.hopto.org

Hắn không hề thấy phiền, mỗi lần đều trả lời ta, đưa tay biến ra quần áo màu trắng đạm, chậm rãi đưa cho ta, "Mặc vào đi, ta giúp ngươi chải tóc!".

Ta vui vẻ nhếch môi cười, khóe mắt hắn cong cong, xoay tay làm phép bước xuyên qua vách tường vào trong phòng, thuận tiện nhận lấy lược bạch ngọc trong tay ta, nhẹ nhàng gài lên tóc, chậm rãi chải.

"Hạ Mật, ngươi có cảm thấy tóc đã dày lên một ít không?", hắn nhẹ giọng hỏi.

Ta vươn tay lên đỉnh đầu sờ thử, vừa mừng vừa sợ, trên đó quả nhiên đã mọc lên ít tóc con mềm mại.

"Ừm, càng đáng yêu!", Nguyễn Dương sờ sờ đầu ta, nheo mắt cong cong giúp ta chải tóc, mỗi một lần chải đều cực kỳ nhẹ tay, nơi lược chạm qua ấm áp vô cùng.

"Qua một thời gian nữa, tóc của ngươi sẽ từ từ dài ra!".

"Là nhờ ngươi mỗi ngày đều quán chú tu vi vào lược bạch ngọc có phải không?", trong lòng ta ấm áp, hốc mắt tự dưng đỏ hồng.

Nguyễn Dương ngừng tay, có vẻ kinh ngạc, trả lời: "Làm sao ngươi phát hiện ra được?".

Ta yên lặng đưa tay lau nước mắt, không phải vì cảm động, mà thật ra là vì hắn kinh ngạc nên kéo tóc ta làm da đầu ta đau quá đi.

Nguyễn Dương thấy ta liên tục gạt lệ, bèn đưa ngón tay đến xoa lên giọt nước nơi khóe mi, cười nói: "Đứa trẻ ngốc này, khóc cái gì? Chỉ là mấy trăm năm đạo hạnh thôi mà!".

"...", ta nước mắt lưng tròng nhìn ngón tay vừa rồi mới kéo suýt tróc cả da đầu ta, trong lòng rối rắm.

"Xong rồi, như vậy được chưa?", hắn biến ra thủy kính, cho ta xem hình ảnh trong đó, ta nhìn mà câm nín nghẹn ngào, bên trong thủy kính, là một thiếu nữ ngồi ngay ngắn, da mặt đỏ ửng, da đầu nhăn nheo, tóc tai thưa thớt rối loạn bị búi thành một nùi bằng trâm gỗ đào, những sợi tóc con mềm mại mới mọc trên đỉnh đều bị búi tóc lùng bùng kia che hết, nếu như ta che mặt, miễn cưỡng cũng có thể coi là yểu điệu thục nữ...

"Đẹp rồi, rất có tính nghệ thuật!", ta cười gượng. Tay nghề chải tóc của Nguyễn Dương nói đúng ra là không tệ, đáng tiếc là chải đi chải lại, ngày nào cũng chỉ có một kiểu, nếu không phải là búi tóc nghiêng bên trái thì chính là búi tóc nghiêng bên phải.

Sau này mỗi lần chải tóc, hắn đều dương dương tự đắc hỏi ta có đẹp không. Ta tự nhận là mình có lượng từ ngữ phong phú, nhưng mà mỗi ngày đều bị hỏi như thế, cũng cảm thấy cạn từ.

http://tieulun.hopto.org

Hắn quả nhiên hài lòng cười cười, buông lược ngọc, chậm rãi sửa sang lại ống tay áo, lúc này mới ngẩng đầu hỏi ta: "Chúng ta đi được chưa?".

Ta ngơ ngẩn gật đầu. Đối với một con tôm mới nửa năm tuổi, những gì có thể làm chỉ có hai chữ "nghe lời". Nhưng mà quãng đường đi này, không tránh được khó khăn.

Nguyễn Dương toàn dẫn ta đi qua những nơi vắng vẻ ít người, cỏ dại mọc đầy, giẫm lên một bước, có khi còn có một loài sinh vật biển không biết tên giật mình nhảy ra, hoang mang luống cuống tìm chỗ khác trốn.

Ta chậm rãi đi theo sau lưng hắn, nhìn hắn nhàn tản ung dung, có khi còn dừng lại ngưng mắt nhìn đàn cá bơi qua bơi lại giữa không trung.

Đi tới rặng đá ngầm, hắn đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu lắng nghe, cẩn thận phân biệt một vài tiếng động.

Trong nước biển ngẫu nhiên có thể truyền đến vài lời nói, giống như là có người đang lẩm bẩm, giọng nói tràn ngập hối hận, ta bắt chước Nguyễn Dương, cũng vểnh tai lên nghe.

Mắt thấy sắc mặt Nguyễn Dương càng lúc càng trầm trọng.

Có mùi máu tanh dập dờn trong nước biển, lúc đầu chỉ thoang thoảng, về sau dần dần nồng nặc, Nguyễn Dương khẽ nhíu mày, hơi nghiêng đầu, ra lệnh cho ta: "Ngươi ở lại chỗ này đợi ta, ta đi một chút sẽ trở về ngay!".

Ta chưa từng nhìn thấy Nguyễn Dương nghiêm túc như thế, liền ngoan ngoãn ừm một tiếng, đứng yên tha thiết nhìn hắn.

Hắn đưa tay biến ra một cái bong bóng nước, đưa ta vào bên trong, dặn đi dặn lại: "Bóng nước có thể giữ an toàn cho ngươi, đừng có nghịch ngợm làm rách bóng nước!".

Ta lại ngoan ngoãn ừm một tiếng, nhìn theo mái tóc đen của hắn hăng hái bay bay theo bước đi.

Mùi máu tươi trong nước càng lúc càng nặng, ta lui vào giữa bong bóng nước, bất an nhìn chung quanh, mắt thấy phía trên mặt biển nhuộm sáng rực rỡ, nhưng màn nước bên dưới dần dần tối đen.

Trong lòng bắt đầu không yên.

Có tiếng ca dìu dịu cách đây không xa vang đến, giống như tiếng thiếu nữ bi thương khóc thút thít, nức nở không thôi, ta lùi vào trong bong bóng nước căng lỗ tai lắng nghe, tóc gáy dựng đứng cả lên. Không tự chủ đưa tay lên che lỗ tai.

Màn nước bỗng dưng từ từ sáng trở lại.

Ánh sáng này rất quỷ dị, mang theo sắc xanh lợt lạt, giống như một vầng huỳnh quang nhàn nhạt lan tỏa, bên trong vầng sáng xanh, ta nhìn thấy vô số thiếu nữ bay lơ lửng.

http://tieulun.hopto.org

Phần lớn bọn họ tóc dài ngang thắt lưng, mắt ngọc mày ngài, đôi mắt vừa khẽ lay động, mị sắc đã tỏa khắp nơi.

Ta nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn ta, hé miệng cười vụng trộm, rồi từ chính giữa bọn họ, một thanh niên cao lớn bơi ra trước.

"Hạ Mật cô nương phải không?", người thủ lĩnh này có làn da màu lúa mạch, thân thể gầy gò nhưng rắn chắc, mái tóc xanh thật dài hơi xoăn lượn lờ quanh thân hình màu đồng.

Ta lại lùi vào bong bóng nước, gật gật đầu.

Người kia lại nói: "Tĩnh Hải Vương lệnh cho chúng ta đến đây, mời cô đến dự tiệc!", hắn định tới gần, nhưng mà dường như là e ngại gì đó, bơi hai bước thì ngừng lại.

Lúc này ta mới phát hiện ra, bọn họ đều không có chân, nửa dưới là một cái đuôi thật lớn gắn lớp vảy xanh lấp lánh.

Không lẽ là người cá trong truyền thuyết?

"Cô nương mau bơi theo chúng ta, đừng để Tĩnh Hải Vương chờ lâu sốt ruột!", người kia đưa tay đến mời, nhìn ta khẽ cười mỉm không để lộ hàm răng, có vẻ rất lễ phép.

Ta vừa định vươn tay, bước ra khỏi bong bóng nước rồi đi cùng bọn họ, đột nhiên nhớ tới lời dặn của Nguyễn Dương, lại rụt tay về.

"Hắn đâu? Đang ở chỗ nào?", ta đề phòng nhìn bọn họ.

Người kia lại nở nụ cười, quay đầu lại nhìn một bầy người cá đằng sau, mọi người đều nở nụ cười thiện ý, còn có một tiểu cô nương mau mồm mau miệng: "Tĩnh Hải Vương ở ngay đằng trước, đang gặp gỡ trưởng lão trong tộc chúng ta, chắc vẫn còn bận nói chuyện!".

Ta nửa tin nửa ngờ, hỏi cô ấy: "Nguyễn Dương không dẫn ta đến cung Cửu hoàng tử sao? Đã sắp đến giờ rồi, nếu không đi sẽ đến muộn!".

Tiểu cô nương kia nghe xong liền trả lời: "Tĩnh Hải Vương nói một lát nữa sẽ dẫn cô đến cung Cửu hoàng tử, không cần nói nhiều, bước ra đây đi, chúng ta vừa đi vừa tán gẫu...".

Ta hoảng hốt, người như Nguyễn Dương, chắc chắn sẽ không tùy tiện kể lể hành trình của mình cho người khác, tuy rằng những người này thái độ ôn hòa, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy giống như mặt trời nhàn nhạt chiếu xuyên qua thủy tinh, không cảm nhận được nội tâm chân chính của bọn họ.

Đánh chết ta cũng không tin là Nguyễn Dương sẽ nói cho bọn họ biết chúng ta định đi đâu.

Ta lui về giữa bong bóng nước, khoanh tay cãi lại bọn họ: "Ta chờ hắn tới đón ta là được rồi!".

http://tieulun.hopto.org

Thấy ta cứ đứng giữa bong bóng nước không chịu bước ra, bộ mặt người kia lập tức trở nên hung dữ, ta thấy hắn lạnh lùng nhếch môi cười, nhe hàm răng nanh sắc nhọn, càng đáng sợ trong ánh sáng xanh.

"Hạ Mật cô nương, sao phải cẩn thận như vậy, hả? Chỉ là một con tôm nửa năm tuổi, sao lại nghi ngờ nhiều vậy, hả?", hắn cười âm trầm, bắt đầu bơi vòng vòng quanh bong bóng nước.

Cái đuôi cá đập mạnh vào bong bóng, phanh phách rung động, bong bóng nước nhìn có vẻ mỏng manh, ai ngờ lại không thể phá vỡ, đám cá đông đúc đằng sau cũng bắt đầu hành động, vô số cái đuôi vĩ đại thay phiên nhau đập tới, nhưng bong bóng nước vẫn cứng cáp như cũ.

"Cắn đi!", tiểu cô nương nói chuyện lúc nãy xung phong bước lên, nhe hàm răng nanh và bộ móng vuốt sắc bén, từng nhát cào xé bọt nước.

Ta sợ tới mức rụt cổ đứng yên, không dám động đậy.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, Nguyễn Dương nhất định sẽ đến cứu ta.

Nguyễn Dương nhất định sẽ đến!

Chương 12

Đám người cá này rất kiên trì, lúc thì dùng răng nanh cắt một đường dài trên bong bóng nước, lúc thì dùng móng tay nhọn cào xé, bằng mọi cách phải vào được bên trong để bắt ta.

Ta đứng chính giữa, ôm cánh tay, có cảm giác rất bất lực.

Bong bóng nước không phải làm bằng kim cương, sẽ có lúc phải vỡ tan, ta đứng ngây ở đây không làm gì được, cuối cùng sẽ biến thành thức ăn cho bọn họ.

Mắt thấy lớp vỏ bong bóng càng lúc càng mỏng, ta sắp trào nước mắt ra tới nơi.

Ta không cam lòng bị bọn họ bắt đi như vậy.

"Hạ Mật cô nương, cô xuất hiện đi, nếu bây giờ cô bước ra ngoài, chúng ta sẽ không cắn cô!", thanh niên dẫn đầu đứng bên ngoài bong bóng nước lạnh lùng cười cợt.

Còn người trong tộc hắn, với hàm răng sắc bén, đã cắn lủng được một lỗ nhỏ trên bong bóng.

"Nguyễn Dương, Nguyễn Dương... Ngươi đâu rồi?", ta co người, vô cùng chán ghét bản thân mình vô dụng, ta có thể làm gì được đây? Ta chỉ là một con tôm còn chưa đủ nửa năm tuổi, trong tay chẳng có vũ khí trảm yêu trừ ma nào.

Ta cũng hận hắn, làm ta lo lắng, đến lúc mấu chốt thì lại bỏ rơi ta.

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Mật cô nương, chúng ta đi!”, bong bóng nước không gì phá nổi rốt cuộc vẫn bị bọn họ xé rách, người thanh niên có mái tóc dài màu xanh lá mạ là người đầu tiên vọt vào trong, kéo ta ra ngoài.

Ta giãy dụa, liều mạng muốn tránh khỏi gọng kềm của hắn, ánh sáng kỳ lạ màu xanh lục nhàn nhạt lóe lên, toàn thân ta tựa hồ cũng tỏa ra màu cam.

“Cái gì vậy?”, người kia ngơ ngác nhìn ta, ta cũng ngơ ngác nhìn hắn, tuy rằng hắn vẫn kềm chặt tay ta, nhưng cũng không dám tiến thêm một bước.

Dường như trên người ta xảy ra biến hóa gì đó.

“Ta mặc kệ!”, hắn hấp tấp quay đầu đi, tiếp tục kéo tay ta bơi ra chỗ nước sâu, nước biển dập dờn nồng đậm mùi máu tươi, càng sâu càng nồng, ta bị hắn lôi kéo đằng trước, một đám người cá răng nhọn bơi theo phía sau, trong lòng kinh hoảng.

Bỗng nhiên, một luồng kim quang sáng ngời bắn tới, cả đám người cá hoảng loạn, càng bất an càng cố gắng bơi nhanh.

Kẻ đang giữ tay ta cũng sốt ruột, cái đuôi to dựng thẳng lên, dùng hết sức lực hét to: “Nguyễn Dương, ngươi đừng có kiêu ngạo, Hạ Mật đang nằm trong tay ta!”.

Ta đang rơi lệ, bỗng dưng ngẩng phắt đầu lên, tìm kiếm xung quanh chỗ phát ra luồng sáng.

Tầm mắt bỗng chốc phát hiện ra, nơi tận cùng nguồn sáng, Nguyễn Dương đang nổi lơ lửng, lúc này hắn đã thay một bộ áo giáp màu xanh lam nhạt, mái tóc đen được cài lên bằng vỏ đồi mồi màu nâu, không còn chút dịu dàng thường ngày, toàn thân toát ra khí chất uy nghiêm.

Tầm mắt hắn đảo qua ta, cau mày, trên bàn tay lóe ánh sáng vàng, xuất hiện một thanh bảo kiếm.

“Nguyễn Dương, nếu ngươi thức thời thì mau buông tha người trong bộ tộc của ta, ta đương nhiên sẽ thả Hạ Mật cô nương, cũng không làm ngươi khó xử, từ đây đường ai người nấy đi, chúng ta không liên quan tới nhau!”, người đang giữ tay ta hét to.

Nét mặt Nguyễn Dương lạnh nhạt bình tĩnh, không thể nào nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, cứ như vậy cầm kiếm phiêu phiêu lơ lửng trong làn nước, như thể đã quyết định xong, đôi mắt đen thâm trầm không nhúc nhích nhìn thẳng đến đây, phàm là người nhìn thấy ánh mắt hắn, đều không nhịn được run rẩy.

“Nguyễn Dương, đừng có tiến được một tấc lại đòi thêm một thước!”, người kia đã gào đến khàn cả giọng, cánh tay ta bị kẹp đến mức đau đớn.

Ta không nói gì, chỉ nhìn thanh niên đó, dũng cảm cắn răng, nếu như la thét kêu đau có thể giúp ta thoát được tai họa này, như vậy thì chuyện đơn giản quá rồi.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà ta biết không đơn giản như thế, ta không thể làm Nguyễn Dương phân tâm, ta biết khoảnh khắc hiện tại là một sống một chết, ta làm sao có thể kêu la.

"Cô kêu lên cho ta!", người kia dùng móng tay bén nhọn cấu vào cánh tay ta, ta nhìn bộ móng sắc như dao cạo, từng chút ghim vào trong da thịt.

Dòng máu đỏ tươi dập dờn tan vào nước biển.

Tất cả bọn họ vẻ mặt hưng phấn liếm đầu lưỡi nhìn ta. Thần sắc Nguyễn Dương không thay đổi, vẫn chỉ đứng nhìn về phía ta, khóe mắt giật giật.

Hắn rốt cuộc mở miệng, giọng nói lạnh lẽo hơn bao giờ hết: "Không biết tự lượng sức mình!".

Ta thấy hắn giương tay, ánh kiếm sáng rực, lóe ra ánh kim chói mắt, lan rộng trong phạm vi trăm dặm, cả đám người cá quay cuồng thét chói tai, nhát kiếm kia giống như mang theo trăm ngàn mũi kiếm nhỏ, tách làn nước biển mạnh mẽ đâm tới.

Ta ngây ngốc đứng nhìn, cho dù người kia bởi vì đau đớn nên đã buông lỏng cánh tay ta ra, ta cũng không biết trốn đi.

"Mật Nhi!", ta còn chưa kịp nhận ra, Nguyễn Dương đã lướt tới như một tia chớp, trong giây lát đã lao đến bên cạnh ta, ôm ta vào trong lòng bảo vệ, cánh tay mạnh mẽ ấn ta vào lồng ngực hắn.

"Đồ ngốc, sao không biết né!", ánh kiếm bắn trúng, ta thấy khuôn mặt như ngọc của hắn được nhuộm một lớp vàng sáng rực, hệt như thiên thần, đôi mắt đen trong trẻo nhìn thẳng vào ta.

Ta cứng họng, hơn nửa ngày sau mới tìm được giọng nói của mình: "Nguyễn Dương, ngươi thật uy phong đó nha!", ngoại trừ khen ngợi, ta cũng không rõ mình muốn nói gì.

"Đồ ngốc, sao không gọi ta!", hắn thở dài, xoa xoa đầu ta, đầu ngón tay lướt qua vết thương nhỏ trên cánh tay ta, miệng vết thương tự nhiên lành lại.

Đợi đến khi ánh kim quang tan hết, ta mới vụng trộm nhìn ra ngoài từ trong lòng hắn, lúc này mới phát hiện ra, đám người cá hung mãnh vừa nãy, sớm đã tan thành từng mảnh nằm dưới đáy biển.

Hình như không còn bất kỳ ai sống sót.

Mức độ kính ngưỡng của ta đối với bạn trẻ Nguyễn Dương đạt tới level cao phi thường: "Ôi, Nguyễn Dương, một kiếm của ngươi uy lực còn nhanh và mạnh hơn bom hạt nhân á!".

Nguyễn Dương hoang mang nhíu mày nhìn ta, lộ ra ý cười ấm áp, gương mặt dịu dàng như nước, ôn nhuận nho nhã, "Từ trước đến giờ kiếm vẫn chưa hề ra khỏi vỏ! Là thanh kiếm hòa bình nhất trong tam giới!".

http://tieulun.hopto.org

"...", ta hoàn toàn nghẹn lời, bạn trẻ này chắc hẳn là mắc chứng tâm thần phân liệt lâu năm, vừa mới bạo phát như vậy, ngay lập tức có thể giả vờ đáng yêu, chắc là cũng khó cho hắn.

"Nguyễn Dương, ai đối nghịch với ngươi thật sự là rất bất hạnh!", ta liếc mắt nhìn đống thi thể nát thành bảy tám mảnh dưới đất, không khỏi rùng mình.

Hắn cười gượng gạo, bàn tay vẫn giữ bảo kiếm treo giữa không trung, nói: "Hạ Mật, ta không chủ động đối đầu với người khác, ta vẫn luôn tìm cách thuyết phục, tìm cách khoan dung độ lượng!".

"...", ta lại câm nín, nhìn xuống thi thể đầy đất.

Tính ra số thi thể ở đây, nếu không tới một ngàn thì cũng bảy tám trăm, mà Nguyễn Dương chỉ nhẹ tay gạt kiếm một cái, đã dễ dàng diệt hết toàn tộc, làm gì mà khiêm tốn như vậy.

Ánh mắt hắn cũng nhìn một vòng xung quanh, giận dữ nói: "Ta vốn muốn chừa đường sống cho toàn tộc bọn họ, nhưng mà bọn họ được lần thứ nhất thì có lần thứ hai, năm lần bảy lượt săn đuổi thuyền đánh cá, lần này đến đây, ta vốn định thương lượng đàng hoàng với tộc trưởng bọn họ, ai ngờ bọn họ lên kế hoạch mai phục, muốn ngầm tiêu diệt ta!".

Ta ngơ ngác nghe hắn thuật lại, thấy giọng điệu hắn vừa có vẻ lạnh nhạt, vừa có chút vô tội ấm ức lâu ngày, trong lòng bỗng dưng lóe lên suy nghĩ, bạn trẻ Nguyễn Dương này hóa ra là bị lừa, cho nên tinh thần bị tổn thương?!

"Ta đã cố tin tưởng, muốn giúp đỡ bọn họ, chưa bao giờ muốn diệt toàn tộc bọn họ!", hắn thở dài, trong mắt toát lên vẻ thương hại.

Toàn thân hắn tỏa ra khí chất như Đức Giáo hoàng.

Làm ta bỗng dưng muốn hát vang bài Hallelujah...

"Bỏ đi, Hạ Mật, chúng ta đi xem lễ tế Hải thần trước đã!", hắn lại thở dài một hơi, kéo tay ta, từ giữa không trung xuất hiện một bong bóng khí nhỏ bao lấy ta và hắn, rồi bay lên bờ.

Ta chưa kịp hoàn hồn bám lấy cánh tay hắn, lặng lẽ quay đầu lại nhìn đống thi thể đằng sau lần cuối, ngọn lửa đỏ bùng lên chính giữa, không bao lâu sau, vô sắc vô vị hòa tan vào nước biển, tất cả giống như chỉ là một giấc mộng, chứ chưa hề xảy ra, ta sợ tới mức run run, nhanh chóng xoay đầu đi.

Nguyễn Dương vỗ vào tay ta, ánh mắt tràn ngập thương tiếc, thấy ta ngờ nghệch nhìn lại, hắn mỉm cười, nhẹ nhàng xoa xoa tóc ta.

Bong bóng khí càng lên cao, từ từ trồi lên mặt biển, sau đó tan ra. Ta và Nguyễn Dương đạp mây, tìm một chỗ không có người qua lại, chậm rãi đáp xuống bờ biển.

"Lễ tế vẫn chưa bắt đầu!", hắn ngưng mắt nhìn về phía xa tận cùng, nơi đó ánh lửa bập bùng, bóng người lắc lư, có những cô gái cười đùa, những đứa trẻ hò la, hòa vào một cảnh.

http://tieulun.hopto.org

Xem ra thật náo nhiệt.

Ta lặng lẽ vén mạng che mặt, nhìn tới chỗ đông đúc đó, không kiềm chế được xúc động muốn ngất, cảm nhận nhân khí đã lâu rồi chưa được tiếp xúc, nơi này vẫn nằm trong phạm vi thời gian cổ đại, tuy rằng không cùng không gian với nơi mà ta xuyên không đến, nhưng tốt xấu gì nhìn bọn họ tương đối đáng tin, ta thấy cũng an tâm.

"Nguyễn Dương, bọn họ đang bái Long Vương sao?", ta thấy những cô gái đó dâng lên rất nhiều hoa tươi, không phải heo sữa quay và những tế phẩm linh tinh truyền thống thường thấy, cảm thấy rất là kỳ lạ.

Phần lớn hoa tươi được buộc thành từng bó nhỏ nhỏ, đan lại thành hình cầu như một quả bóng hoa, dây buộc hoa cầu nhiều màu nhiều sắc, những cô gái đó cười tươi, vẻ mặt đỏ ửng tung dây lên không trung.

Khóe miệng Nguyễn Dương khẽ nhếch cười, nghe ta hỏi như vậy, quay đầu trả lời ta: "Đây không phải là ý nghĩa chính thức của lễ tế Hải thần, mà là dân gian có phong tục, truyền thuyết nói rằng hàng năm giờ phút này...", hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhấp nháy, nụ cười càng sâu vài phần.

"Đến rồi!", hắn cười bí hiểm.

Ta không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, lại nhìn về phía ngọn lửa, trên bờ biển nổi sương mù nhàn nhạt, những cô gái đó đều có vẻ mặt vui mừng, mỗi người đều căng thẳng cầm quả cầu hoa của mình, dáo dác nhìn ra bờ biển.

Cậu nhóc cầm đuốc bên bờ biển khẩn trương dập tắt ngọn lửa, bóng đêm yên tĩnh, mọi người đều có vẻ mặt chờ đợi.

Không biết từ khi nào, sương mù càng lúc càng dày đặc.

Nguyễn Dương dường như cong khóe miệng, vươn tay nắm lấy tay ta, ta thấy hắn lấy tách Bát Bảo Lưu Ly trong áo ra, rồi nới lỏng cổ tay, cắn rách đầu ngón tay mình, nhỏ một giọt máu vào trong tách.

Giọt máu nhanh chóng loang ra, lãng đãng rung động theo nước trong tách, lập tức hòa tan, màu càng nhạt dần, khi đóa hoa máu tiên diễm đó tan hẳn vào trong nước, nước trong tách đã bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

"Nào, uống đi!", Nguyễn Dương đưa tách cho ta.

"Uống đi! Đừng lo lắng!", hắn trấn an ta, giọng điệu càng ôn hòa, động tác càng ép buộc.

Ta lại thấy hắn đưa tay tới không chút do dự đoạt lại tách rượu, vẫn không hiểu mục đích của hắn là gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn.

Nguyễn Dương cầm tách Bát Bảo Lưu Ly, ngón tay chậm rãi vờn quanh tách, cúi đầu xuống nhỏ nhẹ dỗ ta: "Bé ngoan, mau uống đi, uống hết nước trong tách, mái tóc sẽ dài ra đen mượt".

http://tieulun.hopto.org

"...", ta ngây ngốc nhìn hắn, đầu óc choáng váng đưa tay lên sờ sờ cái đỉnh đầu Địa Trung Hải.

"Aiz, đầu hói, thật là đáng thương mà!", hắn nhìn ta bằng ánh mắt thương hại, bạn trẻ này quả thật rất có tố chất công kích người khác, ta nghe xong lập tức xúc động muốn rơi lệ.

Haiz, sao mà hắn cứ thay đổi xoành xoạch, an ủi người khác cũng chẳng được bao nhiêu câu? Không phải mấy ngày trước còn khen ta đầu trọc thật đáng yêu sao, sao bây giờ lại thành thương hại ta rồi?

"Uống đi!", hắn chậm rãi đưa tách rượu lên trên môi ta, nhẹ ấn một cái, hỗn hợp chất lỏng pha máu loãng đổ vào miệng ta.

Đợi đến khi trong tách cạn sạch, ta mới kịp có phản ứng, kêu a một tiếng, ngồi xổm xuống tự móc họng mình.

"Đứa trẻ ngốc này, tức giận làm gì! Tất cả đã nuốt xuống hết rồi, làm sao mà móc ra được?", hắn cũng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu ta như là vỗ đầu thú cưng, ta thở phì phì căm tức quay mặt sang lườm hắn, hắn bắt chước điệu bộ của ta mở to mắt, ta nhe răng một cái, hắn lập tức cong khóe mắt nở nụ cười.

"Ngoan, không làm loạn nữa, lên bờ xem lễ tế!", hắn thuận tay kéo mất mũ trùm của ta, xoay ngón tay nhắm mắt niệm chú, sau đó ngẩng đầu lên cười cười nhìn ta, nụ cười này xem ra cực kỳ vui vẻ, mang theo vẻ đùa dai như một đứa trẻ, hắn cười như thế làm ta nổi da gà, không nhịn được rùng mình một cái.

"Đi theo ta!", hắn nắm cổ tay ta, hùng hùng hổ hổ đi nhanh, ta thất tha thất thểu bị lôi đi, không ngừng nhe răng nhe miệng phát tiết cơn tức giận, hắn ngẫu nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng lấp lánh hé môi cười với ta.

Sương mù trên bờ biển càng ngày càng dày đặc, ta bị Nguyễn Dương lôi kéo, nhanh chóng lẫn vào giữa những cô gái kia.

Bọn họ đều là những cô gái tuổi thanh xuân, tất cả đều chải chuốt rất kỹ lưỡng, quần áo mới tinh, có còn có thể nhìn thấy nếp gấp đặc biệt trên quần áo mới.

Ta đứng chính giữa bọn họ, đột nhiên nghĩ đến ngoại hình như trả thù xã hội của mình, lập tức nổi cơn tự ti, xoay người định lặng lẽ bỏ chạy.

Nguyễn Dương lại kéo ta về, đôi mắt ấm áp nhìn ta, nhét một vật tròn gì đó vào tay ta.

"Hoa cầu?", ta ngẩng đầu nhìn hắn, tỏ vẻ không hiểu, hoa cầu này cũng được bó tròn lại, nhưng không đủ màu đủ sắc giống hoa cầu của bọn họ, hoa cầu của ta chỉ thuần một màu, mỗi đóa hoa đều có sắc đỏ như lửa nóng, đỏ đến tiên diễm chói mắt, như thể chỉ cần bóp nhẹ một cái là có thể chảy ra máu đỏ.

Nguyễn Dương không nói gì, bàn tay phủ trên vai ta, nhẹ nhàng đẩy ta xoay người một cái, ta lảo đảo nhào lên phía trước mấy cô gái kia.

http://tieulun.hopto.org

Tầm mắt mọi người bỗng chốc đều tập trung lên trên người ta, mỗi ánh mắt đều nóng như lửa thiêu, khiến ta khô cả người, ta đưa tay lên định kéo mũ xuống che mặt mình, nhưng vừa chạm tới gương mặt, đột nhiên nhớ ra lúc nãy Nguyễn Dương đã kéo mất mũ trùm của mình, trong lòng lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

Ta nước mắt tung hoành, trong lòng gào thét: Xong rồi, lần này ta bị ép trả thù xã hội! Bạn trẻ Nguyễn Dương này không phải người tốt, mỗi lần đến thời khắc mấu chốt đều chuồn mất.

Ta nhìn xuyên qua khe hở giữa dòng người, tìm kiếm tung tích Nguyễn Dương trong đám đông, nhưng hắn tựa như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không còn bóng dáng.

Ta mở miệng định gào lên tên hắn, nhưng cổ họng khàn khàn, chỉ phát ra được tiếng ssh ssh, có cố gắng đến mấy cũng không thể nào nói được.

Đột nhiên cảm thấy vô cùng bất lực, ta chen chúc trong dòng người, nhưng không một ai có thể giúp ta, trời đất rộng lớn như vậy, người duy nhất ta quen biết bỗng dưng mất tăm mất tích, miệng thì không nói được, chỉ còn đôi mắt là dùng được, nhưng cảnh vật xung quanh đã chìm vào trong sương mù.

Ta mờ mịt xoay người, hai tay nắm chặt hoa cầu nho nhỏ, trong lòng vừa bùng lên chút cảm xúc bi thương, đột nhiên bị bóng người trong màn sương làm cho giật mình.

http://tieulun.hopto.org

Phần 5

Chương 13

Ta mờ mịt xoay người, hai tay nắm chặt hoa cầu nho nhỏ, trong lòng vừa bùng lên chút cảm xúc bi thương, đột nhiên bị bóng người trong màn sương làm cho giật mình.

Người đó bước đi rất thong thả giữa sương mù, ta và những cô gái xung quanh gần như nín thở, nhìn theo từng bước chân của người đó từ trong màn sương đi ra ngoài.

Chỉ thấy người đó mặc một bộ trường bào đen, trên hông đeo đai lưng màu vàng, đầu đội mũ vàng, hai bên mũ đính chuỗi ngọc san hô đỏ rũ xuống, mái tóc đen như thác đổ, mỗi một bước đi đều khiến những lọn tóc đung đưa.

Ta thấy người đó thật quen mắt, đến khi người đó dùng ngón tay vuốt nhẹ chuỗi ngọc, trong lòng ta lập tức sáng tỏ, ôi, hóa ra người mà ta đứng ngây ra ngắm chính là cái tên từng gạt ta bơi qua nước rửa chân.

Lần trước bị Tiểu Tiểu lôi đi tham gia trận đấu thú cưng, hắn hóa rồng một phát rồi biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa, Nguyễn Dương bảo ta đi xin Thánh Thủy của hắn, nhưng lại không trực tiếp dẫn ta đến cung Thất hoàng tử cầu xin, chuyện này cổ cổ quái quái, ta thật sự không hiểu được.

Ta ôm chặt hoa cầu đỏ tươi, lặng lẽ bước lui về phía sau, trong lúc đang bước, ta cúi đầu đột nhiên nhìn thấy mái tóc đen nhánh xõa dài đến tận eo mình, lập tức ngây dại.

Không biết từ lúc nào, mái tóc trên đầu ta đã dài ra và dày lên như thế, ta dường như không thể tin được đây là tóc của mình, không nhịn được đưa ta lên đầu nắm tóc giật thử, mái tóc bị giật đến phát đau nhưng trong lòng ta lại vui sướng vô cùng.

Ôi, chị đây đã bye bye cái đầu Địa Trung Hải rồi, ta vui đến mức muốn khóc, hai tay bụm mặt, hoa cầu màu đỏ trong tay rơi xuống lăn lọc cọc ra ngoài.

Lúc đầu ngón tay chạm lên mặt, ta đột nhiên ngây dại lần hai, làn da nõn nà thế này, mịn màng thế này, chẳng còn mấy vết nhăn của Hỏa Vân Tà Thần đâu, ta không thể tin được, hai tay liều mạng ấn ấn da mặt, sợ rằng đây chỉ là ảo giác.

"Buông tay nàng ra, để ta nhìn một cái xem!", Thất hoàng tử hình như đã nổi lên hứng thú với ta, ánh mắt nóng rực dừng trên người ta, khiến ta nổi da gà.

Ta nhớ tới những lần trước chạm mặt bị hắn đùa dai đủ kiểu, không nhịn được kích động, cảm thấy hắn bước tới, ta vội bước lui. Từ trong khe hở bàn tay nhìn thấy Thất hoàng tử cúi người, nhặt hoa cầu nhỏ nhỏ lên, cầm chặt trong tay, đôi mắt sáng rực, từng bước đi về phía ta.

http://tieulun.hopto.org

“Cho ta xem mặt nàng!”, giọng hắn tràn ngập quyến rũ, lúc chỉ còn cách ta một bước chân, hắn vươn tay muốn kéo bàn tay đang che mặt của ta.

Sương mù lại càng dày đặc, ta run run, đột nhiên buông tay, dũng cảm đối diện hắn.

Hắn tựa hồ hoảng sợ, lông mi run rẩy, như thể nhìn thấy cảnh tượng làm người ta kinh hãi nhất trên đời, đôi môi hồng nhạt ẩm ướt khẽ hé mở, thở nặng nề.

“Nàng đã trở lại?”, hắn dè dặt cẩn thận hỏi ta.

Ta há miệng thở dốc, chỉ có thể phát ra tiếng thở dài khàn đặc, trong màn sương dày có gió nhẹ phất qua, ta vừa định khoa tay múa chân biểu đạt, đột nhiên sương mù dày đặc hóa thành khói trắng.

Cơ thể của ta bỗng nhẹ bẫng, nhất thời bay theo làn sương thoát ra ngoài.

Ánh sáng trắng chói lòa khiến ta nhức mắt, đến khi ta có phản ứng lại, thân thể đã trở về nguyên hình, chỉ là hình như to hơn hồi trước một chút, thân mình dài ra, tuy rằng vẫn là bộ dạng một con tôm nhỏ, nhưng mà có khác một chút. Ta vung vung đuôi tôm, dường như có thể nhìn thấy đỉnh đuôi nhú ra vài sợi lông tơ, con tôm khi trưởng thành đuôi sẽ biến thành như thế này sao?

Ta lại động đậy đuôi mình, mấy sợi lông tơ như bị nhuộm đỏ từ bên trong hơi hơi vung vẩy. Giết người a, thế này có khác gì bị đột biến gien... Thế nào cũng sẽ bị phân biệt chủng tộc cho mà xem! Ta nhìn đám lông tơ kia, trong lòng xúc động đến mức muốn rụng lông!

“Hạ Mật, chơi vui rồi thì về thôi!”, ta kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ra cả thân mình đều nằm trong lòng bàn tay Nguyễn Dương, xung quanh sương khói lượn lờ, bờ biển vừa nãy giờ đã xa xôi tuốt trên mặt nước.

“Nguyễn Dương, vậy là sao?”, ta bắt đầu có hứng thú truy vấn, bấy lâu nay ta luôn luôn tự nói với bản thân rằng mình chỉ đang ở trong một giấc mộng dài, nơi này có Thủy tộc, có Long Vương, còn có các loại yêu quái, vậy nên ta vẫn nhìn xung quanh bằng con mắt bất cần đời.

Nhưng mà càng ngày càng có vẻ không phải như thế... Mặc dù luôn cố gắng thôi miên chính mình rằng đây chỉ là ảo ảnh hư vô, có lẽ một ngày nào đó giật mình thức dậy sẽ thấy mình trở lại là một nhân viên mậu dịch trong tiệm vàng nhỏ, nhưng mà từng ngày từng ngày trôi qua, ta biết luôn có một cơn tức giận đè nặng trong lòng, tâm tình không thể bình thản như trước, những lúc chỉ có một mình, ta có cảm giác xúc động bức bối muốn liều mạng.

Là ta không cam lòng, ta không cam lòng nhìn tất cả mọi chuyện mù mờ như sương khói, tất cả mọi chuyện đều bị người khác sắp đặt dắt mũi đi. Nếu như đây chỉ là một giấc mộng hư ảo, ta cũng không mong mình lại bị động như vậy.

Nguyễn Dương nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve thân tôm, động tác mềm mại mà thong thả, rũ lông mi, đôi mắt nhấp nháy giấu sau hàng mi dài, không biết đang suy nghĩ gì.

http://tieulun.hopto.org

Khi ta cho rằng hắn sẽ không trả lời ta, hắn đột nhiên ngưng vuốt, rũ mắt, khóe miệng cong cong, lần đầu tiên dùng giọng điệu chần chừ nhẹ nhàng hỏi ta: "Hạ Mật, ngươi có biết ngươi sẽ không thể mọc sừng ra không?".

Ta mở miệng, nhưng lại không biết phải trả lời câu hỏi vô lí không đầu không đuôi của bạn trẻ này như thế nào. Thở phì phì một lát, tức giận trong lòng cũng đã nguôi bớt, cho dù ta có phát hỏa thì cũng phải tìm một người biết lắng nghe, biết thấu hiểu, chứ còn Nguyễn Dương này, ta cảm thấy ta nói mười câu, nhiều lắm hắn cũng chỉ đáp trả ta một cái mỉm cười. Quả thực là lãng phí tinh lực.

"Ta không biết, kết quả là đúng hay sai! Có lẽ ta nhận lầm ngươi, thậm chí ngay cả gân mạch ngươi cũng không hề giống nàng ấy!", hắn chậm rãi dùng sức nắm bàn tay lại, khiến ta bị ép chặt, càng ngày lực càng mạnh, ta thậm chí cảm thấy thân thể đau đớn.

"Này, Nguyễn Dương, ngươi muốn làm bánh tôm à?", ta kháng nghị vặn vẹo thân thể, đuôi tôm trong tay hắn lòi ra ngoài, bực bội quẫy quẫy, lông tơ nho nhỏ ở đỉnh đuôi dập dờn trôi nổi trong nước, mang theo vầng sáng nhạt màu vàng, ta đột nhiên kinh hãi, "Ta ngất, Nguyễn Dương, ta sẽ không bị biến thành sứa đó chứ, hay là có khi nào trở thành con tôm duy nhất có cái đuôi phát điện không?".

Thế này thì dọa người quá, nếu mà dùng sức đánh rắm một cái, có khi còn phóng ra cả tia sét à?!

Nguyễn Dương chợt nhận ra, nhẹ buông tay, cúi đầu nhìn thẳng ta, chậm rãi thở dài một hơi, cười nhạt, nói: "Ngươi yếu như vậy, một bàn tay cũng có thể dí chết ngươi!".

Ta cứng họng nhìn hắn, cảm thấy tư duy của bạn trẻ này lại tiến bộ hơn rất nhiều.

"Đứa trẻ ngốc này! Sao cứ nhìn ta bằng ánh mắt như vậy?", hắn rốt cuộc lại bày ra nụ cười lịch sự nho nhã quen thuộc, ngón tay gõ lên đầu tôm của ta, đùng một cái, ta lại biến thành thiếu nữ váy trắng như trước.

Ta luống cuống sờ soạng mái tóc dài, may quá may quá, mái tóc vẫn xõa dài đến tận eo, dày mà đen bóng, ta lại cực kỳ tự kỷ sờ lên da mặt mình.

Đầu ngón tay bỗng dưng hóa đá trên mặt!

"Nguyễn Dương, cho ta uống thêm vài giọt máu đi!", ta bổ nhào qua, liều mạng túm lấy quần áo của hắn, sờ soạng đến bàn tay giấu trong ống tay áo, hắn ôn hòa để mặc ta làm gì thì làm, nhưng đến lúc ta chạm vào bàn tay hắn, đột nhiên bàn tay cứng cáp ấy phản đòn, bao bọc đôi tay của ta lại.

"Hạ Mật, không cần uống, lúc nãy ta dùng pháp thuật, nếu như muốn khôi phục hoàn toàn, vẫn cần Thánh Thủy của Thất hoàng tử!", ánh mắt hắn có vẻ

http://tieulun.hopto.org

thương hại, hệt như đang an ủi một đứa trẻ, bàn tay kia vuốt ve mái tóc ta, "Ta chỉ có thể giúp ngươi khôi phục đến đây thôi...".

Hắn thở dài, chắc là nét mặt ta bây giờ vô cùng thê thảm, ánh mắt hắn đầy vẻ thương tiếc không đành lòng, chậm rãi ôm ta vào trong lòng, nhẹ nhàng ấn trên má nụ hôn thứ hai kể từ khi gặp nhau.

"Hạ Mật, không sao cả, từ từ sẽ được!".

Ta ngất, ta không dám tin hắn có thể hôn lên gương mặt nhăn nheo này, mở to hai mắt liều mạng nhìn vẻ mặt hắn, không tin được, bạn trẻ này đúng là thánh sống mà, vẻ mặt chân thành không hề có chút giả tạo.

Thấy ta mở to mắt đánh giá mình, hắn cong cong khóe miệng, cười mỉm ấm áp, lại cúi thấp xuống, hôn lên trán ta.

"Nguyễn Dương, ngươi có bệnh yêu gái già hả, sao mà cứ hôn lên mấy nếp nhăn của ta thế?", ta không nhịn được, bắt đầu mở miệng sát phong cảnh.

Hắn hơi sửng sốt, đột nhiên cười khẽ ra tiếng, nới lỏng cổ tay, cốc nhẹ lên đầu ta, mắt cười tỏ vẻ dạy dỗ: "Con bé ngốc này, toàn nói linh tinh!".

Ta nhìn hắn cười nho nhã, hai bờ môi mỏng manh trơn bóng động đậy cực kì mê người, trong lòng ngứa ngáy không nhịn được, "Nếu không phải thì ngươi cũng cho ta được chủ động hôn ngươi đi!".

Hắn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn ta, ta phất tay áo, lấy hết dũng cảm của nữ lưu manh túm lấy vạt áo của hắn kéo xuống, choẹt một cái hôn lên môi hắn, cọ cọ vô cùng thô lỗ, như vậy một hồi mới buông hắn ra, thấy trên mặt hắn có rặng mây đỏ, ánh mắt mông lung mờ mịt, ta bỗng chột dạ: "Coi như ngươi mỗi ngày làm một việc tốt! Chúng ta bù trừ qua lại, ngươi hôn toàn mặt ta, ta chỉ thích hôn môi ngươi...".

Ôi, chị đây thỏa mãn, chị đây sống không uổng phí, bộ dạng Hỏa Vân Tà Thần như ta, mà lại có thể sàm sỡ được bạn trẻ Nguyễn Dương này, toàn thắng! Ta không hề ngượng ngùng chống nạnh vui vẻ, trong lòng thỏa mãn như thể buôn bán có lời.

Nguyễn Dương sửng sốt hồi lâu mới khôi phục tinh thần, sắc mặt ửng hồng ho một tiếng, giả vờ đứng đắn chỉ trích ta: "Hạ Mật, ngươi thật là nghịch ngợm...".

Ta chẹp chẹp chu môi, liếc mắt nhìn hắn, rặng đỏ trên mặt càng đậm hơn, lại ho khụ một cái, khua tay biến ra một cái bong bóng nước, bọc lấy ta, chậm rãi ngự thủy.

Xem ra là hắn thật sự đã bị ta dọa đến phát hoảng, trên đường đi không ít lần bọt nước loạng choạng va vào bụi san hô và vài người trong Thủy tộc, thường thì sau khi nhìn thấy bên trong bong bóng nước là Nguyễn Dương với vẻ mặt hốt hoảng, bọn họ đều sẽ sợ tới mức nước mắt rưng rưng bỏ chạy như điên.

http://tieulun.hopto.org

Ta đắc ý dào dạt đứng bên trong bọt nước nhe răng cười nhìn bọn họ, cáo mượn oai hùm điển hình.

Nguyễn Dương không nói gì, đứng phía sau nhẹ nhàng đỡ vai ta, chắc là sợ ta hưng phấn quá mức rồi ngã ra ngoài bong bóng, ảnh hưởng đến chất lượng ngự thủy phi hành của hắn.

Lúc về đến nhà, hắn rốt cuộc đã khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày, ôn hòa vuốt đầu ta, hỏi: "Gặp Nhật Tây, có suy nghĩ gì không?".

"...", Nhật Tây là ai cơ? Ta hoàn toàn mờ mịt.

Nguyễn Dương không nói gì, chỉ mỉm cười, đẩy ta vào trong phòng, lại nói: "Ngày mai chúng ta trở lên bờ xem hoa đăng!".

Ta ngờ nghệch ừm một tiếng, ngoan ngoãn đồng ý.

Một lúc sau ta mới nhớ ra, bắt đầu phản kháng: "Ngươi không được làm giống như hôm nay, ta không thể nói được, không vui tí nào, đến bây giờ ta vẫn còn bực đây!".

Nguyễn Dương vốn định giúp ta đóng cửa, nghe nói như thế, cười nhạt, lại đẩy cửa đi vào, dỗ ta như dỗ một đứa trẻ: "Nếu như ngươi trực tiếp đi gặp Nhật Tây đòi thứ này thứ kia, với tính cách của hắn, chắc chắn hắn sẽ lôi ngươi ra xoay xoay vặn vặn trêu cợt đủ điều, Nhật Tây là một kẻ rắc rối cứng mềm đều không ăn, Lão Cửu đến hỏi, ta cũng đến hỏi, hắn có giữ một lọ Thánh Thủy, nhưng chỉ chờ người có duyên, nhất quyết không chịu ra tay giúp đỡ!".

"...", ta rốt cuộc đã biết Nhật Tây là ai, chính là cái kẻ đáng khinh chỉ sợ thiên hạ không loạn kia.

"Ta dùng phép thuật, biến ngươi thành một người quen cũ của hắn, diễn trò với hắn, nhưng nếu ngươi nói chuyện, hắn đương nhiên sẽ phát hiện ra...", Nguyễn Dương vươn tay đến, vừa cười vừa giải thích, nụ cười vẫn dịu dàng ấm áp, nhưng mà ta lại cảm thấy quỷ dị, dường như hắn còn đang tính toán gì đó: "Hội hoa đăng ngày mai, là phần tiếp theo của lễ tế lúc nãy, hắn sẽ còn tới dự nữa, chúng ta cũng đi xem!".

Ta dùng ánh mắt sắp chết đến nơi nhìn Nguyễn Dương, tỏ vẻ kháng cự.

Hắn dùng ánh mắt hiền lành đáp lại ta, đưa tay xoa xoa đầu ta hệt như mấy ông già cưng chiều con cháu, nụ cười vẫn ấm áp, nhưng giọng điệu lại cứng rắn: "Ngươi phải đi, Hạ Mật, sẽ không có ai giúp đỡ ngươi vô điều kiện một lần nữa đâu! Ngươi phải học cách tự lập đi!".

Ôi, cuối cùng thì ta đã hiểu, đây chắc là phiên bản cổ đại của câu nói của bác Mao, tự thân vận động mới được cơm no áo ấm. Được rồi, ta đây vẫn phải cải trang thành người khác đi lừa anh Bảy kia.

Ta nuốt nuốt nước miếng, ừ một tiếng, không muốn nói chuyện với Nguyễn Dương nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cười tủm tỉm nhìn ta, ánh mắt như muốn nói "trẻ nhỏ dễ dạy", tiến thêm một bước cổ vũ ta: "Hạ Mật, Nhật Tây thật ra rất lương thiện, không có đáng sợ như ngươi nghĩ đâu! Nói cho cùng, hắn là người thân cận nhất với...".

Ta lại ừ một tiếng, nhớ tới ánh mắt giảo hoạt của Thất hoàng tử, lúc lơ đãng thì có vẻ bất cần đời, bỗng có cảm giác bi phẫn như nắm phải củ khoai lang nóng.

"Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, Nhật Tây rất cứng đầu, ngày mai phải đối phó hắn cho tốt!", hắn giúp ta vén mái tóc rối loạn ra sau vành tai, gương mặt mang theo ý cười thong thả bước ra ngoài.

Ta nhìn nụ cười dịu dàng dù trời sập cũng không đổi của hắn, đột nhiên từ đáy lòng cảm thấy mất mát vô cùng. Lúc Nguyễn Dương vừa xuất hiện, ta từng tha thiết mong đợi, ta chưa bao giờ mong hắn sẽ cứu mạng thứ rơm cỏ như ta, ta chỉ hi vọng có một người thân để gắn bó kề cận bên nhau, những lúc phải đề phòng mọi người, vẫn có một người ta hoàn toàn không phải dè chừng, luôn luôn là một chỗ dựa vững chắc, đứng sau lưng ta, bảo vệ ta.

Nhưng mà, ta lại không thể không đề phòng, ở nơi này ta không có người thân, trong lòng mỗi người ở đây đều có một câu chuyện xưa bí ẩn.

Chiều xuống, ta lại bắt đầu rơi vào giấc mộng kia.

Cảnh tượng lần này thay đổi không ít, hiển nhiên không phải cảnh sắc dưới biển, bốn phía núi non trùng điệp, dòng suối nhỏ róc rách dưới chân, ta đứng trong dòng nước chảy nhẹ, đang nhìn xuống chân mình.

"Hạ Mật, cô đang nhìn cái gì đó?". Ta vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Vị Đán trên bờ suối, bộ dạng tầm mười bốn mười lăm tuổi, mặc áo bào đen viền tím, trâm ngọc cài trên tóc, gương mặt tuấn tú mồ hôi đầm đìa, đôi mắt đen dưới ánh mặt trời, sâu trong mắt như có ánh sáng nhè nhẹ.

Ta lại cúi đầu nhìn chân mình, có con cá nhỏ nghịch ngợm bơi vòng vòng quanh chân ta, khiến ta vừa nhột vừa ngứa, không nhịn được cười khanh khách.

"Thật là, lại cười ngốc!", trong suối nước bỗng lóe lên ánh sáng vàng, con Tiểu Hắc Long trong những giấc mơ trước xuất hiện, bò lên vai ta, cũng ngoái đầu nhìn xuống nước.

Con cá nhỏ bị sự xuất hiện của Tiểu Hắc Long làm cho bất an sợ hãi đến mức trốn đi mất, ta mất hứng, ngồi bệt xuống bờ suối.

Tiểu Hắc Long biến thành hình người, ngồi xuống cạnh ta, nghiêng đầu sang nhìn, "Có gì hay sao mà nhìn đến mất hồn vậy hả?".

Ta chỉ vào trong nước, cười hì hì dụ dỗ cậu ta: "Đây đây đây, lại đây xem, rất kỳ lạ!".

Đầu cậu ta lại nghiêng thêm một chút, ta đột nhiên nảy sinh ác ý, đưa tay liều mạng ấn đầu cậu ta ngập vào trong nước, dòng nước lăn tăn gợn sóng dập

http://tieulun.hopto.org

dờn, thân hình cậu ta run lẩy bẩy, lại biến thành một con rồng nhỏ ánh vàng lấp lánh, trốn ra ngoài từ trong khe hở bàn tay ta.

"Ủa? Không phải là ngươi màu đen à?", ta ngây ngốc hỏi.

Tiểu Kim Long tức giận, quấn lấy mắt cá chân của ta xoay vòng vòng, Vị Đán trên bờ nở nụ cười, giải thích cho ta: "Cô từng nói đen với đỏ là đẹp đôi nhất, chín huynh đệ của chúng ta nghe xong, chỉ có một mình Thất đệ thích giả ngốc, lúc nào cũng đều biến thành rồng đen cho xứng với cô đó...", cậu ta còn chưa kịp nói xong, Tiểu Kim Long kia giống như là bị nói trúng tim đen, thẹn quá thành giận, đuôi nhỏ quẫy thật mạnh, hắt nước suối lên người Vị Đán.

Vẻ mặt Vị Đán nhuộm ý cười, thoải mái xoay tròn, cũng biến thành một con rồng nhỏ màu tím bay vọt đến, ẩn vào trong làn nước, hai con rồng nhỏ quẫy đuôi đập nước um sùm, càng đánh càng vui vẻ không thôi.

Ta đứng nhìn trên bờ suối, không biết vì sao, trong lòng cũng vui vẻ theo, không nhịn được bước lên một bước, thừa lúc hai con rồng kia không để ý, hai tay một trái một phải túm lấy hai con rồng, cười lớn lắc lắc bọn họ: "Một con kho tàu, một con hầm canh!".

"Hạ Mật!!!", hai con rồng đều nổi giận, đồng loạt phun nước trong miệng lên mặt ta.

Ta bị nước suối lạnh như băng ập vào mặt, hai mắt trợn to, giật mình ngồi bật dậy trên giường. Ngoài cửa sổ vẫn là biển sâu màu xanh thẫm, im ắng, ngẫu nhiên có vài con sứa bơi ngang qua toàn thân tóe điện, ánh điện đó ngược lại làm cho khung cảnh càng tịch mịch.

Ta nằm trong phòng đằng sau cửa sổ, lẳng lặng nhớ lại chuyện trong mộng, càng nghĩ càng thấy mơ hồ.

Chương 14

Sáng ngày hôm sau, Nguyễn Dương dậy sớm, trong nhà ồn ào náo nhiệt.

Ta ngủ trên giường, nghe thấy bên ngoài phòng khách không ngừng có tiếng người đi qua đi lại, tiếng rì rầm nói nhỏ, tiếng khuân vác và vài vật linh tinh rơi trên mặt đất.

Ta bỗng nhảy xuống giường, tay ôm cái đầu hói, cào tóc xong liền kéo cửa ra, Nguyễn Dương đang cúi đầu nhìn chồng lễ vật trong phòng khách, nghe thấy tiếng động, chậm rãi ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy ta hắn lập tức biến ra một tấm thủy kính thật lớn, vội vàng che chắn trước mặt ta, cách ly tầm mắt của đám binh tôm tướng cá đang khuân vác, che xong mới vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ mắng ta: "Hạ Mật, mau mặc áo ngoài vào! Thật là đứa trẻ khờ khạo mà!".

Ừ ha, đúng rồi, bây giờ ta đang là một nữ tử cổ đại, à nhầm, là con tôm cổ đại, chỉ mặc áo trong thì không được đi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Ta lại ôm đầu đóng cửa lại, khoác lộn xộn áo ngoài lên người, xong mới mở cửa bước ra, sững sờ nhìn một phòng đầy lễ vật.

"Ngươi đi qua tìm thử xem, có gì thích không?", Nguyễn Dương đứng giữa đống châu ngọc bảo vật, cười bình thản.

Ta bước qua, nhìn trái nhìn phải, hận không thể ôm về hết rồi kiếm một chỗ giấu làm của riêng.

Ta đây sống hai kiếp, dù cho lúc làm công ở tiệm vàng, cũng chưa hề nhìn thấy nhiều châu báu như vậy, ta nhìn quanh cũng chỉ nhận ra được mã não đỏ, phỉ thúy xanh, còn mấy thứ khác vừa to vừa trong trẻo, ánh sáng phản chiếu loang loáng trong phòng, ta cũng không rõ đó là châu ngọc gì.

Ta cứng họng đứng đờ ra, không biết nên bắt đầu ra tay từ chỗ nào.

"Hạ Mật, không thích gì hết sao? Chuỗi trân châu Nam Hải này, ngươi đeo lên hẳn là rất xinh đẹp!", Nguyễn Dương vươn ngón tay thon dài, sau một lúc lựa chọn những vật trên bàn, lấy ra một chuỗi trân châu vừa to vừa sáng bóng, cực kì dịu dàng đeo lên cổ ta.

Ta nhếch môi không nói gì, chỉ nở nụ cười, cảm thấy giờ phút này, cho dù phải làm Hỏa Vân Tà Thần cũng đáng.

"Có muốn soi thủy kính không?", Nguyễn Dương buồn cười, tiện tay biến ra gương soi, dưới lớp nước nhỏ tí tách, ta nhìn thấy gương mặt vô cùng mờ mịt của mình.

Tóc giống hệt như đống rơm rác, rối loạn không chịu nổi, trên mặt đầy vết nhăn đỏ ửng, quần áo trên người nhàu nhĩ rối tung, một chuỗi trân châu Nam Hải quý báu đeo trên người, ta lập tức nghĩ tới một nhân vật kinh điển.

"Ôi, ta là Sa sư đệ!", ta nắm chuỗi trân châu thì thào. Ta ngất, ta đây đúng kiểu mặc áo long bào cũng không giống thái tử, huống chi chuỗi trân châu này bóng loáng sáng ngời, ánh sáng phản chiếu lên gương mặt ta, vô hình chung khiến cho nếp nhăn càng to rõ.

Ta nở nụ cười gượng, tháo chuỗi trân châu trên cổ xuống, đang định cất vào trong áo, đột nhiên Nguyễn Dương bước tới, có vẻ tự trách, đoạt lại chuỗi trân châu trong tay ta: "Nếu ngươi không thích cũng không sao, sau này sẽ tìm thứ khác cho ngươi, mấy thứ này rất rẻ! Ngươi không thích cũng là chuyện bình thường!".

Hắn phất tay áo một cái, châu báu đầy phòng lập tức biến mất không còn sót gì.

Ta sửng sốt hết nửa phút, lệ nóng trong đáy mắt rốt cuộc trào ra trong câm lặng. Thế này là thế nào, là thế nào hả, chuỗi trân châu chị đây cầm còn chưa nóng tay, đã bị tịch thu mất là sao?!

Nguyễn Dương thấy ta ủ rũ rơi lệ, hoảng hốt, vội chạy tới xoa đầu ta trấn an: "Bé ngoan, sao vừa rời giường đã buồn bực rồi?".

http://tieulun.hopto.org

Ta tức giận, không thèm để ý đến hắn.

Hắn lại tay cầm tay lôi kéo ta, lau mặt, sửa sang y phục, chải lại mái tóc cho ta, so với bình thường kiên nhẫn hơn nhiều, dịu dàng hơn nhiều.

"Tóc của con gái phải búi lên mới xinh xắn đẹp đẽ! Ngươi nhìn ngươi xem, tóc gì mà rối nùi!", ngón tay thon dài của hắn tựa như có linh khí, chậm rãi gỡ từng sợi tóc rối, vấn thành một búi tóc, ta soi gương, búi tóc này quả nhiên có chất lượng hơn so với cái đầu Địa Trung Hải hồi trước, càng đẹp lên thêm vài phần, tuy nhiên, điều kiện đầu tiên vẫn là phải che mặt mình lại.

"Đứa trẻ ngốc này, sao phải che mặt mình lại?", hắn chậm rãi cúi thấp đầu, cùng nhìn vào hình ảnh bên trong thủy kính, thấy ta đang ngơ ngác há miệng đứng ngẩn người ra.

"Ngốc!", hình ảnh Nguyễn Dương bên trong thủy kính đột nhiên cong cong môi cười yếu ớt, dựa gần tới, dùng mặt cọ cọ mặt ta, cực kì thân thiết, thấy ta còn sững sờ, hắn lại khẽ cười cười, đứng thẳng dậy, cắn đầu ngón tay, rồi lấy tách Bát Bảo Lưu Ly trong áo ra, dè dặt cẩn thận trích giọt máu ở đầu ngón tay vào trong chén.

Ta tha thiết mong chờ nhìn hắn trích máu, vừa xong liền nhanh tay nhanh chân đoạt lấy tách Bát Bảo Lưu Ly trong tay hắn, lần này không cần hắn lừa gạt, ta đã một hớp nuốt sạch nước trong tách.

Nguyễn Dương ngẩn người, đột nhiên khẽ cười phì, rồi không nói gì thêm, xoay ngón tay phát ra một vầng sáng nhợt nhạt, ta đột nhiên cảm thấy lo lắng, quay đầu lại soi vào thủy kính, bỗng sợ đến ngây người.

"Mẹ ơi, biến thành người sống rồi!", ta nhảy lên, ngón tay run run chỉ vào trong gương, lắc lư cái đầu nhìn Nguyễn Dương, thấy hắn cười tủm tỉm ngắm ta.

Đây không phải là ta, cho dù có kéo căng, mài nhẵn da, ta cũng không xinh đẹp được như vậy. Mỹ nhân trong gương có một đôi mắt như nước hồ thu, như có hai ngôi sao lấp lánh nhảy múa bên trong, gò má ửng màu hồng phấn nhè nhẹ, gương mặt quả đào nhỏ nhắn, da thịt nõn nà nhẵn nhụi, mũi nhỏ mà cao, môi nhỏ cong cong nhìn rất hoạt bát, giống như một quả dâu nhỏ chưa chín, dường như lúc nào cũng đang cười nghịch ngợm.

"Ta ngất, đây không phải ta!", ta nhảy lên, đả kích quá lớn, ta trở thành mỹ nhân, ta như vậy mà thành mỹ nhân, lập tức rơi vào khủng hoảng.

Nguyễn Dương cười cười giữ ta đứng vững, nhìn thẳng vào mắt ta, hỏi: "Vẻ bề ngoài quan trọng như vậy sao?".

Ta ừ một tiếng, dùng ánh mắt si mê liếc nhìn hắn: "Đương nhiên!".

Hắn không còn ý cười, lại nói: "Lúc không nhìn thấy gì nữa, chỉ có thể dùng trái tim để cảm nhận, thì dung mạo chỉ là thứ yếu!".

http://tieulun.hopto.org

"...", ta cảm thấy hắn lại bắt đầu một buổi nói chuyện nhàm chán.

"Thôi bỏ đi, nếu ngươi thích, ta sẽ giúp ngươi khôi phục dung mạo!", hắn bất đắc dĩ cười yếu ớt, lấy tay xoa xoa mặt ta. Ta bây giờ xinh đẹp như vậy, mà bạn trẻ này không hề có chút si mê động lòng nào hết.

Chẳng lẽ bạn trẻ này có vấn đề về thị giác ư?!

"Mà này, Nguyễn Dương, ngươi không cảm thấy... Động lòng sao?", ta sắp xếp lại từ ngữ, một cô gái xinh đẹp như ta đứng đối diện hắn, chỉ thấy hắn nghiêm túc nhìn lại, ta không nhịn được ra vẻ phong tình chớp chớp mắt.

Nguyễn Dương nghe vậy, kinh ngạc ngẩn người, rồi chậm rãi cong khóe miệng, gật gật đầu: "Ừ, Hạ Mật khiến ta động lòng!".

Trái tim ta lại đột ngột nhảy dựng, cẩn thận nhìn đôi mắt đen ấm áp của hắn, chỉ thấy đều là chân thành, không có cảm giác dối trá.

"Ta lại muốn hôn ngươi!", ta không nhịn được cơn vô liêm sỉ.

Mặt Nguyễn Dương đỏ lên, nhẹ đẩy ta ra, cự tuyệt ta bằng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Việc này, ta vẫn còn cần thời gian thích ứng...".

Ta kinh ngạc a một tiếng, mặt hắn càng đỏ hơn, mắt nhìn xuống đất, xoay người làm bộ như bề bộn nhiều việc, dông dài dặn dò ta: "Hôm nay lên đất liền, gặp Nhật Tây, nếu như hắn muốn dẫn ngươi đi dạo hội hoa đăng, ngươi cứ theo hắn đi dạo, nếu như hắn có ý muốn tặng quà cho ngươi, thì ngươi nói với hắn ngươi muốn Thánh Thủy!".

Ta ừm một tiếng, đương nhiên bị chuyện hắn vừa nói lôi cuốn, ngây ngốc hỏi: "Nhật Tây sẽ tặng quà cho ta sao?".

Nguyễn Dương nhìn ta, ừ một tiếng, nét mặt dường như có vẻ mất mát.

"Vì sao Nhật Tây lại muốn tặng quà cho ta?", ta lại hỏi hắn, nhất quyết không tha.

Nguyễn Dương rũ tầm mắt, đến lúc hắn ngẩng đầu lên, trên gương mặt đã có nụ cười mỉm: "Bởi vì khuôn mặt này của ngươi, là người hắn từng để ý nhất, đã từng có thể có được!".

"Nàng ấy đã chết sao...", ta sợ tới mức nhảy dựng lên, mẹ ơi, biến mặt ta thành gương mặt một người chết, ta không làm đâu!

"Ta không biết!", ánh mắt Nguyễn Dương lấp lánh, trên mặt hiện lên sắc hoang mang, hắn thở dài một hơi, vươn tay hỏi ta: "Được rồi, chúng ta lên đất liền thôi, trước khi chiều xuống, chúng ta còn thời gian đi dạo chợ ở nhân gian!".

Ta lập tức sôi nổi nhảy chân sáo tới, giẫm lên bàn chân hắn, ra vẻ đùa dai nhíu mày nhìn hắn. Bạn trẻ này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là suốt ngày một bộ mặt không nóng không lạnh, ta đây rất thích tìm cách thay đổi vẻ mặt hắn.

http://tieulun.hopto.org

“Nghịch ngợm!”, hắn vẫn cười nhạt như gió thổi mây bay, thấy ta đứng yên ngơ ngác, cũng nhíu mày nhìn ta, để mặc ta giẫm lên chân hắn.

Ta giằng co với hắn một lát, cảm thấy chẳng thú vị tẹo nào, ỉu xìu bước xuống khỏi chân hắn.

Nguyễn Dương nhìn ta bước xuống, đột nhiên cười ha ha, ta quen hắn cũng được một thời gian rồi, đây là lần đầu tiên hắn cười thoải mái như thế, không phải là nụ cười mỉm tao nhã thường ngày.

Ta ngơ ngác nhìn hắn cười, nụ cười như ánh mặt trời, cả gương mặt toát ra vẻ ấm áp.

Nguyễn Dương vừa cười vừa đưa tay đến dắt ta, biến ra một cái bong bóng nước cực lớn, bao bọc cả hai bọn ta bên trong, “Tiểu Hạ Mật, nghịch ngợm không ai bằng!”.

Ta bị hắn kéo đi, đứng bên trong bong bóng nước cũng cười ngốc nghếch, dường như là bị lây vui vẻ từ hắn, ta cũng thấy rạo rực kỳ lạ.

Sau khi lên đất liền, hắn lại tìm một chỗ không có người qua lại đáp xuống, ta nhìn hắn sửa sang quần áo, ăn vận hệt như thư sinh, mái tóc đen bay nhẹ vờn quanh thân, cùng với gương mặt ấm áp, dù cho ánh mặt trời soi rọi núi xa biển gần, cũng không bằng một phần ánh sáng ấm áp của hắn.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi dạo chợ, tuy ngươi đã biến được thành người, nhưng vẫn chưa có kiến thức gì phải không?”, hắn đưa tay kéo ta rất tự nhiên, thái độ như thể ta chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Bạn trẻ này chắc hẳn là cũng có một người cha hoàn hảo.

Ta bị hắn kéo đi dạo chợ, chợ ở nơi này cũng tồi tàn như chợ nông thôn ở chỗ ta, những người buôn bán đều là ngư dân thật thà, ta xem hết một vòng cũng không thấy có gì vui.

Mãi đến khi đi ngang qua một sạp nhỏ bán trang sức.

“Cái này đẹp quá!”, trên sạp có một cây trâm nhỏ đính trân châu màu tím nhạt, trâm cài màu bạc cũ, ta vừa liếc mắt đã thấy thích ngay.

“Ừ!”, hắn lên tiếng, lấy bạc vụn ra trả tiền, vừa định đưa trâm cài cho ta, đột nhiên một ống tay áo đỏ lướt qua, ta chỉ kịp nhìn thấy một bàn tay ngọc mảnh mai, cây trâm cài tóc đã bị đoạt mất.

“Nghịch ngợm!”, Nguyễn Dương cũng không tức giận, vẫn cười mỉm, lại ra dáng người cha hoàn hảo.

Ta ngất, hóa ra hai chữ “nghịch ngợm” này, hắn nói với ai cũng được, trước giờ sao ta có thể tự nhận rằng đó là một kiểu biệt danh đặc biệt hắn dành cho ta cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

Bóng người màu đỏ kia đứng yên, cười hì hì, hóa ra là một tiểu cô nương mắt to tròn, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, bộ váy đỏ khoác trên người cô ấy có vẻ hơi hơi cổ quái, kiểu cổ quái này đến từ thị giác và cảm giác của con người.

Ta vẫn luôn cảm thấy, một tiểu cô nương dáng vẻ đoan trang như vậy, nên mặc một bộ váy dài thục nữ màu nhạt, chứ không phải búi tóc tinh quái như nha hoàn, rồi khoác trên người bộ váy đỏ như lửa khoa trương như thế này.

"Nguyễn Dương, cám ơn trâm của ngài!", giọng của tiểu cô nương kia thanh thúy, ánh mắt vừa liếc thấy ta, lập tức nhào tới ôm lấy cánh tay Nguyễn Dương, lắc lư qua lại.

"Dạ Thiến, dựa theo vai vế, ngươi phải gọi ta là Hoàng thúc!", Nguyễn Dương cười nhạt, không hề có chút tức giận.

"Lần này ngài trở về mà không nói trước với ta, ngay cả khi mẫu hậu nói ngài đã trở lại, ta còn không tin!", cô ấy chu miệng ra cũng vẫn xinh đẹp, "Ngài không chiều ta nữa, không cần ta nữa rồi!".

"...", ta bị lôi theo, ngây ngốc nhìn cô ấy lắc lắc cánh tay Nguyễn Dương theo nhịp, bạn trẻ Nguyễn Dương này chắc là trời sinh thiếu gân thiếu cốt, bị cô ấy hớn hở lắc tới lắc lui như vậy mà vẫn cười nhẹ nhàng, càng nhìn càng khiến cho ta lửa giận tăng vọt.

"Ta còn chưa kịp vào cung!", Nguyễn Dương kiên nhẫn trả lời cô ấy.

Tiểu cô nương nhìn ta bằng ánh mắt chua cay, rồi lại quay lại tiếp tục dính lấy cánh tay Nguyễn Dương: "Ngài không có thời gian vào cung gặp ta, nhưng lại rảnh rỗi đi dạo chợ! Cháu gái trao đổi quả nhiên là không bằng ai mà!", cô ấy nhìn Nguyễn Dương vô cùng u oán.

Mẹ ơi, đến rồi, chính là cảm giác này!!! Lòng ta dậy sóng, chắc đây chính là tình cảnh kẻ thứ ba trong truyền thuyết, ta lập tức đứng thẳng lưng, đáp lễ cô ấy bằng ánh nhìn rất sung sức.

Cô ấy tiếp nhận sự khiêu khích không mấy táo bạo của ta, mỉm cười, xoay đầu lại hỏi Nguyễn Dương: "Nguyễn Dương, ngài có nhớ không, năm trước lúc ta mới đến nơi này, đụng chuyện gì cũng khóc, là ngài thường đến gặp ta, làm cho ta dần dần bình tĩnh lại?".

Nguyễn Dương cười khoan dung, khóe mắt nheo nheo, dịu dàng nhìn qua phía ta.

Dạ Thiến váy đỏ cũng nhìn qua, gật gật đầu cười với ta, nói: "Cô là tiểu thư nhà nào, thật xinh đẹp, chẳng trách Nguyễn Dương đi dạo chợ với cô!".

Ta cũng muốn đáp trả lại cô ấy chút khích lệ, ra vẻ ngượng ngùng, khiêm tốn: "Đâu có đâu có, chỉ xinh xắn chút thôi, cô cũng rất đẹp!".

http://tieulun.hopto.org

Cô ấy chớp chớp mắt, hỏi ta: “Cô muốn tiếp tục đi theo dạo chợ với Nguyễn Dương nhà ta sao?”.

Nguyễn Dương ngẩn người, chậm rãi nghiêng đầu nhìn ta, ta cũng yên lặng nhìn thẳng hắn, chờ xem hắn có giúp ta phá vây hay không, nói rằng muốn giữ ta lại, đáng tiếc là hắn chỉ trầm mặc nhìn ta.

Ta thấy hắn mãi không mở miệng, trong lòng có chút hờn dỗi, bèn chìa tay ra nói với Nguyễn Dương: “Cho ta chút bạc vụn, hai canh giờ sau chúng ta gặp nhau ở cổng chợ! Không làm phiền ngươi tán gái!”. Ngoài miệng thì nói không cần dung nhan, trên thực tế hắn vẫn thích những cô gái xinh đẹp! Cái đồ nông cạn!

Trái tim thiếu nữ của chị đây có chút khó chịu!

Nguyễn Dương há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ yên lặng đút tay vào trong túi lấy ra ít bạc vụn, nhẹ nhàng đặt vào tay ta.

Ta chờ hắn giữ ta lại, nhưng mà hắn lại dễ dàng đẩy ta đi như thế, trong lòng có cảm giác mất mát không nói nên lời, ta lại nhìn tiểu cô nương váy đỏ, vẻ mặt hạnh phúc ỷ ôi hắn, nhất thời xúc động muốn xông lên chia rẽ cẩu nam nữ này.

Nhưng mà chỉ có thể muốn, ta vẫn còn hơi sợ Nguyễn Dương, tình cảnh lần đó hắn diệt sạch bọn người cá, ta còn nhớ như in.

Ta nhận bạc vụn, hít một hơi, nói với vẻ lạnh nhạt: “Ờ, hai người đi chơi vui vẻ!”.

“Nguyễn Dương, chúng ta tới quán trà phía trước đi!”, trên mặt tiểu cô nương cong cong nụ cười, đột nhiên nhảy lên, hôn một cái chóc lên trên má Nguyễn Dương.

Ta ngây ngẩn.

Nguyễn Dương dường như cũng ngây ngẩn, hơi hơi nhíu lông mày, nhưng không nói gì thêm, cũng không có hành động gì.

“Đi thôi, đi thôi!”, toàn bộ thân mình Dạ Thiến dựa hết vào Nguyễn Dương, lại thêm nhảy nhót quá hứng, lảo đảo một cái xém té, Nguyễn Dương nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy eo cô ấy.

Thời gian cứ như ngừng lại, hai người giữa trưa nắng chang chang đứng lặng nhìn nhau. Trong lòng ta hoàn toàn xụi lơ, xem tình hình này, bọn họ dường như chẳng còn nhìn thấy ta tồn tại nữa!

Ta cảm thấy mất mát, cắn răng quay đầu đi, bạc vụn trong lòng bàn tay, ta càng dùng sức nắm chặt, lòng bàn tay càng đau.

“Hạ Mật!”, Nguyễn Dương gọi theo sau lưng.

Ta quay đầu lại, mỉm cười nhìn hắn, nói: “Ta đi dạo trước, hai người cứ nói chuyện đi!”. Người ta tình lữ thắm thiết, con mẹ nó chứ ta ở lại làm trò gì?

http://tieulun.hopto.org

Ta là kẻ thứ ba, nhưng không có nghĩa là ta không có đạo đức.

“Hạ Mật...”, Nguyễn Dương bước nhanh tới, nhìn nét mặt ta, dường như không có ý cười thường ngày.

Ta đứng yên, nhìn Dạ Thiến nét mặt bất an cách đó không xa, lại nhìn sang Nguyễn Dương đang kéo mình lại, đột nhiên cười với hắn: “Nguyễn Dương nè, từ nay về sau ta không hôn ngươi nữa!”.

Cả người Nguyễn Dương cứng ngắc lại, ta lướt qua hắn, vừa đi tung tẩy vừa bắt đầu hát bài ca Ném Hành, bài hát này rất tuyệt, để có thể nhớ được lời bài hát, thì không thể suy nghĩ chuyện gì khác được nữa.

Thật là sảng khoái!

Chương 15

Ta đứng yên, nhìn Dạ Thiến nét mặt bất an cách đó không xa, lại nhìn sang Nguyễn Dương đang kéo mình lại, đột nhiên cười với hắn: “Nguyễn Dương nè, từ nay về sau ta không hôn ngươi nữa!”.

Cả người Nguyễn Dương cứng ngắc lại, ta lướt qua hắn, vừa đi tung tẩy vừa bắt đầu hát bài ca Ném Hành, bài hát này rất tuyệt, để có thể nhớ được lời bài hát, thì không thể suy nghĩ chuyện gì khác được nữa.

Nếu chị đây khóc, sẽ rất mất mặt phụ nữ thời đại tứ hiện đại hóa!

Ta vừa đi vừa lầm bầm lẩm bẩm, vừa nhìn dọc đường tìm xem có gì hay ho không, nhìn những thứ rách nát mãi rồi cũng cảm thấy thuận mắt dễ nhìn.

Ta tinh thần phấn chấn, mua một bó rong biển, một rổ sò biển, mãi đến khi ta trả xong tiền mua thêm hải sâm mới ngớ người ra, ta đây hình như lại lên cơn bệnh rồi, ở trước cửa nhà tiện tay vẫy vẫy mấy cái là có cả đống sò với sâm, tự dưng bây giờ mua sắm điên cuồng như vậy chẳng phải là lãng phí tài nguyên sao.

Ta bỗng nhụt chí, nhìn thấy bên cạnh có một đứa trẻ đang sụt sịt mũi, bèn ngồi xổm xuống, nhét hết đồ ăn vừa mua vào lòng thằng bé: “Đệ đệ, cho đệ đem về nhà nấu cơm ăn!”.

Thằng bé đó nhìn ta bằng ánh mắt mờ mịt, rồi quay đầu đi cười khinh bỉ một cái, ôm đống đồ ăn trong lòng về quầy: “Ông ơi, ông tiếp tục bán đi, cái cô ngốc kia đem trả đồ ăn lại này!”.

“...”, ta hóa đá, để giả vờ mình là người phóng khoáng, ta gượng gạo giơ bàn tay lên vẫy vẫy với ông lão bán hàng vẻ mặt hoang mang, nói: “Ừ, lần sau ta lại đến mua đồ ăn của ông!”.

Một già một trẻ nhìn ta chào tạm biệt bằng vẻ mặt như đang nhìn một người bệnh tâm thần.

http://tieulun.hopto.org

Ta nở nụ cười gượng một lát, rồi ngượng ngùng xoay người chạy đi, càng chạy càng cảm thấy đáng nghi, dường như có người lặng lẽ đi theo sau lưng ta, chạy thêm vài bước, ta đột nhiên xoay người rẽ sang đường khác, không để người kia bắt kịp.

Đợi đến khi ra khỏi chợ, ta đột nhiên dừng lại, bất thình lình quay đầu đối mặt với kẻ theo dõi ta nãy giờ.

Hắn giật mình. Ta cũng giật mình.

Người này quả thật ta chưa từng gặp bao giờ, bộ dạng lấm la lấm lét, nước da màu cà phê đậm, mặc một bộ quần áo đánh cá rách bươm.

"Ngươi đi theo ta làm gì? Nói!", ta trừng mắt nhìn hắn.

Đối phương kinh ngạc một lúc, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, ta thấy hắn bỏ chạy với vẻ khiếp đảm, theo phản xạ có điều kiện liền đuổi theo, vừa chạy vừa cuốn làn váy dài lên.

Chị đây trước kia chuyên điền kinh, chạy đường trường chỉ là chuyện nhỏ, chạy được hai mươi vòng, mắt không hề trợn trắng, ngược lại, kẻ kia hoàn toàn không chuyên, chạy được một lát đã nghiêng ngả xiêu vẹo, ngoái đầu nhìn lại vài lần thấy ta sắp đuổi kịp đến nơi, lại càng lảo đảo.

Ta cắn răng hăng hái đuổi theo, sớm đã quên mất lời hẹn gặp Nguyễn Dương ở cổng chợ. Càng chạy xung quanh càng hẻo lánh, rốt cuộc đến bờ vực vách núi đá đen, kẻ kia dừng lại, đặt mông ngồi bệt xuống đất, ôm ngực thở hồng hộc.

"Vì sao ngươi theo dõi ta?", ta nhất quyết không tha, xắn tay áo, hai tay chống hông, ưỡn ngực ra đằng trước, cố hết sức bày ra hình tượng nữ lưu manh.

Kẻ kia ngồi dưới đất thở dốc cả nửa buổi, cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, vươn tay đụng vào dưới chân vách núi đen, một dòng nước trong trẻo nhanh chóng bị lòng bàn tay hắn hấp thụ.

Đến khi dòng nước cuồn cuộn bị hút hết vào bàn tay, hắn dường như đã hoàn toàn khôi phục sức lực, ta nhìn hắn cố gắng đứng dậy, khom lưng, đôi mắt nhỏ nhìn chòng chọc vào ta, hơn nửa ngày sau mới cất giọng khàn khàn hỏi: "Không phải... ngươi đã... uống... Ngưng Lộ sao?".

Hắn nói như một kẻ tàn phế, từng chữ từng chữ cứ như gắng gượng ép từ trong phế quản ra ngoài.

Ta sửng sốt, nghĩ tới vừa rồi hắn có thể tách nước từ không khí hút vào người, bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, ráng gắng gượng dù trong lòng sợ run, ta lắp bắp: "Liên... Liên quan gì đến ngươi?".

"Chia cho ta một chút!", hắn đột nhiên nhào tới, nhếch môi cười vô cùng dữ tợn, lúc hắn thò đôi bàn tay ra ta mới phát hiện, lòng bàn tay hắn mọc đầy giác hút màu cà phê, duỗi ra rụt lại, cực kỳ đáng sợ.

http://tieulun.hopto.org

Ta hoảng hồn lùi ra sau một bước, bỗng nhớ ra bên cạnh không có Nguyễn Dương bảo vệ, bản thân mình cũng không làm được trò trống gì, như thế mà nóng máu rượt theo hắn tới đây, quả thật là thiếu suy nghĩ.

"Chia cho ta... một chút...", hắn ngoác miệng tiếp tục cười, khuôn mặt dường như cứng ngắc, nụ cười cũng cứng như hóa đá trên gương mặt hắn.

Ta từng bước một lui về phía sau, nơi này trống trải hoang vu, có kêu cứu cũng vô dụng.

"Ta uống mất rồi, tiêu hóa xong rồi, không cho ngươi được!", ta cố gắng tỏ vẻ chính trực nhìn thẳng hắn, trong lòng sợ rằng nếu mình nói cứng quá, hắn sẽ vung đống giác hút mềm nhũn đó lên đầu ta.

"Chia cho ta...", hắn nhất quyết không tha tiếp tục nhào tới.

"Ta không có!", ta lại bắt đầu xắn tay áo, kéo đai lưng, định bụng có gì sẽ bỏ chạy ngay.

"Vậy... thì uống... máu... ngươi!", kẻ đó không cười, dường như đã có âm mưu, chỉ đứng yên một chỗ không thèm đuổi theo ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng, quay người bỏ chạy thục mạng, guồng chân còn nhanh hơn lúc chạy đuổi theo hắn đến đây, nhưng mới chạy được hai bước, sắc trời tối thui.

Bầu trời xanh trong vắt phía trên tựa hồ đã bị mây đen che lấp, ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy một con bạch tuộc to vòi đâm tua tủa trên bầu trời.

"OH!!!! BIG FISH!", ta quá kích động, ngay cả tiếng Anh nhiều năm rồi không dùng đến cũng tuôn ra miệng.

"Ăn... ngươi!", thân thể kẻ kia co lại, giống như một ngọn núi nhỏ, đứng bên cạnh vách đá đen, những cái vòi dài vẽ loạn trên bầu trời.

Ta đột nhiên bi phẫn, thế này là đạo lý gì hả trời, ngay cả bạch tuộc mà còn có phong cách như vậy, tùy tiện hiện thân một cái là to như ngọn núi, đến phiên chị đây hiện thân thì chỉ là một con tôm, dù cho được là con tôm cao cấp nhất thì cũng chỉ là tôm hùm.

Kiểu đấy thì hiện thân ra cắn được kẻ kia sao?!

"Ăn... Ngươi!", kẻ kia càng lúc càng hưng phấn, vòi bạch tuộc đâm tua tủa cứ như động kinh.

Ta chạy đến đâu vòi bạch tuộc cũng đi trước một bước chắn trước mặt ta hệt như có mắt, mỗi lần đập xuống đều tạo ra một cái hố vĩ đại bùn đất văng tứ tung, sau khi bị chặn đường đến vài chục lần, ta dần dần mất kiên nhẫn, dứt khoát quay người lại đối mặt với con bạch tuộc to lớn kia.

Chỉ là biến thân mà thôi, ta cũng làm được, ta đây biến ra còn phong cách hơn, uy mãnh hơn! Ta đột nhiên nhớ tới lời nói của Tiểu Hắc Long trong mộng, cậu ta nói: Tùy vào suy nghĩ...

http://tieulun.hopto.org

Ta nhắm mắt, ra sức suy nghĩ đến các loài động vật uy mãnh, nhưng không biết vì sao trong đầu cứ hiện ra hình ảnh mấy con vật nhỏ yếu ớt... Thậm chí còn thoáng qua hình ảnh vài món ăn ngon!

"Ha ha ha ha...", con bạch tuộc kia cười lạnh lẽo như núi băng.

Ta vội vàng mở mắt ra, lập tức có suy nghĩ muốn đập đầu chết cho xong. Chị đây đã biến thân được, quả nhiên là cao lớn uy mãnh, xinh đẹp vô song, hơn nữa lại còn là loại tôm đấu sĩ thần thánh... Ôi, nhìn xem, chị đây biến thân thành tôm hùm mười ba vị! Lại còn đỏ hồng ngon miệng, là đồ ăn tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm!

Mọi người nói xem, vì sao vào lúc ta rối trí, ta lại đột nhiên nghĩ tới hình ảnh món tôm hùm mười ba vị cơ chứ? Thế này khác gì tự tìm đường chết?

"Như thế... càng... ngon miệng!", kẻ kia lại càng vui mừng tán thưởng.

"Cám ơn, quá khen!", ta hoàn toàn mất hết can đảm, dứt khoát ngồi bệt xuống dùng đuôi cào cào mặt đất, ngươi cứ tới đây một ngụm ăn quách ta đi cho xong, nhìn ta ngon lành vô hại thế này cơ mà!

Con bạch tuộc kia sau một hồi sửng sốt, cực kỳ vui sướng dùng vòi cuốn lấy ta, ta bất lực gục đầu, ánh mắt mê man nhìn cảnh tượng thế giới này một lần cuối.

A... Núi cao...

A... Biển rộng...

A... Ủa này, đó là cái gì vậy? Lại còn phát sáng lấp lánh... "Hạ Mật...", giọng nói này lại còn cực kỳ đau thương!

"Mật Nhi...", giờ phút mấu chốt, tên hám gái kia đã trở lại? Ta lệ nóng tuôn trào vung đuôi, anh bạn trẻ, vẫn là anh có chí khí nhất!

Ta liều mạng vặn vẹo đuôi, biểu đạt khát vọng được sống của ta: bạn trẻ à, mau đến đây, dùng thanh kiếm dịu dàng của ngươi tới cứu ta đi...

"Ăn trước... nói sau!", ta còn chưa vung vẩy đuôi xong, đại ca bạch tuộc đã không kiềm chế được nữa, may mắn là việc ăn uống của hắn chỉ đơn giản là nuốt chửng, nên ta chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trong lòng bỗng dưng thanh tỉnh, cho dù đấng cứu thế Nguyễn Dương có đến đây thì cũng có làm được cái rắm gì đâu, chị đây cũng đã vào đến bao tử rồi, lúc được ra ngoài, nói không chừng chỉ còn là một đống phân hữu cơ.

Ầm, hẳn là tiếng bị nuốt vào bụng, chỗ này tối đen, ta bơi bơi, thân thể run lẩy bẩy, bản thân bây giờ đã trở về hình dạng con tôm nhỏ, à không không không, là hình dạng một con tôm lớn, bởi vì cơ thể của ta giờ phải lớn hơn những con tôm khác đến bốn năm lần, trên người khô cứng không phát sáng, cảm giác như thịt tôm nứt vỏ rơi ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

“Mẹ ơi, bên trong phấn chu sa đỏ chắc là có chất gây ung thư!”, ta nhấc đuôi lên xem, trên đó còn gắn một mảnh kim loại màu đỏ, “Thật xấu xí, may mà đã bị ăn thịt mất, chứ nếu còn sống thì chẳng còn mặt mũi nào!”, ta đột nhiên cảm thấy bình tĩnh lại.

“Này, có ai không?”, ta ngồi trong bụng hắn cười ngây ngô, nhảy lên nhảy xuống một lát, còn nghe thấy tiếng đại ca bạch tuộc kiêu ngạo cười to: “Các ngươi... giết... ta, chẳng khác nào... giết nàng... Nàng ở trong... bụng ta!”.

Đại ca này, rất hài, cứ làm như mình là phụ nữ mang thai, lời nói rất có cảm xúc tình thương của người mẹ.

Ta lại bơi tới vách bao tử, vểnh tai lên nghe ngóng, bên ngoài im ắng, không hề có tiếng động gì, chắc là mọi người đều đang suy nghĩ cho nên tất cả đều giữ im lặng.

Ta đứng nghe một lát liền cảm thấy chán, bắt đầu bơi vòng vòng, bày ra một đống tư thế có thể xem là tuyệt đối duyên dáng trong trí tưởng tượng của ta.

Không biết có phải do trong bao tử bạch tuộc cũng có axit, hay là do bản thân mình mới biến thân xong nên tiêu hao quá nhiều tinh lực, nhảy nhảy một lúc xong ta đột nhiên cảm thấy cả người không được thoải mái.

Từ thắt lưng đến xương sống đều đau nhức, thân xác cứ như rã ra rồi bị trộn vào nhau, giống như từng bộ phận cơ thể đang rơi xuống!

“A a a a... Ta không muốn xem phim kinh dị đâu!”, là một thiếu nữ có trái tim cực kỳ mỏng manh dễ vỡ, ta rốt cuộc cảm thấy sợ hãi vô cùng, ghê nhất là hiện tại ta không thể nhìn thấy gì xung quanh.

Thậm chí năng lực biến thân thành người cũng không còn nữa.

“Mật Nhi, ngươi có sao không?”, ta mơ mơ màng màng nghe thấy giọng Nguyễn Dương, vẫn là điệu bộ lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng có vẻ sốt ruột lo lắng.

Ta yên lặng nhìn vỏ tôm trên người mình lần lượt rơi xuống, quyết định không trả lời hắn.

Hỏa Vân Tà Thần là quá lắm rồi, chẳng lẽ còn dùng hình dạng tôm biến dị nửa chết nửa sống này dọa chết bạn trẻ Nguyễn Dương sao, ta không thể sống ác như vậy.

Cho nên dù có đánh chết ta, ta cũng không thể trả lời hắn.

“Hạ Mật, ta là Nhật Tây, nàng mở miệng trả lời cho ta!”, đây là một giọng nói khác, ta mơ hồ nhớ lại, đây là giọng của Thất hoàng tử.

Ta đây lòng dạ hẹp hòi, kẻ lừa gạt ta bơi qua nước rửa chân, ta lại càng không thèm trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Ta giống như bị luộc chín, từ đầu đến đuôi tôm đều bong tróc ra, thịt tôm trên người bắt đầu phát ra ánh đỏ chói mắt, ánh sáng đỏ xuyên qua mọi thứ, hệt như những mũi dao sắc nhọn, đâm vô số lỗ nhỏ trên bụng đại ca bạch tuộc.

"A... A...", ta nghe thấy tiếng kêu đứt ruột đứt gan của đại ca bạch tuộc, cả người hắn lăn lộn đến mức trời đất quay cuồng.

Ta bị choáng váng đầu óc quay mòng mòng, dần dần mất đi ý thức, chỉ còn cảm thấy thân thể nóng rực, cộng thêm cảm giác ngứa ngáy đến tận xương tủy, thân thể cũng ngứa, nhưng không cách nào dùng tay gãi được, ta tức giận vô cùng, trực tiếp cọ cọ chà xát thân thể lên vách bao tử đại ca bạch tuộc, một lát rồi lại một lát, không biết qua hết bao lâu, cơn ngứa kia rốt cuộc đã hết, ta mở to mắt, vung vẩy đuôi theo phản xạ có điều kiện.

Một luồng sáng đỏ quét qua, tất cả bừng sáng.

Không ngờ ta lại nhảy ra ngoài từ trong bụng bạch tuộc, bay vọt ra giữa không trung, chỉ trong khoảng khắc liền rớt xuống, hóa thành hình người, không còn chút sức lực, ngã vật ra đất.

"Hạ Mật!", Nhật Tây chạy đến còn nhanh hơn Nguyễn Dương, lao đến phía trước đỡ ta dậy, vừa nhìn thấy gương mặt ta, bàn tay hắn bỗng run lên, khiến ta lại ngã ra đất, "Sao nàng lại già như vậy, Hạ Mật!".

Đợi đến khi hắn bình tĩnh lại, một lần nữa kéo ta vào lòng, lại còn giàn giụa nước mắt: "Nàng nói nàng từ khi sinh ra đã không khỏe, cho dù không có cặp sừng thì thôi, nhưng sao có thể già đi nhanh hơn con cháu loài rồng bình thường được?!".

"...", ta yếu ớt nhìn hắn, rất muốn nói với hắn rằng, gương mặt của chị đây từ sau khi xuyên không có ngày nào được trẻ trung đâu.

"Nhật Tây, để cho ta xem qua nàng trước đã!", Nguyễn Dương chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh, vươn tay cầm lấy tay ta, cảm giác thanh mát từ đầu ngón tay chạy thẳng đến lục phủ ngũ tạng, ta đang mơ màng, thoáng cái đã tỉnh ra nhiều.

"Mật Nhi, rất khó chịu sao?", Nguyễn Dương nới lỏng bàn tay, đưa tay lên phủ trên gương mặt ta, ta không được thoải mái, né tránh theo phản xạ, Nhật Tây lập tức hiểu ý, ôm ta giấu ra phía sau lùi lại một bước.

Bàn tay Nguyễn Dương chơ vơ giữa không trung, một lúc sau mới rút tay về, gượng gạo cười vô lực: "Hạ Mật, chúng ta về nhà trước đã, được không?"

Ta nghĩ tới ngôi nhà nhỏ dưới đáy biển, bỗng dưng xúc động muốn lập tức trở về, vì thế nhẹ nhàng ừ một tiếng, lại nhớ ra vừa rồi làm cho Nguyễn Dương lúng túng, ta không khỏi lo lắng, dứt khoát nhắm mắt giả bộ hôn mê ngủ mất.

Nhật Tây ôm ta thật chặt, dường như sợ rằng ta sẽ biến mất, Nguyễn Dương nhìn dáng vẻ đề phòng của Nhật Tây, vỗ vỗ lên vai hắn, cười nhẹ: "Ta còn

http://tieulun.hopto.org

tưởng rằng phải mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được ngươi tin tưởng rằng nàng là Hạ Mật!".

Nhật Tây quay đầu nhíu mày nhìn hắn, hỏi: "Sao lại nói vậy?".

Nguyễn Dương liếc nhìn ta, đôi mắt dịu dàng vô cùng: "Bởi vì so với trước kia, nàng bây giờ ngây thơ hơn nhiều, hơn nữa không còn đẹp như trước...".

"...", mặc dù đang nằm giả bộ hôn mê, ta vẫn không nhịn được mở to hai mắt căm tức nhìn Nguyễn Dương.

Nụ cười của Nguyễn Dương càng ấm áp, ánh mắt vui vẻ vô cùng, "Hóa ra nàng vẫn còn tỉnh!".

"...", sao hắn có thể như thế, vừa mới dứt miệng nói xấu người ta xong, mà còn cười hồn nhiên vô tội?

Nhật Tây rõ ràng là mất kiên nhẫn, xen ngang vào giữa ta và Nguyễn Dương, nói: "Tuy rằng chỉ nhìn thấy nàng hiện thân trong giây lát, nhưng mà ta thấy rất rõ chân thân của nàng, đích thực là một con rồng nước đỏ tươi!".

"...", ta vẫn im lặng như cũ, vẻ mặt khó xử nhìn Nguyễn Dương. Làm sao mà dám nói thẳng ra rằng: chị đây thật ra chỉ là một con tôm bị biến dị do sản phẩm độc hại mà thôi...

Nguyễn Dương nhìn ta khẽ cười cười trấn an, cũng không trả lời Nhật Tây, chỉ thản nhiên nói: "Chúng ta về nhà đã rồi thảo luận sau!".

Ôi, về nhà, hai chữ này thật dễ nghe, không biết vì sao, trong lòng ta vừa chua xót lại vừa ấm áp.

http://tieulun.hopto.org

Phần 6

Chương 16

Lần này một hàng ba người ngự thủy, Nhật Tây thường ngày bướng bỉnh, hôm nay đặc biệt đứng đắn, đôi tay ôm ta cứ run run rẩy rẩy.

Ta thật sự rất muốn hỏi hắn: anh bạn à, anh bị bệnh Parkison hả? Mỗi lần ta nhìn hắn bằng ánh mắt thân thiết, hắn đều cảm nhận được, sau đó chậm rãi lia mắt sang nhìn gương mặt ta, hai tay chấn động lại càng run rẩy, nhưng cũng càng ôm chặt hơn.

Ta không nhịn được khuyên hắn: "Nếu cảm thấy ta già nua ghê tởm, thì cứ quăng ta cho Nguyễn Dương đi!", thật lòng xin lỗi bạn trẻ Nguyễn Dương, giờ ta mới nhận ra khả năng tiếp nhận của hắn vẫn còn tốt chán, bao lâu nay nhìn thấy gương mặt đau thương của ta, hắn vẫn có thể thân cận chăm sóc ta.

Nét mặt Nhật Tây rất kỳ quái, dường như vừa đau buồn lại vừa tự trách, sau một lúc cắn cắn môi, hắn mới cúi đầu trả lời: "Ta không hề cảm thấy nàng già nua ghê tởm, ta chỉ không biết, nàng trở nên già như vậy thì còn được bao nhiêu thời gian cho chúng ta... ở bên nhau? Nhìn nàng như vậy, ta cảm thấy rốt cuộc được sống lâu cũng chỉ phí công...".

Hắn nói với vẻ rất đau lòng, ta bị lây tâm trạng của hắn, nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi, ta thực ra chỉ là một thiếu nữ trẻ tuổi với gương mặt già đời, đành ủ rũ rúc vào trong lòng hắn, ra vẻ ưu sầu đau thương.

Nguyễn Dương dường như cũng đầy một bụng tâm tư, cứ mãi cúi đầu suy tư, ta rình hắn suốt dọc đường đi, hắn không hề quay đầu lại mỉm cười nhìn ta như thường ngày, như thể đã chìm đắm vào thế giới khác chỉ có một mình hắn.

Cứ như vậy ba người ngự thủy chậm rì rì trở lại căn nhà nhỏ, đang từ từ đáp xuống đất, bỗng nhìn thấy xung quanh nhà có vô số binh tôm tướng cá đủ màu sặc sỡ. Đám binh lính mặc y phục rực rỡ đó vừa nhìn thấy Nhật Tây lập tức sợ hãi, thậm chí có một tên còn sợ tới mức đánh rơi cả vũ khí trong tay.

"Chuyện này là thế nào?", Nhật Tây nhíu lông mày, tách ra khỏi ta và Nguyễn Dương, bước tới phía trước nhà.

Thị vệ đầu tôm vẻ mặt tuyệt vọng, nuốt nuốt nước bọt, trả lời Nhật Tây: "Bẩm báo Thất điện hạ, bọn nô tài đuổi... đuổi theo tên trộm đến tận đây!".

Nhật Tây lấy làm lạ, bật cười ha ha, nhìn quanh căn nhà nhỏ một vòng, lại cười lớn hỏi: "Ngươi nói rằng có kẻ dám lẻn vào cung trộm đồ của bản hoàng tử rồi trốn đến chỗ của Hoàng Thúc à?".

Tên thị vệ đầu tôm áo đỏ tím vừa thấy Nhật Tây cười to, toàn thân lập tức run rẩy rồi đột ngột òa khóc, vừa thút thít vừa nghẹn ngào ôm đầu tôm quỳ sụp

http://tieulun.hopto.org

xuống: “Điện hạ, xin ban cho tiểu nhân một cái chết sảng khoái, tiểu nhân trên còn có mẹ già, dưới có tôm con...”.

Nhật Tây mân mê chuỗi ngọc, chậm rãi mỉm cười hỏi hắn: “Vậy ngươi nói xem, trong cung đã đánh mất thứ gì?”.

Thị vệ đầu tôm kia run run cả nửa ngày mới nặn ra được một câu: “Bẩm điện hạ, là Thánh Thủy được ngâm hải châu của Sò Thánh Nam Hải mà hồi trước Đại hoàng tử điện hạ tặng cho ngài!”.

Lần này không chỉ có Nhật Tây kinh sợ, ngay cả ta cũng bị đả kích nặng nề.

“Ta ngất, bạn trẻ à, ngươi đừng dọa ta! Thánh Thủy thật sự bị trộm mất sao?”, ta bị sốc, dây thần kinh căng hết lên, xắn tay áo bước ra phía trước hệt như đàn ông, Nguyễn Dương đứng phía sau kéo ống tay áo của ta xuống mà không được, đành phải bước lên vỗ về đỡ vai ta.

Nhật Tây vốn định nói gì đó, nhưng thấy ta kích động như vậy, ngược lại còn an ủi ta: “Hạ Mật, không quan trọng, chỉ là hai bình Thánh Thủy thôi mà...”.

Mẹ ơi, bỗng dưng muốn khóc ghê gớm, đó không phải “chỉ là hai bình Thánh Thủy”, mà đó chính là tinh hoa chữa lành làn da của chị đây! Ta kích động đến mức không biết phải biểu đạt sự phẫn nộ ngút trời của mình như thế nào, tức đến mức thở hồng hộc.

Anh bạn đầu tôm kia đang khóc vì bất lực, nhìn thấy Nhật Tây đỡ ta, vừa khóc vừa tự trách: “Lão thái bà đại nhân, bà cứ đánh ta đi, ta tuyệt đối không ra tay đánh trả!”.

“... Oa...” Anh bạn này mắng chửi người khác mà không hề thô tục, ta không nhịn được òa khóc.

Nguyễn Dương đau đầu giữ lấy vai ta, thấp giọng nhẹ nhàng an ủi: “Hạ Mật? Đừng khóc, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu...”.

Ta khóc nước mắt nước mũi tèm lem, tính giơ ống tay áo lên quệt nước mũi, lại cảm thấy không tao nhã, bèn giả vờ dùng ống tay áo che mặt khóc, không thèm để ý Nguyễn Dương.

Nhật Tây không biết vì sao ta lại tha thiết Thánh Thủy kia đến vậy, cũng xán qua an ủi ta: “Hạ Mật, không phải là nàng rất thích trân châu Nam Hải sao, ta có rất nhiều, cho nàng hết có chịu không?”.

Ta nghĩ tới tên thị vệ đầu tôm mắng người không thô tục kia, lại không nhịn được giận chó đánh mèo, hất tay áo, căm tức nhìn hắn: “Đừng có nói chuyện với lão thái bà ta, tránh qua một bên!”, càng nói càng đau lòng, đầu óc váng vất, không chút nghĩ ngợi liền dựa vào trong lòng Nguyễn Dương đứng bên cạnh.

Nguyễn Dương ban đầu kinh ngạc, một lúc sau khóe miệng cong cong nụ cười nhàn nhạt, dè dặt cẩn trọng giữ lấy ta, dịu dàng an ủi: “Mật Nhi, bé ngốc này, chuyện vẫn chưa hết cách mà, còn có ta đây!”.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây có chút tức giận, ngạo nghễ nhìn qua nhìn lại một hồi, vuốt ve chuỗi ngọc trai, đột nhiên chậm rãi mỉm cười, nói: "Trước kia ngài nghe lời Hạ Mật, hiện tại nàng lại nghe lời ngài, giữa hai người đúng là đã thay đổi nhiều!".

Hơi thở ôn hòa của Nguyễn Dương bỗng chốc trở nên bén nhọn, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu ta, lạnh lùng nhìn Nhật Tây, Nhật Tây không để tâm, vừa cười một tiếng, thản nhiên nói: "Không cần nhìn ta như vậy, ta không hề nói gì sai, sao ngài không đi gặp Tiểu Cửu nhà ta xem hắn có nói khác không?".

Nguyễn Dương không trả lời, đột nhiên bật cười, gương mặt vui vẻ: "Cửu hoàng tử không biết nàng chính là Hạ Mật!".

Đúng mà, ta chỉ là món rác bị bạn nhỏ mắc bệnh sạch sẽ đó quăng ra ngoài! Mấy đứa con nhà lão Long đều là tâm hồn khuyết tật, chẳng có ai tốt bụng, nghĩ đến đây, ta lại căm giận trừng mắt liếc Nhật Tây một cái.

Nhật Tây bị ta lườm liếc, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười chỉ chỉ vào ta và Nguyễn Dương, nói: "Ơ, nàng lại lườm ta cái gì?".

Ta không thèm để ý đến hắn nữa.

Hắn lại cười: "Lão Cửu không nhận ra nàng, chẳng lẽ nàng lại giận chó đánh mèo lên người ta? Hay là đi qua đó đi, ta dẫn nàng đi gặp Lão Cửu, xem đệ ấy có cách nào kéo dài tuổi thọ không!".

Hắn nói xong liền đưa tay tới lôi kéo ta.

Nguyễn Dương không nhanh không chậm ôm ta lùi ra sau một bước, tay áo tùy tiện tung ra không trung, nước biển cuộn lên lượn qua lượn lại một lát, đánh bật tay Nhật Tây qua một bên: "Không cần đi vội!".

Nhật Tây nhíu mày nhìn Nguyễn Dương, tỏ vẻ nghi hoặc.

Nguyễn Dương che chở ta, thấp giọng răn đe hắn: "Trước kia nàng ấy biến mất như thế nào? Hiện tại vì sao lại trở về? Không phải ai cũng nói ngay cả hồn phách của nàng cũng không thể tìm được sao, vậy làm sao có thể trở về? Bây giờ ngươi lan truyền chuyện này ra ngoài, sẽ gây nguy hiểm cho nàng, vậy mà gọi là bảo vệ nàng sao? Giống như trước kia Vị Đán đã đối xử với nàng sao? Quan trọng hơn nữa là, nàng có thật sự chính là Hạ Mật năm xưa hay không?".

Gương mặt Nhật Tây bỗng chốc trắng bệch, do dự nhìn ta.

Nguyễn Dương quay đầu đi, giọng nói lạnh nhạt, căn dặn bọn binh tôm tướng cá: "Lui ra hết đi, trong nhà không có ai, chắc chắn là có người bày ra thủ thuật che mắt đã trốn thoát ra cửa sau từ lâu rồi, trong nhà ta có kết giới, người bình thường vào không được!".

Đám binh tôm tướng cá sợ hãi nãy giờ đứng run lẩy bẩy trước cửa nhà, nghe căn dặn như vậy, lập tức cúi đầu khom lưng lui ra ngoài.

Nhật Tây vẫn còn trầm mặc, rồi dường như nghĩ ra gì đó, ngẩng đầu lên, đổi đề tài hỏi Nguyễn Dương: "Vì sao bạch tuộc muốn ăn thịt Hạ Mật lại nói nàng ấy đã uống Ngưng Lộ của Lão Cửu?".

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương nhìn hắn rất lạnh lùng: “Hạ Mật vốn từng uống Ngưng Lộ của Cửu hoàng tử!”.

Nhật Tây lại càng kinh ngạc nhìn ta, rồi hỏi Nguyễn Dương: “Theo lý mà nói, nàng ấy uống Ngưng Lộ xong không thể trở thành như thế này, tại sao vẫn không có sừng như trước, dung nhan lại già nua hẳn ra?”.

Nguyễn Dương thở dài một hơi, đưa tay vuốt mái tóc ta, lần này ta không tránh né, chỉ nghiến răng nghiến lợi đắm chìm trong hồi ức đau khổ thời còn làm con tôm, đầu óc quay mòng mòng vừa hay lại nhớ đến Cửu hoàng tử, rồi nghe thấy Nhật Tây nhắc tới sừng và già nua, lập tức nhe răng.

Rõ ràng ta có thể làm một cô gái xinh đẹp hóa thân từ tôm có lý tưởng có khát vọng, chỉ vì Lão Cửu thối đó hãm hại ta bằng Ngưng Lộ quá liều rồi chối bỏ trách nhiệm, khiến ta bây giờ biến thành một con tôm hiện nguyên hình có dung mạo khác thường.

Đối với việc bị hiểu lầm thành vị tiểu thư rồng nào đó, ta thật lòng xấu hổ vô cùng.

Nguyễn Dương thấy ta hậm hực ngầm nghiến răng, buồn cười vỗ vỗ vai ta, ngẩng đầu trả lời Nhật Tây: “Ta cũng không biết nàng chính là Hạ Mật, lúc cứu nàng về từ Vạn Hoa Viên, ta chưa bao giờ xem nàng như Hạ Mật kia, hoặc cũng có thể nàng căn bản không phải là Hạ Mật trước kia thì sao?”.

“Ta chỉ cảm thấy có duyên với nàng, cảm thấy cần phải cứu...”, hắn nhìn ta, ta nhìn hắn, dưới đôi mắt dịu dàng lưu luyến kia, tựa hồ như có thứ gì đó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ta.

Hoảng hốt, ta đột nhiên nhớ ra “cực kỳ dịu dàng” thực ra chỉ là chính sách thả lưới quăng câu theo thói quen của bạn trẻ này, lập tức đề cao cảnh giác, trực tiếp cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt dịu dàng đến chết người của hắn.

Bàn tay Nguyễn Dương cứng đờ, nhưng vẫn tiếp tục nói chuyện với Nhật Tây như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người bọn họ cứ ngươi một câu ta một câu, câu nào ta nghe cũng mờ mịt như lạc vào trong sương mù, ta đứng đó bi phẫn một lúc thì cũng phát chán, trực tiếp đẩy Nguyễn Dương ra, vẫy vẫy tay chào Nhật Tây, đẩy cửa vào phòng, định bụng đi ngủ một giấc.

Nhật Tây kinh ngạc hỏi ta: “Hạ Mật, hiện tại nàng ngủ được sao?”.

Ta quay đầu lại, nhìn hắn bằng đôi mắt díp lại vì buồn ngủ. Hắn lập tức nuốt một ngụm nước miếng, cười gượng xoa dịu ta: “Đi thôi, mệt mỏi thì ngủ nhiều một chút!”.

Ta ậm ừ một tiếng, xoa xoa mũi, mũi chân vấp bậc cửa ngã chúi đầu xuống đất. Nhắm tới cái ghế dựa phía trước, ta ôi da một tiếng rồi nhắm tịt mắt thả người xuống, cũng may có ai đó vội vội vàng vàng chạy tới, nhanh tay nhanh chân đỡ được ta.

http://tieulun.hopto.org

“Phù...”, là Nguyễn Dương thở phào một hơi.

Về sau, ta còn mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng Nhật Tây kêu to: “Nguyễn Dương, ngài xây nhà còn dựng bậc cửa làm gì!”.

Rồi có tiếng Nguyễn Dương lạnh nhạt trả lời hắn: “Ngươi ngẩng đầu nhìn đi, không chỉ có bậc cửa, nơi này còn có chuông cổng! Đúng kiểu nhà gia đình đấy!”

“...”, tiếng hai người nói chuyện càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn không nghe được nữa. Lúc này, ta nghe thấy một loại âm thanh khác, âm thanh này rất khó để hình dung, hoàn toàn khác với tiếng những loại nhạc cụ mà trước kia ta từng nghe qua, thanh thúy tựa như giọt nước mưa rơi vào lòng người, tí ta tí tách.

Ta vừa mở mắt, lập tức ngây ngẩn cả người.

Giấc mộng này, rất có chiều sâu, âm thanh thanh thúy kia bắt nguồn từ một tấm lá sen bằng vàng vĩ đại, phía trên lá sen là một đóa hoa sen hoàng kim nở rộ, giọt nước mưa trong suốt theo đài sen nhỏ giọt xuống lá sen, phát ra tiếng lách tách thanh thúy.

Kiến trúc nơi này hoàn toàn vượt xa sự xa hoa lộng lẫy mà ta nhận thức. Cây cột nơi này lấp lánh ánh vàng, đế nến nơi này cũng ánh vàng lấp lánh, ngay cả tách trà cũng được dát vàng chói mắt, ngoại trừ cửa sổ bằng ngọc lưu ly, tất cả những thứ khác đều được dát vàng như nhà giàu mới nổi, xung quanh lóng la lóng lánh, ta bị bao trong một đống vàng như vậy, nhìn một lúc mà hoa mắt bực bội.

“Hạ Mật? Hạ Mật?”, có người ở bên trong tòa nhà lấp lánh ánh vàng đứng gọi ta, ta quay đầu lại liền nhìn thấy y, hôm nay y không mặc trường bào đen đai lưng tím như những lần trước, mà đổi thành một bộ trường bào trơn màu xanh nhạt, màu xanh nhẹ nhàng khoan khoái, toát ra mùi hương đạm mạc, bên hông vẫn đeo khối ngọc hình trăng khuyết.

“Vị Đán, là ngươi à!”, ta nở nụ cười với y, thấy y sửng sốt một lát rồi cũng tươi cười với ta, lại tiếp tục hỏi hắn: “Đây là chỗ nào, ta nhìn mà hoa cả mắt!”, ta cảm thấy ăn không tiêu, mắt thẩm mỹ của những người nơi này, chỉ có tăng level chứ không có giảm.

Y hé miệng nở nụ cười, dường như là không có thói quen cười, được một lát lại quay về vẻ lạnh lùng, đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói với ta: “Ta cũng vừa mới bước vào đây thôi, nhìn thế này, có vẻ như là Tàng Kim Các của Lão Tứ!”.

Ôi, quả thật là Tàng Kim Các! Ta ngẩng cổ nhìn quanh, lúc này mới phát hiện ra, ngay cả nóc nhà cũng được lợp bằng nhiều khối vàng đúc liền nhau không hề có kẽ hở.

Mãi đến khi ta bình tĩnh lại mới thấy ánh mắt của Vị Đán đang dừng trên người ta.

http://tieulun.hopto.org

“Tiểu Hạ, giống như những lần trước, có phải nàng lại sắp biến mất đột ngột không?”, y đứng đó do dự không dám bước về phía trước, ánh mắt căng thẳng.

Ta ngẫm nghĩ rồi bước tới chỗ y, ngây ngô cười với y, bạn trẻ này rất đáng yêu, dù sao cũng chỉ là nằm mơ thôi, rất dễ tỉnh dậy, y lại là nhân vật nam chính trong giấc mộng của ta, chỉ cần muốn gặp thì cứ đặt lưng xuống giường là được, có gì đâu mà căng thẳng.

“Nàng có còn nhớ không, Hạ Mật, lúc còn nhỏ, có một lần Lão Tứ trộm trâm cài tóc của mẫu hậu, để chứng minh có phải vàng ròng hay không, đã cắn đến mức mẻ cả răng sữa!”, y dường như đang cố gắng điều chỉnh bầu không khí, hoặc là đã trấn tĩnh trở lại, bắt đầu kể lể chuyện xưa cho ta nghe: “Mỗi lần nàng nhìn thấy Lão Tứ, nàng đều gọi hắn là ông già sún răng!”.

Ớ ớ... NO, không đúng không đúng, ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này, nguyền rủa một người trẻ tuổi là ông già, đây là chuyện đáng khinh!

Ta lập tức lắc đầu. Vị Đán có chút xấu hổ, hỏi ta: “Nàng không muốn nghe chuyện cũ sao?”.

Ta nhếch miệng cười gượng.

Y khẽ thở dài một hơi, lại nói: “Nàng luôn luôn đối nghịch ta, ta muốn đi hướng đông, nàng sẽ đi hướng tây, ta không nhường nàng, nàng cũng không nhường ta, ngay cả ở trong mộng, cũng muốn làm cho ta không vui!”.

“...” Aiz aiz aiz, anh bạn à, anh có biết suy nghĩ không đấy, đây là giấc mộng của ta cơ mà, chị đây mới là nữ chính! Anh bạn chỉ là một vai nam xuất hiện trong mộng của ta, làm gì có tư cách mà oán giận bị ta chọc tức không vui?!

Chị đây quyết định, lần này nhất định phải tự đánh thức bản thân, cho anh bạn này biết ai mới là nhân vật chính.

Y đang đứng lầm bầm bỗng ngẩng đầu nhìn ta, dường như vẻ mặt ta quá nghiêm túc đáng sợ, nét mặt y cũng lạnh lẽo hẳn đi.

“Nàng lại không vui, muốn biến mất sao?”, y lạnh lùng hỏi.

Ta cảm thấy ta đã thành công hơn một nửa rồi, bởi vì thân thể trong mộng của ta dần dần mờ nhạt, đang vui vẻ, bất thình lình y bước tới, bá đạo kéo lấy tay ta.

“Nàng nghĩ là ta sẽ để yên cho nàng nhiều lần biến mất như vậy sao?!”, y cười lạnh, nghiêng mặt tới gần, đột ngột cắn rách ngón tay điểm lên trán ta, “Dù cho nàng chỉ là hồn phách, cũng phải theo ta trở về hiện thực!”.

Ta chấn động, lắc đầu giãy dụa, vừa lắc vừa kêu to: “Sau này ta không nằm mơ thế này nữa, sau này ta không tới gặp ngươi nữa...”.

Ngón tay y khựng lại trước trán ta, không thể nào đặt xuống được.

http://tieulun.hopto.org

“Chẳng có gì vui vẻ hết, sau này ta không đến nữa!”, ta tức giận, xem ra lần này thật sự sắp tỉnh dậy, thân thể chẳng những trong suốt, ngay cả trọng lượng bản thân cũng nhẹ bẫng.

Nhưng mà trước khi tỉnh lại, ta vẫn kịp nhìn rõ gương mặt y, vẻ mặt y giống như là đã làm một việc sai lầm trí mạng, ảo não, kinh ngạc, hối hận đến nỗi không bình tĩnh được, chỉ ngơ ngác đứng đó há miệng thở dốc...

Y chỉ là một nhân vật trong mộng mà thôi, chắc chắn là như vậy!

Ta thật sự không muốn phải động não suy nghĩ về mấy chuyện không đâu này!

Chương 17

Vừa hơi hơi hé mắt ra, đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đúng rồi, có vẻ như ta đang ở tư thế ngồi xếp bằng trên giường, một bàn tay vòng qua sau lưng ta, bàn tay kia nắm hờ trên cổ tay ta, luồng nhiệt từ đầu ngón tay mãnh liệt chảy vào cơ thể, ấm áp dào dạt, lưu động từng vòng từng vòng, ta nhấp nháy mắt, quyết định nhắm mắt lại giả vờ vẫn còn đang ngủ say.

Ta nghe thấy giọng Nguyễn Dương nói khẽ với Nhật Tây trên giường: “Gân cốt nàng không còn là tôm nữa, sau thời gian trưởng thành, tinh tế như một sợi chỉ bạc, vì vừa mới sinh thành nên còn yếu ớt, chưa biết có phải là cốt rồng hay không!”.

Nhật Tây có vẻ khổ sở, mãi một lúc sau mới thở dài, nói: “Nàng nhất định là đã chịu thiệt thòi lớn, nếu không thì vì sao đã trở lại nhưng lại không hề nhớ ra huynh đệ chúng ta! Đình Ngọ trước kia thân với nàng như chị em, từ khi gián tiếp hại nàng, nhốt mình không bước ra ngoài, vẻn vẹn đã năm mươi năm... Nếu biết nàng trở về mà không tìm chúng ta, Đình Ngọ nhất định sẽ càng tự trách!”.

Hai người đều trầm mặc, hơn nửa ngày sau, Nguyễn Dương đỡ bờ vai chậm rãi thả ta nằm xuống, bước xuống giường, hạ giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, để cho nàng ngủ một giấc!”.

Đi ra ngoài rồi làm sao ta nghe lén được nữa, ta ôi một tiếng, ngồi phắt dậy trên giường, đến khi nhìn thấy nét mặt của hai người bọn họ, ta mới nhận ra là ta ngồi bật dậy quá nhanh, vẻ mặt lại phấn khích bồng bột, chẳng khác nào bán đứng chuyện vừa rồi ta giả vờ ngủ.

Nguyễn Dương đưa tay che miệng ho khụ một cái, ý cười trong mắt, giúp ta tìm bậc thang leo xuống: “Nằm mơ thấy ác mộng gì mà sợ tới mức giật mình dậy?”.

Ừ ừ ừ, đúng đúng đúng, ta mơ thấy ác mộng, ta cười ngượng nói với bọn họ: “Ta nằm mơ thấy một người rất đáng sợ, người đó nói là muốn bắt hồn phách của ta đi!”.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đồng thời tới gần một bước, trăm miệng một lời hỏi ta: "Tên hắn là gì?".

Nhìn bọn họ thế này cứ như sắp xắn tay áo đi đánh nhau, ta cười ha ha, trong lòng vui vẻ, vừa phẩy tay vừa cười nói: "Đâu có thật đâu, chỉ là trong mơ thôi à, nhưng mà...".

Ta ngẫm nghĩ, lại quyết định nói cho bọn họ nghe tên của bạn trẻ trong mộng: "Tên à, người trong mộng từng nói tên cho ta nghe!".

Vẻ mặt Nguyễn Dương nghiêm túc chưa từng thấy, lướt qua Nhật Tây đi thẳng tới giường, ngồi xuống bên cạnh, cực kì dịu dàng trấn an ta: "Đừng sợ, Mật Nhi, nói ta nghe tên hắn, dù trong tam giới hay ngoài tam giới, bản vương đều có thể giết hắn không còn manh giáp! Ngay cả hồn phách cũng không tồn tại được!".

Kỹ thuật nghĩ một đằng nói một nẻo của bạn trẻ Nguyễn Dương này càng ngày càng cao nha, nhìn vẻ mặt của hắn khiến cho người ta cảm thấy như gió xuân thoảng qua, nhưng nghe lời nói của hắn thì quả là sát khí trùng trùng.

Nhân tiện, hắn còn nhẹ nhàng nắm tay lại một cách cực kì lịch sự nho nhã, hòn đá nhỏ không biết hắn nhặt từ chỗ nào lên tan thành bột phấn, mở tay ra, bụi tan khói diệt.

Nhật Tây cũng đến an ủi ta, cười nói: "Nói ta nghe tên hắn, ta sẽ khiến hắn hối hận vì đã dám bước vào mộng của nàng!". Hắn cười như tiểu hồ ly, môi đỏ thành một đường cong, đôi mắt đen lấp lánh, hệt như đang âm mưu tính kế.

Ta do dự nửa ngày, trót đâm lao phải theo lao, ngẫm lại đó cũng chỉ là tên một người ảo trong mộng, mình đây giấu giếm mãi cũng luống cuống nghẹn lời, vì thế lắp bắp nói: "Y nói y tên là Vị Đán!".

Lời còn chưa nói xong, hai người trước mặt đồng thời biến sắc, ánh mắt như muốn nói trời ạ, hóa ra là hắn.

"Là ai vậy? Thật sự có người này sao?", ta từ trên giường nhảy xuống. Chuyện này đáng sợ quá đi mất, mẹ ơi, Sadako trong TV bò ra ngoài đã đủ khiến người ta sợ chết, nếu như một anh đẹp trai từ trong mộng bò ra ngoài, vậy có khác gì từ truyện xuyên không biến thành truyện khủng bố?

"Không có người này!", hai người kia đồng thời đứng thẳng lưng cực kỳ nghiêm túc, trăm miệng một lời phản bác ta.

Ta run run, nói: "Hai người các ngươi đừng xem thường ta chỉ mới nửa năm tuổi, ít đọc sách, không hiểu đạo lí đối nhân xử thế...".

"...", Nguyễn Dương cười dịu dàng.

"...", Nhật Tây cười vô tội.

Lại cùng nhau an ủi ta: "Hạ Mật, nàng nghỉ ngơi đi, không cần suy nghĩ nhiều về những chuyện không đâu này, tôm rất ít não, suy nghĩ nhiều sẽ thành đần độn!".

http://tieulun.hopto.org

"...", nhiều từ ngữ tiên tiến quá, những lời ta chưa kịp nói ra đã bị bóp nát từ trong trứng nước.

Chuyện gì cũng sẽ có ngày phơi bày sự thật, hiện tại đã quá rối rắm rồi, có hỏi cũng không giải quyết được gì, ta nhìn hai người bọn họ tuy rằng vẻ ngoài hòa hòa ái ái, nhưng thật ra một kẻ bản tính hung tàn, một tên bản tính giảo hoạt, muốn dò hỏi tin tức chuyện hôm nay là việc nằm ngoài khả năng.

"Vậy thì thôi, ta muốn nằm mơ tiếp, đi tìm Vị Đán chơi!", ta tức giận, ngồi bệt xuống giường, aizz, dạo này chị đây ngày càng thuần thục kiểu hờn dỗi như con gái mới lớn, ở trong mơ thì hờn dỗi với anh bạn Vị Đán kia, trở về hiện thực thì hờn dỗi với hai người trước mặt, thật sự là quá thành thạo rồi!

Nguyễn Dương mỉm cười với ta, đột nhiên búng ngón trỏ, một luồng sáng nhỏ đánh thẳng vào trán ta, khiến ta ngã ra giường, ta nổi giận nhảy nhảy lên: "Ngươi làm gì thế? Ngươi động tay động chân gì đó?".

Nguyễn Dương thu ngón tay, cười ấm áp: "Không thể để hắn tiếp tục đến quấy rầy nàng!". Nhật Tây nhìn Nguyễn Dương bằng vẻ mặt tán thưởng, hai người nhìn nhau cười cười vô cùng sung sướng, thế này rõ ràng là cách ly ta và anh chàng trong mộng, hơn nữa lại còn áp đặt chính sách "ba không" với ta!

Ba không đó là: không báo trước, không trưng cầu ý kiến, không giải thích lôi thôi.

Bạn trẻ này chắc chắn đã biết ta sợ hắn, nên bắt đầu dùng sự uy nghiêm để áp bức ta? Chẳng lẽ hắn không biết chị đây là thanh niên tốt giàu sang không cám dỗ, quyền uy không khuất phục à?

"Ta ngủ nữa đây!", ta kéo chăn, nằm xuống giường, không biết có phải do trời sinh ít não hay không, mà ngủ cũng nhanh hơn người khác, vừa nhắm mắt đã chìm vào mộng đẹp, mãi đến chiều tối lúc rời giường, ta mới nhận ra ta đã ngủ hết một ngày một đêm.

Nguyễn Dương không gọi ta dậy, Nhật Tây cũng dọn đường hồi phủ, hai người bọn họ hoàn toàn không thấy ta tồn tại mà. Từng ngày qua ta càng lúc càng nhàn rỗi, Nguyễn Dương ngoại trừ việc dạy ta một ít chữ nghĩa, thời gian còn lại đều lẳng lặng ngắm người, tựa hồ có tâm tư gì đó, mỗi khi ta muốn hỏi hắn, hắn sẽ dùng giọng điệu cao thâm trả lời thế này: "Hạ Mật, sao có thể xuất hiện nhiều kỳ tích cùng một lúc được, không cần suy nghĩ nhiều!".

Oh no, cuộc sống của ta bây giờ bình thản đến mức chán chết!!

Cuộc sống không còn lạc thú, ngay cả nằm ngủ mơ để giết thời gian cũng trở nên chán phèo, nếu trong mộng không phải là nhân vật phim hoạt hình, thì cũng là cảnh cuộc sống kiếp trước, chứ còn mỹ nam Vị Đán kia, ta không hề nằm mơ thấy y một lần nào nữa.

Ta bắt đầu học cách sống cuộc bình lặng, để có thể tiếp tục đóng vai nữ chính, ta khắc trên vách tường từng chữ cái một, cứ khắc xong một chữ là lại đi quấy rầy Nguyễn Dương, đòi hắn xóa bỏ lệnh cấm, ta muốn gặp lại mỹ nam.

http://tieulun.hopto.org

Oa, chị đây bắt đầu thấy nhớ tiểu mỹ nam trong mộng rồi nha, không biết vì sao, mới mấy ngày không gặp mà ta cứ nghĩ về y hoài.

Mỗi khi ta vòi vĩnh muốn gặp mỹ nam trong mộng, Nguyễn Dương sẽ đặt bút lông trong tay xuống, cực kỳ nhẫn nại cười trấn an ta: "Hạ Mật, tôm rất ít não, nằm mộng nhiều quá không tốt cho thân thể đâu!".

Ta càng quấy, hắn càng dịu dàng hỏi lại ta: "Không thì ta vào mộng của nàng nhé? Ta cũng biết cách vào mộng của người khác".

Hắn quả thật đã đi vào mộng của ta, sau khi vào, đảo quanh không gian trong mộng, nhìn thấy cuộc sống hiện đại trước kia của ta, hắn kinh ngạc không thôi.

Có một ngày, ta nằm mơ thấy nụ hôn đầu tiên với mối tình đầu, không biết thế nào Nguyễn Dương lại lẻn vào giấc mộng của ta, vừa bước vào đã ho khan một tiếng, giấc mộng gợn sóng lãng đãng rung động, anh chàng ta đang định kiss lập tức hóa thành gương mặt một con mực, ta sợ tới mức hét lên một tiếng, suýt chút biến thành Ultraman trong mộng.

"Nguyễn Dương, ngươi...!", ta oán giận vô cùng.

"Hạ Mật, nàng...", vẻ mặt hắn còn vô tội hơn ta, chỉ vào anh chàng kia, ngón tay run rẩy, nụ cười ôn hòa luôn thường trực trên mặt đã biến mất: "Hai người còn gần gũi da thịt nữa sao?".

Trong giấc mộng ta cũng biết biến hóa, biến ra mười núi kim cương cao như tòa nhà, nhảy lên trên đỉnh, vỗ ngực rống lên với hắn: "Ngươi cút ra ngoài cho ta! Đây là mộng của ta mà!!". Hắn quả thật không biết tôn trọng sự riêng tư của người khác gì hết, nói vào là vào ngay.

Nguyễn Dương sửng sốt hồi lâu, một lúc sau, cũng biến ra mười núi kim cương cao như vậy, hệt như con ruồi nhặng vo ve nhất quyết không chịu buông tha ta, dặn dò: "Từ nay về sau đừng mơ thấy những việc làm ta khó xử! Ta không biết làm như thế nào cho phải đâu!".

"...", ta ôm núi kim cương, đang định khóc lóc om sòm, bỗng dưng bị lời yêu cầu vô lí không đầu đuôi của hắn làm cho ngẩn người ra.

"Ta mỗi ngày đều có thể vào trong mộng cùng nàng, nếu nàng muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái nấy!", hắn nhẹ giọng khuyên bảo, lại bổ sung: "Nhưng tại sao nàng lại cố ý tạo ra giấc mộng như vậy chọc giận ta?". Hắn nói xong, ánh mắt lo lắng nhìn ta, sâu thẳm trong đôi mắt đen là thống khổ tột cùng, khóe miệng không còn nụ cười ôn hòa, dáng vẻ vừa nhu nhược vừa bất lực.

"...", ta lại càng câm nín nghẹn ngào, lập tức biến thành con kiến nhỏ, ngồi xổm góc tường tự kỷ vẽ vòng tròn, hứ, người bị khinh bỉ rõ ràng là ta mà, sao hắn lại làm ra vẻ đau thương như vậy?

Chị đây từ nay về sau không nằm mơ nữa.

http://tieulun.hopto.org

Kể từ đó, mỗi khi buồn ngủ, ta sẽ tự ôm cái đầu tôm của mình, không chút do dự giơ gối sứ lên đánh vào sau ót, chiêu này rất hữu dụng, sau khi bị đánh đến choáng váng, ngất ra ngủ chẳng còn mơ mộng gì, đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng trưng.

Nguyễn Dương không vào được mộng của ta nữa, thế là muốn tán gẫu với ta nhiều hơn, ta mệt chết với hắn, bình thường hắn nói mười câu, ta đáp không nổi một câu, luôn cảm thấy cuộc sống nghẹn uất như trong chốn lao tù.

Đến khi ta khắc được chữ thứ sáu, Nhật Tây rốt cuộc mò tới nhà trong sự kích động, tay cầm thiệp mời, giao cho Nguyễn Dương: "Ngài xem...".

Ta lập tức thấy hứng thú, lao tới bên cạnh, đứng dựa vào tường vụng trộm nghểnh cổ đọc xem.

Nhật Tây nhìn ta, bước qua chào hỏi, đưa cho ta một cái chai, mắt cười cong cong: "Hạ Mật, tặng cho nàng!", hắn còn làm động tác ngưỡng cổ uống.

Ta lập tức không cần nghĩ ngợi đưa ngay chai lên miệng uống một hơi.

Mẹ ơi, đây là cái gì vậy, hương vị gay gay mũi hệt như mùi thuốc trừ sâu, xộc vào sâu trong cổ họng, rồi thông thẳng lên óc giống như wasabi.

Ta nước mắt rưng rưng hỏi Nhật Tây: "Đây là độc dược gì vậy? Ngươi muốn hạ độc thủ với ta hả?". Ta nói, nhiều khi hắn oán hận gì cô gái tên Hạ Mật kia, bây giờ trả thù hết lên người vô tội là ta.

Nhật Tây sửng sốt thật lâu, mới hé miệng cười: "Ôi cha, Hạ Mật, nàng làm gì nóng vội thế, sao lại uống sạch linh dược thoa da, thật là khiến người ta chê cười!".

Ta ho khan, chỉ trích hắn: "Chính ngươi làm động tác ngưỡng cổ uống nước mà!".

Hắn cười to, gật đầu trả lời: "Đúng vậy, ý ta bảo là nàng cho ta cốc nước! Tự bản thân nàng suy diễn nhiều quá, Hạ Mật à!".

Rõ ràng là hắn cố tình, nhưng mà lúc này ta cũng không bắt bẻ thêm nữa, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, rồi nhớ tới tấm thiệp mời kia, lại hỏi: "Có chuyện gì vui à?".

Nhật Tây cười gật đầu, mắt nhìn Nguyễn Dương, cực kỳ vui vẻ nói với ta: "Đình Ngọ đồng ý đi ra ngoài, mời mọi người đến dự tiệc ở chỗ hắn, Dạ Thiến cũng đi, đến lúc đó chúng ta hỏi Dạ Thiến xem mấy bình Thánh Thủy năm đó có còn không, nếu còn, sẽ lấy cho nàng!".

Ta phấn chấn hẳn lên, hai mắt sáng lấp lánh gật gật đầu.

Về phần ái muội giữa Dạ Thiến và Nguyễn Dương, ta đã sớm quăng ra sau ót, nếu như đã không phải là người đàn ông của mình, thì ta đâu cần phải keo kiệt, có khi Nguyễn Dương và nàng ấy quen biết đã lâu, ta đây xen vào lại đòi ăn dấm chua, nghe sao có vẻ buồn cười quá.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương vẫn còn lo lắng, cứ cau mày nhìn ta, một sau lúc, hắn nói: "Nhật Tây, chuyện của Hạ Mật trước hết không cần nói ra ngoài, nếu như đúng là nàng, hiện tại thành dáng vẻ như thế này, cũng không muốn gặp lại bạn cũ, nhìn thấy sẽ khó chịu! Còn nếu như không phải, ta không muốn cuốn nàng vào chuyện giữa mấy người các ngươi!".

Nụ cười của Nhật Tây đông cứng trên mặt, một lúc sau lại càng cười sung sướng đắc ý hơn, nói: "Chuyện đương nhiên, hiện tại Hạ Mật là bí mật của chúng ta!".

Nguyễn Dương không nói gì thêm, quay lại nhìn ta, tựa hồ muốn giải thích: "Dạ Thiến chỉ là một đứa cháu gái đáng yêu, nàng luôn có ý sùng kính ta, người trong tộc đưa nàng đến đây làm chất nữ, nhưng mà sau đó cả tộc đều đã bị bọn người cá treo cổ! Cả tộc chỉ còn lại có một mình nàng...".

"...", ta nhìn Nhật Tây, Nhật Tây nhìn ta, nhíu nhíu mày, vẻ mặt buồn cười nhưng không dám cười, gấp quạt lại chỉ chỉ ra phòng khách, rón ra rón rén đi ra ngoài.

"Dạ Thiến rất đáng thương, ta đôi khi không thể quá cứng nhắc được!", hắn nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng ấm áp chân thành, bộ dạng nhu nhược, khiến cho trái tim ta nhảy dựng lên.

Ta làm bộ như không để tâm, vỗ vai an ủi hắn: "Bạn trẻ, ngươi là người tốt, biết cách an ủi tiểu cô nương! Không sai không sai, làm rất tốt, phải kiên trì hơn nữa!", sau đó bước tới cửa sổ làm bộ như đang trông về phía xa, thật ra chỉ muốn cách xa hắn ra một chút.

Hắn dịu dàng, nhưng là dịu dàng với tất cả mọi người, như vậy cũng chẳng khác gì lạnh lùng với tất cả mọi người, đối xử bình đẳng như hắn, ta mới không thèm.

Nguyễn Dương nói những lời này xong, rồi không biết nên nói thêm gì nữa, hồi lâu sau, hắn đứng lên, đến gần ta, cách ta chừng ba bước, vẻ như nhẹ nhàng bâng quơ buột miệng hỏi ta: "Như vậy, đã nói rõ ràng rồi, trong lòng ta cũng cảm thấy thích ứng rồi, hiện tại nàng có thể hôn ta được chưa?".

"...", ta dùng vẻ mặt quẫn bách nhìn hắn. Lão lưu manh ngầm này, suýt chút nữa là lừa được chị đây vào trong rồi! Làm gì có việc tốt lành thuận lợi như thế?!

Ta trợn tròn mắt, lấy tay đẩy đẩy Nguyễn Dương đang dựa tới gần, tức giận tận trời, réo gọi Nhật Tây ngoài cửa: "Nhật Tây, vào đây, chúng ta thảo luận xem làm sao để lấy được bình Thánh Thủy từ tay Dạ Thiến!".

Nhật Tây xụ mặt, phóng vèo một cái từ ngoài phòng khách vào trong, đứng cạnh Nguyễn Dương nhe răng cười với ta: "Hạ Mật, nàng và Nguyễn hoàng thúc đến chỗ ta trước đi, sáng sớm mai là có thể đến thẳng chỗ Đình Ngọ rồi!".

http://tieulun.hopto.org

Nét mặt Nguyễn Dương khôi phục lại vẻ thản nhiên thường ngày, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn ta, nói: "Hạ Mật, nàng quyết định đi!".

Ta bị nụ cười dịu dàng của hắn khiến cho toàn thân run run, trong lòng có tiếng tim đổ rầm rầm, không khỏi âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải mau mau lấy được Thánh Thủy, có được Thánh Thủy rồi, ta sẽ lập tức rời khỏi đám đàn ông suốt ngày chìm trong ký ức quá khứ này!

Chị đây muốn sống lại! Chị đây muốn kiếm zai..., nhân tiện đẻ tôm con!

Chương 18

Ta biết Thất hoàng tử Nhật Tây rất biết cách hưởng thụ, nhưng mà không ngờ hắn hưởng thụ đến mức này.

Căn phòng mà hắn an bài cho ta ở, ngay cả rèm cửa cũng là từng viên từng viên trân châu Nam Hải nhỏ xâu vào, vừa vén lên là kêu rào rạo, ánh sáng phản xạ lại từ trân châu, đôi mắt tôm của ta suýt nữa mù luôn.

"Đây đều là bản thân Thất hoàng tử điện hạ tự tay chọn lựa xâu từng hạt một! Cô xem mỗi viên đều có kích cỡ bằng nhau!", đi theo sau lưng ta là một tiểu tỳ nữ mặt tròn tròn, rất thân thiện, nhanh mồm nhanh miệng.

Ta vừa cầm lấy cốc nước trên bàn, nàng lại nhanh chóng khuỵu gối hành lễ, còn nói: "Đây là cốc nước do Thất hoàng tử tự tay mài xà cừ...".

Ta cầm cốc nước trắng như tuyết xoay một vòng trên tay, cốc được mài bóng loáng mượt mà, sờ lên cảm thấy nhẵn nhụi mát mát, ta đặt răng nanh lên miệng cốc, đột nhiên thấy cảm động, đương nhiên lại càng chột dạ.

Nhật Tây nhất định rất yêu cô gái Hạ Mật kia, ta lừa hắn thế này, hình như hơi bị vô đạo đức, hưởng thụ tình yêu của hắn, nhưng lại không phải là người hắn đang chờ đợi, như vậy có phải ác độc quá không?

Ta chần chừ một lát, nhanh chóng đặt cốc xuống hệt như bị phỏng tay.

"Chăn giường này...", ta vừa mới ngồi xuống, tỳ nữ mặt tròn kia tiếp tục làm tròn phận sự giới thiệu, chuyên nghiệp không khác gì hướng dẫn viên du lịch bảo tàng, ta giơ tay ngắt ngang lời của nàng.

"Tất cả đây là Thất hoàng tử điện hạ bảo ngươi nói cho ta nghe à?!", giọng điệu của ta cố ý ra vẻ mất kiên nhẫn.

Tiểu tỳ nữ kia ngẩn người, gương mặt bỗng chốc trắng bệch, phịch một cái quỳ sụp xuống đất, run run: "Không, không phải, là tất cả bọn nô tỳ thấy Hạ Mật cô nương đến, trong lòng vui vẻ thay điện hạ!".

"...", ta thấy nàng hoang mang rối loạn thì lại không đành lòng, ngồi xổm xuống cười hì hì với nàng: "Ta đùa thôi mà, đừng căng thẳng! Mau đứng lên!".

http://tieulun.hopto.org

Tiểu tỳ nữa kia thường ngày hẳn là cũng được sủng ái, rất biết nương theo chiều gió, cũng biết lời ngon tiếng ngọt, nghe ta nói như vậy, liền phủi phủi quần áo đứng lên, cười lại với ta: "Lúc Hạ Mật cô nương giở trò xấu nhìn giống hệt như Thất hoàng tử điện hạ, cười rất giảo hoạt".

Ta yên lặng sờ sờ mặt mình, nhíu mày nhớ lại dáng vẻ Nhật Tây trêu ghẹo người khác, đột nhiên cảm thấy bộ dạng cười cợt vô tâm vô ý của hắn đích xác khá giống phong thái của ta.

Ta nở nụ cười gượng, gãi gãi đầu, bước qua xem tranh vẽ treo trên tường, trong phòng có tổng cộng hai bức, tiên diễm xinh đẹp như nhau.

Bức thứ nhất vẽ hai con rồng nhỏ rất sống động, một đen một đỏ, quấn lấy nhau vui đùa trong mây, hai con rồng nhếch miệng lên, có vẻ trẻ con đáng yêu, không hề có chút uy nghiêm khí phách nào của loài rồng, giống như hai xâu bánh trôi nho nhỏ mềm mại, khiến cho người ta rất muốn vuốt ve.

Bức họa thứ hai lại khá mơ hồ khó hiểu, bức họa vẽ bóng lưng hai người, một đỏ một đen, đứng song song nhau, tiểu cô nương váy đỏ tay chống hông, đầu ngẩng lên nhìn trời, thiếu niên áo đen tay giơ cung, dường như đang giúp nàng bắn cái gì đó.

Tiểu tỳ nữ lắm mồm kia lại chen vào: "Đây là chuyện trước kia của Thất hoàng tử và Hạ Mật cô nương, Hạ cô nương cô có còn nhớ không, ngày đó cô đòi Thất hoàng tử điện hạ bắn rơi hà mã bảy màu mà Long Mẫu nuôi, làm Thất hoàng tử bị phạt quỳ gối ở am ni cô trong cung hết một đêm!".

"...", ta nghe mà không hiểu lắm, chỉ đành cười với nàng một cái.

Xoay người bước ra khỏi phòng, aiz, ta không muốn sống ở nơi giăng đầy hơi thở của một người khác, căn phòng này làm cho ta phiền chán chột dạ cực kỳ.

Nguyễn Dương đang ở trong sân chỉ dạy cho một thiếu niên, thiếu niên đó nhìn rất trẻ, nét mặt kiêu căng, mái tóc vàng óng ánh, đôi mắt xanh biếc, làn da màu bơ giống như người châu Âu.

Đôi mắt xanh của cậu ta vừa nhìn thấy ta, giật mình sợ tới mức nhảy lùi ra phía sau, quát to một tiếng: "Đây là tôm bà bà tu thành hình người sao?".

Tôm bà bà?!

Ta cười gượng gạo, phẩy tay nói với cậu ta: "Anh bạn trẻ à, chị đây mới có nửa năm tuổi thôi!". Nửa năm tuổi, ta là lolita tôm đó nha, xin đừng có gọi ta là bà bà thái thái gì nữa, aiz da, ta thực sự không chịu nổi.

Cậu nhóc tóc vàng mắt xanh kia nghe nói ta chỉ có nửa năm tuổi, nửa tin nửa ngờ, hỏi Nguyễn Dương: "Điện hạ, xin hỏi, thật sự là như vậy sao?".

Nguyễn Dương khẽ cười, gật gật đầu với cậu ta, lại hỏi: "Tháp Khánh điện hạ, có muốn tiếp tục không?".

http://tieulun.hopto.org

Cậu nhóc kia lập tức không còn chú ý tới ta nữa, tinh thần phấn chấn, đầu ngón tay hóa ra một thanh bảo kiếm xanh lam lấp lánh, nhìn thấy Nguyễn Dương tay không tấc sắt, đứng yên nhã nhặn, có chút do dự hỏi lại hắn: "Tĩnh Hải Vương điện hạ, ngài như vậy là thiệt thòi đó!".

Nguyễn Dương vẫn mỉm cười, ý bảo cậu ta có thể bắt đầu.

Đây là lần đầu tiên ta thấy Nguyễn Dương bình thản tiếp chiêu đến vậy, kiếm phong của cậu nhóc kia đã đâm đến, không ngờ không giống như mô típ truyện kiếm hiệp Trung Nguyên, không có nhiều mùi vị đấu kiếm.

Một kiếm, hai kiếm... Từng mũi kiếm cậu ta đâm đến, Nguyễn Dương đều chậm rãi né sang một bên, vừa kịp lúc, kiếm phong vừa vặn sượt qua thân thể, ta nhìn mà đổ mồ hôi hột, thậm chí có vài lần lo lắng đến nỗi la lên một tiếng.

Không biết từ lúc nào, Nhật Tây đã đứng bên cạnh ta, thấy ta căng thẳng lo lắng, hắn cười nhạo một tiếng, nói: "Nàng nghĩ rằng Hoàng thúc là loại tầm thường sao, trình độ này căn bản không thể đụng đến được vạt áo của ngài, để cho kiếm phong lướt sát qua người như vậy, chẳng qua là muốn an ủi mấy trăm năm tu hành không hề dễ dàng của Tháp Khánh mà thôi!".

"...", ta quẫn bách nhìn sắc mặt đã ửng đỏ của Tháp Khánh, bạn trẻ Nhật Tây này không nói thì thôi, đã nói ra bí mật lại còn nói to như vậy nữa chứ.

Ánh mắt Nguyễn Dương ngạo nghễ lướt qua, khóe miệng vẫn mang ý cười thản nhiên, ánh mắt thâm ý khẽ đảo qua Nhật Tây, sau đó nghiêm túc nhìn đối diện Tháp Khánh, bàn tay nắm lại hóa ra thanh bảo kiếm nhỏ.

Huơ một vòng không dồn hết sức lực so chiêu với cậu thiếu niên kia.

Tháp Khánh vốn đang xấu hổ đỏ mặt, thấy Nguyễn Dương hóa ra kiếm, vẻ mặt lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Kiếm của Nguyễn Dương từ đầu đến cuối không hề chạm vào cậu nhóc, chỉ đâm sượt qua, dùng quầng sáng quanh thân kiếm đẩy kiếm của Tháp Khánh chuyển động, vậy coi như là so chiêu một cách ôn hòa, qua ba mươi chiêu, kiếm của Tháp Khánh không đỡ nổi nữa, hạ xuống từng chút một.

Ta thấy bàn tay cầm kiếm của Tháp Khánh run rẩy không ngừng.

"Này, Nhật Tây, hắn bị thiếu canxi à!", ta lặng lẽ nói với Nhật Tây.

Nhật Tây cười khẽ, mắt miệng cong cong, kề sát vào vai ta nói: "Đây là tiểu vương tử từ Tây Vực đến cầu thân, chân thân là một con điệp Nhật Nguyệt, thân xác vốn dĩ mềm nhuyễn, chứ thiếu canxi cái gì?".

Ta ồ lên một tiếng, ý vị thâm sâu tỏ vẻ ta đã hiểu, kỳ thực ta vẫn chẳng hiểu gì cả, điệp Nhật Nguyệt là con gì? Có trời mới biết!

Nhật Tây thấy ta như vậy, xòe quạt ra che miệng, cười càng đắc ý: "Nàng muốn xem điệp Nhật Nguyệt như thế nào à, bảo Nguyễn hoàng thúc giúp nàng đi!".

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói rất lớn giọng, Nguyễn Dương lạnh nhạt nhìn sang, thấy Nhật Tây cười hề hề gian trá, cũng chỉ mỉm cười, nháy mắt một cái, một vầng sáng cuốn theo tiếng gió phá nước lướt đến, Nhật Tây còn chưa kịp thu lại nụ cười, đùng một cái biến thành một con sò điệp thật to.

Vỏ sò hai mặt hai màu, mở ra đóng lại, dáng vẻ phẫn nộ: "Nguyễn Dương, ngay cả bản hoàng tử mà ngài cũng dám nhục nhã!".

Nguyễn Dương lại khẽ cười, bước tới, quay lại hỏi Tháp Khánh: "Đây chính là điệp Nhật Nguyệt đúng không?".

Tháp Khánh gật đầu lia lịa, nhìn Nguyễn Dương với ánh mắt sùng bái: "Tĩnh Hải Vương điện hạ quả là học thức uyên bác, ngay cả điệp Nhật Nguyệt nổi danh dùng để che tâm của tộc ta mà ngài cũng biết!".

Nguyễn Dương lại mỉm cười nhìn ta: "Hạ Mật, đây là điệp Nhật Nguyệt, vỏ có hai màu, Nhật Tây tu vi thâm sâu cho nên lớn hơn bình thường trong Thủy tộc, nàng cứ xem kỹ đi!".

"...", cái vỏ Nhật Tây căm tức khép lại, không thèm kháng nghị, cũng không thèm cãi vã.

Lúc này Nguyễn Dương mới bắn thêm một tia sáng nữa, biến Nhật Tây trở về như cũ, ôn hòa nói: "Chân thân Tháp Khánh không phải là điệp Nhật Nguyệt, Tháp Khánh là cá mập dị tộc, lần này tộc bọn họ đề nghị cưới hỏi kết thân, nên hắn đến đây!".

"Sau này Dạ Thiến sẽ không cô đơn nữa!", Nguyễn Dương khẽ cười, dường như rất thật lòng vui vẻ thay cho Dạ Thiến.

Nhật Tây tức giận nhìn Nguyễn Dương, không ngừng phe phẩy phiến quạt, mãi một lúc sau mới nguôi giận, gấp quạt lại, liếc mắt vuốt chuỗi ngọc trai buông xuống từ trên mũ: "Hạ Mật, nàng qua đây!".

Ta bước qua, hắn kéo ta lại gần thêm, né tránh Nguyễn Dương, nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi: "Dạ Thiến chỉ là bữa khai vị của hắn thôi, nàng không biết đâu, nào là tỷ tỷ muội muội, cháu gái, biểu muội, Nguyễn Dương còn nhiều lắm, gả Dạ Thiến đi hòa thân, hắn vẫn còn khối đồ ăn khác!".

"Ồ!", ta than một tiếng. Trong lòng tuy có chút đổ vỡ, nhưng vẫn cảm thấy bình thường, Nguyễn Dương là người như vậy, ôn ôn hòa hòa, lại nho nhã, tốt tính, còn là một Vương gia tiêu dao, ngay cả Long Vương cũng không quản được, lại kinh qua hơn trăm trận chiến, con gái dù ngây thơ hay già dặn gì cũng thích!

Nhật Tây dường như vẫn còn tức tối, nghiến răng, phát hỏa với ta: "Nàng đừng có ngu ngơ mà đi theo hắn, ta quen biết hắn lâu nay, chưa hề thấy hắn thật lòng thích ai, tuy rằng đối xử ôn hòa với tất cả mọi người, nhưng không có ai tiếp cận được hắn!".

http://tieulun.hopto.org

Ta lại ồ một tiếng.

Nhật Tây nóng nảy, ôm lấy gương mặt ta: "Hạ Mật, khẩu vị của nàng không thể tệ đến mức muốn cắn lão già Nguyễn Dương kia chứ, nàng có nhớ không, lúc trước chính là hắn đã làm nàng...".

Nhật Tây chỉ nói được nửa câu, ánh mắt bỗng dưng chuyển thành kinh ngạc, đột ngột thô lỗ vươn tay vạch mái tóc của ta ra vành tai, rồi đứng ngây ngẩn: "Vì sao sau vành tai nàng không có dấn ấn đỏ kia?".

"Hả?", ta cũng mờ mịt.

Ngón tay xoa nắn vành tai ta thật mạnh, cả người căng lên, một lúc lâu sau, mới lùi ra xa một bước, đột nhiên cười lạnh: "Nàng quả thực không phải nàng ấy, nàng không phải là Hạ Mật! Ta không nên ảo tưởng rằng nàng ấy đã trở về!". Hắn oán hận vung tay áo, tựa hồ còn định nói gì đó, bỗng thấy Nguyễn Dương bước tới sau lưng ta, đành cắn môi, quay đầu bỏ đi.

Ta ngây ngốc nhìn Nhật Tây quay đầu chạy đi, hình như bạn trẻ này đã bị sốc nặng, bước chân lảo đảo không cẩn thận còn vấp phải đám san hô, liền đưa tay ra chống đỡ, bàn tay đập trúng san hô gai góc, hắn chỉ rầu rĩ hừ một tiếng chứ không mấy bận tâm, thất hồn lạc phách đưa tay vẩy vẩy, mùi máu nhàn nhạt lan tỏa trong nước, hắn cũng không để ý, chỉ bỏ đi một mạch.

"Nhật Tây, băng bó tay lại đã!", Nguyễn Dương đuổi theo, xoa xoa lên lòng bàn tay bị đâm rách của Nhật Tây, ánh sáng vàng lóe lên, miệng vết thương của Nhật Tây chậm rãi khép lại, nét mặt Nhật Tây mệt mỏi đờ đẫn không hề chớp mắt, thấy Nguyễn Dương chữa thương cho mình, có vẻ mất kiên nhẫn rút tay về, tiếp tục bỏ đi.

"Nhật Tây...", Nguyễn Dương muốn nói nhưng lại thôi.

Nhật Tây không buồn quay đầu lại, ta chỉ nghe thấy giọng nói phiền muộn của hắn truyền đến theo sóng nước: "Nàng là Hạ Mật của ngài, không phải là Hạ Mật của bọn ta, Nguyễn Dương, bọn ta vốn không quen nàng!".

Nguyễn Dương không trả lời, chỉ đứng lặng người một lúc, vừa quay đầu lại nhìn thấy ta, đáy mắt nhợt nhạt ý cười, an ủi: "Hạ Mật, ta quen nàng là được rồi! Mặc kệ bọn họ nghĩ gì cũng không liên quan!".

Ta nhún nhún vai, buông tay tỏ vẻ không bận tâm, chị đây không thèm, ta cũng đâu muốn giả dạng làm người khác, sống trong ký ức về người khác, nhất cử nhất động đều bị so sánh, như vậy càng làm cho ta uất nghẹn, thế này cũng tốt, ta khỏi phải suy nghĩ nhiều.

Tuy rằng ta không phải là Hạ Mật mà bọn họ hay nhắc tới, nhưng khi Đình Ngọ mở tiệc chiêu đãi, Nhật Tây và Nguyễn Dương vẫn dẫn ta theo.

Đình Ngọ mặc áo vải màu xanh đen, tóc tai chải chuốt chỉnh tề, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cơ bắp cuồn cuộn, vừa thấy ta liền cười to: "Hạ Mật cô nương, đôi mắt cô càng ngày càng long lanh nha!".

http://tieulun.hopto.org

Bên cạnh Đình Ngọ còn có một tiểu cô nương đang ngượng ngùng, gương mặt trắng trẻo, dáng người thon thả tinh tế, cô ấy thấy mọi người nhìn mình, liền núp vào sau lưng Đình Ngọ, nghe Đình Ngọ khen ngợi ta, cô ấy cũng không tức giận, chỉ bẽn lẽn cười với ta như một bông cúc nhỏ.

Nguyễn Dương cười nhẹ, là người đầu tiên bước ra chào hỏi tiểu cô nương kia: "Tiểu Hà, xuống sống dưới biển sâu đã quen chưa?".

Tiểu cô nương kia khẽ thẹn thùng cười với Nguyễn Dương, cúi đầu dịu giọng: "Vẫn tốt, Đình Ngọ có hóa cho ta một ít nước sông!".

Ta liếc mắt nhìn Nguyễn Dương, lặng lẽ hỏi hắn: "Là muội muội gì của ngươi à? Hay lại là cháu gái?".

Nguyễn Dương sửng sốt, đột nhiên cười phì một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu ta, rồi nắm tay dắt ta vào trong.

Lần này Đình Ngọ chịu ra ngoài, mời một lúc năm vị long tử, lúc ta bước vào trong, Cửu hoàng tử mắc bệnh sạch sẽ đang ngồi cách mọi người rất xa.

Hai tên thị vệ lỗ mũi hếch lên trời của hắn đang mải mê lau chùi bằng khăn tay lụa trắng như tuyết, như thể khắp nơi trong phủ của Lão Ngũ đều là vi khuẩn đáng sợ.

Đình Ngọ đón chúng ta vào, vừa nhìn thấy hai tên thị vệ kia ngay cả bậc thềm cũng lau, bực bội đến mức không nói ra lời, duỗi chân đá một phát.

Cửu hoàng tử nhíu mày, ngạo nghễ liếc nhìn Đình Ngọ, sau đó trừng mắt nhìn tên thị vệ nằm bẹp trên mặt đất, tên thị vệ lập tức nhảy bật dậy, trước mặt mọi người biến đổi một bộ quần áo mới, cung kính lui ra xa để Cửu hoàng tử làm trung tâm, tiếp tục cần cù quỳ lau sàn.

"Lão Cửu, tật xấu của đệ càng ngày càng nhiều!", Đình Ngọ xắn tay áo, cố ý đạp lên bãi sình, đi đến trước mặt Cửu hoàng tử dậm dậm chân.

Cửu hoàng tử vẫn nhíu mày, đưa tay chống cằm, nói: "Bẩn chết đi được, lúc nào cũng thế này, hệt như bọn người hoang dã, chi bằng cứ tiếp tục tự nhốt mình đi!".

"...", Đình Ngọ trừng mắt liếc hắn một cái, có vẻ hai người này trước giờ luôn đối nghịch, phẩy tay một cái, đống phân mà đám hải mã vừa thải ra bay thẳng đến chỗ Lão Cửu đang ngồi.

Cửu hoàng tử né sang một bên, gương mặt tuấn tú tái xanh, đứng dậy tức tối nhìn Đình Ngọ.

Đình Ngọ cũng trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên cười ha ha ha: "Aiz nha, lúc còn Tiểu Hạ Mật, đệ rõ ràng là đâu có mắc bệnh sạch sẽ thế này!".

Nét mặt Cửu hoàng tử thay đổi như có phép lạ, nhanh chóng thu lại cơn tức giận, đôi mắt lưu ly đảo đảo, chậm rãi ngồi xuống, hai tên thị vệ quỳ rạp trên mặt đất tiếp tục dọn rác.

http://tieulun.hopto.org

Ta và Nguyễn Dương ngồi xuống một góc kín ít người dòm tới nhất.

Sau đó, có một vị nam tử mặc trường bào xanh lục, chắp tay sau lưng, nghiêng người tới gần Đình Ngọ, vẻ như thuận miệng hỏi: "Đình Ngọ, sao ngài không mời Vị Đán tới đây?".

Cả người Đình Ngọ đông cứng!

Không khí bỗng chốc căng thẳng hẳn lên, ngay cả Nguyễn Dương bên cạnh ta cũng thu lại nụ cười mỉm thường trực trên mặt, ngồi ngay ngắn lại.

Mọi người đều trầm mặc.

Sau một lát, mọi người tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi vừa rồi, lại bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chỉ có ta đứng ngồi không yên, chị đây dùng vẻ mặt không biết sợ là gì, rón ra rón rén đảo một vòng, đón đầu Đình Ngọ trên con đường sỏi nhỏ, hỏi hắn : "Đình Ngọ, Vị Đán là ai vậy?"

http://tieulun.hopto.org

Phần 7

Chương 19

"Đình Ngọ, Vị Đán là ai vậy?".

Đình Ngọ dừng phắt lại, nhìn lom lom vào mắt ta, chắc là nét mặt của ta rất thản nhiên, hắn chần chừ hơn nửa ngày mới rầu rĩ trả lời: "Vị Đán là đại ca của chúng ta!".

"Vị Đán...", ta lặp lại một lần, cảm thấy cái tên này rất đặc biệt, không tự chủ được lại lẩm bẩm: "Vị Đán...".

Sắc mặt Đình Ngọ lập tức trở nên rất khó coi, thô lỗ ngắt lời ta: "Bọn Thất đệ đều rất tốt, sao cô không để tâm đến Thất đệ hay Cửu đệ? Đừng nói là Hạ Mật cô thích Vị Đán!".

Ta vội vã xua tay, cười ngây ngô, "Đâu có đâu có, chẳng qua là lúc ta nằm mơ đã từng gặp người này! Hiện tại nhắc tới cái tên này cảm thấy quen thuộc thôi!".

Đình Ngọ lập tức kinh ngạc, hỏi: "Sao cô lại mơ thấy hắn? Cô không phải là Hạ Mật mà bọn ta quen, ta đã bảo Lão Thất đừng mãi nhung nhớ Hạ Mật, nhìn thấy ai cũng bảo là nàng ấy, khiến cho người khác rối tung hết lên! Ôi, thật là, sao bọn họ lại nhìn nhầm cô, cô đâu phải nàng ấy, cô là người vô tội, sao lại lôi kéo cô vào ký ức này cơ chứ!", Đình Ngọ nhìn ta đầy thương cảm, tiếp tục lải nhải: "Thực ra, Hạ Mật à, ta cũng rất bối rối, nếu cô muốn nghe chuyện xưa, ta có thể kể tường tận cho cô nghe...".

Ai rảnh đâu mà muốn nghe ba cái chuyện cũ rích lê thê chứ!

"...", ta cúi đầu tôm, đi theo bên cạnh Đình Ngọ, cảm thấy không thể nào moi được thông tin từ hắn, con cháu Long gia bọn họ bá đạo quá rồi, cách suy nghĩ cũng bá đạo, ta căn bản không thể nào hiểu được.

Ta trở lại bữa tiệc, thấy không khí nơi đó càng lúc càng lạnh. Nguyễn Dương ngồi trong góc, khẽ mỉm cười, thấy ta đã trở về, hạ giọng hỏi: "Đi đâu vậy?".

Ta liếc hắn một cái, thấp giọng trả lời: "Đi nghe kể chuyện xưa!".

Người Thủy tộc nơi này sống lâu, tựa hồ ai ai cũng có một đoạn chuyện tình xưa muốn chia sẻ cho người khác, ít ra Nguyễn Dương vẫn tương đối tốt, ta quen hắn đã lâu như vậy, hắn không hề kể lể gì.

"Nguyễn Dương...", ta gọi hắn một tiếng, đang định khen ngợi thói quen không lôi thôi dài dòng của bạn trẻ này, bỗng ngoài cửa náo nhiệt, người còn chưa tới, hương đã tới trước, làn gió thơm ùa tới khiến cho những lời khen ngợi của ta đều mắc nghẹn hết trong cổ họng.

http://tieulun.hopto.org

“Là Dạ Thiến!”, Nguyễn Dương quay đầu nhìn ta, vui mừng cười: “Trước khi đến, ta đã báo với Dạ Thiến, bảo nàng ấy đem theo Thánh Thủy, dung mạo của nàng có hi vọng khôi phục rồi!”.

Ôi, chị đây sắp được biến thân hoa lệ rồi, ta nghểnh dài cổ, thấy Dạ Thiến nâng váy tím nhạt bước vào, đầu đầy trâm cài, toàn thân rực rỡ, bởi vì nghĩ rằng nàng sắp làm chuyện tốt, lúc này ta thật lòng cảm thấy nàng ấy rất đẹp.

“Dạ Thiến, Dạ Thiến!”, lúc Dạ Thiến đi ngang qua ta, ta đứng lên nhếch miệng cười ngốc nghếch với nàng.

Dạ Thiến tựa như không nhìn thấy ta, lướt thẳng qua đi tới trước mặt Nguyễn Dương, dừng lại nhìn hắn cực kì ai oán.

Nguyễn Dương cười ôn hòa khen ngợi: “Ngươi không mặc quần áo đỏ rực quả thật xinh đẹp hơn, nhưng mà cài trâm nhiều như vậy, có vẻ nặng nề quá!”.

Gương mặt Dạ Thiến chuyển từ đen sang xanh mét, nước mắt sắp ứa ra đến nơi, đôi mắt nhấp nháy: “Nguyễn Dương, ngài cần phải nói những lời này để khiến cho lòng ta khó chịu sao?”.

Nguyễn Dương nhíu mày, vẫn ôn hòa nhìn nàng.

Nàng bẹt miệng, đột nhiên nhào tới, lớn tiếng khóc: “Nguyễn Dương, ta bị hứa gả cho Tháp Khánh ở hải vực Tây Vực! Vì sao ngài không cầu tình giúp ta?”.

Nguyễn Dương giơ đôi tay, thấy nàng nhào tới, trốn cũng không được, không né cũng không xong, đành giữ lấy nàng khuyên nhủ: “Tháp Khánh là người thành thật đáng tin cậy, nếu ngươi gả cho hắn, sẽ không còn cô độc một mình nữa...”.

Dạ Thiến không nói gì nữa, chỉ nước mắt rưng rưng ngẩng đầu nhìn Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương khẽ đẩy Dạ Thiến ra, ôn hòa nói: “Dạ Thiến, ngươi là cô nương đã sắp gả đi, tuy rằng ta trưởng bối của ngươi, nhưng vẫn phải chú ý nam nữ thân cận!”.

Dạ Thiến lại biến sắc, ngơ ngác nhìn Nguyễn Dương hơn nửa buổi, bẹt miệng, nhưng lại không rơi lệ nữa, đứng thẳng lên bình tĩnh nhìn Nguyễn Dương rồi đột nhiên quỳ gối cúi đầu với hắn: “Đa tạ Nguyễn hoàng thúc chỉ dạy, Dạ Thiến nhớ kỹ!”.

Sắc mặt nàng rất lạnh lùng, không dài dòng với Nguyễn Dương nữa, tìm một góc một mình chậm rãi ngồi xuống, khóe miệng mím chặt, ánh mắt lạnh lùng ánh buồn, tựa hồ đã tuyệt vọng.

Ta ngày ngày đêm đêm nhớ mong bình Thánh Thủy, dựa người qua nghiêm mặt hỏi Nguyễn Dương: “Ngươi có muốn giúp ta lấy Thánh Thủy trước rồi mới nói chuyện trưởng bối không?”.

http://tieulun.hopto.org

Bạn trẻ này đừng có làm hỏng chuyện tốt của ta chứ, ta còn trông cậy vào bình Thánh Thủy kia để khôi phục dung mạo, lúc đó chị đây muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, mặc kệ hắn muốn dạy dỗ mấy con rồng con tính cách ngang ngược này thế nào.

Nguyễn Dương cười thản nhiên, nói: "Ta đã lệnh cho tiểu đồng đến rồi!", tiểu đồng hắn nói chính là người hầu trong phủ Ngũ hoàng tử, chuyên đi theo thu xếp mọi chuyện cho Đình Ngọ, thông minh lanh lợi, hiện tại Đình Ngọ đang nói chuyện phiếm với các hoàng tử khác, tiểu đồng bị Nguyễn Dương sai đi hỏi bình Thánh Thủy kia.

Ta kích động đến mức cả người run run, thấy Dạ Thiến lạnh lùng nhìn ta, cụp mắt, thong thả lấy ra một cái bình tinh xảo đeo bên hông, đầu ngón tay chậm rãi dừng trên nắp bình, đột nhiên khóe môi cong lên, nở nụ cười cực kì quỷ dị.

Mẹ ơi, vị muội muội này chắn chắn có âm mưu!

Đừng hoài nghi trực giác của chị đây, chị đây thường ngày mê xem phim drama Hàn, mô típ nữ phản diện thế nào chị đây thuộc làu làu, nếu còn chần chừ sẽ không lấy được bình Thánh Thủy kia.

"Hạ Mật, đi!", bạn trẻ Nguyễn Dương này cũng không vừa, ánh mắt sắc bén không kém chị đây, chắc là đã nhìn thấu ý đồ của Dạ Thiến, vỗ vỗ lên đầu khích lệ ta bước lên.

Ta xắn tay áo, hùng dũng oai vệ chạy qua, Dạ Thiến vốn dào dạt đắc ý, thấy ta bừng bừng khí thế chạy đến như vậy, có chút ngây người, bàn tay chần chừ mở nắp bình.

Ta hệt như gió lốc cuốn tới, vội giữ lấy tay nàng không để nàng đổ đi, trực tiếp nghiêng bình đổ hết Thánh Thủy vào miệng.

"Viên mãn! Biến thân đi... Athena...", ta lệ rơi đầy mặt, nắm tay Dạ Thiến ngửa mặt lên trời một góc bốn mươi lăm độ cười mãn nguyện.

Bàn tay Dạ Thiến giãy dụa, đôi mắt to tròn ẩn chứa hận ý nhìn ta.

"Cám ơn, cám ơn! Cô là người tốt!", ta rất kích động nắm tay nàng, chị đây là kiểu người lấy ơn báo oán, đối xử người khác rất hòa khí.

Nàng gắt gao mím môi, hung tợn nhìn ta, oán hận vung tay ra khỏi gọng kềm của ta, lần đầu tiên bày ra vẻ mặt ác độc của nhân vật nữ phản diện: "Đồ xấu xí, đừng làm bẩn tay ta!".

Ta nhếch môi nở nụ cười, hai chân nhịp nhịp như nữ lưu manh, lại cầm lấy tay nàng lắc lắc: "Mỹ nữ, ta rất thích cô thẳng thắn! Ta đây cũng thẳng thắn, nên nói thật ra là thế này, ta xấu ở ngoài, nhưng mà mỹ nữ cô thì xấu ở trong, cô xem cô một đầu cắm đầy trâm cài có khác gì cột kẹo hồ lô không...".

http://tieulun.hopto.org

Lúc chị đây có tâm trạng tốt, ngay cả một đống phân chó ta cũng có thể nói thành vàng, lòng khoan dung chính là ưu điểm của chị đây.

Khóe miệng Dạ Thiến giật giật, oán hận kéo tay, đột nhiên nở nụ cười âm hiểm: "Cô đừng có đắc ý, cô tưởng rằng nửa bình Thánh Thủy này có thể trị được nội thương của cô sao? Ta đã đem nửa bình tặng cho Tháp Khánh rồi...".

Ta yên lặng sờ sờ mặt, a, chị đây thỏa mãn, vuốt lên sống mũi thấy làn da mịn màng trơn láng, nõn nà hệt như đậu hủ non.

Nhưng chỉ được từ mũi trở xuống, còn từ mũi trở lên thì vẫn...

Ta quyết định sẽ làm một cái mặt nạ vũ hội hóa trang, tuy chỉ khôi phục được một ít, nhưng có còn hơn không, ưu điểm khác của ta chính là dễ dàng thỏa mãn.

Nghĩ đến đây, tâm tình ta vẫn hào hứng như cũ, lại chộp lấy tay Dạ Thiến, cảm kích nàng: "Cám ơn cám ơn, cô quả là người tốt, nửa bình còn lại ta sẽ đi xin Tháp Khánh!".

Dạ Thiến đen mặt, nhịn không được hỏi ta: "Cô thực sự không để bụng sao?".

Ta buông tay, thì cứ coi như là chỉnh hình nhiều giai đoạn, hôm nay chỉnh được một nửa, ngày mai xin được nửa bình kia xem như là chỉnh xong nửa còn lại.

Ta cao hứng phấn chấn lắc lư đầu quay trở về, làm một động tác bắn súng của cao bồi phương Tây với Nguyễn Dương, rồi ha ha cười to, che nửa mặt trên của mình cho hắn xem, "Này này này, có phải là xinh đẹp lắm không?".

Nguyễn Dương cong mắt cười, bàn tay nhẹ xoa xoa đầu ta, ta nổi cơn vô lại muốn bàn với hắn về cái mặt nạ che mắt: "Để trở nên hoa lệ, phải có một miếng lụa thế này, phải có...".

Nguyễn Dương chiều chuộng nhìn ta như một đứa trẻ, mỉm cười gật đầu: "Ừ, ta biết mà, ta từng nhìn thấy loại mặt nạ bảo vệ này trong mộng của nàng!".

Ô, vậy sao, những giấc mộng của ta đều là những ảo tưởng màu hồng của thiếu nữ, chắc chắn không thiếu thể loại vũ hội hóa trang, ta vô cùng mong đợi, chờ Nguyễn Dương biến ra mặt nạ.

Ngay cả đám hoàng tử cũng ngưng nói chuyện, đổ dồn về nhìn hai người bọn ta.

Nguyễn Dương xoay ngón tay, từ trong không khí biến ra một vật, sau đó chìa tay về phía ta, ánh mắt dung túng, dường như đang chờ ta vui vẻ bổ nhào tới cám ơn hắn.

Cám ơn cái rắm! Giỡn mặt chị đây à, đùa kiểu gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Ta đơ mặt nhìn vật trong tay hắn, hận không thể đấm cho hắn một phát, cũng như nói giấy vệ sinh và băng vệ sinh tuy rằng đều họ Vệ, nhưng đâu có công dụng giống nhau!

"Có thích không?", hắn nhìn ta dịu dàng.

Ta câm nín cầm lấy vật nhìn giống như đồ chụp mắt để ngủ hình con gấu mèo trong tay hắn, ném mạnh xuống đất, liều mạng giẫm đạp lên, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, tỏ vẻ sôi nổi: "Rất thích!".

Khóe miệng Nguyễn Dương giật giật, vẫn còn khoan dung xoa đầu ta, dịu dàng hỏi: "Vậy chứ nàng thích thế nào?".

Ta bi phẫn nhìn hắn, chu miệng dỗi, không biết cách miêu tả, chị đây là thiếu nữ văn thơ lãng mạn, thích nhất là kiểu trong phim Bóng Ma Nhà Hát, ngươi biết được sao?

Nguyễn Dương chậm rãi nhắm mắt lại, tay đặt trên đầu ta, chỉ chốc lát sau liền mở mắt ra, cười ôn hòa: "Ta biết rồi!". Hắn chìa tay ra, trong tay quả nhiên là mặt nạ hóa trang vàng có vẽ hoa văn đỏ mà ta muốn.

Ta kinh ngạc, nhận lấy mặt nạ đeo lên mặt, hơn nửa ngày sau mới bình tĩnh nổi, nhìn hắn chằm chằm: "Ngươi có thể đọc được suy nghĩ của ta sao?".

Nguyễn Dương có vẻ lo lắng và căng thẳng nhìn ta giải thích: "Ta sẽ không sử dụng lại phép thuật này với nàng đâu, ta biết nàng không vui khi bị người khác đọc được suy nghĩ trong đầu...".

"Bạn trẻ, khoan đã!", ta hào hứng, kéo cánh tay hắn, cực kỳ kích động nhìn hắn: "Bạn trẻ à, ngươi nhìn vào mấy thứ trong suy nghĩ của ta đi, rồi biến ra cho ta mấy cái vòng tay vòng cổ giống như vậy đó, so với đống trang sức lung linh thì sự riêng tư chỉ là mây bay!".

"...", Nguyễn Dương bị ta làm cho hoang mang, cũng chỉ mỉm cười nhìn ta, không dám đưa tay lên đầu ta nữa.

Bạn trẻ này chắc là hiểu rõ bản chất ta thường ngày hay già mồm cãi bướng, nhưng hiện tại chị đây đang nói thật lòng cơ mà!

Ta đang định nhích tới gần giải thích cho hắn, bên phía Đình Ngọ lại có chuyện xôn xao.

Thị vệ từ ngoài cửa vội vàng chạy vào bẩm báo: "Điện hạ, bên ngoài có một vị sứ giả Tây Vực thỉnh cầu được vào tham gia yến hội!".

Đình Ngọ ngẩn người, chợt hiểu ra rồi quay đầu lại nhìn Dạ Thiến, đột nhiên nở nụ cười: "Mời hắn vào đi, đều là người một nhà cả, là hôn phu tương lai của tiểu muội muội Dạ Thiến đây mà!".

Ôi, nửa bình Thánh Thủy còn lại cũng đã tự dâng tới nơi sao? Một nhà Dạ Thiến thật sự là người tốt, ta phấn chấn nhìn sang Dạ Thiến đầy cảm kích.

http://tieulun.hopto.org

Dạ Thiến lườm ta một cái, vẻ mặt tức giận, sau đó oán hận ngoảnh mặt đi, dường như đang lặng thầm nuốt cơn tức. Động tác quay đầu đi đó khiến cho đống trâm cài thoáng lung lay, ta nhìn mà thật lòng lo lắng cho cái cổ nàng.

Tháp Khánh gần như là chạy vào, vừa trông thấy Dạ Thiến, gương mặt trắng nõn lập tức đỏ ửng, quay người hành lễ đúng kiểu châu Âu, thấy Dạ Thiến hờ hững với mình, cậu ta xấu hổ quay qua chào hỏi mấy người Nguyễn Dương: "Các vị điện hạ!".

Nguyễn Dương khẽ cười, ta vẫy vẫy tay với cậu ta, cả người Tháp Khánh run run nhìn mặt nạ trên mặt ta, có vẻ tò mò: "Tôm bà bà, đồ che mắt này rất giống Tây Vực...".

"...", lại "tôm bà bà", thằng nhóc chết tiệt này, ta rất muốn đập dẹp cái đầu cậu ta.

"Tôm bà bà, làn da bà...", cậu ta kinh ngạc, chỉ vào cằm ta.

Ta chống nạnh, phóng đãng ha hả cười to, lại đây lại đây thưởng thức cái cằm mới chỉnh hình của chị đây đi, rốt cuộc cũng có người chú ý đến cái cằm của ta rồi.

Nguyễn Dương nhẹ nhàng ho khan một tiếng sau lưng ta, nghiêng người tới biến ra một quả nho, sau đó lặng lẽ bỏ vào trong miệng ta, ta đang cười đến ngoạc mồm, thế là nuốt chửng theo phản xạ, tiếng cười to lập tức im bặt.

Đình Ngọ cũng bị Tháp Khánh thu hút sự chú ý, ngay cả ánh mắt Nhật Tây và Cửu hoàng tử cũng đổ dồn về đây.

"Giống không?", Đình Ngọ hỏi bọn họ.

Nét mặt Nhật Tây rất kỳ quái, cứ như là vừa thấy quỷ, quay qua nói với Cửu hoàng tử: "Không phải, nàng ấy không có đặc điểm của Hạ Mật...".

Sắc mặt Cửu hoàng tử bình thản, lạnh lùng nhìn ta, hồi lâu sau lại lạnh lùng nói: "Bộ dạng điên khùng rất giống!".

"...".

Vì thế mọi người đều trầm mặc, dùng ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá ta một lần nữa.

Ta liếc sang nhìn thấy Dạ Thiến góc bên kia lặng lẽ vẫy tay với Tháp Khánh, mặt Tháp Khánh lại đỏ lên, rón rén chạy tới.

Chương 20

Ta liếc sang nhìn thấy Dạ Thiến góc bên kia lặng lẽ vẫy tay với Tháp Khánh, mặt Tháp Khánh lại đỏ lên, rón rén chạy tới.

http://tieulun.hopto.org

Cô nàng Dạ Thiến này rất giỏi vờ vịt, mỗi khi nhoẻn miệng cười đều có vẻ ngượng ngùng, ta thấy Dạ Thiến cười với Tháp Khánh như vậy, xương cốt cậu ta đoán chừng là đã mềm nhũn ra hết, bả vai muốn tê liệt, ta cực kỳ ngưỡng mộ ngồi nhìn Dạ Thiến.

Khi nào rảnh phải học hỏi chiêu này của Dạ Thiến, chứ chị đây cười rộ lên một cái nhìn cứ như miệng bị rút gân, chẳng có chút mỹ cảm nào, phải sửa đổi!

Dạ Thiến vẻ mặt hoa đào, tựa hồ xấu hổ bẽn lẽn nói với cậu ta vài câu, Tháp Khánh gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn về phía bọn ta.

Trong lòng ta giật thót, cũng vờ quay sang vụng trộm ngắm Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương cười thản nhiên, dường như đã biết trước, bạn trẻ này nội tâm thật mạnh mẽ, nếu không thì thuộc dạng nội tâm ngớ ngẩn, lúc nào cũng có tư thái như trời sập xuống ta đỡ, ta nhìn hắn mà trong lòng rối rắm. Dù sao thì mạnh mẽ và ngớ ngẩn khác nhau rất xa, nếu như đặt cược lên nhầm người, chắc là cả đời chị đây phải làm Bóng Ma Nhà Hát mất!

"Không sao chứ?", hắn dường như hiểu rõ ánh mắt nghiên cứu của ta, lại khẽ cười, tiếp tục bóc nho cho ta ăn, đây là trái cây từ nhân gian, chỉ có yến tiệc hoàng gia mới có nên ta phải ăn cho thật đã, từ lúc đi vào đến giờ Nguyễn Dương không ngừng bóc nho cho ta, tính nhẫn nại này khiến ta rất bội phục.

Hắn vẫn bình thản như không, ta cảm thấy cũng bình thản theo. Nếu như Tháp Khánh không bước tới xin cáo lui trước, ta nghĩ ta vẫn có thể tiếp tục bộ dạng dè dặt này mãi.

"Bệ hạ, ta và Dạ Thiến tiểu thư có chuyện riêng cần xử lý, xin đi trước một bước!", lễ nghi của Tháp Khánh hoàn toàn theo kiểu Âu Mĩ, mỗi lần nói chuyện từ ngữ mang đậm mùi quý tộc trung cổ châu Âu.

Dạ Thiến chậm rãi đứng lên, khẽ cười với ta và Nguyễn Dương: "Hoàng thúc, Dạ Thiến sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay ngài trả lời Dạ Thiến như thế nào, Dạ Thiến vĩnh viễn nhớ kỹ!".

"...", ta thông cảm nhìn Nguyễn Dương, ánh nhìn tỏ vẻ hoàn toàn thấu hiểu.

Hiện tại chị đây có thể kết luận, cái kiểu bình thản của Nguyễn Dương là do ngớ ngẩn, bị tiểu mĩ nhân nũng nịu oán hận mà hắn vẫn có thể vẫn duy trì nụ cười mỉm.

Hơn nữa lại còn nho nhã lễ độ đáp lại: "Vậy thì rất tốt, chúc ngươi và tiểu vương tử Tháp Khánh hạnh phúc mỹ mãn!".

"...", nếu như không phải hắn có vẻ mặt khiêm tốn bình tĩnh, ai nghe cũng sẽ tưởng rằng hắn đang châm chọc Dạ Thiến.

Dạ Thiến khựng lại, sắc mặt buồn bã, không nói gì nữa, đi theo sau lưng Tháp Khánh ra ngoài, ta sực nhớ tới nửa bình Thánh Thủy, không thấy người đâu nữa, đành phải chạy theo.

http://tieulun.hopto.org

Lúc tới ngã rẽ, Tháp Khánh hành lễ với ta: “Tôm bà bà, không cần khách khí như vậy, đưa tiễn đến đây là được rồi!”.

Ta ưỡn ngực nghiêm mặt hỏi cậu ta: “Tháp Khánh, nghe nói Dạ Thiến đưa nửa bình Thánh Thủy cho cậu...”.

Cậu ta tươi cười, nhìn sang Dạ Thiến, rồi lại nhìn ta, nói: “Dạ Thiến đã nói với ta, tối nay quay lại chỗ Thất hoàng tử điện hạ, ta sẽ tặng cho bà bà cùng với Giao Lệ của bản tộc xem như lập ít công!”.

Oa, đúng là người tốt! Ta vui tươi hớn hở cười với cậu ta, nhân tiện nhìn Dạ Thiến.

Dạ Thiến đen mặt đứng bên cạnh cậu ta, thế nhưng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng thuận theo.

Ta cảm thấy kỳ lạ, lại lặng lẽ cẩn thận nhìn nàng.

Nàng xoay đầu đi, tựa hồ rất tức giận, Tháp Khánh lặng lẽ nắm tay nàng, Dạ Thiến cứng đờ, chậm rãi thở dài một hơi rồi để mặc cậu ta nắm.

“Dạ Thiến tính cách ngay thẳng, nói chuyện có đắc tội với bà bà thì bà bà cũng đừng giận nàng”, Tháp Khánh tạ lỗi với ta, ngược lại khiến ta ngượng ngùng.

Nhưng bây giờ ta không hiểu được ý đồ của Dạ Thiến.

Ta đành cười cười khích lệ: “Chà, hai người thật là đẹp đôi, trai tài gái sắc, nói chuyện hợp nhau, rất tốt rất tốt!”.

Dạ Thiến vẫn ngoảnh mặt đi không để ý đến ta, còn Tháp Khánh nhếch môi thẳng thắn nở nụ cười.

Ta nghe Tháp Khánh cam đoan cũng cảm thấy yên tâm, sau khi quay về ta toàn tâm toàn ý ăn sạch trái cây trên bàn.

Đình Ngọ là người thẳng thắn, yến tiệc của hắn cũng giống như vậy, hoàn toàn không hề xa hoa như ở phủ Cửu hoàng tử, không có vũ nữ, cũng không có Quỳnh Tương Ngọc Lộ và sơn hào hải vị, ở đây là đồ ăn hắn tự tay làm, vừa nhẹ nhàng vừa vui vẻ.

Cửu hoàng tử thật ra chẳng ăn gì nhưng vẫn dùng khăn tay chấm chấm ngoài miệng, một mực yên lặng nhìn ta.

Thất hoàng tử tao nhã tiện tay gắp vài đũa, nhưng chỉ bỏ vào chén chứ không ăn, cũng bần thần nhìn ta.

Còn vài vị hoàng tử khác thật lòng mừng cho Đình Ngọ, rượu trong chén cứ vơi lại đầy, Đình Ngọ uống được một lúc, đột nhiên quăng chén rượu xuống đất, nằm ra bàn òa khóc um sùm.

Mọi người đều thấy nhưng không trách được, tiểu mỹ nữ họ Hà vỗ về lên lưng Đình Ngọ, Đình Ngọ khóc một hồi, dường như đã ngấm rượu, thô lỗ chùi

http://tieulun.hopto.org

mặt, vung tay áo che mặt gào lên: “Ta đi ngủ trước, mọi người cứ vui vẻ đi!”. Dứt lời, xiêu xiêu vẹo vẹo bước vào phòng, chân không mang giày đạp trên thềm đá cũng không cảm thấy đau, nhưng tiểu mỹ nữ họ Hà lại khổ sở đau lòng thay, bước theo dìu hắn.

Nguyễn Dương vỗ vỗ đầu ta, ánh mắt dịu dàng, hỏi: “Chúng ta về cung của Nhật Tây trước hay là muốn ở lại đây?”.

Ta nghĩ tới nửa bình Thánh Thủy, trong lòng ngứa ngáy, nóng vội nhìn sang Nhật Tây, Nhật Tây hiểu ý liền đứng lên đi về phía ta và Nguyễn Dương, cười nói: “Ta gọi xe ngựa, chúng ta đi chung! Hạ Mật, trở về chỗ của ta đi, ta rất muốn trông thấy nàng khôi phục dung mạo!”.

Sau khi nhận ra ta không phải là cô gái Hạ Mật mà hắn quen, hắn đối xử với ta rất thẳng thắn, hoàn toàn nhìn ta bằng ánh mắt của bậc trưởng bối, bởi vì trong suy nghĩ của hắn, tuy rằng Nguyễn Dương là hoàng thúc, nhưng hắn trước giờ vẫn xem Nguyễn Dương như bạn bè cùng lứa, Nguyễn Dương thì toàn gọi ta là đứa bé này đứa nhỏ kia, nên giờ Nhật Tây cũng học theo, đối đãi với ta như một tiểu bối.

Ta nghiêm mặt, cười cười ý tứ, Nhật Tây nhìn khóe miệng ta bỗng ngây người một lát rồi ngay lập tức bình tĩnh lại, nhíu mày cười gian: “Nước biển ngâm Sò Thánh Nam Hải phải đựng bằng tách Bát Bảo Lưu Ly, nàng cứ thế uống hết nửa bình, không chắc dược hiệu có thể duy trì bao lâu!”

Kiểu người như hắn chính là thích làm cho người khác hoảng loạn rồi đứng nhìn cười trộm đắc ý, sở thích quái đản.

Hai tay Nguyễn Dương nắm lại sau lưng, thấy ta kích động, định cười trấn an với ta nhưng vừa mở miệng nói chuyện, tiểu đồng lanh lợi nhà Đình Ngọ đột ngột xuất hiện trên hành lang, bước chân vội vàng dáng vẻ hoang mang.

Thấy Nguyễn Dương và Nhật Tây, liền dập đầu chào, run run giọng hỏi: “Nhị vị điện hạ, lại có khách quý tới cửa, điện hạ nhà nô tài đã say đến mức không biết trời trăng, làm thế nào bây giờ?”.

Ta thấy vẻ mặt hắn có phần kinh hoảng nhiều hơn là vui mừng, có chút tò mò.

Nguyễn Dương vẫn đứng yên chắp tay sau lưng không nóng không lạnh trả lời: “Lúc nãy ngươi chiêu đãi khách khứa thế nào, thì bây giờ cứ làm như thế, có gì mà hoảng hốt đến vậy?”.

Tiểu đồng do dự một lát, cúi đầu lắp bắp trả lời Nguyễn Dương: “Lần này là Đại điện hạ đến! Điện hạ nhà nô tài và ngài ấy... có vẻ không hợp nhau, nhưng nô tài không thể không đón Đại điện hạ...”.

Một câu nói như long trời lở đất, khiến Nguyễn Dương và Nhật Tây trầm mặc, một lúc sau Nhật Tây mới hồi phục tinh thần lầm bầm lầu bầu: “Tên kia không phải đang ngủ say ở Nam Hải à, sao có thể tỉnh được?”.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương nhíu nhíu mày, ánh mắt nhìn ta có vẻ lo lắng, ta nhìn lại thì hắn lập tức xoay mặt đi, rũ mắt tựa như đang mải mê suy nghĩ, ta vừa định đặt câu hỏi, Nguyễn Dương đột nhiên vung ống tay áo, một luồng kim quang lao về phía ta, chỉ trong nháy mắt ta đã biến về nguyên hình rồi bị hút vào trong ống tay áo hắn.

Nhật Tây lập tức chế giễu: "Nguyễn Dương, ngài sợ cái gì, ngài tưởng rằng Hạ Mật nhà ngài là yểu điệu thục nữ à? Với cái mặt nhăn nheo của nàng ta, cười một cái có thể làm tảo biển héo hết, ta nghĩ khẩu vị của Vị Đán không có tệ như vậy đâu!".

Tên chết tiệt kia, ta đầu nổi gân xanh búng búng người trong ống tay áo Nguyễn Dương, Nguyễn Dương nhẹ nhàng ấn một cái, khẽ thở dài, ý bảo ta đừng có lên tiếng, tiếp tục cùng Nhật Tây chậm rãi thong thả đi về phía cửa.

Ta nhìn qua ống tay áo rộng lớn của Nguyễn Dương, chỉ thấy ở cuối con đường nhỏ có một bóng dáng màu tím, Nhật Tây đi được hai bước, đột nhiên cúi đầu hừ một tiếng, dường như dã không thể nhịn được oán giận nữa, nhanh chóng hóa thành một con Kim Long, khẽ gật đầu với Nguyễn Dương rồi vèo một cái bay lướt về hướng ngược lại ra ngoài bờ tường cao.

Nguyễn Dương vẫn cứ đủng đỉnh bước đi. Lúc đi ngang bóng người màu tím kia, hắn thậm chí còn đi chậm lại, cười nhẹ với người nọ.

Ta vụng trộm nhìn xuống phía dưới, người nọ mặc áo bào màu tím nhạt in hoa văn một đôi rồng vàng, không phải là loại hoa văn rực rỡ ngay giữa áo bào, mà ương ngạnh uốn lượn dọc theo mép áo, trên hông thắt đai lưng vàng đính ngọc thạch màu trắng bạc, mọi thứ nhìn rất quen thuộc, cảm giác này giống như là giác quan thứ sáu, chỉ vừa nhìn thấy bên hông người nọ có đeo một hòn đá hình trăng khuyết, ta liền nhận ra, trong lòng thấp thỏm nhìn lên gương mặt người nọ.

Ôi, sét đánh.

Anh bạn này, ta quen!

Mẹ ơi, đây không phải là tình lang trong mộng của ta đó sao? Đôi mắt đen tuyền sâu không đáy, sống mũi cao thẳng, môi bạc khẽ nhếch...

Trái tim của ta bắt đầu đập loạn xạ, vốn tưởng rằng chỉ là một giấc mộng xuân, kết quả là nam chính xuyên không từ trong mộng ra ngoài hiện thực, đây mới giống kiểu game H Nhật Bản đến mức nào!

Anh bạn trẻ, chị đây ở trong này này. Ta hắng giọng muốn hét lên.

Nguyễn Dương búng tay, trong ống tay áo xuất hiện một luồng sáng nhạt bao lấy ta, ta ở trong đó hò hét nửa ngày mới phát hiện ra, luồng sáng này giống như một cái bọc cách ly hết mọi âm thanh của ta không thể truyền ra ngoài.

"Tĩnh Hải Vương điện hạ!", Vị Đán cũng nhẹ gật đầu với Nguyễn Dương, ánh mắt sâu thẳm nhưng có vẻ trống rỗng, tuy rằng đang nhìn Nguyễn Dương,

http://tieulun.hopto.org

nhưng ánh mắt kia giống như không hề đặt trên người Nguyễn Dương, mà đang nhìn đến nơi xa xăm nào đó, không hề có tiêu cự. “Nghe nói Đình Ngọ đã chịu ra ngoài, cũng là công lao của ngài!”.

Nguyễn Dương khẽ cười, trả lời hắn: “Không dám kể công, kỳ thực là nhờ Tiểu Hà cô nương bền lòng!”.

“Tiểu Hà quả thật là nặng tình!”, Vị Đán dường như không thích nói chuyện nhiều, sau khi nói xong câu đó liền ngậm miệng, vẻ mặt kiêu căng đạm mạc bước về phía cổng, Nguyễn Dương cũng không bận tâm, giữ ống tay áo, bình tĩnh thong thả đi lướt qua hắn.

Ngay lúc đi ngang qua người hắn, hòn đá nhỏ hình trăng khuyết đột nhiên lóe sáng.

Nét mặt Vị Đán lập tức sinh động hẳn lên, động tác cực kỳ nhanh, xoay người lại cản đường Nguyễn Dương, giọng nói có vẻ run run: “Hạ Mật ở đây sao?”.

Nguyễn Dương bị hắn cản đường cũng không tức giận, lật ống tay áo, lấy ta ra đặt trong lòng bàn tay, cười nhẹ, gật gật đầu trả lời: “Tên gọi là Hạ Mật!”.

Hắn thản nhiên chìa tay, đặt ta ra trước mặt Vị Đán, ta có cảm giác bi phẫn chưa từng thấy, cuộn tròn thân thể, hệt như một con tôm bị lột vỏ.

Ta đột nhiên ngộ ra, trong mộng thì ta phong hoa tuyệt đại, nhưng mà hiện tại ta chỉ giống như một con tôm chết, không biết đã bị Nguyễn Dương phù phép kiểu gì mà thịt tôm nhão ra, màu xám ảm đạm nằm bẹp trên lòng bàn tay hắn, muốn khó coi bao nhiêu là khó coi bấy nhiêu.

Ta cũng có tự tôn, dù đánh chết ta cũng không thừa nhận mình chính là cô gái xinh đẹp như hoa trong mộng.

Vị Đán không kích động giống như đám người Nhật Tây, chỉ đứng yên đó mặt không biểu cảm, nhưng nhìn ta chăm chú không hề chớp mắt, ta cuộn mình trong tay Nguyễn Dương, không dám động đậy.

“Con tôm nhỏ? Ngươi là Hạ Mật của ta sao?”, hắn dè dặt cẩn thận hỏi ta.

Ta làm bộ như không hiểu lời hắn nói, không hề nhúc nhích, đôi mắt nhỏ ngây ngốc nhìn hắn như muốn nói: Không phải ta, không phải ta.

Nguyễn Dương từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, bàn tay vững vàng giữ ta, tùy ý Vị Đán xem xét. Trong lòng ta vừa thẹn vừa giận, ta nguyền rủa lỗ đít con hắn một trăm lần.

Vị Đán thấy ta bất động thật lâu, bàn tay run rẩy, tháo hòn đá hình trăng khuyết đeo trên hông xuống, đặt gần vào ta.

Mẹ ơi, đừng sáng đừng sáng, trong lòng ta âm thầm khóc lóc liều mạng cầu nguyện!

http://tieulun.hopto.org

Nếu hòn đá kia sáng lên, ta và mộng lang nhận ra nhau, êm đẹp mĩ mãn, xong rồi đột nhiên ta biến thành một Hỏa Vân Tà Thần đáng khinh mặt mũi nhăn nheo chăm chú nhìn hắn, có khi nào hắn sẽ tức giận đến mức đá ta ra khỏi cửu thiên không.

Chuyện này thật khủng khiếp!

Ta trốn tránh đảo mắt tôm lên nhìn trời, không dám nhìn tới khối đá đáng sợ kia, trong lòng không ngừng lảm nhảm: Đừng sáng đừng sáng...

Hòn đá kia chậm rãi tới gần, rồi dừng lại cách thân thể ta chỉ một chút.

Ta mắt trợn trắng, len lén liếc nhìn nét mặt Nguyễn Dương, bạn trẻ này vẫn một vẻ thản nhiên trăm năm không đổi, ta vừa thầm oán hắn, đột nhiên thấy trên trán hắn chậm rãi lăn xuống một giọt mồ hôi trong veo, lướt qua cằm hắn rồi nhỏ giọt thấm vào vạt áo.

Ồ, bạn trẻ này đang căng thẳng sao?

Bị phân tâm, oán niệm của ta lên hòn đá kia giảm mất mấy phần, hòn đá kia sau khi đảo quanh thân thể ta, không còn sáng lên nữa.

Vị Đán giữ tay một lúc lâu, Nguyễn Dương để mặc hắn dò xét, nét mặt cả hai bí hiểm, dường như đều cố tình bày ra vẻ bình tĩnh.

Sau một lát, Vị Đán thu hòn đá về, khẽ nhếch khóe miệng với Nguyễn Dương, giọng nói đầy mất mát: “Thật có lỗi, ta thất thố rồi!”.

Nguyễn Dương thu tay về nắm ta trong lòng bàn tay, nở nụ cười với hắn, nói: “Tên của nàng là đồng âm, thực ra là Con Tôm (hà mễ)!”, ra vẻ giải thích, nhưng tựa như chẳng giải thích gì cả.

Nói xong câu đó, Nguyễn Dương liền thu ta về, bước ra khỏi cổng nhà Đình Ngọ.

Ta từ khe hở bàn tay Nguyễn Dương vụng trộm nhìn theo Vị Đán, trong lòng vừa chua chát lại vừa vui mừng, tốt xấu gì thì chị đây cũng giữ được ký ức đẹp đẽ cho tình nhân trong mộng, chứ hình tượng Hỏa Vân Tà Thần này rất sát phong cảnh, nếu cứ thế mà xuất hiện, chị đây đừng hòng mà được người ta nhớ tới nữa.

Ta phải nhanh chân, nóng lòng muốn nuốt hết nửa bình Thánh Thủy kia vào bụng, bằng không, người khác còn chưa phát hoảng thì bản thân ta đã phát điên trước, mỗi lần soi thủy kính đều không nhìn được ác cảm tội lỗi vì đã gây thêm gánh nặng cho xã hội.

“Hạ Mật, nửa bình Thánh Thủy kia, tạm thời đừng uống nữa!”, Nguyễn Dương vẫn đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, câu nói đầu tiên đã khiến ta chấn động.

“Hả? Tại sao?”, ta hơi giật mình hỏi hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương đưa tay vuốt dọc sống lưng ta, dịu dàng trấn an: “Ta sợ thân thể nàng không chịu được hiệu lực của Thánh Thủy, nếu như uống vào với Ngưng Lộ trong người, sẽ gây ra hậu quả xấu, vậy thì không tốt đâu!”.

Sau khi trầm mặc một lúc, ta gật gật đầu với hắn, thấy hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, ý cười dường như càng sâu, trong lòng đã ra một quyết định hoàn toàn ngược lại với cái gật đầu kia.

Chương 21

Trở lại hành cung của Nhật Tây, mới sáng sớm Nhật Tây đã như con kiến bò trên chảo lửa, nóng ruột đến mức đi đi lại lại, vừa nhìn thấy Nguyễn Dương, hai mắt lập tức sáng rỡ, bước tới chụp lấy tay Nguyễn Dương.

“Hoàng thúc, ngài có biết lúc Vị Đán đột nhiên tỉnh dậy, Sò Thánh Nam Hải đột nhiên mở vỏ trong một đêm!”.

Ta nằm trong tay Nguyễn Dương nghe thấy mà ngạc nhiên, đuôi tôm cuốn lại ngoe nguẩy, nhô đầu ra từ khe hở bàn tay Nguyễn Dương, hắn dường như tâm sự chồng chất, vươn ngón tay đến nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu tôm của ta, ta uốn éo cổ, cười hắc hắc với hắn.

“Hạ Mật, đừng có nghịch!”, Nguyễn Dương mở tay, giữ ta trong lòng bàn tay, nhưng cũng không cản ta nhìn ra ngoài từ khe hở.

Nhật Tây thấy Nguyễn Dương không hề để ý, lại càng nóng ruột: “Sò Thánh Nam Hải đã trăm năm rồi không nhả Thánh Châu, nếu không có Thánh Thủy, Vị Đán sao có thể tỉnh dậy? Hoàng thúc có từng nghĩ tới chưa?”.

Nguyễn Dương dịu dàng xoa xoa đầu ta, ánh mắt thản nhiên nhìn về Nhật Tây, hỏi hắn: “Ngươi nghĩ thế nào?”.

Ôi, bạn trẻ này đúng là bá đạo, người ta đặt câu hỏi cho hắn, hắn lòng vòng một hồi lại quăng trả câu hỏi ngược về, tài giỏi như thế, không cần đào tạo cũng có thể đi làm nhà chính trị rồi.

Nhật Tây hiển nhiên đã có đáp án trong lòng từ trước, Nguyễn Dương vừa hỏi, hắn liền vội vàng dựa tới gần, thần bí nói: “Hai bình Thánh Thủy đó của ta, lẽ nào đã đổ vào miệng Vị Đán?”.

Nguyễn Dương trầm mặc một lát, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Vị Đán không cần đến bình Thánh Thủy kia! Kẻ trộm Thánh Thủy là một kẻ khác...”.

Nhật Tây ủ rũ thấy rõ, một lúc sau mới đổi đề tài: “Trong đêm Sò Thánh Nam Hải mở ra, ta nghe người ta nói, có một con Giao Long cái từ giữa bay ra ngoài...”.

Lúc này Nguyễn Dương mới ngẩng đầu lên, có chút hoang mang vuốt vuốt một đường gân dọc lưng ta, ta được vuốt mà thoải mái cực kỳ, dùng đuôi tôm

http://tieulun.hopto.org

làm nũng cuốn cuốn ngón tay hắn, Nguyễn Dương phân tâm cúi đầu vẫn không quên cười với ta một cái, vừa buông tay đã thấy một luồng sáng vàng bay thẳng tới trán ta, ấm nóng, ta thầm hốt hoảng nhưng không kịp nữa.

Bất tri bất giác lại lâm vào trong giấc mộng đẹp.

Đến khi tỉnh lại đã là nửa đêm, chung quanh tối đen như mực, ta đi chân trần xuống giường, vừa mở cửa phòng, tiểu tỳ nữ lanh lợi kia lập tức nhún người hành lễ.

"Tháp Khánh đang ở đâu? Ngươi có thể dẫn ta đến đó không?", trong lòng ta một mực không quên nửa bình Thánh Thủy kia.

Tiểu tỳ nữ ngẩn người, gật đầu với ta, đột nhiên nhớ ra nói: "Hạ Mật tiểu thư, chúng ta hiện nay không ra khỏi chỗ này được, Tĩnh Hải Vương đã giăng kết giới xung quanh rồi!".

Hả? Ta khiếp sợ chạy ra khỏi phòng, ngẩng cổ nhìn lên, hay thật, toàn bộ bầu trời đều là sóng nước lấp lánh ánh vàng trong vắt, tên tiểu nhân Nguyễn Dương này lại dám giam lỏng ta?!

"Nguyễn Dương đâu? Dẫn ta tới đó!", ta hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xắn tay áo, nếu gặp được Nguyễn Dương, ta sẽ nói với hắn: Chúng ta mỗi người một ngả!

Tiểu tỳ nữ sợ hãi lại cúi đầu, tội nghiệp cầu xin ta: "Hạ Mật tiểu thư, Tĩnh Hải Vương điện hạ đã ra ngoài cùng hoàng tử điện hạ, hiện tại vẫn chưa trở về, ta cũng không có cách nào đi ra khỏi đây!".

Mẹ nó, ta trừng mắt liếc nàng một cái, chạy thẳng ra cổng lớn ngoài sân, đưa tay lên đẩy cổng, cánh cổng gỗ cao cao chợt lóe ánh vàng, giống như có dòng điện chạy qua, hất ngược cánh tay ta về.

Nhưng mà không hề gây đau.

Bây giờ phải làm sao đây, ta còn nhờ vào nửa bình Thánh Thủy kia mà!! Từng đợt ánh sáng màu vàng liên tiếp hiện lên trên bầu trời, ta dùng hết mọi cách, lần mò tất cả ngóc ngách cũng không tìm thấy khe hở nào, đang nóng lòng giờ lại tuyệt vọng, ta chán nản đặt mông an vị lên thềm đá trước cửa phòng.

"Hạ Mật tiểu thư, đêm dài thềm lạnh, ta đem ghế dựa đến cho cô ngắm cảnh nhé!".

Chà, cô nhóc này quả là có đạo đức nghề nghiệp, rất có tiềm chất làm phục vụ, ta nhìn nàng bằng ánh mắt tán dương, tiểu tỳ nữ kia thấy ta khích lệ, nét mặt lại càng sinh động, tươi cười ngọt ngào, xoay người chạy vào trong phòng tìm ghế dựa.

Ta ngồi phịch trên mặt đất, nhìn cái lồng to lớn màu vàng phía trên, đột nhiên cảm thấy tịch liêu, đêm dài dằng dặc, ta cô đơn một mình, bạn bè bên

http://tieulun.hopto.org

cạnh cũng không có ai, ngay cả chuyện đơn giản như uống bia cho hả giận cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Bên trên sóng nước trong vắt, có thể nhìn thấy trăng sáng xuyên qua tầng tầng nước biển, cảm giác hư ảo như trăng trong nước, hoa trong gương, tâm tình ngắm trăng này quả thực khác nhau một trời một vực so với kiếp trước ngắm sao ban đêm.

Mà kiểu người như ta đúng là không hợp việc với thở dài thở ngắn, mới ngắm trăng được một lát, đã nhìn thấy chuyện lạ trong nước.

Có một sinh vật màu đỏ, đang bơi vòng vòng quanh kết giới kim quang, toàn thân nó màu đỏ tươi, trong bóng đêm lớp vảy phản chiếu ra ánh đỏ nhè nhẹ, ta không thấy rõ gương mặt của sinh vật này, nhưng mà giác quan thứ sáu lại nói với ta rằng nó đang xem xét ta từ bên ngoài kết giới.

Tay chân ta nhất thời lạnh run!

Tiểu tỳ nữ kia đúng lúc này bưng ghế dựa ra ngoài, ta hoảng hốt vội vàng xua xua tay, ý bảo nàng mau vào trong, "Đi vào đi vào!", ta run run chạy vào theo.

Vừa chạy được hai bước, ánh sáng đỏ của sinh vật kia đã phá được vầng sáng vàng, bơi thẳng về phía ta, tốc độ cực nhanh đến mức không thể hình dung nổi.

Toàn thân phát sáng đỏ, cuốn theo luồng gió, tách đôi sóng nước bắn thẳng về phía ta.

Ta sợ đến choáng váng, chỉ biết há miệng thở dốc.

"Hạ Mật tiểu thư... Cẩn thận...", tiểu tỳ nữ thét chói tai đến thê lương, nhưng hoàn toàn không hề có ý tứ sẽ chạy tới đồng cam cộng khổ, ta cũng không hiểu, lúc này nàng kêu gào thảm thiết vậy có ích gì đâu, chẳng lẽ muốn tăng thêm không khí khủng bố à?

Ta phân tâm liếc nhìn nàng qua khóe mắt. Biết ngay mà! Con nhóc này bày một tư thế tiêu biểu của phim Hollywood, chậm rãi ngã xuống, nhắm mắt lại, lưu loát ngất đi.

"...".

Đến lúc chỉ còn cách ta khoảng hai milimet, sinh vật kia bỗng nhiên dừng lại, ta nheo mắt nhìn kỹ, rốt cuộc nhận ra nguyên hình của nó giữa ánh sáng đỏ.

Đây chính là bộ dạng của ta sau lần biến dị kia, từ cái đầu cho đến nhan sắc đều không khác chút nào lần đó ta hóa thành.

"Anh trai...", ta hiểu ra, bổ nhào đến gào khóc, "Anh là anh trai ruột thất lạc của ta phải không?".

http://tieulun.hopto.org

Sinh vật kia run lẩy bẩy, dường như bị ta làm cho phát hoảng, lắc lắc thân mình quay lại xem xét ta, chậm rãi bơi quanh thân ta, ta run run đứng sững trước mặt nó, nhìn nó như kiểu Dương Bạch Lao nhìn thấy Tiểu Bạch Thái.

"Anh trai, ta biến thân cho anh xem nha, anh giống y hệt như ta!".

Giống nhau thế nào sao? Xấu giống nhau đó, ta còn tưởng rằng ta bị đột biến gien, ai ngờ đâu bây giờ lại xuất hiện một thứ giống hệt! Nếu như có gì khác nhau thì chỉ là sinh vật trước mặt vừa gầy vừa nhỏ, giống như một sợi tơ đỏ, bên trong luồng sáng mờ ảo có thể thấy được mắt mũi miệng của nó.

Sinh vật kia lại bơi một vòng, đột nhiên căng người, dường như nổi điên phóng về phía ta.

Nó tựa như một mũi tên nhọn, ta chỉ nhìn thấy ánh đỏ chợt lóe lên, nó đã lao thẳng vào sau vành tai của ta, toàn bộ cơ thể của ta tê rần, chỉ có thể đứng đờ ra ngơ ngác, cho đến khi cả luồng sáng đỏ nhập hết vào người ta.

Sau đó ta run run đưa tay sờ vào sau vành tai của mình, chỗ đó có cái gì hơi u lên.

Ta bắt chước Nguyễn Dương xoay tay biến ra thủy kính, vừa đưa lên bên hông mặt, trong đầu lập tức vang lên một giai điệu nhạc nền trong phim Đại Thoại Tây Du. Đó là nhạc nền của cảnh Chí Tôn Bảo vừa mọc nốt ruồi ở lòng bàn chân... Rất thích hợp với bộ dạng hiện tại của ta.

Bạn trẻ Nguyễn Dương, ngươi mau về đây chết chung với ta, giờ này còn lang thang bên ngoài làm gì nữa, về đây cùng nhau đi gặp Thượng Đế đi!! Sao lại ban tặng cho ta một cái bớt màu đỏ đến làm bạn thế này a a a a...

Ta khủng hoảng đứng nghệt ra trên bậc thềm một lúc lâu, đưa tay sờ sờ cổ, cảm thấy cái bớt kia dường như đã phẳng hơn, lại biến ra thủy kính vụng trộm nhìn xem, quả nhiên đã nhạt màu hơn một chút, không có đỏ tươi như lúc nãy, một cái bớt nhỏ màu đỏ nhạt, to bằng ngón tay cái, trông giống như một trái tim đỏ đang đập.

Ta kéo kéo tóc, xõa một vài sợi tóc xuống vai, che chỗ cái bớt lại. Không nhìn thấy tức là không có! Ta là loại người rất giỏi tự lừa gạt bản thân, cho dù vào những lúc nguy cấp nhất, ta cũng có thể dỗ cho bản thân vui vẻ.

Thật biết canh thời gian, tiểu tỳ nữ ngất đi lúc nãy chậm rãi tỉnh lại, vừa nhìn thấy ta liền run run đứng lên, tựa người vào cửa nhìn ta.

Ồ, ánh mắt này cứ như nhìn thấy quái vật bước ra từ bộ phim Stargate.

Ta thử trấn an nàng: "Này, ngươi xem, kết giới của Nguyễn Dương mất rồi, chúng ta tự do!".

Nàng nghe lời ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bầu trời mờ mịt, cả người lại run run, hỏi ta: "Cái con đỏ đỏ kia...".

"Biến mất rồi!", ta nói dối không hề chớp mắt.

http://tieulun.hopto.org

Nàng quả nhiên yên lòng, rụt rè nở nụ cười, đi đến giúp ta chỉnh lại tóc, ta đẩy tay ra, cười hì hì tự sửa lại mái tóc của mình, vẫn giữ những sợi tóc buông xuống hai bên vành tai, rồi nói với nàng ta: "Chúng ta đi tìm Tháp Khánh, cậu ta đã hứa cho ta Thánh Thủy!".

Tiểu tỳ nữ kia vẫn do dự, ta mất kiên nhẫn, dứt khoát nói với nàng: "Ngươi chỉ cần chỉ chỗ ở của Tháp Khánh cho ta, ta tự đi tìm, ngươi ở đây đợi Nhật Tây về, bảo với bọn họ rằng ta đi lấy nửa bình Thánh Thủy còn lại!".

Tiểu tỳ nữ cắn môi im lặng, mãi một lúc sau mới do dự giơ tay chỉ về hướng Tây Bắc, ta vui vẻ cám ơn nàng, rồi đẩy cửa chạy thẳng về phía đó.

Ở ngoài cửa cũng có các thị vệ trong cung của Nhật Tây, thấy ta chạy ra ngoài, bọn họ đều khó xử nhìn ta.

Ta cười với bọn họ, nói: "Ta không đi đâu xa, chỉ dạo quanh đây thôi".

Bọn họ vẫn có vẻ không đồng ý, nhưng ta không quan tâm cho lắm, nhấc chân chạy về sương phòng dành cho khách ở phía Tây Bắc.

Dọc đường đi gặp các tỳ nữ, ta đều chặn đường lại hỏi, từ ngày đầu tiên ta đi theo Nguyễn Dương đã gặp đám tỳ nữ này nên cũng không thấy xa lạ, họ cúi người làm lễ, rồi chỉ hướng đi cho ta.

Càng đến gần viện, ta càng vui vẻ.

Trong viện khá vắng vẻ hẻo lánh, gạch hồng ngói xanh, vừa hoang dã vừa đáng yêu, nhưng lại có một vài chi tiết hoàn toàn không phù hợp, vừa có điểm thanh nhã vừa có điểm tầm thường, ta bước tới, có một cô nương mặc váy dài màu hồng cánh sen đứng trước cửa, mặt thoa phấn, mắt nhỏ mũi tẹt, lúc cười khóe miệng hơi trễ xuống, nhìn tổng thể gương mặt liền cảm thấy kỳ lạ. Nàng nhìn thấy ta, khụy gối chào, cười hỏi ta: "Có phải là Hạ Mật cô nương không?".

Ta ừ một tiếng. Vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu.

Nàng lại cười nói: "Chủ tử nhà ta chờ cô lâu rồi, ngài lệnh cho ta đứng đây nghênh đón cô, mắt thấy đêm đã khuya, còn tưởng rằng cô không đến!".

Ta ngại nàng dong dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn gặp Tháp Khánh!".

Nàng cười cong đôi mắt nhỏ, xoay người đi được hai bước, dừng lại quay đầu nói: "Mời, Hạ Mật cô nương, đi bên này!".

Ta đi theo sau nàng, con đường quanh co chín khúc mười tám ngã rẽ, Thất hoàng tử này đúng là kẻ biến thái, toàn thiết kế nhà cửa hình dáng kỳ quái, chưa nói đến cái viện của ta đi ra đi vào giống như mê cung, ngay cả nơi ở tạm thời của Tháp Khánh cũng giống y như vậy, đi lên đi xuống, rõ ràng vào viện đã thấy ánh đèn mờ ảo trong phòng, nhưng đi thêm hai bước lại cảm thấy chúng ở rất xa.

http://tieulun.hopto.org

“Tới nơi rồi!”, tỳ nữ xoay người lại cười với ta, chỉ ngón tay vào cuối hành lang, quả nhiên là căn phòng mà ta thấy lúc vừa bước vào viện.

Ta không kiềm chế được cảm xúc dâng tràn, nhấc chân vọt tới trước cửa phòng, ra sức gõ cửa gỗ: “Tháp Khánh, ta đến lấy Thánh Thủy!”.

Bên trong vẫn im lặng, phải một lúc lâu sau, mới có tiếng ừ trầm thấp vang lên.

Ta nhất thời kích động, một chưởng đẩy tung cửa gỗ, Tháp Khánh đang an vị trên ghế tựa, ngẩn ngơ ngồi trước chân đèn, nghe thấy tiếng động liền đứng dậy, khẽ gật đầu với ta: “Hạ Mật cô nương, cô tới rồi!”.

Ta gật đầu liên tục, kích động không nói nên lời, ánh mắt tìm kiếm, nhìn đến giường của Tháp Khánh, rèm giường đã buông xuống, một đoạn chân váy màu đỏ khẽ rũ xuống từ trên màn giường.

Nhìn kĩ, cảm thấy hơi quen quen, ta nhớ lại, lập tức ho một tiếng, quay mặt đi, đó chẳng phải là quần áo của con nhóc Dạ Thiến sao, lần đầu tiên gặp nhau nàng ta đã mặc bộ đồ màu đỏ tươi này. Mọi người ở nơi Thủy Tộc này đều kiêng kị màu đỏ, bởi vì đa số dân Thủy Tộc sau khi bị nấu chín đều sẽ biến thành màu đỏ thảm thiết này.

Ngoại trừ Dạ Thiến ra, làm gì có ai tình nguyện biến bản thân thành bộ dạng bị nấu chín. Cho nên chỉ cần liếc mắt một cái ta đã có thể chắc chắn đó là nàng ta.

Đã trễ thế này, nàng ta lại ở trên giường Tháp Khánh, rõ ràng hai người có chuyện mờ ám.

Ta lại ho một tiếng, mạnh mẽ đè nén cái thói nhiều chuyện, xoay lại định bàn chuyện đứng đắn với Tháp Khánh, vừa mới mở miệng, Tháp Khánh đã ngăn lời ta.

“Hạ Mật cô nương, đây là nửa bình Thánh Thủy! Còn có một ít thuốc dưỡng dùng để bôi ngoài da!”, cậu ta nâng hai tay dâng lên thứ mà ta đang thèm muốn.

Ta nhận lấy nửa bình Thánh Thủy, nước mắt tuôn ào ào, chẳng thèm để ý xem thứ cậu ta đang cầm có phải là tách Bát Bảo Lưu Ly không, ngửa cổ uống một hơi hết sạch nửa bình.

“Có gì thay đổi không?”, trái tim ta đập như gõ trống, hăng hái sờ mặt mình, Tháp Khánh đỏ mặt, né tránh cái nhìn của ta, xoay qua nhìn vào trong màn.

Tấm màn kia từ từ được vén lên, người ngồi bên trong, quả nhiên là Dạ Thiến với một thân y phục đỏ như lửa.

Khóe miệng nàng ta mang theo ý cười nồng đậm, sự vui vẻ như lan tỏa ra xung quanh.

“Đương nhiên là có thay đổi...”, nàng ta vừa cười vừa bước xuống giường, đi quanh ta một vòng, biến ra một tấm thủy kính cho ta xem: “Cô xem đi, Hạ Mật, trông cô thật xinh đẹp!”.

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng ta dâng lên cảm giác xấu, nhưng tâm nguyện muốn thay đổi diện mạo khiến ta vội vàng nhìn vào thủy kính, chỉ vừa liếc một cái, ta đã hoàn toàn ngây dại.

Gương mặt này ta còn nhớ rõ, ngày đó Nguyễn Dương muốn ta lên bờ lừa Nhật Tây lấy Thánh Thủy, cũng biến ta thành bộ dạng này, trong gương rõ ràng là khuôn mặt của ta, nhưng lại khiến cho ta cảm thấy vô cùng xa lạ.

"Cô quả thật xinh đẹp hơn ta!", Dạ Thiến nghiến răng nghiến lợi nhìn ta, nhíu mày dò xét, Tháp Khánh đi theo sau nàng, đưa mắt lặng lẽ nhìn ta, Dạ Thiến quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với cậu ta, cậu ta lập tức bày tỏ tấm lòng: "Dạ Thiến, trong mắt ta, nàng xinh đẹp hơn nàng ấy gấp trăm lần!".

Dạ Thiến cắn răng, nhếch miệng cười: "Nàng ta xinh đẹp hay không thì sao nào, gương mặt một người chết, có xinh đẹp đến mấy cũng vô dụng!".

Ta nghe xong lời này liền sợ hãi, quay người bỏ chạy ra ngoài, đáng tiếc ta chân yếu tay mềm, vừa chạy vài bước liền té xuống đất.

Vì thế, ta lại dùng giọng điệu của Châu Tinh Trì để biểu lộ sự oán giận: "Dạ Thiến... Cô...".

Ây ya, ta chưa bao giờ mong nhớ Nguyễn Dương như lúc này... Mau trở về đây đi anh bạn trẻ, dùng sắc đẹp của ngươi thanh lọc tư tưởng ác độc của con nhóc Dạ Thiến này đi!!!

http://tieulun.hopto.org

Phần 8

Chương 22

Mặc dù thân thể mềm nhũn, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo.

Ta nghe thấy Dạ Thiến hung hăng mắng Tháp Khánh: "Đem nàng ta vào Sò Thánh Nam Hải, toàn bộ hồn phách sẽ biến mất, cho dù Long Đế đích thân tìm kiếm cũng sẽ không tìm ra".

Dường như Tháp Khánh hơi sợ hãi, cánh tay ôm ta vẫn luôn run rẩy: "Ta thấy Tĩnh Hải Vương rất quan tâm nàng ấy, chúng ta cần gì phải ra tay độc ác với nàng ấy như vậy, dạy dỗ một chút là được rồi".

Dạ Thiến im lặng, đột nhiên ta cảm thấy cánh tay oặt ẹo của mình đau đớn, liền dùng hết sức lực còn lại để hé nửa con mắt, qua tầm nhìn nhỏ hẹp, những ngón tay thon dài của Dạ Thiến đang cấu vào da thịt ta, cấu được một lúc thì nàng ta mở miệng cười, hỏi Tháp Khánh: "Ngươi nghĩ rằng sau khi cho nàng ta uống một lượng chất độc mạnh như vậy, nàng ta còn có thể sống được sao? Ngươi nhìn đi, ngay cả chút ý thức nàng ta cũng không có, Tháp Khánh, hiện tại chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi!".

Khuôn mặt Tháp Khánh trở nên tái nhợt, quay người tiến về phía trước, lúc cúi đầu nhìn ta, khuôn mặt vừa buồn bã vừa hối hận, lúc đi ngang qua bậc cửa, cậu ta nhanh tay nhét vào miệng ta một viên thuốc tỏa ánh sáng mờ mờ màu trắng, nhẹ giọng nói thầm: "Hạ Mật cô nương, ta không cố ý, ta...".

Cậu ta khựng lại, rồi hối hận nói: "Ta sẽ cố hết sức để cứu cô nương!".

Ngay cả hơi sức để trợn mắt ta cũng không có, toàn bộ cơ thể mềm oặt nằm trong tay Tháp Khánh. Cậu ta phất tay biến ra một ngọn sóng biển, ngọn sóng ào ào lao tới, cậu ta thoắt cái nhảy lên đứng trên ngọn sóng, nói với Dạ Thiến: "Hay là nàng ở lại chỗ này đi, để tránh bị Tĩnh Hải Vương điện hạ nghi ngờ!".

Dạ Thiến trừng mắt, hung tợn nói với cậu ta: "Ngươi sợ hắn sao? Ngươi là con trai của Ma Thần Tây Vực mà lại sợ hắn sao? Ta lại càng muốn đi theo ngươi, tận mắt nhìn ngươi đưa nàng ta vào Sò Thánh!".

Môi Tháp Khánh mấp máy, khẽ thở dài, đưa tay ra, hướng về phía Dạ Thiến, Dạ Thiến vô cùng đắc ý nắm lấy tay cậu ta, nhảy lên ngọn sóng.

Ngọn sóng kia sau khi đợi hai người đứng ổn định, liền ào một tiếng, dùng sức gió rẽ nước lao như tên bắn. Không ngờ Tháp Khánh dù võ công không tốt, nhưng khả năng ngự thủy lại rất lợi hại.

Ta dốc hết sức lực muốn nhúc nhích ngón tay, làm vài hành động phản kháng vô ích, đáng tiếc rằng cho dù ta cố gắng đến mấy thì tay chân vẫn có cảm giác nặng nề như bị đá đè.

http://tieulun.hopto.org

Ngọn sóng lao đi rất nhanh, ta cố gắng mở mắt, nhìn những tòa cung điện dưới nước lướt qua, trong lòng cảm thấy lần xuyên không này thật quá vô nghĩa.

Ngay từ đầu đã muốn sống thật tốt, sống thật hạnh phúc, kết quả lại gặp phải Tĩnh Hải Vương - kẻ được vạn người mê, rồi khôi phục dung mạo, nhưng lại là dung mạo của người khác, muốn từ bỏ mọi thứ, thì lại bị hạ độc.

Ta hận không thể chết nhanh hơn một chút, chờ lần đầu thai tiếp theo, dù làm lưu manh xấu xa cũng phải làm cho tốt.

Ngọn sóng ào ào tiến về phía trước, rất nhanh đã đưa ta đến một nơi mà ta càng nhìn càng cảm thấy xa lạ, cuối cùng trong lòng ta cũng buông tha kỳ vọng đối với Nguyễn Dương.

Rốt cuộc ta đang hi vọng gì vào hắn cơ chứ?

Chẳng lẽ hắn sẽ giống như một vị anh hùng đạp sóng, vội vàng tìm kiếm, cứu ta thoát khỏi miệng cọp sao? Trong lòng ta thầm cười nhạo chính mình, không nhịn được lẩm bẩm hát bài ca Ném Hành mà mình thích nhất.

Tháp Khánh nghe thấy âm thanh nho nhỏ thì sững sờ rồi kích động quay lại nói với Dạ Thiến: “Nàng ta vẫn còn cứu được, Dạ Thiến, chúng ta quay lại cầu xin Long Đế đi, ông ấy nhất định có biện pháp cứu sống Hạ Mật cô nương, chúng ta không thể tiếp tục lún sâu hơn nữa”.

Ánh mắt của Dạ Thiến chưa từng nhìn tới ta, cười lạnh với Tháp Khánh: “Ngươi cho rằng Long Đế sẽ cứu nàng ta sao? Long Đế Long Mẫu ghét nhất là giao long, mà nguyên thân của nàng ta lại là một con giao long, Long Đế có mà muốn nàng ta mau chóng biến mất thì có!”.

Dạ Thiến sợ Tháp Khánh không chịu đi tiếp, lập tức buông lời độc ác: “Nếu ngươi không đưa nàng ta vào Sò Thánh, sau này đừng hòng gặp ta, dù cho ta có con đi chăng nữa, ngươi cũng đừng hòng được gặp dù chỉ một lần!”.

Tháp Khánh nghe xong liền cuống quít lên, im lặng khiến ngọn sóng lướt nhanh hơn.

Dạ Thiến vui vẻ ôm lấy cánh tay cậu ta, nói: “Đúng rồi, nhanh thêm chút nữa, phía trước chính là địa bàn của Vị Đán, Sò Thánh đang ở trong cung của hắn, hiện tại hắn không ở trong cung, chúng ta ẩn thân đi vào, người không biết quỷ không hay!”.

Ta liếc mắt nhìn, phía dưới ngọn sóng quả thật có một tòa nhà nguy nga lộng lẫy, ngừng tiếng hát lại, xúc động hít vào một hơi.

Dạ Thiến thấy ta ngừng hát khúc hành ca, quay qua xem xét, rồi cười nhạt: “Sao cô không hát nữa đi?”.

Ta dồn hết hơi sức, phun nước miếng lên đầu nàng ta, rồi dùng toàn bộ sức lực nói một câu nhỏ như tiếng muỗi: “Hát cái đầu ngươi!”.

http://tieulun.hopto.org

Chị đây nghiên cứu phim Hàn Quốc nhiều năm như vậy, kết quả lại bị hủy trong tay nhân vật phụ độc ác tầm thường như ngươi, ngươi thử nói xem làm sao chị đây có thể không tức giận!

Dạ Thiến tức giận, giơ cao tay muốn tát ta một cái.

Đột nhiên Tháp Khánh đứng trên ngọn sóng bỗng chấn động, quay đầu lại, run run lớn tiếng nói với Dạ Thiến: " Dạ Thiến, nàng, nàng mau nhìn đi!".

Dạ Thiến thu tay, ánh mắt nghi hoặc cùng ta nhìn lại.

Trong dòng nước tối tăm, hai luồng ánh sáng đang bay nhanh tới đây, giống như muốn đạp bằng sóng gió, những nơi chúng đi qua, thực vật đều hóa thành mảnh vụn, ta vô lực dựa trên cánh tay của Tháp Khánh, nheo mắt tìm hiểu.

Giữa hai luồng sóng kia rõ ràng là hai con rồng, một con đen như mực, vảy rồng trên người tỏa ánh sáng màu xanh nhạt, thân rồng cường tráng, đầu rồng uy vũ, bởi vì hai con rồng ngự thủy với tốc độ chóng mặt, nên nhìn chúng mờ ảo không rõ ràng, con rồng còn lại cả thân màu vàng, vầng sáng xung quanh khiến con rồng càng trở nên mạnh mẽ, vảy rồng màu vàng giống như chiếc áo giáp, cứng cáp mà uy phong, sau khi đôi mắt rồng nhìn thấy ta, đầu rồng đột nhiên ngẩng lên cao gào một tiếng lớn.

"Đúng là Tĩnh Hải Vương điện hạ và Thất hoàng tử!", giọng nói của Tháp Khánh trở nên run rẩy.

Dạ Thiến nheo mắt, đưa tay làm phép thu nhỏ ta lại nắm trong tay, đẩy Tháp Khánh lên trước, nói: "Giúp ta cản họ, sau khi ta đưa nàng đi, sẽ quay về tìm ngươi, sau đó, ta sẽ theo ngươi trở về Tây Vực sống và sinh con!".

Ta nghĩ nàng ta thật sự quyết tâm muốn tiêu diệt ta. Tháp Khánh do dự một chút, thân hình đột nhiên phóng lớn mười lần, quả nhiên là muốn liều chết xông lên.

Ta không cam lòng giãy dụa, đưa mắt nhìn về phía Nguyễn Dương. Hóa ra nguyên thân của hắn lại là một con Mặc Long uy vũ như vậy, thật sự rất đẹp. Ta si ngốc nhìn hắn, thấy ánh mắt của hắn lướt về phía ta, trong đôi mắt rồng chứa đầy lo lắng.

"Thả Hạ Mật ra!", hắn trầm giọng cảnh cáo Dạ Thiến: "Nếu bây giờ ngươi thả nàng ra, ta sẽ không phá hủy hồn phách của ngươi, Dạ Thiến, đừng mắc thêm sai lầm nữa!".

Dạ Thiến khẽ cắn môi, cầm lấy ta, quay đầu lập tức ngự thủy bay nhanh đi, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời cảnh cáo của Nguyễn Dương. Ta bị nàng ấy nắm trông tay, vô lực chúi đầu xuống dưới, nhìn ngược về phía sau, trong nước bỗng xuất hiện một chùm sáng màu vàng, Nguyễn Dương biến thành hình người, toàn thân mặc bộ áo giáp màu xanh nạm chân trâu tỏa vầng sáng nhạt màu trắng, mái tóc đen được búi lên bằng một cây trâm đồi mồi màu nâu, khuôn mặt căng thẳng, cả người tỏa sát khí.

http://tieulun.hopto.org

Ngay cả thanh kiếm nhỏ vốn dịu dàng kia cũng được hắn rút ra, nắm chặt trong tay.

Nhật Tây cũng thu thân rồng, cuộn tròn lại biến thành người, chẳng qua trên khuôn mặt vẫn đầy lo lắng, thấy Dạ Thiến nắm ta trong tay, hắn vừa sợ vừa đau lòng nói với Dạ Thiến: “Dạ Thiến, ngươi đừng bóp mạnh tay quá, sẽ làm nàng ấy đau!”.

Dạ Thiến lúc này đã đến gần cửa hành cung, khuôn mặt dữ tợn nâng cánh tay đang cầm ta lên, ngón tay ra sức ấn vào cột sống của ta, nói: “Nếu các người đuổi theo, ta sẽ bóp chết nàng! Nguyễn Dương, ta biết năng lực của ngài, nếu ngài khẽ nhích thanh kiếm của mình, ta và nàng ấy sẽ cùng biến mất trước mặt ngài!”.

“...”, ta nước mắt tuôn trào, ngay cả di ngôn trước lúc lâm chung ta cũng không có sức để nói.

“Hạ Mật...”, Nguyễn Dương thấy ta cúi đầu, đau lòng nhìn ta, đứng cách Tháp Khánh an ủi ta: “Ta chắc chắn sẽ cứu được nàng!”.

Ta vẫn cúi đầu như cũ, mọi thứ coi như đã kết thúc. Con nhóc Dạ Thiến này điên rồi, cho dù mặt trời nhỏ Nguyễn Dương có soi sáng lên người nàng ta cả vạn lần, cũng không thể tinh lọc được nàng ta đâu. Cái chết này, dù phải đồng quy vu tận, nàng ta cũng nguyện ý.

“Mật Nhi...”, giọng nói của hắn run rẩy, ra lệnh cho ta: “Nàng mở mắt ra nhìn ta đi!”.

Ta bị Dạ Thiến bóp vào xương sống ở cổ, hoàn toàn không có hơi sức để ngẩng đầu, chỉ có thể giật giật cái đuôi, ra hiệu là ta con sống.

Quả nhiên Nguyễn Dương thở ra một hơi, đạp sóng đi qua đây.

Tháp Khánh muốn cản hắn, khóe mắt Nguyễn Dương liếc một cái, kiếm còn chưa vung lên, vầng sáng màu vàng nhạt đã đánh cậu ta bay xa mười trượng. Tháp Khánh ngã xuống mặt đất, bùm một tiếng trở về nguyên hình, hóa ra là một mĩ nam ngư tóc vàng mắt xanh. Giờ phút này cậu ta đang ôm ngực, không ngừng ho ra máu.

Cậu ta hoàn toàn không để ý đến thương thế của mình, đôi mắt xanh dừng trên người Dạ Thiến, ta nghe thấy cậu ta dịu dàng nói với Dạ Thiến: “Thiến, nàng thả nàng ấy ra đi, chúng ta trở về Tây Vực, sống những ngày tháng của riêng chúng ta, có được không?”.

Dạ Thiến cắn răng, không hề nhìn về phía Tháp Khánh, cả người run rẩy, lui về phía sau vài bước.

Sát khí của Nguyễn Dương rất kinh người, cho dù cách rất xa, ta vẫn không thể không run đến rút cơ, giống như ta đang phát bệnh parkison trong tay Dạ Thiến vậy.

http://tieulun.hopto.org

Dạ Thiến run run dừng lại, nâng ta lên la to: “Nguyễn Dương, ngài có tin ta sẽ bóp chết nàng không, ta thực sự sẽ làm vậy!”. Nàng ta đã sợ đến mức nước mắt vô thức rơi xuống, bàn tay tăng lực lên vài phần, ta bị bóp đến mức tròng mắt muốn bay ra ngoài.

“Đừng!”, Nhật Tây từ phía sau vội vàng chạy tới, liều mạng ngăn trước mặt Nguyễn Dương, lắc đầu với hắn: “Nguyễn Dương, ngài không thấy Hạ Mật đang rất đau sao?”.

Nguyễn Dương cắn răng, cơ mặt căng cứng, đôi mắt thâm trầm không thấy đáy, hắn cầm kiếm đứng lại, một lúc lâu sau mới hạ giọng hỏi Dạ Thiến: “Ngươi muốn thế nào?”.

Dạ Thiến run rẩy chậm chạp lui về phía sau, nói với Nguyễn Dương: “Hoàng Thúc, ta chỉ muốn trong mắt ngài có ta, ngài có thể làm được sao?”.

Ta lập tức phấn chấn, liều mạng già gào to: “Được, được, hắn giỏi nhất là làm việc này!”.

Dạ Thiến bị ta ngắt lời liền nổi giận, mạnh tay bóp ta. Ta kêu á một tiếng, ngậm miệng cúi đầu, ngược lại Nguyễn Dương và Nhật Tây sau khi bị co rút cơ miệng, liền đồng loạt hô lên: “Đừng bóp nàng ấy!”.

Nhật Tây rất lo lắng, đẩy Nguyễn Dương, khuyên hắn: “Nguyễn Dương hoàng thúc, ngài đồng ý với nàng ta đi, thêm một hồng nhan tri kỷ nữa cũng chẳng có hại gì!”.

Dạ Thiến bóp ta ngày càng chặt, dường như nàng ấy đang hồi hộp.

Nguyễn Dương mím chặt môi, trên mặt không còn chút dịu dàng của ngày xưa, ánh mắt dữ tợn trừng Nhật Tây rồi quay đầu đi, nhìn ta nói: “Xin lỗi, Dạ Thiến, ta không thể đồng ý với ngươi được, ngày xưa ta chỉ xem ngươi như cháu gái bình thường mà thương yêu, nên không thể có suy nghĩ nào khác được!”.

Ta bi phẫn, rất muốn ngửa mặt lên trời gào thét, bộ anh bạn trẻ này có ý định muốn tiêu diệt ta hay sao, lúc nên dịu dàng thì hắn lại quá sức kiêu ngạo, còn lúc nên chừng mực thì hắn lại cười với gái y như kẻ ngốc.

“Dạ Thiến, ngươi vốn đâu phải là người như vậy, tội gì phải khiến bản thân khổ sở!”, giọng nói dịu dàng của Nguyễn Dương vang lên, hắn hạ giọng từ từ khuyên giải Dạ Thiến.

Dạ Thiến khựng tay, có chút hoảng loạn, bàn tay nới lỏng ra, ta thở phào một hơi, cuối cùng cũng được thông khí.

“Ngoan, giao Hạ Mật cho ta, ta đồng ý với ngươi, ngươi vẫn là Dạ Thiến mà ta yêu thương như trước!”, hắn vươn tay tiến về phía Dạ Thiến, nhìn từ xa, ta thấy khóe môi hắn đang mím chặt lại.

http://tieulun.hopto.org

Rất chặt, nhìn khóe môi tựa hồ như đang cười, nhưng lại có vẻ rất miễn cưỡng, không phải là nụ cười tự nhiên.

Dạ Thiến do dự một lát, ánh mắt nhìn chăm chú Nguyễn Dương chưa từng rời một phút, giống như đã biến thành kẻ si ngốc, một lúc lâu sau, nàng ta bỗng nhiên nổi giận, quay người biến ra một chùm ánh sáng, bay qua cửa sổ tiến vào cung điện.

Nguyễn Dương kinh hãi, lập tức bay vào theo, tốc độ nhanh hơn bao giờ hết, Nhật Tây cũng theo phía sau hắn, ngón tay định bắn ra vài luồng sáng thì bị Nguyễn Dương ngăn cản lại hết lần này đến lần khác.

"Đừng làm nàng bị thương!", vẻ mặt của Nguyễn Dương cực kỳ nặng nề.

Dù sao thì đạo hạnh của Dạ Thiến không cao, chưa kịp vào bên trong điện đã bị Nguyễn Dương truy cản, sợ hãi lùi vào góc tường.

Nàng ấy giấu ta ở sau lưng, ngón tay tăng lực bóp, ta bị nàng ấy bóp đến mức không thở nổi, một chút khí lực vừa tích góp được cũng đã dùng hết, oa oa khóc nhỏ như tiếng muỗi.

"Giao nàng ấy cho ta!", lần này Nguyễn Dương dường như đã có ý định muốn giết người, thanh kiếm trong tay tỏa ra vầng sáng màu vàng nhạt. "Lần cuối cùng! Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi làm nàng bị thương dù chỉ một chút, ta sẽ chém chết cửu tộc của ngươi!", giọng nói của hắn nghiêm túc đầy sát ý.

Cả người Dạ Thiến dường như cứng ngắc, ta lập tức trở nên phấn chấn trở lại, bạn trẻ Nguyễn Dương này thật uy lực, đúng là có tay nghề trả thù xã hội mà, nhóc Dạ à, chúng ta đều đã bị nụ cười dịu dàng của hắn che mắt, chỉ cần nhìn vào cách hắn đối xử với người ngoài lạnh nhạt như thế nào, hoặc chỉ dựa vào năng lực chiến đấu mà nói, bạn trẻ Nguyễn Dương này quả thực là một thứ vũ khí có sức sát thương cao à nha.

Dạ Thiến như bị đông cứng, lại ngừng nức nở, nhưng nàng ta vẫn cứ bóp chặt ta trong tay như cũ.

Nhật Tây thở dài một hơi, niệm chú, một luồng sáng màu vàng bay qua, dường như Dạ Thiến không chịu một chút ảnh hưởng nào, cứng đầu phân thân ra một bản thể, đầu tiên bản thể đó vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng sau khi phân thân xong thì giữ chặt lấy ta, lao như điên vào trong phòng.

Hoàn toàn là không muốn sống nữa.

Nguyễn Dương không dự đoán được nàng ta sẽ bướng bỉnh như vậy, vung kiếm theo, một luồng sáng màu vàng chói chang bắn ra từ thân kiếm, sóng nước ào ào mang theo kiếm khí cùng bắn về phía Dạ Thiến.

Ta ở trong tay Dạ Thiến run rẩy, không nghĩ ra được điều gì cả, trước kia xem Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao, ta cảm thấy họ rất uy phong, nhưng đến khi

http://tieulun.hopto.org

bản thân lâm vào tình trạng tương tự, ta hoàn toàn không có một chút cảm xúc mãnh liệt nào.

Chị đây dù chỉ là một con kiến, nhưng vẫn muốn sống qua ngày mà!

Kiếm khí của tên Nguyễn Dương này mạnh mẽ vậy, chẳng lẽ muốn diệt luôn cả ta sao?

Ta cảm thấy mình nên bắt đầu niệm Vãn Sanh Thần Chú cho bản thân.

"Đừng làm nàng bị thương!", một luồng ánh sáng màu xanh nhạt lao đến che chắn phía trước Dạ Thiến, chính là Tháp Khánh còn lại chút hơi tàn, kiếm khí màu vàng đâm vào ngực cậu ta, mang theo luồng khí sắc bén cắt vào tay Dạ Thiến.

Dạ Thiến khựng chân một chút, cũng không quay đầu lại, biến ra một luồng sáng bao vây lấy ta, với vận tốc ánh sáng mà ta chưa từng được trải nghiệm qua, nó đưa ta bay vào phía trong nội điện đang bị tầng tầng lớp lớp màn mỏng che khuất.

Trên đường có vô số thị nữ hộ vệ, ai cũng giật mình sợ hãi nhường đường.

Ta nghe thấy tiếng Nhật Tây hít sâu, vừa đuổi theo vừa nói với Nguyễn Dương: "Không ngờ nàng ta lại dùng hết tu vi và hồn phách của mình để biến thành Quang Tiễn!".

Nguyễn Dương im lặng đuổi theo phía sau, dường như không muốn nói lời nào.

Ta đờ đẫn, bị luồng sáng của Dạ Thiến bao quanh, cảm thấy ý thức càng ngày càng rời xa bản thân.

"Hạ Mật! Chờ ta!", trong mông lung, trước khi luồng sáng đưa ta vào trong Sò Thánh, ta nhìn thấy một bóng hình tỏa ánh sáng màu đen đuổi sát theo phía sau, nhưng cuối cùng đã muộn, vỏ sò đã chắn ngang tầm mắt ta.

Mọi thứ đều trở nên mơ hồ, ngay cả luồng sáng đang bao quanh lấy ta cũng giống như bột phấn từ từ tan biến. Trong bóng đêm, ta vừa đau, vừa sợ, nhưng lại không có chút sức lực nào, trong lòng nản chí, sau đó cuối cùng ta cũng mất đi chút ý thức còn lại.

Chương 23

Ta giống như đang cuộn tròn nằm trong bong bóng bọt khí, nặng nề di chuyển, hoặc có thể là đang nằm giữa một chiếc giường nước cực kỳ lớn, chỉ cần cơ thể ta hơi nhúc nhích nó sẽ nảy lên theo, ta ngủ rất sâu, không mộng mị cũng không bị quấy nhiễu, đây là lần đầu tiên kể từ khi xuyên không, ta ngủ ngon đến như vậy.

Cứ như là trăm năm qua ta chưa từng được ngủ, thể lực cũng từ từ hồi phục.

http://tieulun.hopto.org

Bên ngoài rất ồn ào, dường như xung quanh có không ít người líu ríu, tiếng nam nữ già trẻ, tựa hồ mọi người đang tranh luận vấn đề gì đó, ta nghe mà thấy đau đầu.

Bèn lập tức mở to mắt.

Mọi thứ chìm vào sương mù, ta cuộn mình lại, duỗi tay chạm vào đỉnh màu trắng trên đầu, cứng cứng lành lạnh, cảm giác tay sờ vào rất thích, như có lớp vỏ bao bọc lấy ta, giống như một chiếc áo khoác bảo hộ thiên nhiên, ngăn chặn mọi nguy hiểm bên ngoài.

“Mẫu Hậu, mấy thứ này đều do đại ca đưa đến, đây là nam châu đã ở trong Sò Thánh mấy trăm năm, mỗi ngày Mẫu Hậu dùng viên nam châu lớn nhất này xoa lên mặt, da dẻ sẽ trở nên mịn màng”.

Ồn ào quá, ta đưa tay che hai tai của mình, cảm thấy âm thanh kia phát ra ngay bên cạnh tai, giọng nói rất lớn, giống như chiếc máy amply được vặn hết mức, mỗi từ phát ra đều như một tiếng nổ vang.

“Ồ? Ta muốn thử một lần xem sao!”, giọng nói vô cùng êm ái, mang theo ý cười dịu dàng, tuy rằng vẫn nổ vang ong ong trong đầu, nhưng còn có thể chấp nhận được.

Ta đang dựng tai lắng nghe, bất thình lình thấy nghiêng trời lệch đất, ta cảm thấy mình bị nhấc lên, lớp vỏ màu trắng bao bọc xung quanh dường như đang lăn trên một mặt phẳng nào đó.

Ta cắn răng cố gắng chịu đựng, nhưng hết lần này đến lần khác bị cái đuôi ở mông đè lên đầu, sau vài chục lần như vậy, rốt cuộc ta cũng nổi điên.

Chống móng vuốt lên, ta cố gắng vẫy vùng, một vết nứt rất to xuất hiện trên đỉnh lớp vỏ màu trắng, không khí trong lành xuyên qua khe nứt len lỏi vào trong, ta vừa rùng mình vừa muốn ló đầu ra nhìn.

“A!”, giọng nói êm ái lúc nãy kêu lên một tiếng chói tai, ta bỗng có cảm giác mình đang ngồi tàu lượn siêu tốc, bay lộn tùng phèo.

Oa oa oa... Có vẻ lâng lâng như bay, ta run rẩy vươn móng vuốt ôm lấy cái đuôi của mình, cố gắng lấy hết dũng khí nhìn ra, chỉ thấy một tia sáng màu vàng đang bắn thẳng về phía mình, ta sợ đến mức rụt đầu lại, quyết định nhắm chặt hai mắt.

“Ơ, cái gì đây?!”.

Ta nghe thấy âm thanh răng rắc từ vết nứt kia, cơ thể càng run rẩy dữ dội, móng vuốt gắng sức ôm chặt đuôi mình, hận không thể giấu luôn khuôn mặt vào trong vây đuôi.

“Mẫu Hậu, người xem kìa!”, giọng nói mang theo ngạc nhiên và vui vẻ vang lên, một bàn tay thật to đưa ta khỏi viên ngọc màu trắng, ta dùng hết dũng khí, run run mở mắt ra, sau đó lại lập tức nhắm mắt lại.

http://tieulun.hopto.org

Eo ôi, vị được gọi là Mẫu Hậu kia mặc trang phục lộng lẫy, tóc búi kiểu chày gỗ. Từ trên xuống dưới nhìn như một xâu mứt quả, cắm đầy trâm ngọc, chừa ra khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay đầy sợ hãi dưới búi tóc chày gỗ.

“Là Rồng một sừng?”.

Rồng... một sừng? Đang nói ta sao? Ta vừa mở mắt, liền nhìn thấy đôi mắt kinh ngạc của vị Mẫu Hậu kia, bà ấy tò mò bước đến, vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ đầu ta. Bà vừa chạm vào đầu ta, trên đầu bỗng vang lên tiếng nứt rắc rắc.

“A a a...”, cây chày gỗ kia lại hét lên lần nữa.

Ta bị âm thanh cao vút này làm giật mình rụt người lại, cuộn thành hình tròn.

“Thật đáng thương, cả hai sừng rồng đều gãy rồi!”, vị thiếu niên đang giữ ta thở dài, tay kia cầm lấy viên nam châu, ta liếc mắt nhìn một cái, quả nhiên nơi đó có một khúc gậy màu hồng ngắn nhỏ như cọng giá.

Đây mà là sừng của ta? Ta ngất, chị đây ít đọc sách, không dám đoán mò, nhưng mà đó không phải là cục ghét trên đầu hay là cục xương thừa đó chứ hả?!

Ta im lặng giơ móng vuốt, lặng lẽ sờ đỉnh đầu của mình, đột nhiên có một bàn tay ngăn móng vuốt của ta lại.

“Đừng đụng vào vết thương, trước tiên cần phải băng bó đã!”, giọng nói của vị chủ nhân ngón tay này dịu dàng hơn, ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, vừa nhìn lập tức ngây người. Thiếu niên này nhìn rất quen mắt, nhưng ta lại giống như bị mất trí nhớ, không thể nhớ được đã gặp hắn ở đâu.

“Ngao ngao ngao....”, ta mở miệng, nhưng chỉ phát ra tiếng kêu ê a, chị đây thế mà lại không thể nói được tiếng phổ thông.

“Đói bụng hửm?”, thiếu niên kia càng dịu dàng vuốt ve ta, ngẩng đầu cười với cây chày gỗ vẫn chưa hết kinh hồn: “Mẫu Hậu, hình như nó đói bụng!”.

Chày gỗ khẽ run, vung tay áo vàng lên, nói: “Nhật Tây, con đừng thân thiết với nó quá, đặt nó lại trên bàn đi, đợi Phụ Vương của con về kiểm tra xem là giống loài nào rồi hãy tính sau! Trong nam châu lại có rồng, chuyện này rất lạ lùng!”.

Cái tên Nhật Tây này dường như đã nghe ở đâu đó, đầu óc xoay mòng mòng, nhưng dù ta cố gắng cũng chỉ là phí công không nhớ ra được.

Một nhóc shota đẹp trai như thế, nếu đã gặp qua chắc chắn sẽ không quên được. Nhưng mà ta lại không thể nhớ ra, vậy có nghĩa rằng bản năng bộc phát của ta lại là mê gái sao?

“Nhưng mà Mẫu Hậu, nó xinh xắn đáng yêu như vậy, chắc là một con rồng con rồi!”, thiếu niên kia vẫn lưu luyến giữ lấy ta.

http://tieulun.hopto.org

Một người lớn tuổi đứng bên cạnh nãy giờ vốn không mở miệng, bỗng chắp tay thi lễ, “Thất Điện hạ, hay là người đưa cho lão thần, tuổi tác của lão thần đã lớn, không còn sợ bất cứ yêu nghiệt nào nữa!”.

“Grào grào grào!”, ta trừng mắt gào lên nhìn lão già, bộ dạng như con cún con, thân và móng vuốt sống chết ôm cứng ngón cái của chàng thiếu niên, quyết không chịu rời khỏi.

Chàng thiếu niên khó xử nhìn ta, lại ngẩng nhìn lão già đang nhăn nhó, đưa tay ra nửa tấc, lại rút tay về, đang trong lúc lưỡng lự thì nghe thấy có tiếng động bên ngoài rèm.

Ta ôm lấy ngón tay của chàng thiếu niên, trừng to mắt nhìn, sau khi bức màn được vén lên, một người đàn ông anh tuấn mặc long bào màu vàng, đỉnh đầu đội châu quan bước vào.

Mọi người trong phòng đồng loạt quỳ xuống, chày gỗ vỗ ngực, vội vàng đi đến gần người kia, chưa đợi người kia lên tiếng đã mở miệng hờn dỗi oán giận: “Chàng xem xem, Vị Đán mang nam châu đến tặng, kết quả từ trong nam châu bay ra một con rồng nhỏ, thiếp nghi ngờ nó là yêu nghiệt, nhưng cũng sợ nó là điềm báo tốt lành, nên không dám tự tiện quyết định!”.

Người kia vỗ về chày gỗ, buông tay bà ấy ra, đi tới chỗ Nhật Tây.

Ta ôm lấy ngón tay Nhật Tây, gào gào hai tiếng yếu ớt, ngón tay Nhật Tây giật giật, hắn khẽ nâng tay lên, để người kia đánh giá ta kĩ lưỡng.

Người kia vươn ngón tay đến, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng màu trắng nhu hòa, mang theo hơi ấm chiếu lên người ta, ta xoay người lại, cảm thấy rất thoải mái, mở miệng ra, vô cùng hưng phấn kêu lên một tiếng thanh thúy: “Phụ Vương!”.

“...”, ta bị lời nói của chính mình làm cho ngu ngốc, thật ra là ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, được ánh sáng chiếu rọi cả người vô cùng thư thái, rất muốn dùng một câu thô tục để biểu đạt tâm tình vui vẻ, vừa tính mở miệng nói fuck, nhưng lại biến thành phụ vương.

Người kia đột nhiên ngây ngẩn, sau đó bỗng nở nụ cười, quay lại nói với chày gỗ: “Cũng không biết là Long hay là Giao, nhưng chắc chắn không phải là yêu nghiệt, nó mang trong người dòng máu long tộc ta, nàng xem đi, nó gọi ta là Phụ Vương nè!”.

“...”, gương mặt ta lúc này nhất định là trong sắc đỏ có sắc đen, cái loại cha hờ này, ai mà thèm chứ!

Chày gỗ do dự trong chốc lát, cũng quay lại nhìn ta, vì để có thể tiếp tục sinh tồn, chị đây liền liều mạng ra vẻ mình là một sinh vật đáng yêu vô hại, cái đuôi ngoắc qua ngoắc lại, móng vuốt chống hai bên má, đôi mắt chớp chớp, ôi, thật đáng yêu thật hoạt bát!

http://tieulun.hopto.org

Có lẽ vì trình độ lắc đuôi cao thâm nên đã lấy lòng được chày gỗ, bà lưỡng lự đến gần, run rẩy vươn ngón tay vuốt ve ta, thấy trên người ta không có chỗ nào gãy nứt ra nữa, rốt cuộc yên lòng, hé miệng cười, dịu dàng nói: “Quả là một bé rồng đáng yêu!”.

“Ta khiến sừng của nó bị gãy, thế mà nó vẫn thân thiết với ta như vậy, thật hiếm thấy!”, lương tâm của chày gỗ đột nhiên trỗi dậy, nhìn ta bằng ánh mắt đầy thương hại.

Ta lập tức thể hiện bản chất ngây thơ vô hại, vô sỉ lăn qua lăn lại trên tay Nhật Tây.

Nhật Tây cười khẽ một tiếng, vị phụ vương kia cũng lập tức hài lòng, vung tay áo màu vàng, cười nói: “Ta sinh được chín long tử, nhưng không có một long tiểu thư nào, hôm nay trên trời lại ban thưởng xuống một con rồng con rất vừa ý ta, tựa như kẹo mật đường ở nhân gian, chi bằng gọi nó là Hạ Mật đi, ta sẽ nhận nó đứa con thứ mười”.

“...”, hả, ta giật mình, nghe đến tên Hạ Mật, bỗng nhiên tóc gáy dựng đứng, cả người run rẩy dữ dội.

“Phụ Vương, nó nó, nó vui vẻ quá... Tiểu ra rồi!”, sau đó ta nghe thấy giọng nói kinh hoàng của Nhật Tây, cùng tiếng cười sang sảng của vị phụ vương kia.

Rất nhanh sau đó ta có long sàng của riêng mình, chiếc giường nhỏ trải tơ vàng, đầu giường treo những viên cầu nhiều màu sắc, quả cầu ở giữa là một viên dạ minh châu màu đỏ nhạt, vô cùng ấm áp, tỏa ánh sáng rực rỡ vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ việc làm ta gãy sừng khiến Long Mẫu sợ hãi, nên Long Mẫu nhất quyết muốn ta ở một chỗ riêng biệt rồi ban cho tỳ nữ và bà vú tới chăm sóc, thoạt nhìn tưởng ta được yêu thương ưu ái nhất, nhưng thực chất ta bị cách ly một cách thê lương.

Không biết trước kia ta đã ngủ bao lâu, chỉ biết thân thể hiện tại của ta nhỏ bé, giống như bị bỏ đói lâu ngày, vừa gầy gò vừa nhỏ con, khiến ta mỗi giây mỗi phút đều xúc động muốn nuốt hết mọi thứ.

Sau khi chuyển đến biệt viện này, điều tốt nhất chính là dù một ngày ăn mười bữa cũng không ai tỏ vẻ nghi ngờ gì.

Ngày đầu tiên ở đây, ta đã ăn hơn mười bữa cơm, tỳ nữ và bà vú xung quanh đều hoảng sợ không thôi, sợ ta ngừng ăn sẽ liên tục lảm nhảm, vì ta bình thường khi đói sẽ lặp đi lặp lại một chuyện tới mấy trăm lần. Cứ thế, ta hài lòng vuốt cái bụng căng tròn, mệt mỏi lăn lộn trên long sàng nhỏ phủ tơ vàng rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, ta có cảm giác cái đuôi của mình cứ tự duỗi ra co vào. Thế nên đến khi tỉnh dậy, cảm thấy mệt mỏi chẳng khác gì vừa lao động vất vả cả đêm.

http://tieulun.hopto.org

Tơ vàng trên long sàng nhỏ rất mềm mại, ta lăn lộn trên giường, đang tự hát tự tiêu khiển, bỗng một tiếng cười khẽ khiến ta giật mình lật ngửa bụng trắng lên.

"Ồ, muội đang khiêu vũ sao?".

Ta rùng mình, giống như đã từng nghe thấy lời này ở đâu, người kia nhìn ta trêu tức, tay vuốt chuỗi ngọc, mơ mơ hồ hồ, ta đột nhiên nhớ ra một vài chuyện cũ.

"Ngươi là Nhật Tây!". A? Ta có thể nói chuyện ư? Ta chợt nhận ra, trước đó vì đói đến phát ngốc, chỉ biết kêu ngao ngao.

"Ta nhận ra ngươi, nhưng sao ngươi lại nhỏ như vậy!", ta vừa nói, vừa ngồi dậy, nghiêng đầu nở nụ cười.

Ừ, đúng là Nhật Tây rồi, lẽ ra ta phải sớm nhớ ra chứ, vị này chính là Thất thái tử của Long Vương, kẻ thích đùa giỡn người khác, lúc cười rộ lên cảm thấy vô cùng gần gũi.

À phải rồi, trong trí nhớ mơ hồ còn có một người nữa, lúc cười lên như mặt trời tỏa ánh sáng ấm áp, ta mông lung cắn đầu ngón tay ráng nhớ lại, nhưng không thể nào nhìn rõ bóng dáng mơ hồ của người đó.

Khoan đã? Đầu ngón tay?

Lực chú ý của ta bị dời đi, duỗi tay ra, nhìn xuống, lúc này đây ta đang ngồi trên long sàng, nhưng không ngờ là dưới bộ dạng của một đứa con nít, khoảng tám chín tuổi, cả người trần truồng. Ta giật mình, nghĩ tới Nhật Tây còn đứng bên cạnh giường, sợ tới mức trốn ngay vào chăn lụa màu hồng phấn.

"Ha ha ha, con bé này, còn sợ ca ca sao? Ta mà nhỏ ư? Không phải muội còn nhỏ hơn ta sao?", hắn cùng lắm cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, thế mà dám xưng ca ca với chị đây à!

Ta hùng tráng hất chăn lên, ra vẻ uy nghiêm nhìn hắn: "Gọi ta là Hạ Mật, không được gọi ta là muội!".

Nhật Tây hoảng sợ, đỏ mặt quay người đi, một lát sau tức giận quay lại, liều mình nhìn ta chằm chằm.

Hê, chị đây từ ngực trở xuống đã biến về con rồng nhỏ, sau khi ăn no, thân thể rồng trở nên đỏ rực, vảy rồng ánh lên hào quang.

Nhật Tây bị ta lừa, trừng mắt nhìn ta trong chốc lát, đột nhiên cười nói: "Hạ Mật, về sau không được nghịch ngợm!". Hắn tiến tới, ngồi xuống giường ta, gượng gạo làm phép, biến ra một bộ quần áo đỏ tươi cho ta mặc vào.

Ta biến thành cơ thể người mềm mại, cười hì hì cọ cọ vào người hắn, hỏi: "Nhật Tây, Nhật Tây, sao ngươi lại trở nên nhỏ bé như vậy, ta nhớ trước kia ngươi lớn lắm mà?". Ta khoa tay múa chân diễn tả chiều cao của hắn.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây tựa hồ rất gần gũi với ta, cười hi hi xoa đầu ta, hơi nghịch ngợm bắt chước cách cường điệu của ta: “Hạ Mật, Hạ Mật, lúc muội mới bước ra từ trong nam châu, đương nhiên là nhìn ai cũng thấy cao lớn như vầy nè!”, hắn cũng khoa tay múa chân theo.

Ta ngây ngẩn cả người, cảm thấy hoài nghi trí nhớ của mình. Có thật ta đã từng nhìn thấy bộ dạng trưởng thành của hắn sao? Nhưng gặp ở đâu cơ? Ta gãi gãi đầu mình.

Nhật Tây nhìn ta gãi đầu, cảm thấy buồn cười, đôi mắt lấp lánh ánh sáng nhìn ta chằm chằm, đột nhiên nhanh chóng vươn tay đến nhéo mặt ta một cái: “Mặt muội tròn tròn, nhéo rất đã!”.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, hắn buông tay, xoa đầu ta, nói: “Hạ Mật, ta vừa thấy muội liền cảm thấy gần gũi, còn gần gũi hơn cả huynh đệ ta, không biết tại sao, nói chuyện với muội có cảm giác như đã quen từ lâu, có lẽ trời sinh muội để làm em gái ta!”.

Ta nhe răng nhìn hắn, hắn cũng nhe răng nhìn ta, hoàn toàn là bộ dạng của một cậu nhóc nghịch ngợm.

Ta quay mặt đi, có chút tò mò với nguyên hình hiện tại của hắn, nguyên hình của ta sau một ngày nay đã dài ra không ít, khoảng một thước, so với đứa nhỏ tay chân vụng về lúc vừa từ nam châu chui ra, thật là một trời một vực.

Hình như trong trí nhớ ta đã nhìn thấy nguyên hình của Nhật Tây, lúc đó hắn tỏa kim quang, khôi phục chân thân đuổi theo ai đó, là một con rồng to lớn mạnh mẽ uy vũ...

“Nhật Tây, cho ta xem thân rồng của ngươi đi!”, ta chớp mắt xin xỏ Nhật Tây.

Nhật Tây dường như rất thích cảm giác được làm anh trai, nên nhìn ta, cười rất đắc ý: “Nếu muội đã thích, ta sẽ biến thành thân rồng cho muội xem!”.

Hắn đứng tại chỗ hóa thân, quả nhiên biến thành một tiểu long tỏa ánh vàng lấp lánh, bơi lên bơi xuống trong phòng.

Không hiểu sao thân hình của hắn lại nhỏ hơn so với ấn tượng trong trí nhớ của ta, không dài hơn ta bao nhiêu, ước chừng khoảng hai thước, cánh tay thô cứng, vây đuôi lông đuôi rực rỡ ánh vàng, vung lên một cái thật uy phong.

Hắn đắc ý hỏi ta: “Thế nào? Chân thân của ta nhìn đẹp không?”.

Trong đầu ta lại hiện lên một con rồng khác, chợt lóe lên rồi biến mất, đó là một con rồng đen uy mãnh, cả người tỏa ra thiết khí lạnh lẽo cùng ánh sáng cô độc, ta buột miệng thốt lên: “Kim long có gì mà đẹp, hắc long mới xứng với ta, đỏ với đen, vô cùng uy phong!”.

Nhật Tây cứng người, dường như sắp phát hỏa, ta đột nhiên chỉ vào đuôi hắn, la to: “Nhật Tây, ngươi mau nhìn đuôi ngươi kìa, sao lại rụng nhiều lông vậy!”.

http://tieulun.hopto.org

Hắn kinh hãi, lập tức quay vòng vòng trong nước đuổi theo cái đuôi của mình, giống hệt như con mèo ở nhân gian.

Ta nhìn bộ dạng lôi thôi vì kinh hoảng của hắn, vui vẻ không nhịn được, vỗ giường cười to.

Nhật Tây biết mình bị lừa, ánh vàng chợt lóe, hóa thành thân người, thở phì phì đi về phía ta, lúc đến gần giường, thấy ta vẫn đang cười ha hả, liền dừng lại nhấc tay cốc lên đầu ta một cái, bản thân cũng bật cười.

Chương 24

Em bé sau khi sinh gặp gió sẽ lớn ra, lời này đã từng nghe nói trong dân gian, nhưng mà "lớn ra" kiểu như ta thật sự quá hiếm, sau khi chui ra đến ngày thứ sáu, ta đã lớn bằng đứa trẻ mười hai tuổi.

Nhật Tây mỗi ngày đến thăm ta đều dẫn theo mấy huynh đệ khác, có khi là Ngũ hoàng tử Đình Ngọ, có khi là Lục hoàng tử Nhật Trắc, có khi là Cửu hoàng tử Nhật Huân. Nhiều lúc, hắn dẫn đến những người ta không hề quen biết, việc ta làm chỉ là ngồi ở trên long sàng, ăn điểm tâm đầy màu sắc bọn họ đưa tới, nghe bọn họ tranh luận với nhau.

Nhật Huân nho nhỏ, không lớn hơn ta bao nhiêu, khoảng cỡ đứa trẻ mười hai tuổi, đôi mắt to trong vắt sáng ngời, thấy ta nằm trên long sàng bắn đạn châu, cũng bắt chước ta trèo lên bắn.

Ta đùa dai chọc ghẹo hắn, thường xuyên sai bảo hắn làm một số việc. Nhật Huân tính tình rất tốt, suốt ngày lẽo đẽo theo sau ta, luôn miệng kêu Hạ Mật Hạ Mật.

Chín đứa con của Long Vương, chỉ có duy nhất Cửu hoàng tử Nhật Huân là do phi tử người dị tộc sinh ra, cho nên tám vị hoàng tử khác tuy rằng cũng thân với Nhật Huân, nhưng nói đi nói lại, vẫn có chút xa lạ.

Ta vui vẻ như thể mới tìm thêm được đồng bọn, bởi vì Nhật Huân khát vọng có bạn cùng chơi, chỉ cần dẫn hắn đi chơi đùa, bất cứ chuyện gì, hắn đều nguyện ý.

"Hạ Mật, cái này dùng để làm gì vậy?", có một ngày kia ta làm một cái ná, Đình Ngọ dạy ta cách bắn, núp phía sau núi giả, bắn tới mấy con cá đang bơi.

Bắn cá nhỏ dùng viên trân châu nhỏ, Đình Ngọ và trai tinh dưới sông có qua lại với nhau, mỗi lần đến chơi đều mang theo rất nhiều trân châu khá thô sơ, đều là đồ Long Mẫu chọn xong còn thừa để lại, Đình Ngọ cảm thấy lãng phí nên đem đến cho ta.

Con người ta chính là một kẻ thích lên mặt. Lúc có một viên hai viên thì đắc chí muốn xâu thành sợi dây chuyền trân châu. Đợi đến khi ta có mấy trăm viên thì ta lại không quý trọng, lấy trân châu làm đạn cùng Nhật Huân bắn cá nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Huân đi theo sau ta, rụt rè nhút nhát, giương cái ná nhỏ, bắn ra vút một tiếng, đập vào đuôi con cá, kỳ thực thì không đủ mạnh, nhưng vẫn đủ để dọa con cá nhỏ hoảng sợ, có con muốn tè ra quần, nếu như bắn trúng chỗ trăm con tụ tập, chắc là cực kỳ hoành tráng.

Ta cùng Nhật Huân chơi ná một hồi thì phát chán, ta dứt khoát đẩy đẩy Nhật Huân: "Chúng ta thi bắn vào đá quý trên mũ quan người sắp đến đi, ai thua thì làm rùa cõng người kia!".

Nhật Huân nhát gan, rối rắm hỏi ta: "Nếu như người đó là Phụ Vương thì ta không dám bắn đâu".

Ta trừng mắt liếc hắn, nguýt một tiếng, ông cha hờ kia của ta cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài qua đêm với mĩ nhân, con ruột của mình còn không thèm để ý, đâu có thừa hơi quan tâm đến thăm ta.

Nhật Huân suy nghĩ một chút lại cẩn thận nói: "Ta không bắn Phụ Vương và Mẫu Hậu đâu nha!".

Ta ngẫm nghĩ, Long Mẫu cũng không yêu thích ta lắm, ta đến đây một tuần rồi, bà cũng không đến thăm ta, nhiều lúc nhớ đến ta thì tặng cho ta hai hộp gọi là Bánh Canxi, hắn là vẫn còn ám ảnh chuyện làm ta bị gãy sừng rồng.

"Được, đồng ý! Còn người sắp đến, chúng ta đánh đố, xem có thể bắn vào miệng hắn hay không!", ta nắm chặt tay.

Nhật Huân lập tức sợ hãi: "Lúc nãy đã nói là bắn vào đá quý trên mũ mà?".

Ta vỗ vỗ vai hắn, chị đây từ nhỏ đến lớn không chơi những trò kém cỏi đấy, muốn chơi cũng phải chơi những trò cần kĩ thuật vô cùng khó khăn: "Ngươi không bắn thì trở về Long Cung đọc mấy cuốn sách chán òm đó đi!".

Hắn liền ủ rũ, giơ ná, còn nhiệt tình hơn ta, chờ đợi người đi ngang qua tiếp theo.

Chúng ta cứ chờ như vậy, một lúc sau, dòng nước chuyển động, hiển nhiên là có người sắp tới, ta và Nhật Huân tinh thần phấn chấn, cùng nhau kéo căng ná.

Nhật Huân vừa thấy người tới, liền nức nở nói thầm: "Hạ Mật Hạ Mật, là hoàng huynh Nhật Tây!".

Ta ngó ra, càng vui vẻ, Nhật Tây hôm nay ăn mặc áo mũ chỉnh tề, áo choàng màu trắng đục, đai lưng rũ tơ vàng, vòng búi tóc màu vàng nhạt, cũng may là không phải thi bắn đá quý, bởi vì trên mũ vàng của hắn không có một viên đá quý nào.

"Ngươi không bắn, vậy chịu thua đi, phải làm rùa chở ta đi!", ta nhỏ giọng đe dọa hắn.

Nhật Huân giật mình, bàn tay phản xạ có điều kiện buông ná bắn, vút, một viên trân châu nhỏ liền bay về phía khóe môi Nhật Tây.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây nhướn mày, đôi mắt như sao trong đêm lóe lên, mắt thấy viên trân châu đã sắp bắn trúng môi, hắn lại nheo nheo mắt, khẽ nhếch khóe miệng nghiêng đầu sang hướng khác.

Ta thừa cơ kéo ná, kêu to tên Nhật Tây: "Nhật Tây cẩn thận, Nhật Huân đánh lén ngươi đó!".

Nhật Tây vội vàng nhìn sang Nhật Huân, há mồm đang định mắng, ta véo một cái, trân châu trong tay liền bắn vào miệng hắn.

Ta nhảy dựng lên, chống nạnh cười to: "Nhật Huân, chị đây thắng rồi nhá, ngươi phải làm rùa chở ta đi!".

Nhật Tây còn chưa kịp răn dạy hai chúng ta, sắc mặt xanh mét ngồi xổm trước ngọn núi giả mà nôn, nôn đến nửa ngày mới nhè ra được một viên trân châu xấu xí, ống tay áo run lên, hùng hổ lao tới chỗ ta.

Vừa định mắng ta, ta lập tức hai tay dâng ná cho hắn, cười hì hì nói: "Nhật Tây, ngươi cũng chơi chung đi!".

Lúc này ta chỉ cao bằng nửa người hắn, lúc hắn hạ tầm mắt nhìn ta, sắc mặt vẫn còn phủ đầy mây đen, đôi môi mỏng gắt gao mím chặt, ánh mắt chỉ thiếu không ném phi đao vào người ta.

Nhật Huân sợ tới mức lập tức núp sau lưng ta.

Ta nhảy qua, kéo tay Nhật Tây, đặt ná vào trong tay hắn, cười lấy lòng với Nhật Tây, ngất, làm một thiếu nữ sống lâu năm vô liêm sỉ, giả vờ dễ thương chính là điểm mạnh của ta đó!

Ta cười cười, dùng đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào cánh tay Nhật Tây, vừa cọ vừa giúp hắn đưa ra ý kiến: "Hay là ta cũng đứng chỗ đó, cho ngươi bắn hai lần, có được không? Nhật Tây".

Mặt hắn bỗng chốc đã bị ta cọ đến đỏ lên, nhìn ta với nét mặt vừa tức vừa buồn cười, nhưng lại không nói gì.

"Đến đây đi, bắn ta đi, không cần để ý đến mặt mũi ta!", ta hiên ngang lẫm liệt đặt ná vào trong tay Nhật Tây, túm váy đỏ, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngửa cổ, ý bảo Nhật Tây dùng ná bắn ta.

Nhật Tây giơ tay lên, không nhúc nhích nửa ngày, đôi mắt bình tĩnh nhìn ta, đột nhiên cả người xoay chuyển, bắn viên trân châu vào đầu Nhật Huân, lúc này mới có vẻ đã hết giận, phì cười một tiếng.

"Nhật Huân, đệ đùa dai cũng được, nhưng sao lại có thể đùa dai với Hạ Mật cơ chứ!!!", Nhật Tây bắt đầu giáo huấn Nhật Huân, Nhật Huân mở to mắt, chốc chốc nhìn ta, chốc chốc lại nhìn Nhật Tây, lắc đầu nguầy nguậy.

Ta thấy Nhật Tây đã hết giận, cười hì hì chạy tới, cũng học theo bắn vào Nhật Huân, đứng sau lưng Nhật Tây nghiêm túc dạy dỗ Nhật Huân: "Nhật

http://tieulun.hopto.org

Huân, ngươi sao có thể đùa dai một mình, không thì ba người chúng ta cùng nhau tỉ thí bắn ná đi!”.

Cái kẻ ham vui Nhật Huân này, ánh mắt tỏa sáng lập tức gật đầu.

Nhật Tây có chút do dự, ta khích hắn: “Nếu như ngươi thua, liền sắm vai con rùa đất cõng cả ta và Nhật Huân đi!”.

Đôi mắt Nhật Tây lập tức nheo lại, sắp sửa nổi giận.

“Nếu như muội thua, thì lo mà làm một long nữ ngoan ngoãn đi!”, hắn vươn tay tới muốn nhéo ta, lúc đến gần mặt ta thì lại ngừng tay, đổi thành nhẹ nhàng vỗ vào khuôn mặt ta, “Sao muội lại như thế này, muốn đánh muội cũng không đánh được!”.

Ta lập tức ra vẻ bộ dạng như hoa xinh đẹp yêu kiều, hai ngón trỏ chạm vào má, cười với hắn. Hắn không thèm để ý xùy một tiếng, ta liền chuyển sang kế sách vờ đáng thương: “Bởi vì Nhật Tây ngươi nợ ta, nhìn đi, sừng rồng của ta vĩnh viễn sẽ không dài ra...”.

Ta còn không dám chắc là sừng của ta có thật sự tồn tại hay không, hai mẩu kia ta nghi chỉ là bẩn ghét gì đó trên đầu mà thôi. Vừa nhắc tới đã thấy xấu hổ, nhưng mà đối với Nhật Tây thì không giống như vậy, hắn vẫn luôn cảm thấy, hắn và Mẫu Hậu phải chịu trách nhiệm chuyện sừng rồng của ta. Vậy nên mỗi lần ta gào thét, hắn luôn rầu rĩ.

Hắn quả nhiên trúng kế, đi tới xoa xoa đầu ta, nói: “Sẽ mọc ra mà, sẽ mọc, sẽ mọc mà!”, từng chữ từng chữ lại càng kiên định hơn.

Có lẽ là sợ ta đau lòng, hắn lập tức đánh trống lảng khỏi chuyện này, biến ra một cái ná khác, trả lại ná cho ta, nói: “Chúng ta cá cược đi, người tiếp theo, Hạ Mật sẽ nắm quyền chủ động, trong vòng năm trăm bước, bắn trúng mông thì muội thắng!”.

Ta lập tức sôi trào, lại cọ a cọ, cọ lên cả Nhật Tây lẫn Nhật Huân, chống ná lên trên ngọn núi giả, chờ người tiếp theo đi ngang.

Dòng nước chuyển động, Nhật Tây liền tỉnh táo, nhỏ giọng nhắc nhở ta: “Hạ Mật Hạ Mật, đến rồi!”.

Hây da, ta kéo dây ná, nhắm vào người đi tới, người đó đang chắp tay sau lưng nhìn quanh chỗ nấp của ta, lúc ta kéo căng ná rồi bắn, người đó đột nhiên xoay người qua hướng khác.

Nhật Tây và Nhật Huân bất ngờ hít một ngụm khí lạnh, đồng thanh kêu một tiếng: “Đại hoàng huynh!”.

“Đại... đại... Ong Vàng?!” Ta đau khổ muốn hóa đá, cảm thấy cả thế giới tối tăm. Bởi vì Đại Ong Vàng đã trúng đạn, mà viên đạn đó trúng ngay chỗ... “Tiểu Ong Vàng”.

http://tieulun.hopto.org

“Ah...”, người đó cắn răng nhẹ rên một tiếng, bỗng nhiên Kiền Khôn Đại Na Di vèo một cái bay đến trước mặt ta, y cao hơn ta một cái đầu, quanh thân tản ra lực uy hiếp kinh người, đôi mắt tuy rằng xinh đẹp, nhưng lúc tức giận thì hệt như là mưa đá cấp mười nện lên trên người đối diện.

Ta đầy căng thẳng, á một tiếng vứt luôn cái ná, vô sỉ hóa thành một con rồng nhỏ, vèo một cái lủi vào ống tay áo của Nhật Tây.

Nhật Tây còn căng thẳng hơn ta, đứng ngây như phỗng, gắt gao nắm tay lại, ta ở trong ống tay áo hơn nửa ngày sau mới nghe thấy hắn hỏi: “Đại hoàng huynh, huynh cũng đến thăm Hạ Mật à?”.

Vị Đại hoàng huynh kia lạnh lẽo hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng ống tay áo của Nhật Tây. Ta run rẩy, yếu ớt thò ra một cái đầu, vô liêm sỉ cười với y, tầm mắt dừng ở một chỗ nào đó phía dưới của y: “Đại hoàng huynh đẹp trai, a, chào huynh! Long thể có an khang không?”. Mãi một lúc lâu sau, tự cảm thấy không ổn, lại dời tầm mắt lên trên mặt y.

Y buông thõng tay áo, lạnh lùng nhìn ta, một lúc lâu sau, đột nhiên nở nụ cười tươi trào phúng: “Cái loại tàn tật xấu xí này, xứng kêu huynh gọi muội với ta sao!”.

“...”, đây là công kích thân thể, rõ ràng là công kích thân thể một cách trắng trợn, ta ngao ngao một tiếng nổi giận, giơ mấy cái móng nhỏ vung về phía y: “Ngươi mới là tàn tật, ngươi mới là xấu xí đó!”.

Nhật Tây sợ hãi ấn vào đuôi ta cách lớp tay áo, sợ ta thực sự sẽ bay qua liều mạng. Ta còn ráng quào quào mấy cái móng vuốt trong không trung, rồi mới lùi vào ống tay áo của Nhật Tây.

Chị đây tuy rằng hai mặt nghịch ngợm, nhưng cũng có lòng tự tôn, sao chịu nổi cái loại người tổn hại thể diện người khác như thế này!!

Y lạnh lùng hừ một tiếng, cực kì khí phách làm động tác miết ngón tay, ý bảo ta sẽ bị y bóp nát. Nhưng rồi lại không nói gì nữa, vặn người hóa thành một con rồng trưởng thành màu tím, kiêu ngạo bay một vòng tròn quanh Nhật Tây, dùng đuôi đảo qua ống tay áo Nhật Tây, phập một tiếng đập đuôi vào người ta, sau đó mới cảm thấy thỏa mãn lắc lư lắc lư bơi ra ngoài viện.

Ta bị y đập vào mông không nặng không nhẹ, lòng tự trọng bị tổn thương, nước mắt rưng rưng chảy theo ống tay áo Nhật Tây, khiến Nhật Tây sợ phát hoảng.

“Ta với y kể từ nay xem như kết thù! Nhật Tây, ta muốn báo thù, ta muốn trả thù xã hội!”, ta nắm chặt tay, lần đầu tiên có xúc động muốn đem rồng đi nấu canh.

Nhật Tây và Nhật Huân giật giật khóe miệng, cùng vươn tay đến xoa xoa đầu ta, an ủi: “Được được được, Hạ Mật nói thế nào thì như thế đó!”.

http://tieulun.hopto.org

Ta nghiến răng nghiến lợi.

Nhật Tây cẩn thận giải thích: “Muội xem, muội bắn trúng... ừm, chỗ đó của Đại Hoàng huynh, huynh ấy đánh mông muội, kỳ thực hai người cũng thanh toán nhau xong rồi. Vị Đán bình thường không phải là người như thế, tuy rằng huynh ấy có chút kiêu căng, nhưng rất che chở huynh muội của mình, muội đừng tức giận nữa nha?”.

Hắn dỗ ta, giống như dỗ một đứa nhỏ.

Ta hô một tiếng rơi xuống đất, biến thành nhóc Hạ Mật mười hai tuổi, nổi giận đùng đùng trừng mắt Nhật Tây, buồn bực trong lòng đã nghẹn dâng đến đỉnh đầu: Chị đây trước khi xuyên không cũng là một người trưởng thành, từ khi nào đã trở thành tiểu hài nhi không hiểu chuyện đời cơ chứ, lại còn bị tên nhóc choai choai này dạy dỗ.

“Hạ Mật, Hạ Mật?”, Nhật Tây thấy sắc mặt ta càng tệ, cười với ta, ta cũng cười với hắn, thấy hắn hơi ngây ngốc ra, ta đột nhiên khoát tay bắn một viên trân châu tới.

Nhật Tây không đề phòng, bị ta bắn trúng, lập tức nổi giận, cuộn tay áo lên muốn bắt ta. Ta sợ hãi, hóa thành con rồng đỏ không sừng, chạy ra sân.

Nhật Tây cười lạnh một tiếng, bản thân cũng hóa thành một con rồng đen, nhanh chóng chạy tới chỗ ta. Ta thét chói tai chạy trốn, hắn không nhanh không chậm đuổi theo, giống như là muốn trêu đùa ta. Chỉ có Nhật Huân thật thà nhất bơi phía sau kêu to: “Thất ca, huynh nhiễm bệnh sao, sao vảy của huynh đổi màu rồi?”.

Nhật Tây thẹn quá hóa giận, quẫy đuôi quăng cậu nhóc tò mò kia bay ra khỏi sân. Ta nghe thấy Nhật Huân la to một tiếng, rồi bỗng dưng im bặt. Có chút lo lắng nhìn thoáng qua Nhật Tây, cao ngạo giơ móng rồng, bơi lướt qua tường viện nhìn về phía sau.

Vừa liếc nhìn, suýt chút đã phì cười.

Nhật Tây cũng lững thững bơi tới sau lưng, cuốn lấy đuôi của ta, cùng ta nhìn về phía đó. Chỉ thấy Nhật Huân đang chìm trong đống chất thải của hải mã, ta quên nói, sân sau của ta trong vòng năm trăm thước là chuồng, nuôi rất nhiều hải mã, ta từng lén lút chạy qua vài lần, nhưng bởi vì thân hình nhỏ nhắn nên không dám cưỡi thử.

Thị vệ phụ trách chuồng là một tên lười biếng, vì Long Vương Long Mẫu cũng không để ý đến nơi này cho lắm, cho nên chất thải của hải mã toàn là để chất đống lên rồi mới quét dọn.

Lúc nãy Nhật Huân bị Nhật Tây quăng một phát, chúc đầu xuống dưới, cả người đều chìm trong chất thải của hải mã, đứa nhỏ đáng thương, lập tức hóa đá không dám động đậy, hai chân duỗi thẳng đờ.

http://tieulun.hopto.org

Đợi đến lúc ta và Nhật Tây cười đã đời rồi, mới tốt bụng kêu thị vệ kéo Nhật Huân từ đống chất thải lên, kể từ đó, Nhật Huân bị nhiễm một tật xấu.

Một ngày tắm rửa mấy mươi lần, quần áo hai mươi tư giờ đổi không ngừng nghỉ, vừa thay ra là liền giặt sạch, giặt sạch liền ướp hương thơm. Long Mẫu vì muốn thể hiện sự bao dung của mình, phái không ít thị nữ chuyên giặt giũ đến hầu hạ Nhật Huân.

Nhoáng cái mấy tháng trôi qua, tật xấu của Nhật Huân ngày càng nghiêm trọng.

Ngay cả người đứng bên cạnh, cũng bắt đầu bị hắn soi mói đủ điều.

http://tieulun.hopto.org

Phần 9

Chương 25

Lúc ta gặp lại Nhật Huân, cơ thể hắn đã lớn cỡ một đứa trẻ 15, 16 tuổi. Nhật Tây mở đại hội ngắm hoa trong khu vườn Bách Hoa của Long Tộc, ta thấp thỏm lo lắng mặc y phục màu đỏ đi dự tiệc, tóc vẫn búi thành hai bánh bao như cũ, nhìn chẳng ra cái gì cả. Cơ thể 14, 15 tuổi lại đi mặc quần áo trẻ con, cho dù bộ dạng bên ngoài như một thiếu nữ, ta vẫn cảm thấy hơi chột dạ.

Mới bước vào vườn bách hoa, liền bắt gặp Vị Đán mặc áo tím đứng chắp tay sau lưng chăm chú nhìn một nhánh san hô màu đỏ vô cùng diễm lệ, hệt như bông hoa trạng nguyên đang nở rộ. Trong màu đỏ của san hô ánh lên một chút tím, ta nhìn mà cảm thấy đau mắt. Bạn trẻ này hẳn là bị mù màu, chứ không cứ đứng yên quan sát tỉ mỉ một nhánh san hô rực rỡ như vậy, không bị hoa mắt mới lạ.

Ta nhớ đến ngày bị đánh vào mông xấu hổ kia, im lặng lê bước chân, từng bước nhỏ cố gắng kéo dài khoảng cách ngắn ngủi giữa ta và y.

Không may là, ta vừa nhấc chân thì y chậm rãi xoay lại, đôi mắt đen thẳm nhìn ta, vẻ mặt bí hiểm: “Là Hạ Mật à? Nhanh chân thật!”.

Mặt ta cứng đờ, ngay cả cười cũng khó khăn, chỉ muốn tìm đường chạy trốn.

Y khẽ nhích, thân hình chợt lóe lên, trong giây lát đã xuất hiện trước mặt ta, làm ta sợ đến mức hét toáng.

“Chậc chậc, ai chải tóc cho cô vậy?”, y nhìn hai cái bánh bao trên đầu ta, lắc đầu, vươn tay đến, một vầng sáng lóe lên ngay khi y dừng lắc đầu.

Bạn trẻ này có bệnh thích ép buộc người khác à?! Tuy rằng ta cũng rất đau buồn vì tạo hình xấu xí của mình, nhưng đối với bạn trẻ này, ta chỉ là thứ rác rưởi ven đường đáng ghét thôi, không phải sao? Sao lại giúp ta chỉnh tóc chứ?

Còn cái bánh bao còn lại, y nhìn không thuận mắt. Chẳng thèm để ý đến ta đang trừng mắt bực bội, y thẳng tay xõa búi tóc của ta xuống.

Quả nhiên ta đoán không sai, y nhìn phần tóc xõa của ta, hít sâu một hơi, ánh mắt thỏa mãn biểu đạt sự vui vẻ, “Như vậy nhìn được hơn!”.

Ta vẫn chưa nói gì, chợt nghe tiếng Nhật Huân gọi từ xa: “Hạ Mật, muội xõa tóc, nhìn bẩn quá đi, bẩn chết đi được...”.

Sau đó, ta và Vị Đán nhìn Nhật Huân cả người trắng như tuyết bay bay đến đây. Đúng vậy, sau khi Nhật Huân mắc bệnh sạch sẽ, ngay cả đi đường cũng không muốn đi, lúc nào cũng bơi lơ lửng.

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Mật, muội lôi thôi quá!”, Nhật Huân tiếp tục trách mắng ta, từ trong ngực áo lôi ra một bộ bao tay màu bạc, đeo bao tay vào rồi giúp ta chỉnh lại tóc tai bị rối một cách kĩ lưỡng, vừa chải chuốt vừa nhìn Vị Đán, ánh mắt khinh thường nói: “Đại ca, huynh nhìn góc áo của huynh kìa, bẩn quá, dính phải chất thải của san hô đỏ rồi, bẩn quá đi!”.

Vị Đán nhìn theo tay Nhật Huân, khuôn mặt trầm tĩnh không chút biểu cảm. Mãi đến khi Nhật Huân hơi khom lưng nhìn xuống, áo choàng bỗng run run, lúc này ta bắt đầu thấy hơi kính trọng Vị Đán.

Bạn trẻ này thật thú vị, cái tính thích đùa dai của y quá trái ngược với vẻ ngoài mị hoặc quyến rũ.

Nhật Huân bị y nhìn đến phát run, á một tiếng, sắc mặt biến thành màu đen nhìn xuống chân áo của mình, đột nhiên buông lỏng ngón tay đang chải tóc ta, vội vàng che miệng, vừa chạy vừa nôn.

Từ xa ta nghe vọng lại tiếng Nhật Huân xé áo choàng cùng tiếng khóc la thảm thiết: “Bẩn chết mất, ở đây cái gì cũng bẩn! Đại ca thật đáng ghét! Ta ghét đại ca bẩn như vậy!”.

Bệnh thích sạch sẽ của thằng nhóc này lại nâng lên một tầm cao mới. Ta liếc thấy mặt của Vị Đán hơi run rẩy.

Ta và Vị Đán nhìn nhau, trong mắt thể hiện rõ suy nghĩ ‘chẳng có gì thú vị’. Sau khi y gỡ bỏ được hai cái bánh bao trên đầu ta, trong lòng thấy thoải mái rồi, không đợi ta nói gì, lập tức quay lưng, chắp tay sau mông bước về vườn Bách Hoa.

Ta bây giờ một đầu tóc dài, đạp đá sỏi rào rạo, đi theo một con đường nhỏ khác vào trong.

Con đường nhỏ quanh co này, ta đi cả nửa ngày, nhưng càng đi càng hoang mang, giống như đang lạc vào mê cung vậy. Nước biển dần dần trở nên đục ngầu, phía trước âm u, rồi dường như có ánh sáng màu vàng lóe lên.

Trước mặt là một cái miếu thờ bình thường, nhỏ bé, lợp ngói lưu ly đỏ xanh xen kẽ lẫn nhau, bốn cột sắt bị gỉ sét nhẹ chống đỡ ngôi miếu, trên cửa miếu có những văn tự ngoằn ngoèo rất tinh tế. Ta tò mò bước đến, oa oa, rất có cảm giác quay về châu Âu thời cổ.

Không ngờ những văn tự ngoằn ngoèo này được ghép lại bằng nhiều mảnh ngọc lưu ly đủ màu. Ta bỗng nhiên nhớ đến dường như mình từng đánh mất một sợi dây chuyền cũng bằng ngọc lưu ly giống như thế này, mỗi mảnh ngọc được khảm tinh xảo vào dây chuyền. Như bị ma xui quỷ khiến, đầu óc ta bị mê hoặc, ta vươn tay khạy mảnh ngọc lưu ly kia.

Ta cứ tưởng rằng thứ được khảm trên miếu thờ này rất chắc chắn, ai ngờ đâu, ngón tay vừa chạm vào, một mảnh ngọc lưu ly đẹp nhất rơi xuống cùng cát bụi.

http://tieulun.hopto.org

Giống như những quân cờ domino tựa vào nhau, các mảnh ngọc lưu ly tỏa ánh sáng vàng khác từ từ rơi xuống, từng viên nện lên bàn chân ta. Ta bị đau nên bừng tỉnh, sợ tới mức ôm đầu bỏ chạy trở ra.

Ta cố gắng chạy những bước dài, nhưng bất luận ta chạy về hướng nào, cũng giống như là đang chạy vòng tròn. Vì ta vốn là một người thích đọc những chuyện ma quỷ cổ xưa kỳ bí, nên giờ ta sợ đến mức nước mắt tung hoành.

Là ai? Là ai bày trò ma quỷ nhảm nhí này ở trong vườn Bách Hoa của Long tộc?

Tòa miếu thờ nho nhỏ kia vẫn cứ rơi xuống từng mảnh một, bốn cột trụ bằng sắt cũng nghiêng ngả. Biến cố bất ngờ này khiến ta sợ hãi, nếu đã không chạy được, vậy trực tiếp ngồi xổm ôm đầu đi.

Tiếng động xung quanh càng ngày càng lớn, ta ôm đầu từ từ nhắm hai mắt lại, ngồi xổm xuống, cả người run run, hận mặt đất không nứt ra một cái lỗ lớn để ta nhảy vào trốn.

Một tiếng ầm cuối cùng vang lên, tất cả mọi thứ đều đã hóa thành tro bụi trong làn nước.

Ta trong lòng lo sợ mở mắt ra, ôi, cũng may, tuy rằng miếu thờ đã tan nát thành từng mảnh, nhưng xung quanh ta không có chút mảnh vỡ đổ nát nào, vô cùng sạch sẽ.

Ta yên lòng, đứng dậy thở phào, mở miệng gọi thật to: “Nhật Tây, Nhật Tây, mau đến đây”. Sợ Nhật Tây không nghe thấy, chị đây còn gọi theo giai điệu Tín Thiên Du.

La hét nửa ngày, làn nước xung quanh vẫn vô cùng im ắng. Thấy không thể làm gì hơn được nữa, ta đành tìm đường né cái miếu thờ này ra, đi tiếp về phía trước. Vừa đi được vài bước, trái tim như muốn ngừng đập.

Ta nhìn thấy chỗ miếu thờ bị chôn vùi cùng đất cát kia, loáng thoáng hiện lên một vầng sáng màu trắng xanh, dường như vầng sáng ấy bao bọc lấy một người bên trong, hai mắt nhắm nghiền, thân mặc áo giáp, mái tóc đen được búi bằng cây trâm đồi mồi.

Mới đầu ta rất căng thẳng, nhưng không biết vì sao, khi thấy vầng sáng ấy lơ lửng trên không trung, trong lòng ngược lại trở nên bình yên.

Ta ngây ngốc nhìn về phía đó, người trong vầng sáng ấy, lông mi thật dài, khẽ run,vầng sáng lúc mờ lúc tỏ dường như đang bị hắn hút vào cơ thể.

Gương mặt của hắn, dường như là viên ngọc dịu dàng nhất trên thế giới này, chỉ cần nhìn đã làm cho người ta thoải mái. Ta vô thức đi tới, đứng phía dưới hắn, ngửa đầu nhìn lên.

Tia sáng cuối cùng bị hắn hấp thụ, lông mi hắn run run, rồi chậm rãi hé mắt ra. Phải nói đây rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào nhỉ? Mà khiến cho ta, dù đã

http://tieulun.hopto.org

từng nhìn thấy rất nhiều mĩ nam Á Âu khác nhau, cũng chưa từng nhìn thấy một đôi mắt như vậy.

Đôi mắt đen ấy dịu dàng ướt át như thấm đẫm nước, chỉ cần chạm phải ánh mắt hắn, lòng thương cảm lập tức bùng phát.

"Cha Thánh, người tới phổ độ cho con sao?", ta lệ rơi đầy mặt giang hai tay, chào hắn như kiểu cúng bái.

Người đang lơ lửng trên không trung kia, đôi mắt vẫn còn chưa mở hẳn, vừa mở được một nửa, đột nhiên giọng nói của Nhật Tây vang vọng từ xa, rất lo lắng kích động: "Hạ Mật, muội trốn ở đâu rồi, đi ra đây cho ta!".

Lông mi của người nọ đột nhiên run rẩy dữ dội, rồi từ từ khép lại, vầng sáng xung quanh đột ngột sáng rực lên. Đợi đến lúc Nhật Tây chạy đến, toàn bộ không gian đã trở nên chói lóa đến mức ta không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ta ngước mặt tìm kiếm phương hướng, vừa mới vươn tay ra, bỗng có một vật gì đó rơi xuống, ta theo bản năng đưa tay ôm lấy, chỉ cảm thấy cánh tay nặng trịch.

Chờ đến khi đã nhìn thấy được, lập tức bị cảnh trước mặt dọa đến choáng váng.

Nhật Tây, Nhật Huân, Vị Đán, thêm cả các long tử khác đều trợn mắt há hốc mồm nhìn ta, khuôn mặt mọi người như muốn nói "Oa, cô là kẻ bất lương, cô là đồ sa đọa".

Đặc biệt là Nhật Tây, trông cứ như sắp chết đến nơi.

"Hạ Mật, muội đẻ trứng sao?", khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ khó tin, ánh mắt nhìn thẳng vào... quả trứng thật lớn mà ta đang ôm trong lòng.

Ngay cả Vị Đán cũng lộ ra bộ mặt vô cùng kinh ngạc, y nhíu mày rối rắm nhìn ta: "Hạ Mật, hóa ra cô có thể trưởng thành nhanh như vậy, còn tự đẻ trứng! Cô thật vĩ đại!".

"Hả?!", quả trứng trong lòng ta bỗng trở nên nóng hầm hập, nhất thời cảm thấy không biết giải thích thế nào.

"Đây không phải, không phải...", ta lắp bắp, lập tức vứt bỏ quả trứng trong lòng. Quả trứng cứng như đá kia rơi xuống đất lăn qua lăn lại, dường như đang làm nũng, nó lăn một vòng rồi lại nhảy vào lòng ta.

Ta suýt chút nữa rơi lệ, lại ném quả trứng đi.

Lần này quả trứng kia nảy lên vài cái, rồi lại lập tức dính vào ta, ta a một tiếng nhảy sang một bên, quả trứng kia nhảy hụt, lập tức dính vào trong lòng Vị Đán.

Biểu tình trên mặt mọi người lập tức thay đổi.

Tất cả đều dùng ánh mắt bí hiểm nhìn về phía Vị Đán.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây tức giận đến mức bàn tay run rẩy, chỉ vào Vị Đán, mở miệng mắng: "Đại hoàng huynh, huynh cũng biết Hạ Mật chỉ là con rồng nhỏ mới sinh được vài năm, tuy rằng vẻ ngoài trưởng thành, nhưng suy nghĩ vẫn chỉ như con nít, sao huynh có thể xuống tay với muội ấy!".

Ta há hốc miệng, thấy Vị Đán mặt mày xanh mét, đôi mắt trở nên âm trầm, ta lập tức "ưm" một tiếng, ngậm chặt miệng.

Ta ngất, ta thế này mà lại bị vu oan thành bà mẹ độc thân sao, đành phải kiếm một ông bố đơn thân giống vậy.

Vị Đán này âm hiểm giả dối, hơn nữa lại bá đạo, sở hữu toàn bộ tính cách xấu xa của nam chính trong tiểu thuyết, ta còn có thể tìm đâu ra một cực phẩm khác giống như y làm ông bố độc thân đây chứ?

"Hạ Mật! Cô nói xem!", y ôm cái trứng như đang ôm củ khoai lang nóng, khuôn mặt mất tự nhiên ửng đỏ, tuy rằng biết ta đổ oan cho y, nhưng ánh mắt y nhìn ta lại có vẻ ngượng ngùng.

"Hạ Mật, muội cứ nói với ta, đừng sợ!". So với những long tử khác, Nhật Tây quan tâm ta hơn, thân với ta hơn, cho nên ngay sau khi phục hồi tinh thần lại, hắn đứng bên cạnh ta, ta cảm thấy hắn giống như cố gắng kiềm chế bản thân, hai tay nắm chặt bên người, buông ra, rồi lại nắm lại, cứ như vậy tầm mười lần, hắn mới hỏi: "Hạ Mật, có phải là của đại hoàng huynh không?".

Ta liếc nhanh nhìn Vị Đán, nhìn bộ dạng vừa giận vừa thẹn của y, ánh mắt híp lại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, ta lập tức trốn ra phía sau Nhật Tây, vươn tay ra chỉ về phía Vị Đán.

Tất cả long tử xung quanh sôi trào, đồng loạt ồ một tiếng nhìn về phía Vị Đán.

Nhật Huân đã sớm nôn mửa xong, vừa vặn chạy tới ngay lúc nhìn ta chỉ về phía Vị Đán, sắc mặt lập tức thay đổi, nghiến răng nghiến lợi, quay đầu hỏi ta: "Hạ Mật Hạ Mật, nhan sắc của đại hoàng huynh khó coi như vậy, vì sao muội lại chọn huynh ấy? Nhan sắc của ta sạch sẽ lại tinh khiết, vì sao không chọn ta?".

Ta nhìn dung nhan của hắn, nuốt nước miếng, lui ra sau lưng Nhật Tây.

Vị Đán đang định nổi nóng, nghe Nhật Huân hỏi như vậy, nhíu mày lại, đột nhiên nhấc tay, ném cả quả trứng và Nhật Huân bay ra ngoài.

Mọi người đều ngửa đầu nhìn lên trời, trông thấy Nhật Huân biến thành một con rồng bạc nhỏ ôm quả trứng, vừa gào hét vừa bay ra ngoài như một ngôi sao băng.

"Grào grào grào, trứng bẩn quá đi, là từ mông sinh ra đó đó đó...".

Khoảnh khắc này, thật khó xử cho Nhật Huân, hắn thế mà chỉ biết lo lắng trứng có phải từ mông sinh ra hay không thôi, ta nghĩ đến đây, tà ác nhếch miệng cười.

http://tieulun.hopto.org

“Cười, muội còn cười được à?”, Nhật Tây xoay người lại, ánh mắt tràn đầy lo lắng, “Haizz, dù sao muội cũng chỉ là một đứa trẻ!”. Ta nghe thấy lời này, liền im lặng nở nụ cười.

Ta nhìn thấy khóe miệng của Vị Đán sắp bị lệch đến nơi.

“Đi, chúng ta cùng đi gặp Phụ hoàng!”, Nhật Tây kéo lấy tay ta, khi đi ngang qua Vị Đán, đột nhiên kéo tay y. Vị Đán giận dữ, muốn giãy tay ra khỏi Nhật Tây.

“Nếu như trong lòng huynh không có quỷ thì đi theo đệ!”, Nhật Tây nói từng chữ: “Muội ấy là do đệ mang từ trong nam châu ra, đệ muốn huynh chịu trách nhiệm với muội ấy!”.

Bạn trẻ Nhật Tây à, bạn thật tài giỏi, ta im lặng đi về phía Vị Đán đang nắm chặt nắm đấm, bày ra vẻ mặt cực kỳ tiểu nhân đắc chí.

Vị Đán vốn đang sắp sửa nổi giận bỗng dưng trầm mặc, yên lặng nhìn ta, vô cùng bình tĩnh trả lời Nhật Tây: “Được, ta đi theo đệ gặp Phụ vương!”.

Cả người ta run lên, bị khí thế cường đại của y làm rung động, khi ánh mắt trầm tĩnh của Vị Đán nhìn ta, lần đầu tiên ta cảm thấy chột dạ quay đầu đi.

“Hạ Mật, muội đừng sợ, còn có ta!”, Nhật Tây hẳn là đã hiểu lầm sự chột dạ của ta, thấy ta quay đầu đi, nghĩ rằng ta đang e ngại Vị Đán.

“Dù cho đó là đại hoàng huynh, ta cũng sẽ không để huynh ấy vô duyên vô cớ bắt nạt muội!”.

Ôi, ta suýt chút nữa cảm động đến rơi lệ, nếu không nhìn thấy Nhật Huân cong mông ôm trứng quay trở về, chắc ta sẽ thực sự tuôn trào nước mắt cá sấu.

Nhật Huân vừa cuốn lấy quả trứng, vừa lăn lộn trong nước, thở hổn hển gào rú: “Mang theo vật chứng này, bẩn chết mất, chết mất...”. Hắn vừa nói vừa vội vàng ném quả trứng về cho ta, quaả trứng nện vào đầu ta, nảy nảy, rồi tự mình lăn xuống khuỷu tay của ta nằm im lặng. Ta khóc không ra nước mắt, ôm lấy quả trứng, nghẹn họng nhìn về xa xa.

Con rồng bạc nhỏ kia đang lăn lộn dưới đất dùng khăn tay lau lấy lau để cái đuôi, vừa lau vừa sợ hãi kêu gào: “Bẩn chết mất, chết mất, ta chết mất!”.

Thằng nhóc này, sao lại mắc bệnh sạch sẽ nặng dữ vậy?

Chương 26

Lễ hội ngắm hoa vốn diễn ra tốt đẹp ở Bách hoa viên, cuối cùng kết thúc bằng một chuyện cực kỳ không vui.

Phần lớn long tử tỏ ra rất hứng thú với việc Vị Đán ám độ trần thương xong rồi sinh ra trứng rồng. Lúc Nhật Tây hùng hổ lôi kéo chúng ta đi Long Cung, mấy long tử lẽ ra đã giải tán giờ cũng hứng trí đi theo.

http://tieulun.hopto.org

Long Vương đang ở chỗ của Long Mẫu, nhàn rỗi nghe ca múa. Hai người đang rất yên lặng, vừa nghe thấy tin Vị Đán nếm thử trái cấm, đã có trứng rồng, lập tức phấn chấn tinh thần nhảy từ trên long tháp xuống, chân trần chạy tới.

Thấy ta đang ôm một quả trứng lớn trong tay, sắc mặt họ thay đổi hoàn toàn, hệt như nuốt phải ruồi bọ.

"Đây là trứng do Vị Đán sinh ra sao?", Long Vương vừa mở miệng, ta liền thấy sắc mặt Vị Đán cũng thay đổi, y hé miệng, ánh mắt đảo qua ta, rồi lại nhắm mắt lại.

Ta thật kinh ngạc với biểu hiện thế này của Vị Đán. Với tính cách ương ngạnh trước giờ của y, lẽ ra phải làm ồn ào chuyện này lên chứ, nén giận như vậy thật không giống y.

Long Vương thấy Vị Đán không nói gì chỉ có vẻ cam chịu, ông kinh ngạc ơ một tiếng, nhíu mày nhìn ta và Vị Đán cả chục lần. Cuối cùng ông cũng không nói gì, giơ tay lên, đầu ngón tay tỏa ra một vầng sáng nhạt.

Sau đó ta thấy ông chậm rãi đưa ngón tay tới gần quả trứng lớn trong lòng ta.

Ánh sáng màu vàng nhạt vừa chạm vào quả trứng thì toàn bộ quả trứng đều sáng lên, ánh sáng năm màu càng lúc càng đậm. Ta nâng quả trứng mà trong lòng run sợ, hận không thể ném nó đi ngay lập tức.

"Là Tĩnh Hải Vương!", Long Vương trầm ngâm nửa ngày, thu tay, ngẩng đầu lên nhìn chúng ta, thấy tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, lắc đầu.

Nhật Huân ngây ngốc hỏi: "Hạ Mật sinh ra Tĩnh Hải Vương?".

Long Vương không trả lời Nhật Huân, quay đầu lại bình tĩnh nhìn ta, một lúc lâu sau, ông mới mở miệng, bí hiểm hỏi ta: "Quả trứng này, con tìm thấy ở chỗ nào?".

Ta a một tiếng, liếc trộm sắc mặt của Vị Đán, hình như y vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi ngờ vực nhìn ta, thấy ta nhìn y, hừ một tiếng xoay mặt đi. Nhật Tây lập tức lộ ra ý cười, tiến đến sóng vai đi cùng ta, bàn tay xoa xoa đầu ta, nói: "Mau nói cho Phụ Vương đi, đừng nghịch ngợm nữa, muội dọa cả đám hoàng huynh bọn ta rồi!".

Nhật Huân đứng phía sau cũng gật đầu phụ họa, vừa gật vừa nói: "Không phải trứng của muội, muội cứ ôm ấp làm gì? Bẩn quá bẩn chết đi được, mau vứt đi!". Nói xong, hắn quả nhiên bịt miệng mũi của mình lại, nôn nóng bất an nhìn ta.

Tay ta run lên, trực tiếp đánh rơi nó xuống đất.

Long Vương kinh hãi, ống tay áo đài phất qua, cuốn quả trứng vào trong lòng, nói: "Tĩnh Hải Vương tựa như Đấu Chiến Thắng Phật của Long tộc chúng ta, sao có thể bỏ bê như vậy?".

http://tieulun.hopto.org

Long Vương vừa cau mày vừa nâng quả trứng lên, quả trứng trong lòng ông hơi hơi run rẩy, giống như là không muốn ở lại trong lòng ông.

Ông suy nghĩ một lúc lâu, xoay người nhìn Long Mẫu, mặt Long Mẫu lập tức trắng bệch.

"Long Mẫu, nàng từng sinh tám đứa con, kinh nghiệm phong phú, Tĩnh Hải Vương cứ giao cho nàng đi!", ông chậm rãi vươn tay ra, mặt Long Mẫu đã trắng lại càng trắng. Cuối cùng vẻ mặt như bị táo bón, nắm chặt cổ tay áo, quả quyết không nhận lấy trứng.

Long Vương nhíu nhíu mày, sắc mặt trở nên rất nghiêm túc, không khí xung quanh lại lạnh đi vài phần, khí thế không giận mà uy. Long Mẫu thấy thế, cây chày gỗ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng lắc lắc, vươn tay đón lấy quả trứng.

Ấm ấm ức ức ôm vào trong lòng.

Thái độ của mọi người giống như nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Long Vương xoay qua, bí hiểm nhìn ta, hồi lâu sau, phẩy tay áo nói: "Đi ra ngoài hết đi, Tĩnh Hải Vương hiện thân không biết là phúc hay là họa, Bổn Vương phải tắm rửa trai giới, cầu nguyện cho Long tộc vô tai vô chiến!".

Các vị hoàng tử đồng loạt cúi đầu. Ta sửng sốt một hồi, bị Nhật Tây kéo xuống, đành phải cong thắt lưng cúi đầu mặt mũi xám xịt theo sau lưng bọn họ đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cung điện, Nhật Tây liền thở ra một hơi thật sâu, cười cười với ta, vẻ mặt rất thoải mái. Ta cũng cười cười với Nhật Tây, đang định cùng hắn sóng vai trở về, đột nhiên xuất hiện một cánh tay chắn phía trước ta và Nhật Tây.

"Xin lỗi đi!", lạnh lùng nói một câu, đủ để dọa cả ta lẫn Nhật Tây hoảng sợ.

Ta lặng lẽ rụt về phía sau, vẻ mặt Vị Đán có chút khủng bố, mặt mày khí thế thô bạo, giống như sắp không nhịn nổi mà lôi ta ra ngoài đánh một trận.

"Hạ Mật, cô không cần xin lỗi gì ta sao?", y lặp lại, đôi mắt đen thâm thúy nhìn ta, ta không khỏi sợ run cả người.

Lập tức chân thành lắp ba lắp bắp: "Xin, xin lỗi!".

Y lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên vươn tay ra oán hận gõ ba cái lên trán ta, sau đó xoay người bỏ đi ra ngoài, góc áo phần phật gió.

Nhật Tây không kịp bảo vệ ta, có chút lo lắng nhìn cái trán của ta, vừa tự trách mình vừa vươn tay đến vuốt ve: "Sưng đỏ lên rồi!".

Ta sờ một cái, chỗ đó quả nhiên sưng lên một cục, to như quả trứng gà.

Bạn trẻ Vị Đán này hình như rất hận ta a, xuống tay nặng như vậy! Ta ngất, lẽ nào y không biết chị đây là con gái sao hả?

Ta tức tối, nắm chặt tay muốn hóa thành con rồng nhỏ đi đánh Vị Đán.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây và Đình Ngọ liều mạng kéo ta lại, Đình Ngọ khuyên ta: “Hạ Mật, muội không có sừng, cứ coi như là đại hoàng huynh tiện tay giúp muội mọc một cái sừng cũng được mà!”.

“... Tiện tay...”, ta nghiêng đầu, ánh mắt trả thù xã hội làm cho Đình Ngọ sợ tới mức ngậm miệng.

Đình Ngọ nhà ngươi giỏi lắm, ta sẽ nhớ kĩ ngươi!!!

Chỉ có Nhật Tây cau mày như đang suy nghĩ gì đó, khi sắp đến chỗ ta đang ở, hắn đột nhiên dừng chân, lại gần nhẹ giọng hỏi ta: “Hạ Mật, ba cái cốc của Đại hoàng huynh, có thể nào ẩn ý là một ước hẹn sau buổi hoàng hôn không?”.

“...”, ta nhìn nhìn Nhật Tây, lại yên lặng sờ sờ trán mình, nhớ lại ánh mắt của Vị Đán khiến ta nghiến răng nghiến lợi, bỗng dưng rùng mình một cái, cười gượng nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi, Nhật Tây...”.

Ngừng lại một lát, ta lại tiếp lời: “Nhưng mà, vì lí do an toàn, hay là đêm nay ngươi biến thành bộ dạng của ta, canh giữ trong phòng của ta đi!”.

Ây, xem như ta sợ bạn trẻ Vị Đán này đi, nếu y còn khó chịu muốn vỗ vỗ hai má ta nữa, sợ là ta sẽ biến thành đầu heo mất.

Nhật Tây nghĩ ngợi, trả lời khẳng khái: “Được, đêm nay ta sẽ hóa thành muội, nhưng còn muội sẽ đi đâu?”.

Ta cười cười với Nhật Tây, lắc lắc thân mình hóa thành một dải lụa đỏ tinh tế, cuốn đầu cuốn đuôi bò lên cổ tay Nhật Tây, làn da Nhật Tây vừa chạm vào ta, da gà lập tức nổi lên.

Ta nghịch ngợm dùng đuôi quệt quệt hắn, hắn hoang mang rối loạn buông tay áo xuống, gương mặt ửng đỏ.

Ôi, chị đây thật thỏa mãn, kỹ thuật đùa giỡn thanh thiếu niên trình độ cao như thế này, mà chị cũng thành thạo tự nhiên như vậy.

Nhật Tây vào phòng ngủ của ta, chắp tay sau lưng đi một vòng. Thật ra hắn rất quen thuộc nơi này, ba ngày hai bữa lại mò đến. Mỗi lần đến đều cảm thấy sợ hãi với năng lực sống còn của ta. Hắn đi hết một vòng, sau đó miễn cưỡng ngồi xuống đầu giường của ta, vươn tay ra làm phép hóa thành bộ dạng của ta.

Váy đỏ tóc đen, vô cùng lười biếng tựa vào đầu giường.

Ta nhảy ra khỏi tay áo hắn, nhìn thấy dáng vẻ Nhật Tây lúc này, nhất thời ngây dại.

Nhật Tây cong cong mày cười với ta, “Bé rồng ngốc, sao lại sững sờ như thế?”.

Ta lập tức không biết xấu hổ nuốt nước miếng, không chút keo kiệt tự khen chính mình: “Nhật Tây, ngươi xem bộ dạng của ta muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn dáng người có dáng người, ngày thường lúc ta soi thủy kính cũng đã

http://tieulun.hopto.org

chết lặng trong lòng, bây giờ tận mắt nhìn thấy ngươi biến thành ta, ta cảm thấy ta quả thực giống như tiên nữ trên trời!".

Nhật Tây cười hắc hắc theo ta, vừa cười vừa ngậm một dải lụa đỏ trong miệng, hai tay giữ mái tóc, ta thấy hắn nhanh nhẹn chải chải buộc buộc mái tóc dài lên, dáng vẻ này so với lúc ta tự chải tóc cho ta, phải nói là xinh đẹp gấp một trăm lần.

"Ta nói này, Hạ Mật, muội đi theo ta cái gì tốt không học, lại đi học cái kiểu tự tin mù quáng này!", sau khi hắn cột chắc tóc lại, không mặn không nhạt giễu cợt ta.

Ta nhìn hắn dùng gương mặt của ta vui cười giận mắng, bỗng dưng có cảm giác nổi da gà, đằng hắng cổ họng hóa thành một luồng đỏ quấn lấy cổ tay hắn.

Nửa đêm, dưới biển có con cá đèn lồng đang đi du lịch qua qua lại lại, rọi sáng làn sóng nước. Nhật Tây dựa vào cửa sổ, lười biếng nhìn ra ngoài, thỉnh thoảng nhặt một viên trân châu nhỏ cỡ hoa tai, bắn vào mấy con cá.

Có một hạt châu bay lạc mất, vút một cái bay ra tường. Ta nhìn thấy lóe lên một vầng ánh sáng sâu thẳm màu tím, viên trân châu kia chậm rãi chìm trong ánh sáng màu tím, rồi bay ngược trở về, cách Nhật Tây khoảng cách bằng một gang tay, đột nhiên chuyển động bay vòng xung quanh hắn, rồi bộp một phát bắn vào trên trán Nhật Tây.

Nhật Tây rầu rĩ, cười lạnh nắm lấy viên trân châu, chăm chú nhìn về phương xa.

Ta thấp giọng hỏi Nhật Tây: "Sao ngươi cũng không né được trân châu của Vị Đán thế hả?".

Nhật Tây rốt cuộc thẹn quá thành giận, túm lấy ta, hạ giọng hầm hầm đáp trả: "Nếu không phải hóa thành muội, ta vốn dĩ đâu có bị hoành huynh bắn cơ chứ, là tại muội hết, muội thật vô dụng mà!".

"...", ta thức thời ngậm miệng.

Bạn trẻ này chắc là đang rơi vào trạng thái phát điên, chị đây cũng lớn tuổi rồi, không lý do gì lại đi bóc mẽ lời nói dối của cậu thiếu niên này.

"Câm miệng!", Nhật Tây lại giận dỗi nạt nộ ta.

Từ nãy đến giờ ta đâu có mở miệng, lại bị hắn nạt cho thế này, gục đầu lên trên cổ tay hắn.

Xa xa, ánh sáng màu tím lóe lên, hóa thành một con rồng mạnh mẽ bơi vào. Ta cùng Nhật Tây còn chưa kịp nhận ra, đại hoàng tử Vị Đán đã hây hây xuất hiện trước mặt hai bọn ta, làm bọn ta giật mình hoảng sợ.

"Cô đang đợi ta à?".

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán thấy bộ dạng Nhật Tây hoảng hồn chưa định, khóe miệng khẽ cười, bá đạo bước lại gần, đứng cách Nhật Tây một gang tay. Sau đó... bệnh thích bắt buộc người khác phát tác, ngang ngạnh cầm lấy bím tóc của Nhật Tây.

Nhật Tây giật mình, thô lỗ giơ tay muốn đánh Vị Đán.

Vị Đán điểm ngón tay, đầu ngón tay có một luồng ánh sáng màu tím, cố định mọi hành động của Nhật Tây. Nhật Tây đang giơ tay lên cao, đột nhiên cố định không động đậy được, vừa không cam lòng vừa xấu hổ.

Ta quấn ngay chỗ cổ tay đang giơ lên cao kia, sợ tới mức không dám cử động.

"Cô nương nhà lành, sao hở chút là lại giơ tay đánh người?", Vị Đán nhẹ nhàng nâng bím tóc Nhật Tây, mỗi câu nói, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên, có vẻ rất thỏa mãn.

Bạn trẻ Nhật Tây này vào thời khắc mấu chốt, muốn tỏ rõ mình là một người đàn ông khí khái, nên vẫn đứng yên đó không nhúc nhích, liều mạng dùng ánh mắt lăng trì Vị Đán.

Vị Đán ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Nhật Tây, rốt cuộc phì cười ra, nhéo nhéo mặt Nhật Tây, nói: "Tức giận à? Vẻ tức giận của cô còn đáng yêu hơn vẻ cười giỡn thường ngày đó!".

"...", ta run như cầy sấy cố bám trên cổ tay Nhật Tây, nhìn Vị Đán trêu chọc Nhật Tây, trong lòng có một cảm giác lạnh lẽo không rõ.

Vị Đán tháo dây buộc tóc của Nhật Tây, lúc này mới buông tay lẳng lặng nhìn Nhật Tây, lại trêu đùa: "Nếu ta không làm cô không cử động được, cô có im lặng như vậy không?".

"...", ta bất an lăn lăn thân thể, quyết định tựa đầu vào đuôi, yên lặng nổi da gà. Ta sợ ta càng nhìn thêm, thì lúc Nhật Tây khôi phục lại hình dáng thật, việc đầu tiên chính là diệt khẩu ta.

Vẻ mặt của Nhật Tây càng phẫn nộ hơn, hai mắt như bốc hỏa, chậm rãi liếc về phía ta.

Ta thật sự là vô tội mà, đâu có ai ngờ bạn trẻ này hôm nay lại sắm vai lối sống phong lưu, trêu ghẹo huynh đệ nhà mình. Ta trốn đầu trong đuôi vụng trộm nhìn hắn, xấu hổ cười cười.

Hắn lại trừng mắt nhìn ta, càng trừng càng hung ác.

"Hôm nay ta tới đây, chính là muốn xác nhận một chuyện!", Vị Đán hiển nhiên là hiểu lầm ý nghĩa việc ánh mắt Nhật Tây thay đổi, cho rằng Nhật Tây đang tức giận không muốn nhìn mình. Vậy nên y tiến tới một bước, có chút bướng bỉnh chắn trước tầm mắt của Nhật Tây: "Ta nghe nói là, cô chui ra từ trong nam châu ta đưa cho Mẫu Hậu?".

Nhật Tây gương mặt nhăn nhó, không nói lời nào.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán cũng không sốt ruột, phất phất tay áo, thuận tiện kéo một cái ghế ngồi xuống, nhàn nhã nhìn Nhật Tây, lại nói: “Cô chui vào nam châu đó từ lúc nào?”.

Nhật Tây vẫn như cũ, giống như tượng anh hùng liệt sĩ, ánh mắt dán chặt vào trần nhà, không nhúc nhích, ngẩng đầu ưỡn ngực, giơ cao một cánh tay.

“Ta biết cô không thích ta, ta cũng không thích cô, gầy yếu tàn tật như vậy, lại còn mượn nam châu Nam Hải của ta, gặp may trước mặt Phụ Vương!”, vẻ mặt y phức tạp, không biết là tức giận hay là trêu đùa, nụ cười trên mặt có ẩn chứa chút kiêu căng, nhìn rất đáng ghét.

Ta còn chưa tức giận, cả người Nhật Tây đã phát run.

Vị Đán chú ý thấy Nhật Tây tức đến nỗi run run như vậy, đột nhiên y thỏa mãn nở nụ cười, đứng dậy hỏi Nhật Tây: “Cô còn muốn chống đối ta nữa sao, rõ ràng ta mới là người nên có thành kiến với cô. Ta còn chưa làm khó dễ gì cô, cô đã dám giở trò trước, không chỉ một mà đến tận ba lần khiêu khích người đứng đầu Nam Hải là ta!”.

Đại hoàng tử Vị Đán là hoàng tử đầu tiên trong Long Cung được phong đất, bởi vậy vị hoàng tử này từ lúc nhỏ đã sống trong hành cung riêng của mình gần Long Cung.

Ta đột nhiên có chút hiểu ra vì sao đại hoàng tử lại có thái độ thiếu gia giáo như vậy rồi, aizz aizz, toàn bộ đều là kết quả của việc được cha mẹ buông thả quá mức.

Có vẻ như bạn trẻ này chính là phiên bản cổ đại của “Cha tôi là Lí Cương”.

Kiêu căng bá đạo, bất cứ chuyện gì cũng thuận theo ý mình, vậy nên khi vô tình bị ta chống đối mà nhắm vào ta, xem ta như kẻ thù?

“Cho cô một cơ hội, cô và ta sống chung hòa bình!”, Vị Đán khựng lại một chút, nhìn vẻ mặt Nhật Tây. Thấy hắn vẫn đeo bộ mặt thà chết còn hơn, đột nhiên y bật cười, lại nhéo nhéo mặt Nhật Tây: “Bộ dáng tức giận của cô thật ra có chút giống cậu Thất đệ bướng bỉnh kia!”.

Đồng tử trong đôi mắt Nhật Tây hoảng sợ lập tức co lại, ta quấn trên cổ tay của Nhật Tây cũng run lên.

Vị Đán thu lại pháp thuật, Nhật Tây lập tức được thả, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, không rên một tiếng chỉ nhìn Vị Đán.

“Sau ngày sinh thần của Phụ Vương, theo ta trở về Nam Hải, ta sẽ chăm sóc cô. Cô từ Nam Hải của ta tới đây, ta phải phụ trách việc an toàn của Phụ Vương và Mẫu Hậu!”, Vị Đán nói nghiêm túc, nhưng đôi mắt mang theo một tia chờ đợi.

Sau đó, ta nghe thấy Nhật Tây nhảy dựng lên, giọng thô khàn hỏi: “Cái gì cơ...?”.

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng bựt bựt vang lên, chính là tiếng mấy sợi dây thần kinh trong đầu ta bị đứt, cơ thể màu đỏ kịch liệt run lên.

Gương mặt Vị Đán lập tức đen lại.

Ta thấy y âm trầm nhíu mắt, đột nhiên hiểu ra, nhìn về phía cổ tay Nhật Tây, nghiến răng nghiến lợi cười nói: “Hai người các ngươi, hùa nhau chơi ta?”.

Chương 27

Gương mặt Vị Đán lập tức đen lại.

Ta thấy y âm trầm nhíu mắt, đột nhiên hiểu ra, nhìn về phía cổ tay Nhật Tây, nghiến răng nghiến lợi cười nói: “Hai người các ngươi, hùa nhau chơi ta?”.

Ta và Nhật Tây cùng nhau rùng mình một cái. Nhật Tây biến trở về nguyên hình, méo miệng cười gượng gạo, sau đó tỏ vẻ gấp gáp nói với ta: “Không chơi với muội nữa, ta và đại ca đi trước đây, muội lo đi ngủ đi!”.

Ta còn đang sững sờ, Nhật Tây đã trừng mắt lạnh rồi nhanh chóng đẩy Vị Đán ra ngoài.

Lúc đi ngang qua của, Nhật Tây và Vị Đán đồng thời quay lại. Ánh mắt Vị Đán lạnh lẽo một cách quang minh chính đại, khóe mắt vô cùng kiêu căng miệt thị ta. Ta thấy y nheo nheo mắt nhìn ta, không thể hiểu được ý tứ của y, đành theo phản xạ có điều kiện nheo nheo mắt nhìn lại.

Nhật Tây vụng trộm lắc đầu sau lưng Vị Đán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Quả nhiên Vị Đán lạnh lùng hừ một tiếng, khoát tay bắn một luồng sáng tới, khiến vây trên đuôi của ta rụng xuống một mảng, “Đừng tưởng rằng ta sẽ khoan dung cho cô, cô dám giật dây Nhật Tây trêu chọc ta, ta sẽ nhớ kỹ!”.

“...”, ta há to miệng, chỉ chỉ tay vào bản thân, ta ngất a, ta vô tội mà!!! Sao chuyện này lại biến thành ta giật dây bạn trẻ Nhật Tây cơ chứ?

Nhật Tây đang tính nói chuyện, bị Vị Đán trừng mắt một cái, đành phải nuốt ngược trở vào.

“Chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ!”, Vị Đán phất áo choàng, tóc dài đen tuyền vờn qua thắt lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhanh chóng ngự thủy bỏ đi. Nhật Tây ngẩn người, quay lại cười trấn an với ta, rồi cũng theo Vị Đán ngự thủy rời đi.

Ta làm gì còn có tâm trạng mà ngủ, oaaa, Vị Đán lòng dạ hẹp hòi kia đe dọa ta kìa!

Một đêm mất ngủ, ta nằm trằn trọc, trong lúc tâm trạng khủng hoảng đã rút ra được một kết luận rõ ràng, đó chính là: Tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng còn về phần ra tay trước như thế nào, ta quả thật chưa có nghĩ ra.

http://tieulun.hopto.org

Ta mơ mơ màng màng ngủ gật, đến tận hừng đông, người của Long Vương đem quần áo và trâm cài tới tặng, tất cả chất đầy một bàn dài.

Ta lắp bắp kinh hãi, nhìn trong phòng lấp la lấp lánh ánh vàng, cảm thấy khoái chí như kiểu nhà giàu mới nổi.

"Hết cho ta sao?", ngay cả nói chuyện cũng không còn lưu loát.

Nô tỳ đem lễ vật tới nhún người thi lễ với ta, nở nụ cười trong veo, trả lời: "Bẩm chủ tử, về sau nô tỳ Nghêu Nhỏ sẽ lo chải đầu trang điểm cho người".

Ta ồ một tiếng, bị giọng nói mềm mại dịu dàng của nàng thu phục. Nàng chậm rãi thắt mái tóc đen dài. Ta thấy nàng sắp cài hết mười hai cây trâm hoa mai trên bàn lên đầu ta rồi, nặng tới mức đau cả cổ.

Ta lập tức phản kháng: "Vị tỷ tỷ này, có thể thương lượng chút không, cài hai cây là đủ đẹp rồi mà?".

Người gọi là Nghêu Nhỏ kia lập tức nước mắt lưng tròng quỳ xuống: "Chủ tử, nếu Long Vương điện hạ thấy người không cài đủ trâm, sẽ đòi cái mạng nhỏ của nô tỳ!".

"...", ta chẳng hiểu ra làm sao, sờ sờ tóc, muốn hóa trang thành cây thông Noel đêm Giáng Sinh à?! Đầu đầy trâm cài, đây quả là một hình thức khoe giàu trá hình mới nha!

"Cho dù chủ tử không muốn cài hết trâm mỗi ngày cũng được, nhưng hôm nay nhất quyết phải cài đủ!", tiểu tỳ nữ đau khổ khuyên ta: "Chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày sinh thần của Long Vương, hôm nay các Phiên Vương từ hải vực đều phải đến tiến cống. Người là nghĩa nữ mà điện hạ vừa nhận, sao có thể hạ thấp mặt mũi hoàng tộc Long Cung?".

"...", ta lại sờ sờ tóc, nhớ tới thân phận con sâu gạo bữa giờ của mình, đành phải chấp nhận nghe theo.

Cũng may là những cây trâm cài tóc này đều cực kỳ tinh xảo, mỗi cây đều đính một hạt minh châu nhỏ cỡ ngón út. Cả người ta váy đỏ rực rỡ, toàn thân chìm trong nét đẹp thanh xuân.

"Chủ tử...", Nghêu Nhỏ thu tay, nhìn bóng ta trong thủy kính, há hốc miệng.

"Đừng khen ta xinh đẹp, chúng ta đều là thân phận thấp như nhau!", ta vung tay lên, dũng cảm cắt ngang lời nàng, vén áo váy bước ra ngoài.

Đầu đầy trâm cài cùng với dây chuyền đại minh châu đeo đầy cổ khiến ta muốn đi đứng cũng khó, cả người tỏa sáng long lanh, bước chân cũng chậm rãi hơn rất nhiều.

Ta đúng là số khổ mà, lâu lâu được làm con ông cháu cha mà toàn thân đau nhức.

http://tieulun.hopto.org

“Hạ Mật, mau ra đây đi, đại ca bảo ta cùng tới đón muội nè!”, Cửu hoàng tử cầm khăn tay đẩy mở cửa viện, rất có tiềm năng bệnh thần kinh, từng bước đi đều cúi đầu thét chói tai: “Aiz nha, bẩn quá bẩn quá đi, đây là cái gì thế, aiz nha, bẩn chết đi được, dơ chân của ta rồi!”.

“...”, ta không nói gì nhìn hắn, mãi đến khi hắn ngẩng đầu lên nhìn ta.

Tiểu Cửu lập tức tròn mắt, gương mặt tuấn tú đầy kinh ngạc. Mãi một lúc sau, ta thấy hai dòng máu tươi đặc sệt từ trong mũi hắn chậm rãi chảy ra ngoài.

Chính hắn còn không nhận ra, ngây ngô cười với ta, thậm chí còn giơ tay lên chùi lung tung trên mặt, “Hạ Mật, muội ăn mặc như vậy thật sạch sẽ!”.

“...”, cái tên biến thái này, ngay cả một lời khen cũng quái dị như vậy.

“Muội không thể vào cung như vậy!”, tựa hồ hắn tỉnh ngộ ra điều gì đó, vội vàng đi về phía ta, bàn tay kéo một cái, một bím tóc mới vừa được tết của ta bung xõa ra. Ta oa một tiếng, ôm lấy mái tóc, đề phòng nhìn hắn.

“Muội ăn diện xinh đẹp như vậy, bộ muốn hòa thân với Ma Thần Tây Vực sao hả?”, hắn tức giận nói.

Ta chấn động, trong lòng bỗng có dự cảm xấu: “Không phải chỉ muốn công bố thân phận nghĩa nữ của ta thôi sao?”.

Tiểu Cửu lòng đầy căm phẫn, lập tức trả lời ta: “Nhưng mà lần này có không ít hoàng tử Phiên Vương chưa có hôn phối đến đây, Ma Thần Tây Vực cũng đã liên tục hai năm cầu xin ban hôn trong cung. Năm ngoái, Phụ Vương tặng nữ nhi của Quy Thừa tướng đi, kết quả nghe nói là bị tiểu vương gia Tây Vực xem là viên đá đặt nền, đạp xuống nền phòng trong cung điện mới. Còn năm trước nữa, Phụ Vương nhận Bối Nữ đẹp nhất Long Cung làm nghĩa nữ, đưa sang Tây Vực hòa thân...”.

Ta hoàn toàn bị Tiểu Cửu dọa đến phát hoảng, run run hỏi: “Lần này vẫn trở thành đá lót nền nhà sao?”.

Tiểu Cửu giận đến mức phì một ngụm nước bọt, trả lời ta: “Không phải, cái tên tiểu vương gia vô liêm sỉ kia càng lúc càng làm tới, trực tiếp bóc luôn vỏ sò của nàng ấy, khiến nàng ấy bị chê cười khắp trong cung!”.

Ta yên lặng tỏ vẻ nghi hoặc, tự dưng lột vỏ sò của người ta làm gì?

Tiểu Cửu liếc mắt nhìn ta, thừa biết ta đang nghĩ gì, giải thích: “Vỏ sò có thể dùng làm vật trang trí kiến trúc Tây Vực. Những người từng đi qua Ma Vực ở Tây Vực đều nói rằng, vỏ sò hoa tỏa sáng màu xanh lam nhạt trên cửa chính là quần áo của nghĩa nữ trước kia của Phụ Vương!”.

“...”, ta kinh hoảng quá độ, không cần Tiểu Cửu ra tay, ta tự mình giật luôn bím tóc bên kia xõa xuống.

Tiểu Cửu đến lúc này mới nhíu mày kéo tay ta, nói: “Muội nói xem sao muội lớn nhanh như vậy làm gì hả? Rõ ràng lúc Phụ Vương thu nhận muội, muội chỉ

http://tieulun.hopto.org

là một đứa bé con. Sao hôm nay muội đã trưởng thành ngang ngửa Thất ca rồi?".

Ta đang liều mạng kéo nhăn váy áo của mình, vừa nghe hắn nói như vậy, lập tức đau khổ nhăn nhó.

Bên ngoài cửa, Vị Đán không chờ được nữa, trực tiếp lướt qua tường viện vào trong. Khi nhìn thấy ta, chuyện đầu tiên y làm chính là ngẩng đầu ưỡn ngực hừ lạnh một tiếng: "Tiểu Cửu, đệ tốn công với cô ta làm gì. Cái loại rồng không ra rồng này, đầu thì không có sừng, đuôi thì không tỏa sáng, người ta nhìn còn tưởng rằng một con Giao già, cho dù Phụ Vương có muốn đưa cô ta đi hòa thân, thì đối phương cũng không muốn nhận đâu!".

Ta cứng họng, vừa định phản bác, lại bị y túm áo lôi lên, Tiểu Cửu chạy theo phía sau còn tính nói gì đó.

Vị Đán quay đầu lại, biến ra một tấm thủy kính đưa cho hắn: "Cửu Nhi, đệ nhìn mặt đệ xem...".

Chứng sạch sẽ của Tiểu Cửu rốt cuộc phát tác, một tay cầm kính một tay lau chùi: "Bẩn chết bẩn chết, aiz nha, chảy máu thế này bẩn chết!".

Vì thế, Tiểu Cửu bỏ lỡ chuyến xe tiến cung, lúc mà xe bắt đầu chạy, ta còn nghe thấy hắn rống giận đến khàn cả giọng từ đằng xa: "Sau này ta sẽ không bao giờ chảy máu nữa, bẩn chết bẩn chết...".

Vị Đán bình tĩnh ngồi ngay ngắn trong xe, gương mặt cứng nhắc. Trong xe thiếu đi Tiểu Cửu, không khí cũng nặng nề theo.

Ta lặng lẽ nắm lấy những sợi tua rua trên góc áo của mình, mỗi một sợi đều đính một hạt trân châu nhỏ tinh tế, tỏa ánh sáng ngọc rực rỡ. Thường ngày yên ổn thì không sao, nhưng nay ta có nguy cơ bị hòa thân, những hạt châu này bỗng dưng có vẻ nguy hiểm khác thường.

Ta bứt từng hạt từng hạt. Ánh mắt lạnh lẽo của Vị Đán liếc sang, một lát sau, y rốt cuộc không kiềm chế được nữa, vươn tay vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo ta ngồi xuống đó.

Ta do dự một chốc, nhìn thấy bộ dạng Vị Đán bá đạo như kiểu lão tử ta chính là quan, bảo ngươi sợ thì ngươi phải sợ, quả thật sợ đến mức vô sỉ té ngồi xuống bên cạnh y.

"Cô xem cô tự biến mình thành cái dạng gì đây? Ai bảo là cô sẽ đi hòa thân?", Vị Đán rốt cuộc cũng mở miệng, vươn tay đến gỡ từng cây trâm cài đầy trên đầu ta xuống. Bàn tay y lạnh lẽo, đầu ngón tay lơ đãng lướt qua cổ của ta, ta không nhịn được rụt cổ lại.

"Dọa đến mức này, nếu như cô lôi thôi lếch thếch như vậy đi gặp Phụ Vương, người chịu khổ chỉ là cô thôi!", y tinh tế búi lại tóc cho ta, bàn tay còn dịu dàng mềm mại hơn cả Nghêu Nhỏ. Búi tóc xong, y lại nhẹ nhàng cài từng

http://tieulun.hopto.org

cây trâm vào búi tóc, vừa cài vừa nói: “Cô sợ cái gì? Cho dù là chết, cô cũng chỉ có thể chết trong tay ta, chết trong Nam Hải Vực của ta!”.

Lời vừa nói xong, khiến ta sợ đến mức phát hoảng, da đầu run lên, mũi nhọn trâm cài sượt qua da thịt, ta la toáng một tiếng, ôm đầu nhảy dựng lên trong xe.

Vị Đán thấy bộ dạng bối rối kêu la của ta, khóe miệng đột nhiên hơi hơi cong lên, lộ ra nụ cười tươi rói. Vẻ mặt này của y khiến cho cơn tức trong lòng ta bùng cháy, quyết định quay lưng vô mặt y, vén màn nhìn ra bên ngoài.

Sau khi vào trong Long Cung, xe chạy càng chậm. Ta thấy có một chiếc xe hải mã nhạt màu khác im ắng đi theo sau xe ta, màn trên xe ngựa đó cũng được vén lên một góc. Người ngồi sau tấm rèm đó thấy ta ló mặt ra, cũng hơi tò mò vươn tay vén rèm lên cao một ít nữa.

“Hạ Mật, sao muội lại ngồi trên xe của đại hoàng huynh?”, hóa ra là Nhật Tây, chỗ khóe mắt hắn có một vệt xanh tím nhàn nhạt, chỗ khóe miệng thì tím sưng lên. Thấy ánh mắt ta dừng lại trên khóe miệng, Nhật Tây giơ tay áo lên che miệng ho khụ khụ hai tiếng, rồi cao giọng nói: “Hạ Mật, có muốn cùng hoàng huynh vào ngồi chung xe với ta không? Càng nhiều người càng náo nhiệt!”.

Gương mặt Vị Đán không hề thay đổi, yên lặng ngồi trong xe, tựa như không hề nghe thấy lời đề nghị của Nhật Tây.

Ta chỉ đành phải vén màn lên lại, cười cười hối lỗi với Nhật Tây.

Mà bạn trẻ Nhật Tây này, ưu điểm lớn nhất chính là da mặt dày. Thấy Vị Đán làm bộ như không nghe thấy ý kiến của mình, hắn thẳng thừng kêu ngừng xe, trực tiếp nhảy xuống rồi tự mình chạy đuổi theo xe Vị Đán.

Người đánh xe thấy Nhật Tây sắp chạy tới, có chút khó xử quay đầu lại, giảm tốc độ xe chạy xuống rất nhiều. Sau khi Nhật Tây chạy đến nơi, chuyện đầu tiên chính là vén rèm cửa xe, cười to với Vị Đán: “Đại hoàng huynh, trùng hợp quá đi!”.

“...”, Vị Đán nửa cười nửa không nhìn Nhật Tây, không nói gì cũng không mời mọc, chỉ an vị ngồi im một chỗ.

Nhật Tây tự quyết định ngừng xe ngựa lại rồi leo lên, “Đa tạ hoàng huynh!”, vừa leo vừa đắc ý vụng trộm nháy mắt với ta.

Ta cũng nháy mắt với hắn mấy cái, trên gương mặt hắn lập tức nở rộ nụ cười như đóa hoa.

Vị Đán quay mặt đi, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, tựa hồ không muốn hao tốn chút suy nghĩ nào trên người hai kẻ bọn ta. Đến lúc này, ta rốt cuộc thở ra một hơi thật dài.

Có Nhật Tây ở cạnh, không khí tựa hồ thoải mái hơn một cách kỳ lạ. Ở gần hắn, ta cảm thấy toàn thân đều thả lỏng.

http://tieulun.hopto.org

“Nhật Tây, mặt của ngươi bị sao vậy?”, ta thấy hắn rón rén ngồi xuống bên cạnh ta, không nhịn được tò mò thấp giọng hỏi hắn.

Vừa hỏi xong, Nhật Tây lập tức không được tự nhiên, ánh mắt liếc liếc Vị Đán đối diện, có chút xấu hổ cười với ta: “Ngày hôm qua lúc từ phòng muội trở về, đụng phải cây cột trước cửa cung đại hoàng huynh!”.

Vị Đán thu hồi ánh mắt, khóe miệng nhếch một cái.

“Mà này, Hạ Mật, đây là lần đầu tiên muội tham gia yến hội trong cung nhỉ!”, cái tên xấu hổ này lập tức vòng vo đổi đề tài.

Ta thấy hắn quả thực rất ngượng rồi, nên cũng lảng theo: “Ừ!”.

Nhật Tây thành công đánh trống lảng, thở phào một hơi. Lúc này mới rảnh rỗi cẩn thận nhìn ta, bỗng dưng nhìn ra điều bất thường, nghiêng người tới hỏi ta: “Hạ Mật, trâm cài Phụ Vương ban cho muội sao có thể là số lẻ? Muội đừng mang thiếu cây nào đó nha, Phụ Vương kiêng kị nhất chính là người khác không xem trọng đồ ông ban tặng đó. Vậy nên long tử bọn ta khi được ông ban tặng cái gì, trước tiên đều phải diện hết lên trên người!”.

Ta cười gượng, sờ sờ tóc, nơi đó hẳn phải có mười hai cây trâm. Nhưng cây trâm cuối cùng vừa nãy đâm vào da đầu ta, thế nên Vị Đán rút tay về, vụng trộm nhét cây trâm vào trong áo.

Nhật Tây nhắc tới như vậy khiến ta tỉnh người ra, nhìn qua phía Vị Đán. Y không hề xấu hổ, vẫn kiêu căng đối diện ta và Nhật Tây, tay phải nắm lại thành quyền đặt trên đầu gối, ngẫu nhiên có tia sáng màu vàng lóe ra giữa các kẽ ngón tay.

Cái y đang nắm trong tay chính là trâm của ta mà!

Ta nhìn chằm chằm tay Vị Đán, y liền cố ý khẽ nhúc nhích bàn tay, vẻ mặt gian xảo thần sắc khiêu khích, dường như đang muốn nói: Cô cầu xin ta đi.

Oa oa, rõ ràng là y biết nếu như thiếu một cây trâm Long Vương điện hạ chắc chắn sẽ không vui, cho nên mới dương dương tự đắc khiêu khích ta như vậy.

“Khụ! Đại... Hoàng huynh!”, ta tươi cười nhìn y.

Vị Đán hơi hơi nhếch khóe mắt, ngạo mạn nhìn ta, ừm một tiếng tỏ vẻ nghi vấn.

“Trâm cài của ta!”, ta chỉ vào tay y, cảm thấy yếu thế. Mà thôi cũng kệ, chị đây là đại trượng phu có phẩm hạnh, co được dãn được! Chỉ là nhường nhịn một tên ngốc mà thôi, cục tức này chị đây nuốt được!

Đôi mắt đen của Vị Đán khẽ động, trầm lặng nhìn ta, nhíu đầu lông mày, khóe miệng giấu ý cười, dường như đang chờ ta nhận thua.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây cũng đã hiểu ra, nhìn ta và Vị Đán bốn mắt nhìn nhau, một lúc sau mới bảo Vị Đán: “Đại hoàng huynh, đừng trêu chọc Hạ Mật nữa mà. Nếu chỉ vì đùa giỡn mà làm cho Phụ Vương giận muội ấy thì không tốt lắm đâu!”.

Nhật Tây lo lắng, nhưng Vị Đán vẫn chỉ nhíu mày nhìn ta, ý cười trên khóe miệng càng đậm, tựa hồ không thèm để ý Nhật Tây đang lảm nhảm cái gì.

Nhật Tây có chút khổ não, vừa định mở miệng nói tiếp, ta lặng lẽ nhéo hắn một cái. Đối với Nhật Tây, ta cảm kích không thôi. Nhưng ở nơi Long Cung này, nếu Nhật Tây khiêu khích Vị Đán, người chịu khổ cuối cùng vẫn là Nhật Tây, cho nên việc này không thể để Nhật Tây gánh giùm được.

Ta quyết định hoàn toàn đầu hàng.

http://tieulun.hopto.org

Phần 10

Chương 28

Nhật Tây có chút khổ não, vừa định mở miệng nói tiếp, ta lặng lẽ nhéo hắn một cái. Đối với Nhật Tây, ta cảm kích không thôi. Nhưng ở nơi Long Cung này, nếu Nhật Tây khiêu khích Vị Đán, người chịu khổ cuối cùng vẫn là Nhật Tây, cho nên việc này không thể để Nhật Tây gánh giùm được.

Ta quyết định hoàn toàn đầu hàng.

Ta chỉ đơn giản ngồi dựa tới trước, nở nụ cười hoa đào đầy mặt với Vị Đán, đầu suýt chút nữa dán vào lồng ngực Vị Đán, mặt cọ cọ vạt áo y: "Vị Đán ca ca, giúp muội cài trâm đi!".

Hai con mắt Nhật Tây xém chút rơi ra ngoài. Xấu hổ một lúc, hắn chẳng thèm nói gì, xoay mặt qua một bên làm bộ như xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

Vị Đán bị ta cọ cọ vạt áo, thân thể hoàn toàn cứng đờ, hơn nửa ngày sau mới chán ghét vươn tay đẩy ta ra cách một thước: "Không được lại gần ta!".

Ta ngẩng đầu nhìn y, ây da, chưa thấy thì chưa biết, hóa ra dáng vẻ đỏ mặt của Vị Đán thật đáng yêu ghê.

"Thật ghê tởm, ai cho phép cô gọi ta là ca ca!", Vị Đán ra vẻ hung thần ác sát, nắm lấy trâm cài đâm tới đầu ta. Nhật Tây sợ hãi khẽ a một tiếng, nhìn chằm chằm vào tay Vị Đán, sợ y thật sự sẽ đâm vào đầu ta.

Thật ra Vị Đán rất nhẹ tay, bạn trẻ khẩu xà tâm phật này, ngoài miệng thì ầm ầm như sấm nổ, nhưng lúc chạm tay tới tóc ta thì dịu dàng không giống như Vị Đán ương ngạnh thường ngày.

Đến lúc cài trâm xong, y khôi phục bộ mặt như bị người khác thiếu vạn lượng vàng, hếch cằm lên nóc xe, ánh mắt cũng kiêu căng nhìn lên nóc xe, có vẻ như rất khinh thường ta và Nhật Tây.

Cuối cùng xe dừng lại phía trước cung điện, từ nơi này tất cả mọi người đều phải đi bộ vào Chính Điện. Nhật Tây vén màn cửa bước xuống đầu tiên. Vị Đán không nhanh không chậm bước ra theo. Lúc đến phiên ta xuống xe, Nhật Tây cùng Vị Đán đều chìa tay ra đỡ.

Trên mặt Nhật Tây mang theo nụ cười tươi rực rỡ trong sáng, một loại sức sống có thể hòa tan tất cả mọi thứ. Ta bị hấp dẫn bởi đôi mắt sáng rực của hắn, không tự chủ nắm lấy tay Nhật Tây.

Kết quả là Vị Đán ho khan một cái, ta lập tức hoàn hồn. Vị Đán vẫn giữ một bộ mặt khó đăm đăm như ông bố dượng, tràn ngập mùi uy hiếp bá đạo. Ta run run, vươn cả hai tay ra ngoài, mỗi tay vịn lấy một người, đường hoàng nhảy từ trên xe xuống.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán có vẻ cực kỳ không vui, bàn tay nắm thật chặt, mấy ngón tay của ta như bị bóp ép lại thành một nhúm.

“Hừ, không có lễ nghi!”, đã bước xuống xe mà Vị Đán vẫn không muốn buông tay, kiêu căng nhìn thẳng Nhật Tây đang nắm bàn tay kia của ta.

Nhật Tây tựa hồ cũng thoáng tức giận, nắm tay ta đối mặt với Vị Đán. Ta thấy ánh mắt Vị Đán càng ngày càng lạnh, vẻ mặt càng lúc càng khinh thường, bàn tay bị Nhật Tây nắm run lên.

Nhật Tây hình như đã nhận ra, đột nhiên buông lỏng tay ta ra, yên lặng bỏ đi trước.

Ta bị Vị Đán kéo tay suốt dọc đường đi đến Chính Điện.

Lúc vào Chính Điện, Vị Đán chủ động buông tay ta ra. Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhấc váy đi theo sau lưng y.

Ông cha hờ của ta khuôn mặt u sầu ngồi trên long tọa, thấy ba người chúng ta tiến vào, lập tức nhảy từ trên ghế xuống, ống tay áo cuốn gió chạy tới chỗ chúng ta.

Nhật Tây kinh hoảng, đang định hành lễ thì bị Long Vương điện hạ chạy tới đụng phải loạng choạng suýt té, vẻ mặt giật mình nhìn ta và Vị Đán.

“Hạ Mật Hạ Mật, Hạ Mật bé nhỏ của ta!”, Long Vương điện hạ trực tiếp bỏ qua Vị Đán, chạy vội tới chỗ ta, lúc ông nhìn thấy ta vẻ mặt ông giống như chết đuối với được cọc, “Hạ Mật à, Phụ Vương có việc muốn nhờ con giúp!”.

Ta ơ một tiếng, hai mắt Long Vương lập tức sáng rực, gật đầu với ta: “Con chịu rồi thì đi mau, đi mau!”.

“...”, ta bị sự nhiệt tình của ông làm hoảng sợ đến mức chỉ biết mở to mắt đứng nhìn.

“Nào nào nào, con đồng ý rồi mà!”, ta muốn ngất, già trẻ một nhà Long Vương đều là mấy kẻ không biết xấu hổ, ta còn chưa kịp nói gì hết, Long Vương đã cong mông kéo tay ta chạy ra phía sau Chính Điện.

Vị Đán và Nhật Tây nhìn lướt qua nhau, cùng yên lặng đi theo.

Phía sau Chính Điện có một gian phòng nhỏ, vốn được thiết kế để khi Long Vương Long Mẫu nghị sự trên sảnh mỏi mệt thì vào nghỉ ngơi.

Ta bị Long Vương lôi kéo chạy thất tha thất thểu, nhìn thấy ông vươn tay kéo phắt lớp rèm tơ lụa màu xanh ngọc trước gian phòng nhỏ xuống, huỳnh huỵch chạy về phía trước.

Đợi đến khi ông kéo ta tới trước cái giường lớn, ta mới chấn động trong lòng tỉnh ngộ ra. Ta xỉu, bạn Long Vương gì ơi, đây là loạn luân đó nha. Đây là chuyện mà đại thần xuyên không không được phép làm đâu nha.

“Phụ... Phụ Vương...”, ta lắp bắp.

http://tieulun.hopto.org

Long Vương vừa quay đầu lại, ta lập tức lưu loát nghiêm túc nói với ông: “Ya-me-te!”.

Nhật Tây và Vị Đán cũng hoảng sợ, ngón tay ngắc ngứ chỉ vào giường. Nhật Tây kinh ngạc đến nỗi lời nói cũng không kịp trau chuốt, hỏi thẳng Long Vương: “Phụ Vương, lần này nhận nghĩa nữ không phải là để gả hòa thân, mà là để làm Mẫu Phi của bọn con sao?”.

Phì... Ta suýt chút nữa phun nước miếng.

Long Vương điện hạ giật mình, che miệng Nhật Tây lại, “Im im im, nói hưu nói vượn! Ta có một mình Mẫu Hậu con là đủ rồi! Nước sông dù ba nghìn gáo, ta chỉ cần một gáo mà thôi!”.

Lúc người khác nói ra lời cảm động này thì tình ý miên man, còn lúc Long Vương điện hạ nói ra lời này, giọng ông run sợ, ánh mắt lấm lét nhìn vào bên trong giường.

Vị Đán khẽ nhíu mày, trực tiếp bước tới vung tay phá tan rèm lụa trước giường.

Tất cả mọi người đều đứng hình.

Nằm trên giường gấm là Long Mẫu đã bị đóng băng, ngoại trừ đôi mắt còn chuyển động được, các bộ phận còn lại đều bị đóng băng nằm thẳng đơ.

“Phụ Vương... Đây là chuyện gì? Mẫu Hậu luyện công phu gì sao?”, Nhật Tây sợ hãi, tiến lên muốn sờ vào khối băng.

Long Vương hoảng hốt chặn tay Nhật Tây, nơm nớp lo sợ nhìn ta: “Hạ Mật à, lúc trước con ôm quả trứng có cảm thấy rất lạnh không?”.

Ta lắc đầu.

Long Vương lập tức bình tĩnh lại, vô cùng nhiệt tình kéo tay ta, cười hòa ái: “Con gái ngoan, ta đoán rằng hình như Tĩnh Hải Vương không thích Long Mẫu ấp trứng cho ngài, chỉ trong thời gian Long Mẫu ôm quả trứng này đi vào sương phòng, đã bị ngài hóa đông lạnh thành như vậy! Hai ngày nay ta đã thử tất cả mọi cách để làm tan băng, ngay cả lửa Tam Vị Chân Hỏa cũng đã thử hơn mười lần, nhưng đều không thấy khối băng này tan ra một chút nào. Con xem...”.

Ông rối rắm nhìn ta, gương mặt đại thúc đẹp trai, tràn ngập hi vọng.

Ta không dám nhận lời ông.

Nhưng không ngờ Vị Đán thường ngày lạnh lùng lại mở miệng: “Vì sao không cho Nhật Tây đụng vào Mẫu Hậu?”.

Oa, bạn trẻ này rất tinh tế, điều y vừa hỏi chính là nghi vấn trong lòng ta.

Gương mặt Long Vương nhăn lại, nháy mắt nhìn Vị Đán. Vị Đán làm bộ như không thấy, nhướn mày hỏi Long Vương: “Mặt Phụ Vương sao vậy?”.

http://tieulun.hopto.org

Long Vương tái mặt ảo não trừng mắt với Vị Đán, vừa định chống chế, đã bị Nhật Tây chặn lại, “Phụ Vương, cha nói thật đi, nếu không Tĩnh Hải Vương nghe được lại đắc tội với ngài, thì cấm chế của Mẫu Hậu không biết phải phá bỏ như thế nào đâu!”.

Mặt Long Vương hoàn toàn đen kịt, hơn nửa ngày mới tâm không cam tình không nguyện giải thích: “Lúc đầu ta cũng không biết rằng kết giới Tĩnh Hải Vương tạo ra không thể để cho ai động vào. Tiểu thị nữ hầu hạ Mẫu Hậu con chỉ chạm ngót út vào một bông tuyết thôi, lập tức cũng bị đóng thành khối băng như vậy. Con xem, ta cũng không để cho Hạ Mật đụng vào Long Mẫu mà!”

“...”, muốn ngất, ta lập tức bị dọa oa oa một tiếng nhảy ra sau lưng Nhật Tây.

Nhật Tây vươn bàn tay đến lặng lẽ nắm tay ta, lòng bàn tay ấm áp, giống như đang yên lặng trấn an ta.

“Vậy cha muốn nàng ấy làm thế nào để cứu Mẫu Hậu?”, Vị Đán lạnh lùng mở miệng, bước lên một bước, đứng song song với Nhật Tây che chở ta.

Long Vương lập tức rối rắm, nhìn ta núp sau hai bờ vai, nhỏ giọng thương lượng với bọn họ: “Con xem, hay là bảo con gái ngoan Hạ Mật nói chuyện với Tĩnh Hải Vương, làm cho ngài vui vẻ?”.

“Hả? Nói cái gì cơ?”, ta bối rối lắp bắp, thò đầu ra từ phía sau Nhật Tây.

“Ví dụ như là tâm sự chuyện thời tiết, chuyện ăn uống với ngài, aiz da, con thích cái gì thì nói với ngài cái đó!”, Long Vương trả lời ta: “Con gái ngoan à, con cứ nói đại cái gì đó đi!”.

Nhật Tây nắm tay ta, che chở ta bước tới trước giường gấm.

Ta đứng sau lưng Nhật Tây, nhìn Long Mẫu ở trong khối băng ôm quả trứng rồng, đột nhiên trong lòng lo lắng, bước tới vài bước, dịu dàng nói chuyện với quả trứng: “Xin chào, ta là Hạ Mật!”.

Quả trứng trong lòng Mẫu Hậu đột nhiên lăn một vòng, có vẻ rất vui thích.

Long Vương hạnh phúc đến rơi lệ, nắm chặt tay thúc giục ta: “Mau mau mau, có phản ứng rồi, con tiếp tục nói đi, đừng có ngừng lại!”.

Ta rối rắm hơn nửa ngày, phun ra một câu: “Này, ngươi ăn gì chưa?”.

“...”, tất cả mọi người đều run rẩy.

Ta ho khan khụ khụ, đang định nói sang chuyện khác, đột nhiên miếng băng trước ngực Long Mẫu giống như là có một bàn tay vô hình đang viết chữ lên đó, mặt băng được khắc một hàng chữ cổ rườm rà: Chưa từng ăn gì!

“...”, ta la một tiếng, sợ tới mức nhảy dựng lên, tóc gáy dựng đứng. Ta ngất, cái này giống phim kinh dị quá đi, chị đây mà lại phải làm nữ chính trong phim kinh dị sao, tại sao tại sao lại chọn ta!

http://tieulun.hopto.org

“Đừng sợ đừng sợ, ngài hẳn là thích con, rất thích con!”, Long Vương ra vẻ hiểu biết, cổ vũ ta, hận không thể đẩy ta lên tảng băng kia luôn.

Nhật Tây cau có, đầu ngón tay hóa ra một luồng sáng, bắn ra đánh vào khối băng kia. Long Vương kinh hãi, giật cánh tay hắn, “Nghiệt tử, con muốn giết Mẫu Hậu con sao?”.

Nhật Tây bị ông giật ngược, mồ hôi đầm đìa. Luồng sáng kia vốn không bắn đến chỗ Long Mẫu, nhưng bị Long Vương giật tay lại lệch hướng bắn thẳng tới trước ngực Long Mẫu. Ta thấy khuôn mặt Long Mẫu phía trong khối băng hoảng sợ đến nước mắt đầm đìa.

Mặt Nhật Tây lập tức tái đi, cứng người lại như đứa trẻ làm sai. Vị Đán cau mày liếc Nhật Tây một cái, im lặng bắn ra một luồng sáng, ý đồ muốn đánh lệch hướng luồng sáng của Nhật Tây.

Nhưng khối băng kia hình như lại có khả năng hấp thu năng lực.

Ánh sáng vàng óng ánh bị hấp thụ, đánh vào trụ băng lại giống như đánh vào tấm khiên chắc chắn, vài giây sau thì bắn ngược trở về, còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Luồng sáng này giống như một lưỡi dao diện tích rộng, phóng tới Nhật Tây và Vị Đán trước giường. Ta vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện ta chạy ra vươn tay kéo Nhật Tây ra sau lưng để bảo vệ.

Luồng ánh sáng kia tốc độ vốn cực nhanh, lúc này lập tức dừng lại trước mặt ta khoảng một gang tay, ánh sáng dần dần thu lại, giống như một cơn sóng ào tới chỗ ta.

Trong lòng ta run sợ nhìn nó sắp chôn vùi ta, sợ tới mức gắt gao nhắm chặt mắt. Hai giây sau, ta lặng lẽ mở mắt, cơ thể có cảm giác như đang ngâm suối nước nóng.

“Nhìn kìa, băng tan rồi, tan rồi!”, Long Vương khoa chân múa tay vui sướng, đẩy ta và Nhật Tây ra, bước tới ôm Long Mẫu. Quả trứng kia dường như không hài lòng, lập tức ẩn ánh sáng, trong nháy mắt đông cứng Long Mẫu và Long Vương thành một khối băng.

Số vợ chồng Long Vương thật khổ, đông lạnh giống như chân giò hun khói Kim Hoa cực kỳ hoàn chỉnh. Ta không nhịn được nhếch khóe miệng một cách xấu xa. Quả trứng kia hình như có thể cảm nhận được tâm trạng của ta, sung sướng bay một vòng trên tay Long Mẫu.

Nhật Tây hoảng sợ chạy tới, bị Vị Đán kéo lại. Ta thấy Vị Đán vẫn bình tĩnh như cũ, quả thật rất là kính nể.

“Rốt cuộc ngài muốn làm gì?”, Vị Đán mở miệng lạnh tanh, ánh mắt bắn thẳng đến quả trứng kia.

http://tieulun.hopto.org

Quả trứng kia hình như không định cho Vị Đán chút mặt mũi nào, chỉ im lặng một lúc lâu, không hề có ý định trả lời. Vị Đán cau mày, ánh mắt lạnh lùng khốc liệt, ta thấy bàn tay buông thả bên người của y nắm lại.

"Hay là để ta thử đi!", không biết tại sao, ta cảm thấy quả trứng này cũng như trẻ con bình thường, trong lòng ấm áp, sợ Nhật Tây và Vị Đán lỗ mãng làm bị thương quả trứng trong khối băng.

Vị Đán không nói gì, Nhật Tây lại căng thẳng ngẩng đầu lên, cau mày nói với ta: "Muội phải cẩn thận, không nên đụng vào nó!".

"Ừm!", ta bình tĩnh gật đầu với Nhật Tây, anh dũng khua tay áo, ngẩng đầu ưỡn ngực bước về phía trước, chị đây lần đầu tiên có cảm giác mình là nữ chính anh hùng.

Hào khí vạn trượng bước tới, vấp chân Vị Đán, ta ngất a, nghiêng người ngã về phía giường gấm.

Vị Đán hoảng hốt vội túm ta lại nhưng không đỡ được, ta có cảm giác mặt ta áp thẳng vào quả trứng trước ngực Long Mẫu.

"Hạ Mật, Đại hoàng huynh...", ta liếc mắt thấy Nhật Tây vẻ mặt lừng lẫy cũng nhảy vào đây, một tay kéo ta một tay kéo Vị Đán.

Oa, đúng rồi, nếu như ta bị đóng băng, Vị Đán cũng sẽ bị lây từ ta hóa thành một khối băng, Nhật Tây nhảy vào như vậy có khác gì là tự sát.

Tâm huyết của Nhật Tây ta có thể hiểu được, nhưng Vị Đán trượng nghĩa như vậy đến bây giờ ta mới biết.

May mà, Tĩnh Hải Vương hình như chơi mệt rồi, nên không đông cứng ba người chúng ta thành một khối băng. Ta có cảm giác lớp băng lạnh dưới gò má ẩn ẩn ánh sáng ấm áp, chậm rãi bị hòa tan.

Quả trứng kia, cứ như vậy xuyên qua lớp băng dày chui ra ngoài, nhảy vào vạt áo trước ngực ta, hơn nữa lại còn... cực kỳ sung sướng cọ qua cọ lại.

Ta dám cá bằng bữa cơm trưa của ta rằng, lúc quả trứng cọ vào người ta, ta không thể tránh khỏi đỏ mặt.

Ngất, cho dù bộ ngực chỉ cúp A, thì nó vẫn là một chỗ mẫn cảm cơ mà.

Chương 29

Ta vội vàng lôi quả trứng kia ra khỏi ngực, đặt trong vòng tay. Quả trứng nhẹ tỏa ra quầng sáng trắng tự nhiên khiến cánh tay ta ấm áp.

Vị Đán lạnh lùng nheo mắt nhìn quả trứng.

Ta bị ánh mắt của Vị Đán đe dọa, cảm thấy tựa hồ y có một loại khí phách bá vương muốn báo thù xã hội, đành giấu quả trứng lại vào trong áo, giả lơ:

http://tieulun.hopto.org

“Huynh xem, Phụ Vương Mẫu Hậu đều đã tan băng rồi, Tĩnh Hải Vương từ nay cứ để ta chăm sóc đi!”.

Vị Đán không lên tiếng, Nhật Tây thở một hơi thật dài, ánh mắt nhìn chằm chằm vạt áo trước của ta, vẻ mặt cực kỳ buồn bực.

“Các con trở về nghỉ ngơi đi! Con gái ngoan Hạ Mật, phải đối đãi Tĩnh Hải Vương thật tốt, phải làm giống như là ấp trứng, có biết chưa?”, Long Vương có chút sợ hãi cách xa ta một cánh tay mới nhìn ta cười, vẻ mặt thoải mái đi không ít. Long Vương và Long Mẫu gặp chuyện phiền toái như vậy cũng đã mệt mỏi rồi, chỉ dặn ba người bọn ta vài việc về chuyện ngày sinh thần, rồi không coi ai ra gì nắm tay nhau thong thả quay về Cung Cúc Châu. Chính Điện rất rộng mà không có thị vệ nô tỳ nào, giờ bỗng chỉ còn lại ba người ta và Nhật Tây, Vị Đán.

“Đưa cô về thôi!”, Vị Đán im lặng một lúc lâu, vừa mở miệng đã ra lệnh cho người khác. Ta vừa định nói ta muốn về chung xe với Nhật Tây, thì Vị Đán bỗng kéo tay ta dắt ta đi trước.

Từ trước đến nay mệnh lệnh của Vị Đán dường như đều là nghe thì phải làm theo không được phản bác. Nhật Tây vẫn còn chưa bình tĩnh hẳn, cúi đầu đi theo Vị Đán, rầu rĩ suốt dọc đường.

Qua bậc thang thật dài, lúc này mới thấy các vị hoàng tử khác lục tục chạy tới. Thị vệ đứng trước thềm thang đang giải thích cho các vị hoàng tử, mọi người đều trưng ra bộ mặt nghi hoặc không hiểu nổi. Ngũ hoàng tử Đình Ngọ thấy ba người bọn ta, liền kích động chạy tới hỏi: “Các người đến sớm vậy, có gặp Phụ Vương và Mẫu Hậu không?”.

Hắn vừa hỏi như vậy, Nhật Tây vốn đang buồn bực lập tức cười hì hì trả lời: “Phụ Vương và Mẫu Hậu thật ra muốn gặp huynh đó, huynh hóa thành tiểu long lén lút đến Điện Cúc Châu tìm Phụ Vương đi. Ta nghe nói Phụ Vương tính giao chuyện đặt tiệc thọ yến cho huynh đó! Đừng cho các hoàng huynh khác nghe thấy nha, bọn họ sẽ tranh phần của huynh thì không hay đâu!”.

Tính Đình Ngọ thành thật dễ dụ, nở nụ cười cảm kích với Nhật Tây, xong hóa thành một con tiểu long lén lút bơi tới Điện Cúc Châu.

Vị Đán mắt lạnh nhìn theo giống như chờ xem trò vui, một lúc sau mới quay đầu cong cong khóe môi nhìn Nhật Tây, không nói lời nào tiếp tục dắt ta đi về phía xe ngựa.

Sau khi trêu chọc Đình Ngọ, tâm tình Nhật Tây đã trở về mùa xuân hoa nở. Suốt dọc đường đi theo hai chúng ta trên xe ngựa, hắn liên tục nói dài nói dai nói dại những lời vô nghĩa.

Tâm trạng Vị Đán có vẻ không tốt, ánh mắt vẫn cứ dừng trước ngực ta, đầu óc suy nghĩ sâu xa gì đó không biết. Đến bên ngoài viện của ta, y tiếp tục không nói lời nào tống ta và Nhật Tây ra khỏi xe ngựa, sau đó hấp tấp đánh xe đi, bụi cát mờ mịt.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây bẩm sinh da mặt dày, bị xe bỏ lại vẫn cực kỳ bình tĩnh phủi phủi quần áo mình, rồi đứng lên cười cười với ta, nói: “Tầm mắt Đại hoàng huynh trước giờ rất cao, lần này tiện đường chở chúng ta về đã là tốt lắm rồi!”.

Ta cũng cười cười với Nhật Tây, hắn không chịu từ bỏ vẫn cứ đi theo ta. Ta ôm một quả trứng rồng, vốn đã có chút mỏi mệt, bị hắn trêu chọc càng không vui, thế là quay lại trực tiếp đóng sầm cửa viện ngay trước mũi Nhật Tây.

“Hạ Mật, xấu xa quá đi à!”, Nhật Tây ở bên ngoài thở dài tức tối. Ta vừa quay người lại thì nhìn thấy gương mặt tròn của Nghêu Nhỏ ai oán nhìn ta, khiến ta giật mình, quên luôn chuyện Nhật Tây đang đứng kêu gào ngoài cửa.

“Chủ tử, người nhìn xem!”, Nghêu Nhỏ chỉ tay một vòng. Ta nhìn quanh sân nửa ngày mà không hít thở nổi một hơi. Cả sân như tỏa sáng lấp lóe, thực vật biển trong sân dường như đều bị chà rửa sạch sẽ. Ta bước trên đá sỏi trong sân, có cảm giác như mình đang đi trong một không gian tiệt trùng vô khuẩn.

“Cửu hoàng tử vừa mắng vừa làm cả một buổi sáng!”, Nghêu Nhỏ vẫn oán thán, “Nô tỳ chà vỏ lên một tảng đá ở hậu viện, chà mãi không sáng, ngài liền mắng nô tỳ bẩn chết, rồi gỡ luôn vỏ sò ra khỏi người nô tỳ!”.

Nghêu Nhỏ là một con nghêu, vỏ nghêu đương nhiên là hơi tối màu, kẻ sạch sẽ như Tiểu Cửu mà chịu buông tha nàng mới là lạ.

“Vậy bây giờ vỏ ngươi đâu rồi?”, ta cảm thấy không đành lòng, bèn hỏi nàng.

Nàng lập tức rơi lệ, vừa khóc vừa bụm mặt: “Cửu hoàng tử nói nô tỳ theo hầu bên chủ tử thì phải giữ sĩ diện cho chủ tử. Vậy nên lệnh cho nô tỳ phải chà vỏ thành màu tuyết trắng, kết quả biến thành như thế này!”. Nàng vừa hiện nguyên thân, ta suýt chút nữa cười phá lên.

Lớp vỏ xám trắng bị mài đến mức sắp biến thành trong suốt, phía trên còn vương một sợi tơ khăn tay lụa, có thể thấy được Tiểu Cửu bỏ ra không ít công sức.

Ta tận lực ngậm miệng không muốn làm tổn thương Nghêu Nhỏ đáng thương, hỏi nàng: “Vậy Cửu hoàng tử đâu rồi?”.

Nghêu Nhỏ nước mắt lưng tròng trả lời: “Chê nô tỳ bẩn, mài không sạch nổi, bỏ chạy rồi!”.

Phì... Trình độ sạch sẽ của thằng nhóc này quả nhiên lại thăng cấp rồi.

Nghêu Nhỏ vẫn nước mắt lưng tròng nhìn ta. Ta sờ sờ mũi, cười ngây ngốc với nàng, “Ngươi như vậy rất được mà, độc nhất vô nhị không ai bằng!”.

Vẻ mặt Nghêu Nhỏ giận mà không dám nói gì. Ta thấy nàng không dám nhìn ta, liên tục rũ mắt tức giận thở phì phì, bỗng cảm thấy rầu rĩ theo. Ta bèn lấy ra một viên dạ minh châu màu hồng nhạt trong áo, đây là trước kia Tiểu Cửu chơi đùa tặng ta, gắn lên trên vỏ nghêu của nàng, dụ dỗ nàng: “Ngươi xem, toàn

http://tieulun.hopto.org

bộ vỏ đều ánh màu hồng nhạt, trong số những con nghêu ở đây, ngươi là xinh đẹp nhất rồi!".

Nàng uốn người, thấy trên vỏ nghêu của mình quả nhiên tản ra màu hồng nhạt nhẹ nhàng, trong suốt sáng dịu, liền nhếch miệng nở nụ cười cảm kích nhìn ta, sau đó lạch cạch lạch cạch ôm gương mặt ửng đỏ chạy ra ngoài.

Ta thở dài một hơi, cảm thấy thật vui vẻ, từng nói tặng người khác một đóa hồng, đầu ngón tay vương lại hương thơm mà, bản thân cũng cảm thấy vui lây.

Sau khi Nghêu Nhỏ chạy đi, lấy thêm hương và nước trà lại chạy trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: "Chủ tử, người tốt sẽ gặp lành!".

Hắc, gặp lành? Lời nói này đến lúc xế chiều rốt cuộc linh nghiệm.

Ta vừa ăn cơm chiều xong, đang dựa cửa ngắm mấy con cá nhỏ lắc qua lắc lại, chợt nghe tiếng cửa viện bị đập rầm rầm. Nơi này của ta không có nhiều thị vệ, một là do Long Mẫu thật ra không coi trọng ta, hai là do ta cũng không chịu nổi cảm giác bị đông đảo thị vệ vây quanh.

Thế nên người đến không cần thông báo, trực tiếp gõ cửa, tự nhiên sẽ có người bên trong viện ra xem ai tới.

"Là thị vệ của Đại hoàng tử!", Nghêu Nhỏ lặng lẽ báo ta. Ta ậm ừ ngó ra ngoài cửa, người đang đi vào hai tay bưng một hộp gấm giơ lên cao.

Ta lật lớp gấm trên hộp lên, đồ vật bên trong khiến hai mắt ta trợn tròn.

Đó là một cái... giỏ trứng nhỏ vô cùng tinh tế, dùng trân châu và đá quý bảy màu đan thành lưới, tỏa sáng lấp lánh. Người tới quỳ gối bẩm báo: "Chủ tử truyền lời: Trước tiên phải đặt quả trứng trong lòng vào trong giỏ, nếu không thì...".

Hắn cẩn thận ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của ta, rồi nhanh chóng gục đầu xuống tiếp tục gằn từng chữ: "Nếu không thì ta sẽ tự tay đập nát quả trứng đó!".

Ta nghe xong mà trán đầy gân xanh, trong lòng muốn đá cái giỏ lưới chết tiệt kia ra ngoài. Tĩnh Hải Vương trong lòng ta cũng nổi giận nảy lên, dần tỏa ra nhiệt.

Nói thật lòng thì quả trứng này rất lớn, cứ bám lấy ngực ta rồi trượt xuống bụng ta, nhìn ta cứ như đang mang thai vậy. Ta còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để mang quả trứng theo mình hằng ngày.

Phương pháp của Vị Đán quả thật rất tốt, nhưng thái độ của y quá kiêu ngạo đi!

"Ngươi trở về đi, nói với y ta sẽ đặt vào!", ta thấy tên thị vệ bề ngoài nhìn có vẻ cẩn thận, thực tế lại có vẻ kiêu căng, cảm thấy không vừa mắt.

Đúng là chủ nào thị vệ nấy mà.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng không ngờ tên thị vệ kia không ngại tiếp tục quỳ gối, không muốn trở về: “Chủ tử đã ra lệnh, nếu chưa thấy ngài đeo giỏ trứng trên cổ, tiểu nhân chưa thể quay về!”.

“...”, ta hừ một tiếng, bực dọc mạnh tay mạnh chân treo cái giỏ trứng lên cổ, tức giận hỏi hắn: “Như vậy được chưa?”.

Hắn không nói lời nào, hơi hơi ngẩng đầu nhìn ta rồi nhìn xuống cái giỏ trứng trống rỗng, lại lặng lẽ cúi đầu xuống.

Ta hiểu ra, ôm quả trứng Tĩnh Hải Vương từ trong lòng ra, thương lượng với nó: “Ngươi ngoan ngoãn nha, cứ ở trong lòng ta sẽ không cảm thấy thoải mái đâu. Chi bằng đeo ngươi trước ngực được không?”.

Quả trứng kia giống như làm nũng vặn vẹo lăn lăn trong tay ta, dường như rất không thích.

Ta lại sờ sờ đầu quả trứng, tiếp tục thương lượng: “Ngoan mà, một tấc ta cũng không rời ngươi, được không? Ngươi vào trong giỏ trước nha?”.

Nó ngoan ngoãn, dường như cực kỳ ấm ức, không chuyển động nữa.

Ta cực kỳ cẩn thận đặt quả trứng kiêu ngạo vào giỏ lưới. Mãi đến lúc này, tên thị vệ kiêu căng kia rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi như trút được gánh nặng.

Từ đó ta ngủ cũng đeo quả trứng này, ăn cơm cũng đeo quả trứng này, đi đến cung điện của Long Vương điện hạ cũng đeo quả trứng này. Trước điện, ta nhìn thấy Đình Ngọ mặt bầm tím cùng với Nhật Tây cười trong trẻo. Hai người bọn họ thấy ta đeo quả trứng, đều không nhịn được cong khóe miệng.

Đình Ngọ thẳng thắn nói với ta: “Hạ Mật, trong cả Long Cung này, trang sức của muội là to nhất đó nha!”.

“...”, ta lườm lườm kẻ lỗ mãng này, khinh thường trợn mắt trừng hắn.

Nhật Tây khẽ cười, ánh mắt đảo qua đảo lại: “Hạ Mật, muội cứ đeo như vậy sẽ mỏi cổ đó. Chi bằng chuyển xuống thắt lưng, đeo ra sau mông đó, sẽ đỡ tốn sức hơn!”.

Quả trứng rồng trong lưới dường như hơi tức giận, tỏa ra ánh sáng trắng rồi đột nhiên tụ lại thành một luồng sáng, vụt một cái đánh gãy đôi đai thắt lưng của Nhật Tây.

Nhật Tây không hề đề phòng, chân tay luống cuống túm quần. Thấy ta cười ha ha, mặt hắn đỏ hồng lên như da heo, vừa sợ vừa ngại oán giận trừng mắt nhìn quả trứng rồng trước mặt ta, miệng mím chặt lại.

Sau khi hai người bọn ta chờ đợi Nhật Tây sửa sang lại quần áo ở một nơi bí mật gần đó, thì cùng nhau tiến vào trong đại điện.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay là ngày các quốc gia khác tới yết kiến, ta thấy có nhiều nhóm sứ giả vương tử da tóc đủ màu túm tụm lại bàn luận trong điện, chính giữa là long tọa của Long Vương vẫn còn trống trơn.

Chín người con của Long Vương đã tới đầy đủ. Vị Đán vừa trông thấy ta, ánh mắt đảo một vòng trên quả trứng đeo trước ngực ta, khóe miệng khẽ cong cong nụ cười, ngoắc ta: "Hạ Mật, lại đây!".

Ta xem thường y, bước tới đứng cạnh Tiểu Cửu, ánh mắt nhìn lên trần nhà, không thèm để ý tới y.

Tiểu Cửu hiếm khi được mặc áo bào trắng như tuyết, đứng nhìn quanh xem xét, thấy ta bước tới gần liền rống to: "Đứng lại đó, Hạ Mật, từ nay lúc đeo quả trứng chỉ được phép quay lưng vào ta!".

Nhật Tây thấp giọng trêu ghẹo hắn: "A Cửu, quay mông lại với đệ, nghĩ đi, là mông đó...".

Tiểu Cửu lập tức triển khai năng lực liên tưởng siêu phàm của hắn, khuôn mặt tuấn tú lập tức trắng bệch, không ngừng than thở: "Eo ơi, thật sự là dơ bẩn, thật sự là dơ bẩn...".

"...", thằng nhóc này lại đổi lời kịch sao?

Nhật Tây thấy Tiểu Cửu vừa muốn giữ ta lại nhưng căn bệnh sạch sẽ phát tác, bộ dạng lưỡng lự khó xử, hắn liền híp mắt cười hắc hắc, duỗi tay kéo ta sang bên cạnh mình, nói với ta: "Muội đứng bên cạnh A Cửu sao bằng đứng bên cạnh ta, nếu có chuyện gì ta sẽ nhắc nhở muội!".

Ngất, chị đây đọc rộng xem truyền hình nhiều, kiếp trước cộng thêm kiếp này, nói thế nào cũng lớn tuổi hơn ngươi, nhắc nhở cái quái gì...

Đột nhiên Nhật Tây đỡ lấy bả vai của ta, nhẹ tay xoay một vòng. "Muội xem ánh mắt của Đại hoàng huynh kìa!", hắn dừng tay, vụng trộm thì thầm với ta.

Ta vừa nghiêng đầu liền thấy ánh mắt Vị Đán, lập tức giật thót. Đôi mắt y thật sự là rất khí phách vương giả, liếc về phía người nào là toàn thân người đó giống như bị đóng băng.

Nhật Tây thấy ta ngây ngẩn, nhíu mày thấp giọng nói: "Đứng chung một chỗ với ta, ta che chở muội!". Hắn khẽ nhích lên một bước, chắn ta phía sau lưng rất kỹ càng, sau đó mới ngẩng đầu lên hơi cười cười với Vị Đán. Vị Đán nheo nheo mắt rồi quay đầu đi luôn không thèm nhìn đến chỗ bọn ta nữa.

Có mấy vị sứ giả ngoại quốc quen biết đến chào hỏi Nhật Tây, vừa nhìn thấy ta, hơi hơi kinh ngạc: "Thất điện hạ, vị này là...".

Nhật Tây cười với bọn họ, nắm lấy tay ta kéo lại gần bên cạnh hắn, giới thiệu: "Đây là tân quý của Long Cung chúng ta, tiểu-cô-nương-đeo-trứng... Công chúa Hạ Mật!".

Phì... Ta suýt chút nữa phun ra một ngụm nước miếng.

http://tieulun.hopto.org

Vị sứ giả ngoại quốc kia hiển nhiên là còn chưa hiểu ra ý nghĩa, cởi bỏ mũ dạ, để lộ mái tóc xoăn màu vàng hoàng kim, trực tiếp lược bớt vài chữ cúi đầu chào hỏi ta: "Công chúa Trứng, mỹ danh ngưỡng mộ đã lâu..."

Ta cắn ngón tay, rơi lệ đầy mặt.

Nhật Tây cười đến mức bả vai run rẩy, Tiểu Cửu đứng cách đó không xa nghe thấy tên gọi này, sắc mặt bỗng tái nhợt, che miệng suýt chút nữa nhổ ra: "Thật sự là rất dơ bẩn...".

Cũng may ngay lúc ta đang xấu hổ, Long Vương dẫn Long Mẫu thong thả bước vào. Vẻ mặt Long Mẫu thẹn thùng cảnh xuân vô hạn, trên đỉnh đầu một cây chày gỗ búi cũng cao hơn lúc trước, bao nhiêu dạ minh châu xinh đẹp nhất Long Cung hẳn đều đã bị bà gom lại cài lên trên cây chày gỗ.

Ta phì một tiếng, buồn cười: "Nhật Tây, Mẫu Hậu người búi tóc thật cao, sặc sỡ lóa mắt giống hệt máy rung Nhật Bản, mà còn là loại mới nhất nữa, long lanh lấp lánh! Long Vương phụ thân ngươi có phúc quá... Ha ha ha".

Nhật Tây nghe không hiểu ta đang nói cái gì, nhưng với đầu óc ranh mãnh, tiểu tử này đảo đảo mắt cũng hiểu chút chút ý tứ của ta. Khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, lần đầu tiên nghiêm túc trừng mắt với ta, vụng trộm nhéo vào lòng bàn tay ta một cái: "Nghe ai nói nhảm vậy hả, ta thật sự muốn giúp muội cắt lưỡi cái kẻ đó!".

Ta thấy Nhật Tây thật sự nổi giận, liền đổi sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía trước, không trêu chọc hắn nữa.

Trên thực tế ta cũng không có cơ hội trêu chọc. Sau khi Long Vương ngồi xuống, cũng giống như lễ nghi vương triều ở nhân gian, tất cả mọi người phải cung kính đứng hai bên nghe ông ra lệnh.

Long Vương điện hạ ánh mắt quét sang hai bên, lúc lướt đến chỗ ta thì hơi dừng lại một chút, vẫy tay với ta, nói: "Con gái ngoan, con đeo trứng như vậy nhìn thật đáng yêu!".

"Phì...", Nhật Tây là người đầu tiên không nhịn được phì ra cười.

Sau đó ta nhìn thấy tất cả long tử cùng sứ giả ngoại quốc đều giật giật khóe môi. Vị Đán không hề kiêng kị cong môi thật cao, đôi mắt đen dừng trên người ta, ánh mắt vừa trêu tức vừa khiêu khích.

"Con gái ngoan, con vất vả rồi!", Long Vương điện hạ cũng tự cười, từ chỗ ngồi đứng lên, phất tay ra lệnh, thị vệ nội điện nhanh chóng bưng lên một cái ổ đệm thật to.

Cái ổ đệm này bện từ tơ vàng, rất to, trải một lớp đệm thật dày.

"Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa, ước chừng Tĩnh Hải Vương sẽ xuất thế, Phụ Vương sai người gấp rút tạo cái ổ này để con ấp trứng, con thấy có được không?".

http://tieulun.hopto.org

Ta muốn rơi lệ! Tĩnh Hải Vương trước ngực lăn lăn vài vòng, đột nhiên phát ra ánh sáng trắng dịu nhẹ, rọi đến cái ổ đệm tơ vàng kia. Cái ổ đệm như bị bàn tay vô hình kéo đi, xoạt xoạt, sau đó dừng lại trước mặt ta.

"Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi!", Long Vương như trút được gánh nặng, cười to, vung tay lên. Thị vệ liền đem ổ đệm xuống, đoán chừng là vội vàng đưa tới viện của ta.

Phì... Chẳng lẽ ta thật sự phải bắt chước gà mái ấp trứng Tĩnh Hải Vương dưới mông sao?

No no no, chuyện này kinh quá đi. Ta bây giờ rất muốn học giọng điệu của Tiểu Cửu, ngửa mặt lên trời kêu to: "Rất dơ bẩn a, rất dơ bẩn...".

Chương 30

Sau một khúc nhạc đệm, mấy người sứ giả ngoại quốc đều trộm ngắm ta. Nhật Tây trấn tĩnh đứng chắn phía trước, sắc mặt căng thẳng, dường như không thích ta bị người khác chú ý.

Ta cúi đầu, trong lòng quanh đi quẩn lại chỉ lo việc làm thế nào để ấp trứng.

Cũng không biết Long Vương điện hạ đang nói gì, ta buồn bực lui vào một góc. Nhật Tây lặng lẽ nắm tay ta, ánh mắt vụng trộm nhìn ta tựa như đang hỏi: Làm sao vậy?

Ta khẽ lắc đầu. Hắn nhẹ giọng an ủi: "Tan triều rồi ta dẫn muội đi suối nước chơi!".

Sợi dây tinh thần của ta lập tức rung lên. Chuyện xưng hô cô-nương-đeo-trứng-ấp-trứng đáng xấu hổ gì đó đều đã trở thành mây bay. Trong lòng chỉ dâng tràn những ký ức về mấy lần đi chơi ở dòng suối nhỏ. Ta đây đã bao lâu rồi không được đi dạo suối như hồi còn ở nhân gian.

Cũng may lần này Long Vương triệu kiến sứ giả ngoại quốc chỉ là muốn xác định ngày tổ chức sinh thần. Đến lúc tan triều, ta rốt cuộc thở phào một hơi, len lén theo Nhật Tây ra ngoài.

"Hạ Mật, lại đây!", ra đến cửa điện, Nhật Tây ngoắc tay, ta thật cẩn thận chạy ra. Hắn lập tức dùng sức một tay kéo ta, vù một cái bay lên trên mặt biển.

Lúc này ở nhân gian đã chạng vạng tối, ánh trăng mới nhú, nước biển dập dờn màu xanh lam tối. Ta và Nhật Tây nhảy lên, khiến bóng trăng bị đánh tan thành mấy cánh hoa.

"Oa, đẹp quá đi!", ta và Nhật Tây dẫm lên đám mây, nhìn xuống phía dưới, một màu vàng rực.

"Ta dẫn muội đến con suối nhỏ huynh đệ bọn ta thường hay đi!", hắn vịn một đụn mây lại, cười với ta, đắc ý đảo mắt dùng lực đẩy, khiến ta nghiêng ngả hoảng hốt.

http://tieulun.hopto.org

“Tự ta có thể đằng vân mà!”, ta kháng nghị với hắn.

Nhật Tây liếc mắt nhìn ta, cười nhạo một tiếng, nói: “Muội quên lần trước dẫn muội đi chơi thế nào rồi sao? Lúc đó muội đứng trên mây đột nhiên quên mất làm thế nào biến thành hình người, làm thế nào để đằng vân, rốt cuộc rơi từ trên đám mây xuống. Nếu không nhờ ta và Tiểu Cửu xông tới đỡ muội, muội nói xem một con rồng nhỏ như muội thế nào chẳng té chết y như con người!”.

Ta lập tức im bặt. Lần đó rất kì quái, rõ ràng ta đứng trong đám mây, bỗng dưng có vô số ảo ảnh lướt qua, ta nhìn thấy bản thân mình đang nằm trên giường, trông thật thê thê thảm thảm.

Ma xui quỷ khiến lại hỏi Nhật Tây: “Làm thế nào để biến thành người?”.

Nhật Tây bị ta dọa sợ, lắp bắp trả lời: “Tùy vào suy nghĩ!”.

Kể từ ngày hôm đó, mỗi lần thấy ta bay lên những đám mây màu sắc, Nhật Tây sẽ đi theo sau ta y như một bà bảo mẫu. Nếu ta biến thành dạng rồng, hắn cũng sẽ dùng cái đuôi màu đen quấn lấy thân ta, sợ ta sẽ rơi xuống giống như lần trước.

Thật sự là một lần xấu mặt, vạn lần không tin!

“Quái lạ, nên đi bên phải hay đi bên trái đây?”, Nhật Tây dắt ta đáp xuống đụn mây, chậm chạp nghi ngờ nhìn chung quanh. Nhật Tây là một kẻ mù đường, thường thường cứ đến ngã rẽ mới bắt đầu chậm chạp mơ hồ tìm đường tìm hướng.

Ta và hắn đi dạo chơi quậy phá khắp nơi dưới biển, đều là Tiểu Cửu dẫn hai bọn ta trở về. Nếu như bất đắc dĩ, Nhật Tây sẽ đổ xúc xắc để quyết định đi bên phải hay đi bên trái.

Ta đổ mồ hôi lạnh nhìn Nhật Tây, sợ hắn lại dắt ta đi loạn khắp nơi.

Đột nhiên trước mắt chợt lóe ánh màu đen, ta nhìn thấy Vị Đán áo bào đen thắt lưng tím ở trên đám mây vững vàng đáp xuống dưới, vừa vặn che ngay đằng trước ta và Nhật Tây. Trông thấy bộ mặt mờ mịt của Nhật Tây, Vị Đán kiêu căng vênh mặt nói: “Lại không tìm ra đường đi à?”.

Nhật Tây có chút rầu rĩ, không buồn lên tiếng.

Vị Đán cười khẽ một tiếng, phất tay áo ý bảo hai chúng ta đi theo, sau đó tự mình hóa thành một con rồng khoan thai bay bay ở phía trước.

Mãi đến một vùng non cao nước biếc, Vị Đán đột nhiên dừng lại đáp xuống trên một tảng đá, hỏi ta và Nhật Tây: “Là nơi này?”.

Nhật Tây rầu rĩ ừm một tiếng

Ta vui vẻ ngắm cảnh xung quanh, tâm tình lập tức sung sướng. Mặc dù lúc này đã chạng vạng tối, vẫn có thể nhìn thấy một ít đóa hoa tỏa sáng trong bóng tối.

http://tieulun.hopto.org

“Có thích không?”, Nhật Tây bẻ một đóa hồng nhỏ, cài lên tai ta.

Vị Đán không nói lời nào, cũng bẻ một đóa hồng, bắt chước theo Nhật Tây cài lên tai bên kia của ta.

Cài một đóa hoa hồng thì xinh đẹp đáng yêu, cài hai đóa hoa hồng thì... hình như có vẻ vô duyên.

Ta định bụng đưa tay muốn gỡ một đóa xuống. Vị Đán thấy động tác của ta, lạnh lùng hừ một tiếng, thế là ta lập tức thả tay xuống. Nhật Tây nhìn nhìn Vị Đán, hít một hơi, gỡ đóa hoa mà hắn cài lên trước đó xuống, sau đó tinh thần phấn chấn chỉ cho ta xem đủ loại hoa bên dòng suối.

“Hạ Mật, trước kia khi các huynh đệ bọn ta đến nhân gian, thích nhất là đến chỗ này. Nước nơi này rất sạch, có thể nhìn thấy đáy, bọn ta đều rất thích hóa thành rồng xuống đây nghịch nước!”.

Vị Đán hình như nghĩ ra gì đó, vẻ mặt tươi cười hiếm thấy.

Ta thấy con suối kia quả nhiên nước rất trong, liền cởi giày ra ngồi xuống, thả bàn chân vào trong nước lắc qua lắc lại. Nhật Tây thật vui vẻ hóa thành một con rồng đen nhỏ, vèo một tiếng vòng quanh tảng đá trong dòng suối, bơi tới tới lui lui xoay quanh.

Cái đuôi nhỏ ngẫu nhiên quẫy quẫy bắn không ít nước lên trên người Vị Đán. Ta còn tưởng Vị Đán sẽ tức giận, ai dè y cong khóe miệng, cũng hóa thành một con rồng tím nho nhỏ, dài chừng hai mươi li, lao vào trong nước cùng Nhật Tây đùa nghịch quấn thành một cục.

Suối nước mát mẻ, dịu dàng như tơ lụa, lướt qua chân ta như dòng cát mịn. Ta vui đến quên trời đất, vung vẩy chân bắn nước tới chỗ hai con rồng đang chơi đùa kia, cười lớn hỏi hai con rồng nhỏ đang đứng hình: “Này, uống nước rửa chân có ngon không?”.

Mắt con rồng màu tím lập tức bắn ra tia hung dữ, tựa như muốn vội vàng lao tới đây. Ta bị dọa lập tức đứng lên, cũng may là Nhật Tây đang hóa thành con rồng đen nhỏ gắt gao cuốn lấy đuôi con rồng tím.

“Buông tay!”, con rồng tím vùng giãy ra khỏi con rồng đen, bay vút ra ngoài. Ở trong làn nước từ từ hóa thành hình người, sau đó đứng lên sống chết trừng mắt nhìn ta.

Ta ngất, đôi mắt trả thù xã hội này, nhìn ta đến mức muốn tóe lửa.

Ta cười gượng gạo, vô liêm sỉ hóa thành con rồng nhỏ không sừng, hất cái giỏ trứng trước cổ ra sau lưng, bay vèo một cái lủi luôn vào ống tay áo Nhật Tây vừa mới biến thành hình người.

Cũng may quả trứng Tĩnh Hải Vương rất biết điều, sau khi bị ta quăng ra sau lưng, lập tức có phản ứng biến thành một quả trứng nhỏ như móng tay, dính sát vào vẩy của ta.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây biết ý nắm chặt ống tay áo, tươi cười nói: “Hạ Mật nghịch ngợm, suy nghĩ như một đứa trẻ thôi, không đáng phải tức giận!”.

Vị Đán cao ngạo nhìn Nhật Tây, hỏi hắn: “Ta có nói là ta tức giận sao?”.

Nhật Tây bị chặn họng, yên lặng cười cười, vỗ vỗ ống tay áo, nói: “Hạ Mật, ra đây đi! Đại hoàng huynh không có giận muội!”.

Ta aizz một tiếng, từ trong ống tay áo Nhật Tây thò đầu ra tìm hiểu, ngây ngốc nhìn quanh. Vị Đán cười lạnh một tiếng, trong giây lát biến về thân rồng lao thẳng tới, cắn một ngụm trên cổ lôi ta ra ngoài.

Ta giống như gà mái cắt tiết, kêu to muốn rách họng: “Cắn đứt động mạch rồi, chết rồi chết rồi chết rồi...”.

Vị Đán cuốn lấy ta kịch liệt cắn trái cắn phải, quả trứng kia đột nhiên phát ra một tiếng hô, một luồng sáng trắng tung ra, ta và Vị Đán đều bị định thân đứng cứng ngắc giữa không trung.

Sau đó ta thấy Vị Đán cả người run run buông lỏng ta ra, từ trong miệng và mũi chảy ra một dòng máu nhỏ, càng lúc càng nhiều, tí tách rơi xuống suối nước.

Được Vị Đán buông lỏng, ta lập tức hóa thành hình người, vững vàng đáp xuống. Quả trứng hình như vẫn chưa hết giận, ánh sáng càng dữ dội hơn, bao phủ phạm vi năm trăm thước, ngay cả Nhật Tây cũng không thoải mái tự ôm chặt bản thân.

Ta có chút sợ hãi, ta lo thứ ánh sáng này cũng giống như tia phóng xạ ở kiếp trước, cực kì có hại cho thân rồng, nên nơm nớp lo sợ vuốt ve quả trứng, khuyên nó: “Ngoan ngoan, bình tĩnh lại nào, bọn họ chỉ đùa giỡn ta thôi, không có hại ta!”.

Quả trứng cực kì phẫn nộ nhảy lên trong tay ta, có vẻ rất không vui.

Ta lại mỉm cười nhìn nó kiểu mẹ hiền, càng dịu dàng vuốt ve nó: “Ngoan nào ngoan nào, ta biết ngươi tức giận, chờ đến khi ngươi chui ra, cũng cắn cổ Vị Đán, tha hồ hành hạ Vị Đán!”.

Sắc mặt Vị Đán tức đến trắng xanh, chậm rãi đưa ngón tay hung hăng lau sạch dòng máu chảy ra từ mũi, sau đó khiêu khích vênh mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn quả trứng.

Quả trứng kiêu ngạo rốt cuộc cũng thu lại ánh sáng, cực kỳ không tình nguyện lăn trái lăn phải trong lòng bàn tay ta. Kích cỡ nó cũng không tính là nhỏ, nhưng hai tay ta chụm lại là có thể ôm hết, dù là chui vào ngực ta hay là lăn lộn trên tay ta, ta đều có cảm giác tội lỗi là nó sắp rơi xuống nát thành mấy mảnh.

“Ngươi cứ lăn như vậy sẽ rơi xuống đất, biến thành trứng nát đó!”, ta nhịn rồi nhịn, rốt cuộc không nhịn được nữa, cẩn thận khuyên nó.

http://tieulun.hopto.org

Nó quả nhiên không lăn nữa, cảm xúc có vẻ đã hòa hoãn lại. Trên vỏ trứng chậm rãi trồi lên hai chữ mạnh mẽ trả lời ta: Sẽ không.

Đến lúc này, nó cuối cùng im lặng lui vào trong ngực ta.

Mọi người khi đi thì vui vẻ, lúc trở về chẳng ai nói một lời. Ánh mắt Vị Đán thật khủng bố, tay cứ nắm chặt thành quyền, ánh mắt liệt sĩ không biết sợ trừng quả trứng.

Nhật Tây lắc tay áo Vị Đán, kéo y đi đằng trước. Hai người bọn họ vừa đi mà đầu óc để trên mây, đằng vân cũng không nhìn kỹ phương hướng, con đường về tới Long Cung ước chừng bị kéo dài ra gấp đôi.

Hai người không nói một lời đưa ta trở về. Lúc tới gần cổng lớn ngoài viện của ta, cùng nhau ngừng chân, nói: “Chúng ta không vào đâu, muội trở về nghỉ ngơi sớm đi!”.

Nhật Tây còn tươi cười rạng rỡ.

Vị Đán từ đầu đến cuối đều đeo vẻ mặt bố dượng khó tính, ánh mắt vẫn trừng quả trứng kia. Chỉ cần Vị Đán tới gần một chút, quả trứng sẽ không vui xoay tới xoay lui.

Tay ta vẫn luôn ôm nó, sợ nó phát tác liên lụy đến Nhật Tây.

Cái ổ đệm tơ vàng kia sớm đã được đặt ngay chính giữa phòng ta. Ta vừa bước vào, Nghêu Nhỏ đã vui sướng đi tới: “Mấy thứ này đều lấy từ chỗ Tứ hoàng tử. Long Vương nói phải để Tĩnh Hải Vương sinh ra trong ánh vàng, như vậy mới tài năng cao quý không ai sánh bằng!”.

Ta đột nhiên nhớ tới Tứ hoàng tử vẻ ngoài dễ luống cuống nhưng mắc bệnh keo kiệt kia, chỉ vì muốn chứng minh trâm cài trên tóc Long Mẫu là vàng thật hay giả mà điên cuồng cắn đến gãy cả hai cái răng, đến lúc miệng đầy máu mới chịu nhét trâm cài vào trong lòng.

Một cây trâm vàng còn khiến cho hắn điên cuồng như vậy, lấy đi cả căn phòng ánh vàng rực rỡ này có khi nào sẽ cướp luôn cái mạng rồng của hắn hay không?

Nghêu Nhỏ dường như biết ta suy nghĩ gì, che miệng cười: “Hạ chủ tử, Tứ hoàng tử bị đoạt trang sức vàng đã khóc hết một ngày một đêm. Tỷ muội của nô tỳ phụ trách ở điện của Tứ hoàng tử nói rằng đứng bên ngoài đã có thể nghe thấy tiếng khóc của ngài. Hình như Tứ hoàng tử đã tăng thêm lính gác trong ngoài phòng ở của ngài, ngoan độc nói: Bất luận là ai cướp hoàng kim yêu quý của ta, gặp phật giết phật, gặp cha giết cha...”.

“...”, oán niệm thật lớn, ta cười gượng một tiếng. Đối với chín đứa con của Long gia, ta đều thấy rằng không thể dùng cách suy nghĩ của người bình thường để thấu hiểu bọn họ.

“Chủ tử, xin hãy tắm rửa thay quần áo rồi vào ổ!”, Nghêu Nhỏ dâng váy tơ vàng, mơ màng nhìn ta.

http://tieulun.hopto.org

Ta vừa nghĩ tới cái ổ đệm kia, có cảm giác khóc không ra nước mắt: “Nghêu Nhỏ, chẳng lẽ phải đặt nó dưới mông giống như gà mái ấp trứng sao?”.

Nghêu Nhỏ còn chưa kịp nói gì, vỏ quả trứng kia chậm rãi đỏ ửng lên, sau đó vèo một cái lao vào vạt áo trước của ta, không chịu chui ra nữa.

Nghêu Nhỏ trộm cười, che miệng nói: “Không cần ngồi lên, chỉ cần ban đêm ôm trứng vào trong lòng cho nó ấm áp là được. Lúc Long Mẫu ấp trứng cũng chỉ là tạo kết giới xung quanh mà thôi. Ấp trứng Long tộc sao có thể giống như súc vật ở nhân gian được?”.

Ta rốt cuộc yên tâm, chỉ cần không phải ngồi chồm hổm ấp trứng, chỉ ôm một quả trứng nhỏ dễ thương trong lòng thì đâu có gì ngại. Huống chi, ta có hảo cảm đặc biệt đối với quả trứng này, cảm thấy nó rất ấm áp, nhìn là muốn ôm một cái, ôm một cái lại muốn ôm ba cái.

Đêm dài, ta ôm quả trứng mơ mơ màng màng bước vào cảnh trong mơ.

Đó là một giấc mơ kì quái, khắp bầu trời tỏa màu nhàn nhạt, tựa như tất cả màu sắc đều bị phai nhòa. Ta nhìn thấy một chàng trai cao ráo mảnh dẻ, người mặc trường bào vàng nhạt, trên tóc cài một cây trâm gỗ đào, chắp tay sau lưng đứng giữa một gian phòng nhỏ bày biện ấm cúng cười thản nhiên, nụ cười dịu dàng ấm áp đó như ánh mặt trời giữa trưa mùa đông.

Dáng vẻ chàng trai rất quen thuộc. Ta đứng cách đó không xa, không ngừng lục lọi trong trí nhớ về người này. Mãi cho đến khi đôi mắt dịu dàng của chàng trai chú ý đến ta, ta đột nhiên... A một tiếng ngồi bật dậy trên ổ đệm.

“Chết mất, a cái gì mà a cơ chứ?”, thật uể oải, chỉ một giây nữa thôi là có thể nhìn thấy gương mặt của người đó rồi. Đột nhiên tỉnh lại từ một giấc mộng mơ hồ khó hiểu, ta cảm thấy thật khó chịu trong lòng.

Quả trứng ôm trong lòng dường như bị ta đánh thức, làm nũng đứng trên lòng bàn tay ta, cọ trái cọ phải. Ta vuốt ve nó, lại càng ôm chặt. Đột nhiên, trên vỏ trứng trồi lên một mẩu nhỏ, vỏ trứng cứng cáp xung quanh cũng nâng lên một mảng lớn.

Ta bình tĩnh nhìn lại, mẩu nhỏ kia hóa ra là một cái móng vuốt be bé, dựa vào vỏ trứng tựa như chờ ta nắm lấy. Ta thử vươn ngón trỏ chạm vào lòng bàn tay của móng vuốt kia, cách lớp vỏ trứng, nó quả nhiên nắm lấy tay ta, cảm giác ấm áp từ bàn tay chạy thẳng vào trong tim.

“Này, nhóc con, muốn chui ra rồi hả?”, ta nhẹ giọng hỏi nó.

Nó bỗng dưng tựa như mất hứng, lùi móng vuốt về, không nhúc nhích nữa.

http://tieulun.hopto.org

Phần 11

Chương 31

"Này, nhóc con, muốn chui ra rồi hả?", ta nhẹ giọng hỏi nó.

Nó bỗng dưng tựa như mất hứng, lùi móng vuốt về, không nhúc nhích nữa.

Nhóc rồng con trong quả trứng lùi móng vuốt về, nhìn có vẻ ủ rũ thế nào đó. Ta ôm quả trứng lắc lắc một hồi, nó vẫn im lặng không gây ra tiếng động. Không thú vị nữa, ta lại cuộn mình trong ổ đệm, ôm quả trứng chui vào giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Hừng đông, Đình Ngọ dẫn theo Lão Cửu đến thăm ta, vừa vào đã nhìn thấy khắp phòng tỏa sáng lấp lánh, cười to nói: "Hạ Mật, muội chôm hết đồ của Lão Tứ đến đây đó à?".

Ta cuộn tròn bên trong ổ đệm, không muốn quan tâm đến hai kẻ sung sướng khi thấy người khác gặp nạn này. Tiểu Cửu vừa bước tới nhìn ổ đệm kim bích huy hoàng của ta, vừa nhíu mày dậm chân: "Thật là dơ bẩn, sao muội lại ôm nó vào trong lòng...".

"Hạ Mật, muội làm cho ta thất vọng quá, thất vọng quá!", Tiểu Cửu vừa dậm chân, vừa rút khăn tay tơ lụa trong áo ra phủ lên bàn tay mình, ngồi xổm xuống cạnh ổ đệm, cầm tay ta nói: "Nhưng mà, Hạ Mật à, dù cho có dơ bẩn ta cũng sẽ không ghét bỏ muội!".

Ánh mắt hắn tỏa sáng lấp lánh, mang theo sự kiên định.

Ta bị sự kiên định trong ánh mắt đó dọa đến phát hoảng, khóe miệng run rẩy trả lời: "A Cửu, ngươi đừng có sờ tóc ta, mấy ngày rồi ta không gội đầu đó!".

À thì đương nhiên không phải là không gội đầu, chỉ là trước giờ trong lòng ta vẫn xem A Cửu như một cậu em trai, hắn dịu dàng như nước xoa đầu ta cách một lớp khăn tay như vậy, ta có cảm giác rất là kỳ cục.

Quả nhiên Tiểu Cửu rụt tay về, vội vàng đứng lên, nhanh chóng vứt bỏ cái khăn tay đó, sau đó rút ra một cái khác cuống quít chà lau ngón tay mình.

Đình Ngọ không chịu nổi rùng mình, ngồi xổm xuống nhìn ta, ôm hai vai ta nói sang sảng: "Hạ Mật, muội đem trứng ra cho ta nhìn cái đi! Ta nghe Phụ Vương nói chỉ vài ngày nữa Tĩnh Hải Vương sẽ ra đời!".

Ta vừa định lấy quả trứng đang chui rúc trong lòng mình ra thì bỗng nó có vẻ kiêu ngạo không vui, cọ cọ rồi lăn qua lăn lại trên bụng ta, sống chết nhất quyết không chịu ra ngoài.

Ta cười gượng nhìn Đình Ngọ, vẻ mặt mẹ hiền vuốt ve nó cách một lớp áo: "Nó cáu kỉnh rồi, không muốn bị ai nhìn thấy!".

http://tieulun.hopto.org

Đình Ngọ lập tức không chút do dự cười ha hả, chỉ chỉ vào ta: “Hạ Mật, muội quả thật là giống rồng mang thai. Muội xem vẻ mặt muội kìa, thật sự là... Thật sự là...”.

Hắn không tìm được từ nào để diễn tả.

Tiểu Cửu đang trầm mặc đứng sau lưng Đình Ngọ nhắc một câu: “Thật sự là đầy tình thương của người mẹ hiền!”.

Một ngụm nước miếng nghẹn ở cổ họng ta, quả trứng trong lòng xao động bất an, hình như chán ghét hai người kia kẻ tung kẻ hứng.

Đình Ngọ thấy ta không trả lời, ngơ ngơ một hồi thì đổi đề tài: “Hạ Mật, ngày mai chính là ngày tổ chức sinh thần của Phụ Vương, muội có muốn đi không?”.

Ta ngạc nhiên, trong lòng dao động, nhưng nghĩ đến Tĩnh Hải Vương trong lòng mình lại có chút do dự.

A Cửu chăm chú nhìn cái bụng của ta, hùa theo: “Muội quăng nó cho Nghêu Nhỏ kia đi, chắc là ổn mà. Ta thấy một con rồng háo sắc như nó sẽ không kén chọn gì đâu, chỉ cần con gái trẻ đều sẽ thích!”.

Không ngờ quả trứng kia lại không phát giận, chỉ im lặng lui vào trong lòng ta.

Ta lập tức cúi đầu xuống năn nỉ nó: “Ta đi chơi một lúc thôi, sẽ quay về sớm mà. Ngày mai ta sẽ sớm trở về với ngươi, được không được không”.

Bất tri bất giác ta chu miệng làm nũng, quả trứng kiêu ngạo rúc trong bụng ta không có chút động tĩnh gì.

Đình Ngọ lập tức vui vẻ đứng dậy, vỗ vỗ bả vai ta: “Hạ Mật, nó không tấn công bọn ta nghĩa là chịu rồi đó!”.

Ta ừ một tiếng, vui vẻ rạo rực.

A Cửu lúc này mới cười vui vẻ, lấy ra một cái túi vải bố dày trong một cái túi vải bố dày, một túi dày lại một túi dày, hắn mở ra đủ mười lớp túi mới thấy được món đồ bên trong. Đó là một bộ váy đỏ viền tơ vàng lấp lánh. Bộ váy vừa được lấy ra, căn phòng lập tức tỏa sáng khiến đất trời mờ nhạt, sắc đỏ xen lẫn sắc vàng trong phòng tạo ra khí chất vương giả cao quý. Ta bị bộ váy hấp dẫn đứng bật dậy trong ổ đệm.

“Hạ Mật, muội mặc bộ này mới xinh đẹp!”, A Cửu đắc ý nhìn ta, đầu óc ta lập tức bị buổi tiệc sinh thần của Long Vương lấp đầy.

Liên tục gật đầu với Tiểu Cửu.

“Hạ Mật Hạ Mật, muội mặc thử xem?”, Đình Ngọ thấy ta mắc câu, cũng ồn ào theo.

http://tieulun.hopto.org

Ta quyết định phóng khoáng đặt quả trứng xuống dưới tầng tầng lớp lớp đệm chăn, cầm bộ váy lửa đỏ vào phòng trong.

Nghêu Nhỏ vừa giúp ta sửa sang lại váy và tóc, vừa hỏi: "Hạ Mật chủ tử, người thật sự muốn bỏ lại quả trứng kia đi chơi sao?".

Nghêu Nhỏ hỏi nghiêm túc như thế, khiến cho một kẻ mặt dày như ta cũng không nhịn được đỏ mặt, "Không đi lâu đâu mà, ta chỉ đi xem một tí rồi về ngay!".

Nàng có vẻ không đồng ý với suy nghĩ của ta, làn mi rũ xuống giúp ta chỉnh váy.

Lúc ta bước ra ngoài, bởi vì bộ váy quá cầu kỳ rườm rà, ta không cẩn thận còn vấp váy suýt té. A Cửu phát hoảng vội vàng nhón chân lướt tới kịp đỡ lấy ta, đôi mắt hắn trở nên mông lung, lắp bắp hỏi: "Sao muội không cài trâm?".

Ta sờ lên búi tóc không đeo trang sức, vô liêm sỉ cười: "Bộ váy như thế này thì có đeo trang sức gì cũng chỉ lãng phí à!". Bộ váy nổi bật như vậy, đứng đâu cũng có thể tỏa ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt quanh thân, dù cho có đeo bất kỳ trang sức gì cũng sẽ có cảm giác dư thừa.

A Cửu ngẩn người, trầm mặc cầm lấy tay ta.

Đình Ngọ cười to: "Hạ Mật Hạ Mật như vậy thật đẹp mắt! Ngày mai ta sẽ bảo Tiểu Hà đem trân châu nhỏ đến tặng muội, điểm xuyến lên tóc nhìn không tệ đâu!".

Hai mắt A Cửu lập tức sáng lên, nói: "Trân châu lấy từ ngọc trai sông sao có thể xứng với bộ váy bảy màu rực rỡ này được? Ngày mai ta sẽ cho người đi săn tìm bảo bối, để xem có viên hải châu hoặc dạ minh châu nào đẹp hơn không!".

Ta lập tức cười cong khóe mắt, Đình Ngọ lắc đầu nguầy nguậy nói với A Cửu: "Tiểu Cửu, đệ nghĩ xem mấy con ngọc trai sông đó, mở vỏ bọn nó ra sẽ thấy thân thể mềm nhũn èo uột của bọn nó...".

A Cửu lập tức xanh mặt, che miệng ra vẻ nôn oẹ. Sau lại chậm rãi ngước mắt nhìn ta thật sâu, lắc lắc đầu. Ta nghe thấy hắn buột miệng một lời xa xôi nhẹ như gió thoảng: "Ta nhất định sẽ tìm được châu báu quý nhất để khiến muội tỏa sáng!".

Đình Ngọ có chút kinh ngạc, nở nụ cười hắc hắc hai tiếng, chớp mắt nhìn ta hỏi: "Hạ Mật, Tiểu Cửu và Tiểu Thất đều rất chiều muội, vậy trong hai người muội thích ai?".

Ta a một tiếng, trong lòng đột nhiên có chút bất an, mông mông lung lung tựa như có cái gì đó nhen nhóm từ đáy lòng chui ra ngoài.

"Aizz, ta thấy muội vẫn còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu a!", Đình Ngọ rốt cuộc không nhịn được tiếng thở dài, bàn tay vươn đến khựng lại một lát rồi

http://tieulun.hopto.org

đặt lên mái tóc ta xoa nhẹ, lại thở dài một hơi: “Đều là anh em, nói chuyện tình cảm sẽ làm tổn thương tình cảm thôi!”.

Hắn lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Vẻ mặt Nghêu Nhỏ muốn cười mà không dám cười. Ta nhìn theo ánh mắt nàng, đưa tay lên sờ mái tóc của mình, bỗng dưng có cảm giác xúc động muốn giết chết Đình Ngọ.

Cái tên thô lỗ này, vừa nãy ăn kẹo đường xong không lau sạch sẽ lại còn dám chùi lên trên tóc ta, thật là dính, sờ thử một cái thôi mà bàn tay ta cũng dính dính theo.

“Hạ Mật chủ tử, hay là người đi gội đầu đi?”, Nghêu Nhỏ tay chân lanh lẹ giúp ta gỡ bím tóc, nhân tiện phủi phủi bột đường trên tóc, đột nhiên quay đầu lại chỉ vào ổ đệm hét ầm lên.

“A a a a...”, Nghêu Nhỏ liên tục cao giọng la hét khiến ta sởn gai ốc. Ta quay lại nhìn thấy lớp chăn đệm bao bọc quả trứng rồng kia đang phát sáng lập lòe, ánh sáng trắng tuy rằng rực rỡ nhưng không hề chói mắt.

Có một tiếng cào bén nhọn phát ra dưới lớp chăn đệm.

“Chui ra rồi sao?”, ta trong lòng sợ hãi hai tay run rẩy vạch lớp chăn ra, giữa vầng sáng chói lóa, quả trứng rồng rung rung kịch liệt.

Trên vỏ trứng mượt mà xuất hiện những dấu vết nứt vỡ, ánh sáng trắng đó chính là phát ra từ khe hở trên vỏ trứng. Ta vội vàng giật hết chăn đệm ra, vầng sáng đột nhiên lại mờ đi.

Vết nứt ngang dọc lại càng hiện ra rõ ràng.

“A a a, sắp sinh rồi!”, Nghêu Nhỏ thét chói tai, còn kích động hơn cả ta, hơi thở dồn dập. Không tới hai phút sau, nàng ngã huỵch một cái xuống đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Ta nơm nớp lo sợ nghiêng người tới, dùng ngón tay gõ gõ lên vỏ trứng, phát hiện ra vỏ trứng vẫn dày như cũ. Dường như mặc dù bên ngoài nứt vỡ, bên trong vẫn chắc chắn như cũ.

Ta yên tâm đặt nó vào giỏ trứng đeo trên cổ, hai tay nâng nó lên, hỏi: “Muốn chui ra sao?”.

Nó tựa như đã hao hết sức lực, không phát ra gì tiếng động và ánh sáng gì nữa.

Ta nằm ôm nó từ ngày đến đêm trong ổ đệm, lo lắng nó sẽ đột ngột phá vỏ trứng chui ra. Nhưng mà qua hết một ngày một đêm, nó vẫn không có động tĩnh gì.

Nhanh chóng tới sinh thần Long Vương.

http://tieulun.hopto.org

Sáng sớm hôm sau Tiểu Thất đi qua thăm ta, thấy ta ôm quả trứng ngồi xếp bằng trong ổ đệm rất tội nghiệp. Hắn cảm thấy không nỡ, nên cứ luôn miệng hứa hẹn sẽ đem đồ ăn ngon trong yến tiệc về cho ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng, ngoan ngoãn gật đầu với hắn.

Nhưng trong lòng ta ngứa ngáy như có trăm vạn cái móng đang gãi gãi. Ngày sinh thần của Long Vương đó nha, ngày long trọng như vậy chắc cả ngàn năm mới được thấy một lần, bỏ lỡ cơ hội lần này rồi không biết khi nào ta mới có thể thấy lần nữa.

"Muội phải ngoan ngoãn, nhất định phải ngoan!", Nhật Tây xoa xoa mặt ta hệt như một ông anh trai, bày hết đồ ăn vặt trong tay ra trước mặt ta, "Đừng ham chơi quên việc chính, Phụ Vương sẽ tức giận!".

Ta lại ừm một tiếng, tha thiết mong mỏi nhìn hắn mặc áo hoa bước ra ngoài.

Từ rất xa truyền đến tiếng ca nhạc trong Long Cung, vô cùng náo nhiệt. Bên ngoài phòng bầu trời gợn sóng trong vắt, lấp lánh bảy màu.

Xem ra Long Vương bỏ không ít công sức trang hoàng Long Cung.

Ta ôm quả trứng rồng, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn. Quả trứng rồng im ắng, hoàn toàn không có phản ứng gì. Ta lặng lẽ gõ lên vỏ trứng, thương lượng với nó: "Ta có thể đi một lát không, chỉ một lát thôi...".

Quả trứng nhỏ hơi giật giật, từ bên trong phát ra tiếng sàn sạt, tựa như có móng vuốt nhỏ đang nhẹ nhàng cào lên vỏ trứng. Cào cào bên trái một lát, lại cào cào bên phải một lát, có vẻ như nhóc con bên trong rất muốn phá vỏ chui ra ngoài.

Ta cảm thấy không đành lòng, xoa xoa nó, không thể không khuyên: "Ngươi không cần liều mạng như vậy, cùng lắm thì ta ở lại với ngươi là được rồi!".

Quả trứng lúc này mới lẳng lặng trở về như cũ, nhưng vỏ trứng lúc này đã mỏng hơn, có thể nhìn thấy thân một con rồng nhỏ đang cực kì mỏi mệt cuộn mình. Cái đầu nhỏ co vào trong bộ móng vuốt, dường như đang liều mạng hít thở.

Ta lại xoa xoa vỏ trứng, giơ ngón tay ấn lên chỗ vỏ trứng mơ mơ hồ hồ gần sát cái đầu nhỏ của nó. Cái đầu nhỏ lập tức dựa tới giống như đang làm nũng, cách một lớp vỏ trứng, bộ móng vuốt run rẩy đặt lên lớp vỏ.

Ta đang đắm chìm trong cảm xúc tình thương mẹ hiền, đột nhiên cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra kêu kẽo kẹt một tiếng, khiến ta giật bắn mình. Ta thấy Vị Đán một thân áo bào tím bước vào.

Hôm nay Vị Đán ăn diện cực kì hoa lệ. Trên dây buộc tóc có đính một con rồng vàng nhỏ uy mãnh, hai móng rồng vàng đạp lên minh châu, trong miệng phun ra một dòng suối nhỏ, đỉnh đầu gắn đá san hô biển quý hiếm rắn chắn.

http://tieulun.hopto.org

Cẩm bào màu tím đậm, vạt áo thêu một con cự long ương ngạnh hung ác bằng chỉ kim tuyến đen. Con cự long này uốn lượn một vòng quanh vạt áo, đầu rồng vươn tới bên hông, cực kỳ dũng mãnh.

Một bộ áo bào như thế này nếu do một người khác mặc thì chắc chắn là chẳng ra cái gì, nhưng mà mặc trên người Vị Đán lại có vẻ vừa quý khí vừa bá đạo.

Y bước đến phía trước ổ đệm của ta, ngồi xuống vươn tay đưa cho ta một vật: "Đây là lệnh bài để vào yến tiệc, mỗi hoàng nhi đều có một cái. Phụ Vương bảo ta không cần đưa cho cô, để cô chuyên tâm ấp trứng. Ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên đưa cho cô!".

Lệnh bài bằng vàng khảm ngọc thạch xanh lục đậm khéo léo đáng yêu, bên dưới đính sợi tua rua dày bằng vàng. Ta tò mò nhận lấy, xem xét đánh giá.

"Cô thật sự muốn ngoan ngoãn ngồi đây ấp trứng à?", Vị Đán đứng dậy, cao cao tại thượng nhìn xuống ta, khóe miệng mỉm cười có chút tà ác, "Dù cô có ấp ở đây mười ngày thì nó cũng không thể đủ sức phá vỏ trứng chui ra đâu. Có muốn ta chỉ cho cô làm thế nào để giúp nó không?".

Ta ừm một tiếng, đột nhiên cảm thấy có chút không thật. Bạn trẻ này trước giờ luôn đối nghịch với ta, giờ phút này lại chạy tới đây làm chuyện tốt, rõ ràng là có âm mưu.

"Lúc ta sinh ra, không phá được vỏ trứng. Là Mẫu Hậu tự tay bóc từng mảnh vỏ trứng giúp ta chui ra ngoài!", Vị Đán nói xong câu đó, ngừng lại nhìn ta.

Ta ngơ ngác nhìn y, đột nhiên có ảo giác rằng y đến đây là muốn gài bẫy ta.

"Thế nào? Vẫn chưa hiểu à?", Vị Đán cười cười, lại ngồi xổm xuống nhìn thẳng ta, đưa tay tới bóp bóp gương mặt ta. Thấy ta đau đến mức nhếch miệng, Vị Đán không nhịn được cong môi cười, đổi bóp thành nhẹ nhàng vuốt mặt ta, "Nó cũng sắp chui ra rồi, bản thân nó đã phá được lớp vỏ thứ nhất, cô có thể giúp nó phá một lớp vỏ khác, giúp nó vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức lực!".

Ta a một tiếng, hoài nghi hỏi y: "Có phải như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt cho nó không?".

Vị Đán nở nụ cười, đột nhiên dựa người tới hôn lên gò má ta một cái, rồi liếc mắt nhìn quả trứng, nói: "Vẻ mặt thật là đáng yêu, ngây ngô đến mức làm cho người ta không nhịn được. Tự cô hỏi nó đi, dù sao cô cũng nhìn thấy thân hình nó rồi, hỏi xem nó có đồng ý để cô giúp nó sớm chui ra ngoài không?".

Ta nâng quả trứng lên, con rồng nhỏ bên trong có vẻ rất nôn nóng, đang dùng móng vuốt kẽo kẹt kẽo kẹt cào vỏ trứng, dường như rất muốn chui ra ngoài ngay lập tức.

"Có thể giúp ngươi không?", ta nhẹ nhàng hỏi nó.

http://tieulun.hopto.org

Con rồng nhỏ tựa vào vỏ trứng suy nghĩ sâu xa một lúc, mãi lâu sau nó mới đưa ra quyết định, chậm rãi nặng nề gật gật đầu.

Vị Đán thấy thế cười khẽ một tiếng, ngả ngớn sờ soạng mặt ta, xong rồi vung tay áo bước ra cửa.

Quả trứng kia hiển nhiên là bị quấy nhiễu. Con rồng nhỏ bên trong hăng hái dùng móng vuốt liều mạng cào cào, nhất quyết không từ bỏ. Móng vuốt vài lần bị đau rụt trở về, tự mình thổi thổi, lại run run tiếp tục cào cào lên vỏ trứng.

Ta cảm thấy đau lòng, tình thương mẹ hiền bùng phát, an ủi nó: “Không vội, chậm một chút vẫn chui ra được mà!”.

Nó có vẻ không đồng ý với ta, dường như hờn dỗi cào cào cào.

Rốt cuộc, vỏ trứng kêu rộp một tiếng, bị nó cào ra một cái lỗ nhỏ. Ta nghe thấy hai tiếng làm nũng chít chít mỏng manh bên trong. Cứ như vậy một cái đuôi rồng thò ra ngoài, liều mạng quẫy quẫy.

Chương 32

Rốt cuộc, vỏ trứng kêu rộp một tiếng, bị nó cào ra một cái lỗ nhỏ. Ta nghe thấy hai tiếng làm nũng chít chít mỏng manh bên trong. Cứ như vậy một cái đuôi rồng thò ra ngoài, liều mạng quẫy quẫy.

Con rồng nhỏ kia có màu đen. Từ cái đuôi nhỏ màu đen ra phía trước đều bị kẹt lại, ra không ra được, vào không vào được, bộ dạng thật chán nản.

Ta nâng quả trứng, có chút kinh sợ, cẩn thận hỏi nó: “Ta giúp ngươi gỡ vỏ ra nhé?”.

Cái đuôi của con rồng nhỏ vô lực lắc lắc, có vẻ như rất bất đắc dĩ.

Ta dùng tay nhẹ nhàng gỡ từng mảnh vỏ trên quả trứng ra. Mỗi khi gỡ ra một miếng vỏ, vảy trên người nó sẽ có ánh sáng trắng chợt lóe lên, thân thể nhỏ bé của nó sẽ khẽ run run một chút, dường như rất đau đớn.

Ta không đành lòng, dừng tay bất đắc dĩ nhìn nó. Nó cũng không hài lòng, rụt đuôi vào trong, lăn đụng lung tung như một viên đạn ở bên trong vỏ trứng. Cuối cùng một tiếng rộp vang lên, toàn bộ vỏ trứng đều bể ra.

Con rồng nho nhỏ được bọc trong một màng chất lỏng trong suốt rơi ra ngoài.

Sau một lúc, nó giống như bị mất hết sức lực, thân thể run run cuộn thành vòng tròn. Ta cảm thấy đau lòng, để nó tựa vào lòng bàn tay mình.

Ánh mắt nó nhắm lại, khuôn mặt dán lên lòng bàn tay ta, liên tục cọ cọ.

“Tĩnh Hải Vương, Tĩnh Hải Vương... A a a, Tĩnh Hải Vương xuất thế rồi!”, Nghêu Nhỏ bưng chậu rửa mặt tiến vào, nhìn thấy ta hai tay nâng Tĩnh Hải

http://tieulun.hopto.org

Vương, kích động đến mức nói năng lộn xộn, nghiêm mặt ôm chậu nước chạy ra ngoài.

Ta không biết tại sao Nghêu Nhỏ lại phấn chấn như vậy, đành bất đắc dĩ dùng khăn tay của mình từng chút từng chút lau khô con rồng nhỏ trong bàn tay.

Con rồng nhỏ dường như gặp gió liền lớn bổng lên, từ một con rồng con to bằng chiếc đũa nhỏ trong tay, chỉ một lát liền lớn thành một con rồng con dày cỡ bốn năm li.

Thân thể nặng lên rất nhiều, ta rốt cuộc không nâng được nữa, nhẹ nhàng đặt nó lên trên giường.

Quả nhiên một chốc sau, nó liền lớn thành thân hình của một con rồng trưởng thành, ánh sáng trắng tỏa quanh thân, lần này chói đến nhức mắt.

Hai tay ta che mặt, nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng kia liền biến mất.

Sau đó ta thấy ở chỗ quầng sáng biến mất, xuất hiện một đứa trẻ đẹp trai lai láng, a không đúng, là một cậu thiếu niên, gương mặt như bạch ngọc, tuấn tú nhã nhặn, cơ thể trắng trẻo mặc áo choàng tỏa vầng sáng lam nhạt, mái tóc đen bóng mượt rối tung uốn lượn xõa xuống.

Nhưng đôi mắt hắn vẫn nhắm lại. Không biết vì sao, nhìn hắn nhắm mắt như vậy trong lòng ta đột nhiên đau xót.

“Ngươi có thể thành hình người nhanh như vậy sao?”, ta nhẹ nhàng hỏi hắn.

Hắn vẫn nhắm mắt như cũ, gương mặt quay về phương hướng ta đang nói chuyện. Sau một lát, trên mặt hắn hiện lên nụ cười thoải mái.

Hắn cứ như vậy nhắm mắt mỉm cười không nói lời nào đứng yên nơi đó. Ta quan sát hắn một hồi lâu, rốt cuộc tuyệt vọng phát hiện ra rằng, hình như trong quá trình phá vỏ trứng, ta đã làm sai bước nào đó, khiến cho vị Chiến Thần dưới biển này có khuyết tật.

Ta cảm thấy trời cũng muốn sụp xuống tới nơi rồi, sợ tới mức liên tục cắn đầu ngón tay.

Một lúc lâu sau, hắn có vẻ hơi lạnh, khẽ run rẩy, nụ cười ấm áp trên môi dần dần phai nhạt, quay mặt đi dường như đang cố gắng phân biệt phương hướng.

Sau đó hắn sờ soạng từng bước một đi tới chỗ ta, bước chân còn lảo đảo. Lúc đến gần chỗ ta, ta không đành lòng để hắn sờ soạng như vậy, bèn đi tới cầm lấy tay hắn.

Ôi, tay của Tĩnh Hải Vương vừa lớn vừa ấm áp.

“Ngươi không thể mở mắt ra sao?”, ta nhẹ nhàng hỏi hắn.

Hắn lẳng lặng đứng trước mặt ta, sau đó khóe môi chậm rãi cong lên, nụ cười dịu dàng ấm áp kia làm cho cả trái tim ta cũng ấm áp theo.

http://tieulun.hopto.org

Lông mi hắn run run, sau đó chậm rãi giương lên. Ta dám cam đoan ta đã thấy sau đường mi mắt vừa hé ra kia, có ánh mắt cười nhẹ nhàng.

Ngoài cửa đột nhiên huyên náo, sau mấy luồng ánh sáng lóe lên, Long Vương cùng Long Mẫu hóa thân thành người vọt vào trong trước.

"Tĩnh Hải Vương xuất thế...".

Trong khoảnh khắc, ánh mắt hắn lập tức nhắm lại, nụ cười trên mặt dần biến mất, yên lặng đứng tại chỗ, dường như cực kỳ không vui.

"Mau mau mau, lại đây lại đây, thay quần áo cho Tĩnh Hải Vương!", Long Vương kích động nói năng lộn xộn, vung tay lên. Bọn tỳ nữ phía sau đang cầm áo choàng tỏa sáng rực rỡ chuẩn bị thay quần áo cho Tĩnh Hải Vương

Lông mày Tĩnh Hải Vương hơi cau lại, nhắm chặt mắt, mạnh mẽ kéo ta lui lại vài bước, ở trước mặt ta và hắn dựng lên một tấm màn màu bạc kháng cự. Những tỳ nữ đang cầm quần áo bị ngăn lại ở ngoài tấm màn, không thể nào tới gần chúng ta, trong lòng hoảng sợ, đồng loạt cầm quần áo quỳ xuống.

Long Vương cùng Long Mẫu nhìn thoáng qua, trong lòng bất an bước lại gần. Long Vương nhẹ nhàng hỏi: "Có phải không hài lòng mấy tỳ nữ này hay không?".

Long Mẫu há mồm, ơ một tiếng, dường như bà không biết nên xưng hô với Tĩnh Hải Vương như thế nào.

Ta từng nghe Nhật Tây nói qua, trước kia Long Vương chưa bao giờ gặp vị Tĩnh Hải Vương ngủ say này. Bốn biển Long Cung yên bình an khang, không có chiến loạn. Cái gọi là Chiến Thần Tĩnh Hải Vương giống như là một sự tồn tại trong truyền thuyết, không ai ngờ tới vị Tĩnh Hải Vương trong truyền thuyết sẽ xuất thế.

Lần này Tĩnh Hải Vương xuất hiện, là có ngụ ý gì, phải đối đãi như thế nào, xưng hô như thế nào, ta nghĩ, Long Vương cùng Long Mẫu đều đau đầu vì chuyện này.

Long Vương thấy Tĩnh Hải Vương không có phản ứng, định bụng nói chuyện, thì nghe thấy Vị Đán đứng phía sau lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Phụ Vương, hình như hắn ta không thể nhìn thấy, không thể nói được, phế vật như vậy mà thật sự là Tĩnh Hải Vương ngàn năm trong truyền thuyết sao? Cẩn thận nhận lầm!".

Long Vương nổi giận đùng đùng quay đầu hung hăng trừng Vị Đán. Ta thấy miệng ông động đậy, dường như đang răn dạy Vị Đán, quả nhiên Vị Đán tuy rằng vẫn không phục, nhưng cắn răng cúi thấp đầu xuống.

"Con chờ rồi khắc biết, Tĩnh Hải Vương là vị Chiến Thần mà Long tộc thờ phụng từ thiên cổ đến nay, đối đãi hành lễ như tổ tông, không được nói lời ngông cuồng!", Long Vương rối rắm, thấp giọng răn dạy mấy vị hoàng tử đứng phía sau mình.

http://tieulun.hopto.org

Sắc mặt mọi ngươi đều cổ quái dị thường, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tĩnh Hải Vương bên cạnh ta. Ui cha, tổ tông cơ à, ta cũng nhìn sang Tĩnh Hải Vương, trong lòng mừng rỡ. Nhìn Tĩnh Hải Vương lúc này rõ ràng là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt đơn thuần, làm gì có tôn nghiêm của tổ tông.

Mà nếu hắn là tổ tông, như vậy có phải là cô gái ấp trứng sẽ trở thành bà nội tổ không! Ta không nhịn được phì cười, sau đó dùng hết sức nuốt nụ cười xuống, bởi vì ta thấy lông mày Nhật Tây đã nhíu chặt lại.

Tĩnh Hải Vương gắt gao níu lấy tay ta. Hồi lâu sau, miệng hắn rốt cuộc cũng mở ra, giọng nói êm ái nhẹ nhàng: “Không cần đối đãi với ta như tổ tông, coi ta như huynh trưởng là được rồi!”.

Ây da, nghe thì thấy khiêm tốn, nhưng thật ra vẫn chiếm lợi của Long Vương rồi, tự nhận là đại ca của người ta.

Ta rốt cuộc không nhịn được cười ha ha, vừa cười vừa gãi gãi mũi. Mặt Long Vương điện hạ cứng đờ, một lát lại thay đổi, vẻ mặt như kiểu năm mới đi thăm người thân lâu ngày gặp lại đại ca thân yêu, nở nụ cười cứng nhắc, nói: “Như thế rất tốt rất tốt, lại đây, mau đến chào Hoàng Thúc của các con đi!”.

“...”, Vị Đán là người đầu tiên không phục, híp mắt, dù thế nào cũng không chịu mở miệng.

Nhị hoàng tử thấy Vị Đán chậm chạp không chịu tiến lên hành lễ, ho khan rồi bước tới từng bước, hít vào một hơi sâu, cung kính chào Tĩnh Hải Vương: “Tham kiến Hoàng Thúc!”.

Nhị hoàng tử mở màn, những hoàng tử phía sau cũng quy củ hành lễ.

Tĩnh Hải Vương đứng bên cạnh ta không mở miệng tiếp lễ của các hoàng tử. Một lúc sau, mới khẽ mỉm cười xoay người lại, giống như giải thích cho ta: “Ta phá trứng ra không đúng canh giờ, thân thể chung quy cũng bị hao tổn, cần tu hành nửa tuần trăng mới mở được thiên nhãn... Sau nửa tuần trăng là có thể nhìn thấy được rồi”.

Ta ừm một tiếng.

Long Vương lập tức tiếp lời: “Người đâu người đâu, quét dọn sạch sẽ biệt viện của Mật Nhi. Chắc chắn phải để cho hoàng huynh tu hành thật tốt...”, ông lại dịu dàng hỏi ta: “Mật Nhi à, con có muốn đổi sang cung khác không, để lại nơi này cho hoàng huynh ta tu hành?”.

Ta liếc nhìn Tĩnh Hải Vương bên cạnh một cái, thấy hắn hơi nhíu mày, nhưng cũng không phản đối, đành vâng dạ một tiếng.

Tĩnh Hải Vương có chút thất thố, níu chặt tay ta lại. Một lúc sau mới cúi đầu giải thích cho ta: “Đến lúc nàng gặp lại ta, ta sẽ không còn chật vật như bây giờ!”.

http://tieulun.hopto.org

Thật ra nhìn hắn như vậy cũng không chật vật chút nào, tóc mềm như nhung, tuấn tú ấm áp, cho dù không thể nhìn thấy thì vẫn bình thản như thường.

Trên thực tế, ta cảm thấy người chật vật nhất ở đây chính là Long Vương. Trước nay ông vẫn cao cao tại thượng, bỗng dưng Tĩnh Hải Vương xuất thế không biết là điềm lành hay dữ, lại càng không biết phải cung phụng vị Chiến Thần này như thế nào, cho nên vẻ mặt ông vẫn cứ sượng sùng mất tự nhiên.

Ta ngại ngùng gãi gãi đầu, lắc lắc tay hắn, hắn lập tức thức thời buông lỏng tay ra.

"Vậy sau nửa tuần trăng thì gặp mặt nhé? Tĩnh Hải Vương?", ta thử hỏi hắn, trong lòng có cảm giác lạ kì. Má ơi, chị đây tuổi còn trẻ, không phải chỉ ấp một quả trứng thôi sao, sao bây giờ trong lòng lại mênh mông tình thương người mẹ thế này.

"Ngươi phải tu hành cho tốt, không được nghịch ngợm nữa!", ta nghĩ nghĩ, lại dặn dò hắn giống như gà mái mẹ.

Nụ cười của hắn càng sâu, dường như là được ta yêu thương nên vui vẻ vô cùng, lông mi run run mấy cái. Đột nhiên, hắn mở rộng vòng tay nhào tới, ôm ta vào lòng, tựa đầu trước ngực ta, làm nũng: "Không cần gọi ta là Tĩnh Hải Vương, đặt cho ta một cái tên đi! Dòng tộc của ta mang họ Nguyễn...".

Aiz nha, ngươi là chiến thần đó nha, khí thế đâu khí thế đâu! Ta đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, bị đầu hắn cọ một cái, nửa người muốn tê rần.

"...", mặt mọi người ở đây đều đen lại, Tiểu Cửu trực tiếp nhảy dựng lên la to: "Hoàng Thúc ngài... Ngài... Già mà không nên nết!".

"Đẩy hắn ra, Hạ Mật!", Nhật Tây nắm tay lại làm động tác đẩy.

Long Vương xấu hổ ho khan.

Xấu hổ nhất chính là ta đây này. Lúc hắn còn là một quả trứng, muốn cọ thế nào trong lòng ta cũng được. Còn bây giờ hắn đã là một thiếu niên, sao có thể cọ vào ngực ta làm nũng giống như quả trứng kia?

Ta cười gượng, đẩy đầu hắn ra nửa thước, rất muốn chửi ầm lên. Nhưng khi tầm mắt vừa chạm tới đôi mắt đang nhắm lại của hắn, lòng ta lại mềm nhũn, mẫu thân luôn thương yêu đứa con bệnh tật nhất mà.

Ta bây giờ, trong lòng áy náy sâu sắc với vị Tĩnh Hải Vương sinh non này.

Cứ mãi cảm thấy là do chính mình vội vàng xúc động, thúc đẩy hắn sinh non.

Nghĩ đến đây, ta không nhịn được nói với hắn bằng giọng nói tràn ngập tình thương của người mẹ mà chính ta còn nổi da gà: "Ngươi, ngươi gọi là Nguyễn Đản đi, ngươi là từ quả trứng sinh ra mà!".

http://tieulun.hopto.org

“Phì...”, Vị Đán là người đầu tiên phì cười, mọi người phía sau liên tiếp cười lên, lại thêm Đình Ngọ, vừa cười vừa nói: “Hạ Mật, ngài ấy gọi là... Đản... Trứng?”.

Tĩnh Hải Vương lẳng lặng đứng thẳng người, gương mặt bình tĩnh, khóe miệng cười nhẹ như trước, nói: “Tên này không tệ!”.

Bây giờ ta mới tỉnh ra, sợ rằng Tĩnh Hải Vương chỉ do một phút ấm đầu mà chấp nhận cái tên khác người này, vội vàng cướp lời trước: “Không thì gọi là Nguyễn Dương đi, ánh mặt trời ấm áp, an ủi lòng người!”.

Tĩnh Hải Vương tươi cười càng sâu, khẽ gật đầu với ta.

“Được rồi, đừng quấy nhiễu hoàng thúc tu hành!”, Nhật Tây đi tới kéo tay ta, lôi ta ra ngoài, xoay qua hỏi Long Vương: “Phụ Vương, thọ yến còn chưa kết thúc, chúng ta sẽ ăn mừng luôn cho Hoàng Thúc! Hàng năm về sau đều sẽ ăn mừng vì Hoàng Thúc và cha, thật là song hỷ lâm môn!”.

Long Vương dường như thở phào nhẹ nhõm, liên tục gật đầu: “Đi thôi đi thôi, đừng quấy rầy Hoàng Thúc các con tu hành. Lại đây, chúng ta ăn mừng thay ngài ấy, bổn vương thay hoàng huynh xem ca múa, ăn hết tục vật là được rồi!”.

“...”, Long Vương điện hạ thật sự rất biết cách nói chuyện! Ta quay đầu liếc mắt nhìn thấy Nguyễn Dương vẻ mặt mất mát đứng yên một chỗ, trong lòng có cảm giác không nỡ.

Vị Đán đẩy ta từ phía sau lưng, đẩy đến khi ta bước ra cửa đầu tiên, nói: “Đi thôi, không nghe Phụ Vương nói sao? Cô cứ đi một bước quay đầu nhìn một bước như vậy thì vị Hoàng Thúc được cô ấp nở ra kia làm sao có thể tu hành yên ổn hả? Hạ Mật à! Đừng có quấy rầy quả trứng kia tu hành... kiểu trứng!”.

Không biết Nguyễn Dương đã đắc tội với Vị Đán lúc nào mà thái độ của y đối với Nguyễn Dương quả thực phải gọi là khiêu khích trắng trợn.

Ta vẫn không nhịn được, dưới ánh mắt cường hãn lạnh lẽo của Vị Đán, vẫn lặng lẽ xoay người liếc nhìn Nguyễn Dương. Tất cả mọi người đều đã đi ra ngoài, chỉ có Nguyễn Dương cô đơn đứng đó, mắt hắn hình như hơi hé mở, bắt gặp ta đang nhìn hắn, liền nở nụ cười dịu dàng ấm áp.

Vị Đán theo tầm mắt ta quay đầu lại nhìn. Trong giây lát, ta cảm thấy nụ cười của Nguyễn Dương thay đổi, đôi mắt lập tức nhắm chặt lại, nụ cười nhạt dần. Không biết có phải ta đa tâm hay không, cằm Nguyễn Dương thoáng ngẩng lên một ít, nụ cười lạnh lùng nhạt nhẽo, ta có cảm giác người thiếu niên dịu dàng bình tĩnh này đang có ý khiêu khích.

Quả nhiên, Vị Đán nhìn thấy nụ cười kia, lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên cầm lấy cổ tay ta trực tiếp lôi ra ngoài.

Trong lòng ta rất mất mát, theo lý mà nói, tham gia lễ mừng thọ của Long Vương là việc mà ta vẫn luôn hy vọng, nhưng sau đó trong lòng lại chứa đầy hình bóng thiếu niên mới sinh kia.

http://tieulun.hopto.org

Hắn một mình ở lại trong phòng, cô đơn, khiếm khuyết, nhưng vẫn có thể bình tĩnh như người bình thường, thậm chí còn ẩn giấu một khí chất yên ổn không thể nói thành lời.

Ôi, quả là một đứa con thân tàn mà ý chí vẫn kiên cường!

Trong lòng ta thầm lặng tán dương hắn, hơn nữa đây lần đầu tiên ta có cảm giác đồng ý với câu nói tre xấu mà sinh được măng vàng.

Nguyễn Dương, được xem như mẹ của ngươi, ta thật sự tự hào nha! Ngươi nhất định phải cố gắng tu luyện cho tốt!

Ta càng nghĩ càng cảm động, không nhịn được dùng ống tay áo lau lau nước mắt. Nhật Tây tò mò nhìn ta, hỏi: "Muội khóc cái gì?".

Ta vừa nghẹn ngào vừa tự hào nhìn hắn, nói: "Nhật Tây, ngươi xem ta ấp trứng thật vĩ đại! Cả đời ta chưa bao giờ tự hào như thế! Về sau chắc ta cũng không thể sinh được đứa con nào tốt như vậy nữa đâu!".

Vẻ mặt của Nhật Tây cực kỳ quái lạ, mãi một lúc lâu sau mới rầu rĩ trả lời ta: "Hạ Mật, ngài không phải là con của muội, ngài là Hoàng Thúc của bọn ta!".

"Hừ! Hạ Mật, đừng có nói năng lung tung!", ta thấy Vị Đán vung tay áo, bộ mặt đen thui.

"...", một lúc sau ta mới chợt nhận ra, ây da da, chị đây nói như vậy, chẳng phải là chiếm lợi ích của mấy vị hoàng tử và Long Vương sao?

Ta là mẹ của Nguyễn Dương, vậy chính là bà nội của bọn họ rồi!

Hừ hừ hừ, Long Mẫu thì có là cái gì, ta chính là Long Nãi Nãi đây nè!

Chương 33

Bởi vì Tĩnh Hải Vương xuất thế nên không khí tiệc sinh thần càng thêm náo nhiệt.

Đình Ngọ thừa cơ nuốt hết các loại rượu, lại còn lôi kéo mọi người xung quanh đi kính rượu. Tiểu Cửu bị sứ giả Tây Vực quấn lấy hỏi đông hỏi tây, tuy rằng đôi mắt đen nhánh nhìn về phía ta rất nhiều lần, nhưng bất đắc dĩ không thoát thân được, chỉ đành tỏ vẻ buồn bực não nề.

Sau khi Long Vương uống rượu có vẻ mỏi mệt, không biết vì sao lại đánh mất tâm tình thoải mái, không bao lâu sau liền dắt Long Mẫu cáo lui trước.

Long Mẫu cười khanh khách, nói: "Mời các vị tận hứng, không say không về!". Lời này không khác gì nữ chủ nhân của một buổi tiệc thọ yến trên nhân gian, không hề tỏ vẻ Long Mẫu. Tất cả mọi người cười cười đồng ý.

Long Vương Long Mẫu đi rồi, những tân khách đang say không còn cố kị gì nữa, túm tụm lại với nhau.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây đến kéo ta, nói: “Hạ Mật, dẫn muội đi chơi nhé?”.

Ta vừa định đồng ý, liền nghe thấy Vị Đán âm trầm cười nói: “Được, vừa hay chung đường!”.

Kỳ thực bản lĩnh bám người của bạn trẻ này thật siêu phàm. Mỗi lần Nhật Tây lén trao đổi ánh mắt với ta, Vị Đán đều sẽ đột nhiên xen vào. Nếu không nhìn ta bằng ánh mắt căm hận xã hội thì sẽ trực tiếp đứng chen vào giữa ta và Nhật Tây rồi ra vẻ đang đứng ngắm phong cảnh.

Nét mặt Nhật Tây không thể gọi là vui vẻ, nhưng cũng miễn cưỡng đồng ý với đề nghị của Vị Đán.

Đi ra ngoài đại điện, ánh sao trong vắt trên bầu trời khúc xạ ngang dọc xuyên qua nước biển, tâm trạng ta chợt thoải mái, quay lại nói với Nhật Tây: “Nhật Tây, chúng ta thi xem ai có thể bay đến các vì sao trên trời trước đi!”.

Thật ra trước khi xuyên không đến đây, ta là một người theo thuyết vô thần nên đương nhiên biết các vì sao sáng lấp lánh đó không nhỏ bé như chúng ta nhìn thấy, không dễ dàng đến gần được. Bảo thi đấu chỉ là muốn lôi kéo Nhật Tây trên đường sẽ vọt bay nhanh rồi bỏ rơi Vị Đán đằng sau.

Nhật Tây thấy ta nháy mắt, cũng chớp chớp mắt hiểu ý.

Sắc mặt Vị Đán lạnh lùng ngạo nghễ nhìn chúng ta, đột nhiên khóe miệng có nụ cười nhẹ.

Ba người chúng ta hóa thành ba con rồng, phóng vèo lên bầu trời. Nhật Tây bay cực nhanh, ta cố hết sức đuổi theo sau lưng hắn. Còn Vị Đán không nhanh không chậm đi theo sau hai chúng ta.

Nhật Tây phấn khởi bay bay, nghịch ngợm thò đuôi sang quấn lấy đuôi ta, quay cuồng bên trong đám mây. Ta bị hắn xoay mòng mòng đến choáng váng, nhất thời nảy ra ý nghĩ tà ác, cắn một ngụm lên gương mặt hắn.

Hắn gào lên một tiếng rồi biến thành hình người, tay bụm mặt đầy đáng thương. Đôi mắt to đen láy tràn giọt nước trong suốt, lông mày nhíu lại, dường như cực kỳ bất mãn với hành động của ta: “Hạ Mật, muội nghịch ác quá!”.

Ta vui sướng khi thấy Nhật Tây gặp họa, thân rồng bay vòng quanh vài vòng, đột nhiên dùng đuôi quấn lấy hắn lắc trái lắc phải. Nhật Tây ở dạng người rất yếu ớt, ta chỉ lắc lắc hắn vài cái đã thấy làn da chỗ bị quấn chảy ra vết máu nhỏ.

Ta liền phát hoảng nhanh chóng thả ra. Vị Đán đột nhiên nhẹ nhàng cười, nói: “Cô cho rằng lúc biến thành người có thể đùa như vậy sao? Lúc ở thân người, vẩy rồng thu lại, là lúc làn da mềm nhất. Vẩy rồng của cô cắt qua làn da đệ ấy như vậy, e rằng mất mấy ngày mới lành lại được!”.

Nhật Tây xoa xoa thắt lưng và cánh tay mình, ánh mắt nhìn ta càng thêm u oán. Không thể nào tin nổi, chỉ lắc lắc vài cái mà hắn ra vẻ ngay cả đứng cũng đứng không vững, lảo đảo nghiêng ngả trong đám mây.

http://tieulun.hopto.org

Ta cười mỉa nhìn Nhật Tây, đột nhiên Vị Đán đề nghị: “Nhật Tây, hay là đệ quay về thân rồng nghỉ ngơi một lát, ta và Hạ Mật sẽ kéo đệ đi cùng đến chỗ dòng suối nhỏ?”.

Nhật Tây dạ một tiếng, ngoan ngoãn quay về chân thân. Lần này không phải là thân rồng màu đen mà là thân rồng vàng óng ánh. Sau khi biến thành con rồng nhỏ, hắn bám vào cụm mây tựa như đang nghỉ ngơi.

Vị Đán cuối cùng cũng cười, xoay lại nói với ta: “Hạ Mật, chúng ta đã uống một ít rượu, chi bằng chơi một trò cho nóng người đi!”.

Nụ cười của Vị Đán có thể gọi là tà ác, toàn thân ta run run quay đầu lại nhìn Nhật Tây.

Nhóc con Nhật Tây chết bầm này, lại dám vui vẻ phe phẩy đuôi rồng tỏ vẻ đồng ý.

“Chơi... Chơi thế nào?”, ta lắp bắp. Không biết vì sao, trong lòng ta luôn đề phòng Vị Đán, luôn cảm thấy y sẽ tìm cơ hội đánh lén ta.

Cái cảm giác không an toàn này thường khiến ta xúc động muốn chạy trốn.

Vị Đán cười cười, thân rồng uyển chuyển, ánh sáng trắng dịu chợt lóe, khôi phục về hình người cao ráo, áo bào tím mũ quan vàng.

“Chúng ta chơi bằng hình người!”, y cười với ta.

Ta lập tức sợ tới mức cuộn người thành một cái bánh tròn. Chị đây không có hào phóng dữ vậy đâu, chơi bằng thân người à, vậy mà cũng nghĩ ra được!

Nhật Tây cười rộ lên, bay bay tới nhẹ nhàng cuộn người bên cạnh ta, dùng đuôi xoa xoa đầu ta, nói khẽ khàng: “Muội không cần phải sợ Vị Đán. Gần trăm năm rồi, huynh ấy tham gia đấu pháp đều dùng thân rồng thôi, vậy nên huynh ấy dùng thân người không quen đâu. Muội tuyệt đối sẽ nắm chắc thắng lợi!”.

“...”, ta vẫn giữ bộ dạng cái bánh như cũ, bất động không thèm nghe Nhật Tây.

Vị Đán mất kiên nhẫn vươn tay tới kéo lấy đuôi ta, vung vẩy quay một vòng giống như người ta quăng dây thừng. Bởi vì lực quán tính, toàn thân ta không cuộn lại được nữa, nhanh chóng quấn quanh thắt lưng thon của Vị Đán, nhìn giống hệt một cái đai lưng đỏ.

Vị Đán cảm thấy buồn cười đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu rồng của ta, từng chỗ ngón tay y chạm đến, vẩy rồng của ta muốn dựng thẳng lên.

“Cô thế này là nhận thua à?”, y hỏi.

“Phế vật không có sừng!”, y lại khích.

Phì... Ta còn chưa kích động, Nhật Tây đã nổi đóa: “Đại ca, sao huynh có thể nói Hạ Mật như vậy! Hạ Mật, không được rút lui, khôi phục hình người đi! Không cần phải sợ, ta che chở cho muội! Muội không thể nào cứ để người khác

http://tieulun.hopto.org

xem muội như phế vật mãi được!”. Nhật Tây có vẻ rất tức giận, hai mắt trợn to tràn ngập lửa giận lườm Vị Đán.

Ta nở nụ cười khan, trong lòng rất muốn nói với hắn rằng: Chị đây trước giờ cũng chẳng làm được gì, có làm phế vật cũng chả sao!

Kết quả là chưa kịp nói thì ngón tay Vị Đán đã búng một cái, một luồng sáng vàng bật ra đánh vào cơ thể ta. Ta rùng mình một cái, bị biến thành người.

Sau khi bị biến thành hình người, ta vẫn đang giữ tư thế cũ ôm thắt lưng Vị Đán. Dường như Vị Đán rất vui vẻ, vươn cánh tay đến hơi giữ lấy thắt lưng ta, nhân tiện vô cùng thân thiết vuốt ve tóc ta, nói: “Quyết tâm thắng ta rồi à? Sao lại chịu biến về hình người rồi này!”.

Bạn trẻ này thật nham hiểm, ta rơi lệ đầy mặt. Sau khi lấy hết dũng khí, dứt khoát thẳng lưng trả lời: “Này, ta lên rồi!”.

Phì... Thân mình Nhật Tây run lẩy bẩy, chôn đầu vào cụm mây. Ta chỉ thấy thân rồng nho nhỏ của hắn khẽ run run.

Bàn tay Vị Đán vẫn đặt trên eo ta, vừa nghe ta nói như vậy, cười cười ừ một tiếng. Bàn tay nóng hầm hập ôm chặt thêm một chút rồi đột nhiên thả lỏng, đẩy ta ra ngoài.

“Chúng ta thi đấu đi, bay lên chín tầng trời rồi cứ như vậy lao thẳng xuống nước. Long tộc chúng ta là loài rất cảnh giác, chạm phải mặt nước chắc chắn sẽ hóa thành thân rồng. Chúng ta thi xem ai có thể hóa thành thân rồng ở khoảnh khắc cuối cùng nhất! Nếu như cô thua, cô phải theo ta trở về Nam Hải!”.

Ta ừm một tiếng.

Vị Đán đột nhiên nắm lấy tay ta rồi bay thẳng về phía bầu trời cao. Ta bị y lôi kéo, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy da thịt hai bên gò má cứ như là hai tảng mỡ treo trước cánh quạt kêu vù vù. Nghĩ đến chuyện này liền phân tâm cảm thấy hài hước, nở nụ cười ha ha ha, bị gió lùa vào cổ họng vội ngậm miệng lại.

Vị Đán nghe thấy tiếng cười của ta, không nhịn được cong cong khóe môi theo, giọng nói thật trầm ấm hỏi: “Vui lắm sao?”.

Ta kỳ lạ nhìn Vị Đán, cảm thấy giọng điệu dịu dàng và vẻ mặt hiền hòa này thật không tương xứng với hình tượng thường ngày của y. Vì thế ta càng cảnh giác, đáp lại y bằng một gương mặt không có chút cảm xúc nào.

Vị Đán đang cao ngạo nhìn ta, lại thấy vẻ mặt của ta như vậy, lập tức thu lại nụ cười.

Trên chín tầng mây, không khí thật loãng, không thấy một đám mây nào. Vị Đán phất tay kéo tới một vài đám mây cho ta có chỗ đứng, quay lại hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”.

http://tieulun.hopto.org

Ta ngẫm lại đau dài không bằng đau luôn một lần, dứt khoát dũng mãnh gật đầu một cái.

Bạn trẻ này vèo một cái liền lao đi trước giống như một viên đạn, thả người bay xuống.

Vị Đán vừa lao xuống liền thu pháp thuật, đám mây dưới chân ta lập tức tản ra. Chân không có chỗ đứng, ta cũng ngao ngao ngao kêu lên đuổi theo.

Vị Đán dùng thuật khống chế tốc độ, còn ta thì vô ý thức thả rơi người. Kết quả là sau khi đuổi kịp y rồi thì ngao ngao ngao rơi xuống trước.

Tên ngốc Nhật Tây nằm trong đám mây liều mạng cổ vũ ta, đập đuôi phập phập, hai mắt mở to kêu lên: “Hạ Mật, hay lắm, muội bay nhanh hơn Vị Đán rồi!”.

Dường như Vị Đán không phục, hừ lạnh một tiếng. Tốc độ của y đột nhiên nhanh hơn, vượt qua ta, sóng vai cùng ta lao xuống mặt biển.

Ta khóc không ra nước mắt, máu dồn hết lên não. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Oa oa, chết mất chết mất!

Ta không phải là tộc rồng, đương nhiên vào lúc khẩn cấp phản xạ có điều kiện không phải là suy nghĩ biến thành thân rồng. Đã không phải long thân, cũng không ra thân người! Không ngờ được cái đầu óc chết tiệt của ta lại nghĩ rằng ta là một con tôm.

Giết ta đi, ta là một con tôm lúc nào cơ chứ?

Tới gần mặt nước, thân mình Vị Đán tựa hồ run lên một chút. Oành một tiếng, y khôi phục thân rồng, ảo não dùng đuôi quét qua tạo lực bay ngược lên trời.

Ta vẫn cứ lao thẳng xuống, mãi đến khi thân thể chạm vào mặt nước, ta mới oành một tiếng...

Ta... Thật sự biến thành một con tôm.

Nhưng lại là một con tôm biến dị, thân thể thật dài, chân, râu và đuôi có màu đỏ tỏa sáng lấp lánh.

Aiz ui, mỗi ngày trong đầu ta toàn tưởng tượng lung tung gì thế này!

http://tieulun.hopto.org

Phần 12

Chương 34

Vị Đán dường như rất là không vui.

Y lơ lửng trong không trung một lát rồi vèo một tiếng bay vụt đi.

Nhật Tây thả người rơi xuống, khôi phục lại hình người, chậm rãi đi trên mặt nước, duỗi tay vớt lấy ta từ trong nước. Dưới ánh trăng, ống tay áo Nhật Tây phiêu bồng, mũ ngọc phản chiếu ánh trăng tỏa ra vầng sáng dịu, gương mặt thanh tú, bóng lưng ngược sáng, trong khoảnh khắc dường như đẹp hơn bội lần.

"Muội nghĩ thế nào mà lại biến thành một con tôm! Nghịch ngợm! Muốn sỉ nhục Đại hoàng huynh sao?", hắn cười rộ lên, hình như dịu dàng hơn thường ngày, ta không nhịn được dùng đuôi tôm quét qua đầu ngón tay hắn, hắn vươn tay sờ đầu tôm của ta.

"Hạ Mật, muội vậy là đang làm nũng sao?", Nhật Tây hình như rất vui, gương mặt bạch ngọc nổi lên vệt đỏ ửng nhè nhẹ.

Ta có chút buồn bực, nhảy ra khỏi đầu ngón tay hắn, giữa không trung hóa thành hình người đứng đối diện với hắn.

"Đó là hành động phản xạ có điều kiện mà thôi!", ta không ngờ hắn lại hiểu lầm. Không hiểu sao ta luôn cảm thấy trước kia mình đã từng làm động tác giống như vậy, cũng nhỏ như vậy nằm trong lòng bàn tay một người, làm nũng dùng đuôi quấn quanh đầu ngón tay người đó.

Nhật Tây nhếch miệng cười cười, bộ dạng giống như đã hiểu tất cả, bắt chước người lớn nhíu mày nói: "Hạ Mật thẹn thùng rồi!".

Ngất, chị đây mà thẹn thùng?!

Ta áp bức Nhật Tây bằng đôi mắt nhỏ, hắn vẫn đeo vẻ mặt đắc ý dào dạt. Đột nhiên ta cảm thấy không thú vị nữa, Nhật Tây tuy rằng tuấn tú, đáng tiếc tính tình vẫn còn trẻ con quá.

Ta trêu ghẹo hắn giống như trêu ghẹo nhóc cháu nhà mình, chẳng có tí cảm giác gì.

Ta lúc này đã mất đi hứng thú ngắm trăng, thở dài vỗ vỗ bả vai Nhật Tây theo kiểu của bậc trưởng bối: "Nhật Tây, ta mệt rồi, phải về ngủ cái đã!".

Nhật Tây lập tức hiểu ra, liên tục gật đầu: "Cũng đúng, muội ấp trứng mất không ít thời gian, nghỉ ngơi cho tốt đi!".

Ta ừ một tiếng, hóa thành con rồng nho nhỏ, chui vào trong nước. Nhật Tây đi theo ta, ta xoay lại, không cho hắn đi theo: "Ngươi đi về trước đi, ta muốn về lại căn phòng cũ của ta lấy cái chăn nhỏ ở đó!".

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây có vẻ hoang mang không hiểu.

Ta cười gượng giải thích cho hắn nghe: "Ý là, ta quen mùi giường, phải dùng chăn của mình mới ngủ được!". Có trời mới quen mùi giường á, ta đây chỉ là muốn lén lút về thăm quả trứng rồng ta khổ khổ cực cực ấp ra.

Nhật Tây ồ một tiếng, vẫn tiếp tục bám theo sau ta.

Ta nổi giận không đi tiếp nữa.

Nhật Tây vẻ mặt đáng thương nói: "Hạ Mật, ta không biết đường, quên mất phải đi về hướng nào!".

Ôi trời, ta sao lại quên rằng Nhật Tây là một kẻ mù đường cơ chứ. Ta lắc lắc cái đuôi, dạo một vòng trong nước, đột nhiên rùng mình phát hiện ra hình như ta cũng không biết đường.

Nước biển dao động, có mấy con cá đèn lồng bơi ngang qua.

Đáng tiếc chúng nó đều là vật chưa có linh khí, có hỏi chúng nó cũng chỉ biết vung đuôi múa vây.

Trong lúc ta lo lắng không biết làm sao, đột nhiên nghe thấy một giọng nói dịu dàng: "Mật Nhi...".

Giữa làn nước biển xanh lam xuất hiện một vầng sáng màu trắng, ta và Nhật Tây đồng thời quay đầu, đều sững sờ. Trong vầng sáng màu trắng, có một thiếu niên áo trắng bước tới, tóc dài buộc lên, dây cột tóc tỏa sáng xanh nhạt cùng với đuôi tóc dài đen mượt bay bay trong nước.

"A, Nguyễn Dương, mắt ngươi đã hồi phục rồi sao?".

Ta định bụng đi qua, lại bị Nhật Tây nắm tay giữ lại, hắn cảnh giác nói: "Đây là hồn phách, không phải chân thân! Đừng tùy tiện đi qua, ta sợ có chuyện cổ quái!".

Nguyễn Dương lẳng lặng đứng giữa vầng sáng, hơi hơi nghiêng mặt, nhẹ nhàng hỏi ta: "Mật Nhi, nàng có tin tưởng ta không?".

Giọng nói dịu dàng vô cùng, làm cho trái tim ta rung động ấm áp. Ta tin tưởng Nguyễn Dương sẽ không hại ta, liền đẩy tay Nhật Tây ra, trách móc hắn: "Ngươi nói gì vậy, đó là đứa con do ta ấp ra, sao ta có thể nghi ngờ hắn được!".

Khóe miệng Nhật Tây run rẩy.

Nguyễn Dương đứng giữa vầng sáng hơi nhíu mày, dường như thu lại nụ cười. Ta nhìn hắn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đạp sóng nước, không nhanh không chậm đi phía trước dẫn đường.

Ta và Nhật Tây đi theo ở phía sau cách hắn năm bước. Nhật Tây lấm la lấm lét vừa đi vừa làm dấu ven đường, giống như sợ bị người ta lừa đem bán.

Nguyễn Dương đột nhiên dừng chân xoay người lại. Ở khoảng cách gần như vậy, ta mới phát hiện ra hắn vẫn nhắm mắt, lông mi thật dài rũ xuống, khuôn

http://tieulun.hopto.org

mặt thanh tú nho nhã không hề có vẻ tươi cười, nhưng vẫn làm cho người ta an lòng.

"Nhật Tây, từ chỗ này rẽ phải là nơi ở của ngươi rồi, không cần làm dấu khắp nơi đâu!", hắn nói chuyện vẫn bình thản không nhanh không chậm.

Nhật Tây không hé răng.

Nguyễn Dương lại nói: "Dù cho ngươi làm dấu, chỉ e đi lại lần nữa cũng không tìm được đường đâu. Không cần uổng phí sức lực, ta đã chọn một đường thẳng, ngươi cứ đi về phía trước, nhắm mắt cũng về đến nơi được!".

Nhật Tây đỏ mặt.

Nhìn ta, lại nhìn Nguyễn Dương, ta đành an ủi hắn: "Đi thôi, về nhà ngủ đi!".

Bạn trẻ à, dù ngươi có nghi ngờ Nguyễn Dương thì cũng không có khả năng đấu với hắn đâu, lúc hắn còn là một quả trứng đã mạnh hơn ngươi rồi!

Nhật Tây rốt cuộc không thể không nghe, phất phất tay với ta, lúc đi vẫn còn không cam lòng nói với ta: "Muội cũng nên làm dấu đi, hắn ta là một kẻ mù, đi sai đường cũng không biết được!".

Lòng ta sợ hãi, sợ Nguyễn Dương bị những lời nói này tổn thương, xoay qua nhìn hắn.

Nguyễn Dương đứng giữa vầng sáng, trên mặt không ngờ lại có nụ cười nhẹ nhàng, vẻ mặt giống như kiểu không chấp trẻ con, không hề tức giận.

Ta đẩy Nhật Tây, nhẹ giọng mắng hắn: "Đi đi đi, mau về ngủ đi, ngoan ngoan!".

"Nhớ đó, hôm nay dám bán đứng ta!", Nhật Tây trừng mắt với ta xong, cẩn thận dò dẫm đi từng bước, sau khi đi được chừng một trăm thước, dường như hắn đã nhận ra con đường quen thuộc thường ngày, liền hóa thành con rồng nhỏ màu đen, lắc lắc lắc lắc uốn lượn vài vòng sau đó nhanh chóng chạy mất.

Nguyễn Dương rốt cuộc cười phì ra một tiếng nhẹ nhàng. Ta thoáng nghe được, quay đầu nhìn hắn.

Hắn hỏi ta: "Vì sao Nhật Tây lại bắt chước biến thành rồng đen giống như ta?".

Ta rất muốn nói với hắn rằng: Chân thân của chị đây có màu đỏ tươi, vì đã từng nói một câu rằng đen mới xứng với đỏ, vậy nên Nhật Tây ghi nhớ trong lòng, biến thành như vậy chiều theo ý ta.

Nhưng lời nói vừa tới miệng, không biết vì sao ta bỗng cảm thấy không tự nhiên khi kể lể với hắn những điều này, bèn nuốt trở xuống.

Hắn thấy ta không nói gì, vươn tay đến khều tay của ta, tuy rằng chỉ là hồn phách nhưng vẫn ấm áp.

http://tieulun.hopto.org

“Đừng quay về Long Cung, ta không muốn phát hiện ra không có nàng trong phạm vi ta có thể cảm nhận được!”, tay hắn nắm chặt tay ta, mặt hơi nghiêng, trong làn nước óng ánh màu trắng sáng, quả thật là da trắng như bạch ngọc.

“Hạ Mật, ta có nhiều hơn người khác một hồn một phách!”, hắn lại nói.

Hả? Ta kinh dị nhìn hắn, thấy khóe miệng hắn tươi cười càng đậm, cũng muốn trả lời hắn, nhưng lại không tìm ra chuyện gì để nói.

“Ta cũng biết nhiều hơn một chút so với người khác!”.

“Hồn phách của ta vì nàng mà đến!”.

“Ta không phải con của nàng!”.

“Ta là Tĩnh Hải Vương!”.

“Gọi ta là Nguyễn Dương!”.

Cứ một câu lại một câu, ta nắm tay hắn, cứ cảm thấy quái dị, đến khi nghe được câu cuối cùng, hắn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn ta.

“Gọi ta là Nguyễn Dương!”, hắn chờ đợi ta lên tiếng trả lời.

Ta sửng sốt một lát, ngoan ngoãn gọi: “Nguyễn Dương!”.

Sau đó hắn cười rộ lên, tươi hơn cả gió xuân, làm cho lòng ta nhộn nhạo.

Trước cửa viện đã có mấy tiểu thị nữ đứng chờ đón ta về Long Cung, bọn họ nhìn thấy Nguyễn Dương dắt tay ta trở về, đều bày ra vẻ mặt: Ôi mẹ ơi, ngài đi ra ngoài từ lúc nào thế này?

Ta thấy mọi người nhìn Nguyễn Dương bằng ánh mắt kỳ lạ đó, không nhịn được cười phì ra tiếng.

Nguyễn Dương nghe thấy tiếng cười của ta, hơi nghiêng đầu, khóe môi cũng nhẹ ý cười, cúi đầu dịu dàng hỏi ta: “Cười cái gì?”.

Ta khụ một tiếng giơ tay lên gãi gãi đầu, không nói gì.

Thị nữ chờ hai bên hơi nhún người, hỏi: “Hạ tiểu chủ tử, Đại điện hạ sợ chủ tử không tìm được đường hồi cung, đã dặn nô tì chờ ở chỗ này...”.

Nguyễn Dương lập tức không nóng không lạnh cắt lời bọn họ: “Hôm nay Hạ Mật không trở về Long Cung, mà sẽ ở lại đây. Các ngươi tìm người quản lý nơi này rồi tùy tiện tìm một chỗ đi nghỉ đi, sáng mai trở về nghe lệnh Vị Đán!”.

Hai thị nữ vừa sợ vừa lo, vẻ mặt khó xử.

Nghĩ tới tính tình của Vị Đán, một khi biết ý tốt của mình không được chấp nhận, nô tì nhà mình cũng không thể đi bẩm báo lại, chắc chắn là sẽ trừng mắt trả thù?

Trong lòng ta rất thông cảm với bọn họ, vừa định lên tiếng, Nguyễn Dương liền ngăn ta: “Mật Nhi, nàng muốn ở một mình trong Long Cung sao? Buổi tối

http://tieulun.hopto.org

trong cung rất lạnh lẽo, chẳng phải nàng thích cảm giác ấm áp ở căn nhà nhỏ này sao?”.

Ta vừa nghe, lập tức ngậm miệng.

Nguyễn Dương người này thoạt nhìn bên ngoài rất ôn hòa, nhưng tính tình bên trong rất cứng rắn. Sau khi nói xong những lời đó, hắn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ phất tay tạo một cái kết giới màu vàng nhạt bên ngoài viện.

Hai thị nữ vừa bất đắc dĩ vừa tuyệt vọng, đi theo chúng ta vào phòng. Nghêu Nhỏ nhận bọn họ rồi thu xếp chỗ ở ổn thỏa cho bọn họ.

Nguyễn Dương nắm tay ta không muốn buông. Lúc bước vào cửa, hắn đột nhiên dừng chân, ta giật nhẹ tay hắn, hắn cau mày nhưng không đi vào nữa.

“Ngươi lại làm sao vậy?”, ta rất muốn thở dài một hơi, không nhịn được buông lời trách cứ: “Ngươi vậy là không được nha, lúc còn nhỏ ngươi rất ôn hoà...”.

Ủa? Ta bỗng dưng ngây ngẩn cả người.

Làm thế nào ta lại biết hắn ôn hòa?

Ngất, chẳng lẽ chị đây lại có năng lực ngoại cảm?

Nguyễn Dương cũng thở dài một hơi, giật giật tay ta, cười bất đắc dĩ: “Mật Nhi, nàng đạp lên tà áo của ta, ta không đi được!”.

Ta cúi đầu, quả thật là đạp lên áo của hắn. Lúc nãy hắn trầm lặng không nói lời nào, ta còn tưởng rằng hắn lại đang vô duyên vô cớ tức giận giống như lúc còn ở trong trứng.

Ta rụt chân, chủ động dắt hắn vào trong phòng. Nguyễn Dương không nói gì, bộ dạng rất ngoan ngoãn.

Trong phòng đã sớm thu dọn sạch sẽ, cái ổ đệm huy hoàng dát vàng dát ngọc đã được khuân đi mất, chỉ còn chiếc giường lớn mà trước kia ta đã cố ý đòi hỏi.

Trên giường trải đệm trắng như tuyết, màn giường mỏng như cánh ve, nhuộm màu gạo nhạt, phập phồng theo sóng nước lăn tăn.

Ta nhăn mặt nhìn Nguyễn Dương ngoan ngoãn im lặng đứng bên cạnh, đột nhiên có cảm giác dễ gây hiểu lầm vớ vẩn.

“Ngủ thế nào đây, chỉ có một cái giường thôi!”, ta thử hắn.

Lúc này Nguyễn Dương dường như đã cao hơn một chút. Tuy rằng vẫn còn dáng vẻ thiếu niên ngây ngô, nhưng khí chất hoàn toàn là trưởng thành trầm ổn.

Bảo ta với hắn ngủ chung một giường, ta khó lòng suy nghĩ đứng đắn.

Nguyễn Dương im lặng cong khóe môi, hỏi ta: “Trước kia ấp trứng chẳng phải nàng cũng ngủ chung với ta sao, bây giờ vẫn ngủ chung như vậy là được rồi”.

http://tieulun.hopto.org

Ta vừa muốn biện bạch, hắn lại rất ngây thơ vô tội hỏi ta: “Nếu như nàng so đo chuyện này, thì sao lúc đó lại chủ động ấp trứng cho ta?”.

“...”, ta há hốc miệng mà không nói được gì, không biết giải thích cảm giác lúc này như thế nào, bạn trẻ này chặn hết đường nói của ta rồi.

Hừ, sao hắn không nói xem tình hình lúc trước có ai chạm vào hắn được đâu?

Nguyễn Dương hình như biết ta sắp bạo phát, nhẹ nhàng nghiêng tới cúi người xuống, độn ga trải giường lên thành một đường ở giữa, thật dịu dàng cười với ta: “Nếu như nàng để ý chuyện này, vậy ngăn đôi giường ra là được rồi!”. Mái tóc dài đen mượt của hắn buông thõng xuống bờ vai, đung đưa trước ngực, khiến hắn nhìn vừa vô tội vừa yếu ớt.

Ta ngậm miệng, cảm thấy chắc chắn rằng, bạn trẻ Nguyễn Dương này ngay từ đầu đã là kiểu người tự nói tự quyết.

Bề ngoài có vẻ ngoan ngoãn, vừa dịu dàng vừa săn sóc, thậm chí khiến người ta cảm thấy hiểu lầm một cách dễ dàng như gió cuốn mây trôi.

Thật ra trong lòng hắn rất chuyên quyền.

Ta ra vẻ vung tay vung chân, đá một phát bay giày, lăn vào nằm bên trong giường. Nằm xong, thấy Nguyễn Dương vẫn còn đứng bên giường.

Hình như còn hơi cau mày, có vẻ rất gian nan.

Ta không nhịn được lại như gà mẹ hỏi hắn: “Sao ngươi không lên giường?”.

Mặt hắn tựa hồ hơi đỏ, nhỏ giọng đáp: “Lúc trước nằm trong trứng, bọc đầu bọc chân, rất có cảm giác được bảo vệ, bây giờ cái giường này lại rộng như vậy, ta...”

Ta thấy hắn cúi đầu cắn mạnh môi, dường như không muốn ta nhìn thấy vẻ mất mát này của hắn.

Lòng ta lập tức mềm nhũn.

Hơn nữa, tình mẫu tử đáng sợ kia lại kích động trong lòng. Đứa trẻ này kỳ thật nhìn lớn xác vậy thôi nhưng vẫn còn tính trẻ con chăng? Là vậy chăng? Nhìn hắn bơ vơ yếu đuối như thế này mà... Ta cần gì phải chia phòng nam nữ với một đứa trẻ cơ chứ?

Ta lập tức xốc phần ga trải giường ngăn chính giữa ra, vỗ vỗ lên giường, dịu dàng trấn an hắn: “A Dương, ngươi lên đây, chúng ta ôm nhau ngủ giống như lúc ngươi còn là quả trứng, ngươi sẽ không cảm thấy sợ hãi!”.

Hắn bỗng run run, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, lông mi thật dài run rẩy, rốt cuộc nở một nụ cười ấm áp dào dạt: “A Dương, tên gọi không tệ!”.

“...”, nhưng mà hình như lạc đề rồi?

http://tieulun.hopto.org

Sau một lát, ta rốt cuộc đã hiểu cảm giác khi bị coi là một quả trứng. Thói quen lúc ngủ Nguyễn Dương cực kỳ tệ, hai tay hai chân quắp chặt lấy ta, vo ép ta thành một cục ôm vào trong lòng.

Ta muốn kháng nghị, nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy khuôn mặt hắn yên lặng ngủ say, lập tức không nỡ. Vẻ mặt của hắn điềm tĩnh thỏa mãn giống như một đứa trẻ, ta không nhịn được vươn tay xoa tóc hắn: "Ngoan nào ngoan nào, A Dương mau mau lớn!".

Lông mi Nguyễn Dương run lên, lập tức nhắm chặt mắt, vươn một bàn tay mạnh mẽ ấn ta vào trong lòng.

Sau đó ta nghe thấy hắn dịu dàng gằn từng chữ: "Hạ Mật, ngủ ngay cho ta!".

Trong sự dịu dàng đó, ta quỷ dị nhận ra Nguyễn Dương đang tức giận.

Đứa trẻ này quả nhiên là sinh non, tính tình rất kì lạ so với người bình thường! Nghĩ đến đây, lòng ta đột nhiên dâng lên áy náy, nhẹ nhàng ôm thắt lưng hắn.

Nguyễn Dương gắt gao nắm cổ tay ta, nhưng lại dịu dàng một cách thần kỳ.

"Hạ mật... Ngủ đi...", hắn thở dài, giúp ta vén mái tóc rối.

Đây là đêm đầu tiên từ sau khi xuyên qua ta cảm thấy ấm áp, không còn mộng mị gì nữa. Trong lúc ngủ say, toàn bộ linh hồn giống như được ngâm trong dòng suối nước nóng ấm áp.

Nguyễn Dương thật sự là bảo vật! Còn hiệu quả hơn so với thuốc ngủ! Đây là kết luận của ta sau khi tỉnh dậy.

Chương 35

Sau ngày sinh thần của Long Vương, các sứ giả ngoại quốc lục tục dâng quà tặng lên. Có một nước dâng lên một cái ghế dựa làm bằng hồng ngọc khắc hình một con rồng nhỏ, con rồng được điêu khắc tinh tế, không có sừng, móng vuốt bén nhọn.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt đơn thuần và tư thái ngửa đầu ưỡn ngực đó, đã thấy ngay là rất giống ta.

Long Vương chắc là cảm thấy từ khi ông nhận nuôi ta đến nay chưa có thưởng cho ta thứ gì đáng giá, nên vừa nhìn thấy cái ghế dựa khắc hình rồng này lập tức sai người đưa qua cho ta.

Lúc nhìn kỹ cái ghế dựa này, ta hít vào một ngụm khí lạnh.

Hình rồng được khắc rất dữ tợn, đôi mắt rồng được khảm bằng đá quý màu đen, đá quý tỏa sáng màu sắc rực rỡ, từ những góc độ khác nhau thì phản xạ

http://tieulun.hopto.org

màu sắc khác nhau, nhìn rất mạnh mẽ, tựa như cái ghế ngọc khắc rồng này đang thật sự hung tợn nhìn mình chằm chằm.

"Ta không thích nó!", ta quay lại oán giận với Nguyễn Dương. Hắn đang ngồi tao nhã ngay ngắn trên giường, đan ngón tay tu luyện, nghe thấy ta nói chuyện liền khẽ nghiêng đầu qua.

Vẻ mặt của hắn luôn luôn điềm tĩnh, hơi hơi nhíu mày nhìn về phía con rồng nhỏ hồng ngọc. Chỉ trong giây lát, vù một tiếng, cứ thế thổi bay đầu con rồng ngọc không còn một mẩu mà không hề chạm tay vào.

Ta phát hoảng, trực tiếp núp ra sau lưng hắn, một lúc sau mới kéo kéo ống tay áo hỏi hắn: "Có chuyện gì vậy?".

Nguyễn Dương vẫn nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi, khẽ mỉm cười trả lời ta: "Không có gì, chỉ thử độ chịu gió mà thôi!".

Ngất, nhóc này đang muốn chế giễu ta? Giọng nói này rõ ràng là đang ráng nhịn cười mà! Vậy mà ta còn xem hắn như một người đàn ông đã trưởng thành, trốn ra sau lưng hắn nữa chứ!

Tâm trạng Nguyễn Dương có vẻ rất vui sướng, dứt khoát bước xuống từ trên giường, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu ta, nghiêm túc hơi cúi đầu cam đoan với ta: "Chỉ cần một ngày ta còn ở đây, sẽ không để cho bất cứ cái gì xúc phạm tới nàng!".

Ánh đỏ lập lòe từ con rồng ngọc điêu khắc trong nháy mắt trở nên ảm đạm. Còn cô gái già đời đang được một cậu nhóc mới sinh an ủi kia thì dở khóc dở cười có cảm giác thỏa mãn.

"Mật Nhi, nàng có từng nghĩ tới việc tìm một chỗ yên lặng tập trung tu luyện hay không?", Nguyễn Dương đột nhiên dựa tới, cực kỳ nghiêm túc hỏi ta.

"A, ta không có!", ta theo phản xạ có điều kiện trả lời Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương khẽ cười cười, nói: "Không sao, có ta ở đây, tu luyện thêm mấy trăm mấy ngàn năm cũng sẽ đắc đạo!".

Yên lặng? Tu luyện?... Mấy trăm mấy ngàn năm?!

Ta đột nhiên nhớ tới tình cảnh kiếp trước liều mạng thi cử, mỗi ngày đi sớm về khuya, phấn đấu hơn nửa năm, kết quả vẫn là công dã tràng.

Thầy giáo lại an ủi: Cứ đi thi đi, đi thi thêm vài lần rồi sẽ đậu thôi!

Ta lập tức có cảm giác như bị sét đánh trong lòng, trong lúc hoảng hốt, bỗng cảm thấy gương mặt mỉm cười của Nguyễn Dương hòa làm một với gương mặt hiền như Đường Tăng của thầy giáo phụ đạo.

Aizz... Ta vừa sợ vừa bực trừng mắt nhìn Nguyễn Dương.

Nụ cười ôn hòa của hắn lập tức cứng lại trên khóe môi, "Mật Nhi?", hắn khẽ kinh ngạc, "Nàng lại suy nghĩ gì vậy?".

http://tieulun.hopto.org

Ta rầu rĩ ừm một tiếng, thấy vẻ mặt hắn căng thẳng lo lắng, ta đành bày ra vẻ mặt cợt nhả thường ngày, vươn tay xoa xoa tóc hắn, trấn an: "Ngoan, chờ ta chơi đã ghiền rồi sẽ tu luyện chung với ngươi, mấy trăm mấy ngàn năm cũng được!".

Nguyễn Dương có vẻ không vui, hơi nghiêng đầu né tránh bàn tay của ta, rồi đột ngột đứng dậy đặt tay lên tóc ta. Bây giờ ta mới phát hiện ra, hắn dường như lại cao hơn một chút, đã cao hơn ta luôn rồi.

"Hạ Mật, từ trước đến nay ta vốn không phải là một đứa trẻ!", hắn trầm giọng, ngón tay xẹt qua mái tóc ta, trượt xuống gương mặt ta, đột nhiên hung hăng nhéo má ta, giọng điệu vẫn bình thản dịu dàng: "Nàng dỗ dành ta như một đứa trẻ ba tuổi vậy sao? Hửm?".

Ta bị hắn nhéo đau đến nhe răng, hít một hơi chụp lấy bàn tay hắn: "Đau quá đi... Ngươi sắp nhéo rách mặt ta rồi nè!".

Hắn lại cười vô cùng thoải mái, bàn tay nhẹ nhàng thả ra: "Mật Nhi, nàng là người đầu tiên dám cò kè mặc cả với ta, thật đáng yêu!". Đầu ngón tay khẽ vuốt ve chỗ mới vừa bị nhéo, giọng nói dịu dàng nhưng lại khiến ta run rẩy: "Quyết định rồi, giờ tý mỗi đêm ta sẽ dẫn nàng tới một chỗ yên lặng tập trung học tập!".

Ta quả thực không còn hơi sức phản kháng. Nguyễn Dương này vốn dĩ đâu có định trưng cầu ý kiến của ta. Ta cảm thấy từ sau khi ta đến thế giới này, toàn bị vây trong trạng thái ai nói gì nghe nấy.

Buổi chiều ngày hôm sau, quả nhiên hắn vẫn dùng chưởng lực biến ta thành một con rồng nhỏ, tùy ý buộc một vòng quanh cổ tay, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Ta ôm nỗi hận bị hắn buộc trên cổ tay, thỉnh thoảng hăng hái bùng nổ để cứu vớt chút tôn nghiêm người lớn. Nhưng mỗi khi nhô đầu ra, Nguyễn Dương liền mỉm cười nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ đầu ta một cái. Cứ như thế mấy chục lần, ta rốt cuộc chịu hết nổi, ngoan ngoãn quấn quanh cổ tay hắn.

Đợi đến khi hắn ung dung đáp xuống, ta đã váng đầu hoa mắt, không còn biết phương hướng.

Nguyễn Dương đứng giữa không trung khoa tay múa chân, trong hoa viên vắng vẻ lập tức dâng lên màn sương khói dày đặc. Trong làn sương mù mịt ẩn ẩn hiện hiện tòa miếu thờ vốn đã sập mà lúc trước ta nhìn thấy.

Ta còn nhớ rõ, chính là ở chỗ này ta tìm được Nguyễn Dương lúc còn là quả trứng chưa nở.

Quanh thân Nguyễn Dương ẩn hiện ánh sáng trắng nhạt, ta bị hắn giữ trong lòng bàn tay, bước về phía miếu thờ. Làn sương rét lạnh, cái đuôi của ta bị đông lạnh đến mức phát run.

Trong lòng bàn tay Nguyễn Dương lại khẽ lấp lóe ánh sáng trắng nhạt bao bọc toàn bộ thân rồng của ta, quanh thân ta bỗng ấm áp như ngâm trong dòng

http://tieulun.hopto.org

suối nước nóng, không khỏi vui vẻ ngoe nguẩy đuôi, quấn lấy mấy ngón tay Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương nhẹ nhàng cười một tiếng, đứng giữa màn sương mờ, chậm rãi mở mắt. Đôi mắt đen tím ấm áp nhìn ta không chớp mắt, hắn đi tới vài bước rồi cúi người xuống: "Giờ ta đặt nàng xuống, nàng phải vào trong trận!".

Ta đang váng đầu hoa mắt bị hắn đặt vào bên trong tòa miếu hình trụ, giờ phút này mới bình tĩnh lại nhìn ngó xung quanh. Hóa ra cái miếu này lớn như vậy, lần trước lúc ta làm sập tòa miếu, hắn là còn chưa sập tới 1% nơi này nữa.

"Nguyễn Dương, ngươi có thể mở mắt rồi?", ta quay lại nhìn thấy đôi mắt dịu dàng ấm áp của Nguyễn Dương, trong lòng lập tức mừng rỡ. Oa oa, việc Nguyễn Dương không thể mở mắt nhìn đã luôn là một tảng đá nặng trong lòng ta từ trước đến giờ, ta vẫn cảm thấy rằng do chính mình không cẩn thận nên mới làm cho hắn khuyết tật như vậy.

Nguyễn Dương rũ rèm mắt, bất đắc dĩ cười cười: "Chỉ có thể mở mắt ra ở đây thôi, ra khỏi nơi này, ta không chịu nổi sóng bên ngoài đánh vào mắt, ánh mắt còn rất yếu." Không biết vì sao, ta cảm thấy trong nụ cười của hắn có chút lo lắng.

Là một người đầu óc hiện đại, ta bỗng chốc hiểu rõ ý tứ của hắn. Đoán chừng trong lúc ấp trứng, đôi mắt Nguyễn Dương vẫn còn chưa hoàn thiện, là một người cường đại trong Thủy Tộc mà lại không thể ngăn nổi áp lực của dòng nước, vậy nên khi ở ngoài hắn luôn luôn khép nửa đôi mắt hoặc là dứt khoát nhắm mắt lại luôn.

Xét đến cùng vẫn là do sinh non, ta thật sự là vừa thẹn vừa áy náy, đuôi nhỏ lại quấn một vòng, lắp ba lắp bắp an ủi hắn: "Sẽ mau lành thôi mà, tu luyện tu luyện đi, tu luyện xong sẽ lành phải không?".

Mí mắt Nguyễn Dương khẽ giật giật, chắc là vẻ mặt của ta thật sự quá buồn cười, hắn không nhịn được cong cong khóe môi, ngồi xổm xuống đưa tay xoa xoa đầu ta trấn an: "Ừ, đừng lo lắng, sẽ rất nhanh lành, chỉ cần không tổn hao tâm lực!".

Hắn không nói gì nữa, đưa tay làm phép, ánh sáng dịu dàng quanh thân trở nên chói lòa, ở bên trong vầng sáng trắng, chân thân của hắn dần dần hiện ra.

Ta nhìn đến mức không chớp mắt, giống như là xem xiếc thú biểu diễn. Đến khi thấy hắn biến thành một con rồng đen tuyền uy vũ, ta không nhịn được kích động vung đuôi: "Đẹp, đẹp quá, bạn trẻ à, ngươi đẹp trai quá!".

Chỉ cần nhìn vẩy rồng là biết thuộc tầng lớp thượng lưu trong Long tộc, mỗi tấm vẩy vừa mỏng nhẹ vừa sắc bén, lại có màu sắc lộng lẫy, chỉ cần thân thể khẽ di chuyển là có tiếng vảy ma sát sàn sạt nhẹ nhàng, thân rồng thì mạnh mẽ uy vũ, xoay mình 360 độ giữa không trung rất uyển chuyển mượt mà.

Ta hưng phấn đến mức huýt sáo: "Lắc nữa đi, lắc nữa đi..."

http://tieulun.hopto.org

Con rồng đen đang xoay mình giữa không trung nghe vậy hơi khựng lại, đột nhiên vươn móng vuốt đến nhẹ nhàng túm lấy ta kéo lại gần. Tiếp xúc gần gũi như vậy lập tức khiến ta tự ti.

Mọi người phải biết rằng dáng người của ta trong Long tộc thuộc loại tàn tật tiêu chuẩn, đã nhỏ nhắn không nói, lại còn thiếu sót linh kiện, chỗ mọc sừng thì trụi lủi, móng vuốt ở tay thì thường xuyên va vào đá ngầm gãy xước lổm chổm, ngay cả đuôi cũng có hình dạng kỳ quái.

Con rồng đen túm ta giơ lên trước mũi, ta không nhịn được xấu hổ cuốn đuôi lên tự che đi hai mắt của mình.

"Ngốc nghếch!", có ý cười trong giọng nói của con rồng đen, vươn móng vuốt rồng nhẹ nhàng đẩy đuôi của ta ra, khiến ta nhìn thẳng vào hắn, "Nàng đừng tự ti, Long tộc tạo hình tốn trên trăm ngàn năm, nàng biến thành rồng còn chưa tới trăm năm, không dài ra được là chuyện đương nhiên, đừng tự hạ thấp bản thân mình như thế!".

Ta ừm một tiếng, đuôi nhỏ xoay xoay. Con rồng đen lại nhẹ nhàng buông ta ra, từ trong miệng nhả ra một viên minh châu tỏa sáng rực rỡ. Viên minh châu nho nhỏ tỏa ra sắc lam nhạt, khẽ rung rinh giữa không trung.

"Nuốt cái này vào, ta giúp nàng vận khí trong phế phủ!", con rồng đen lắc lắc thân thể.

Ta vừa mới há miệng, viên minh châu quả nhiên chui một cái vèo vào trong miệng ta, giống như tự bản thân nó có ý thức riêng, mang theo sự ấm áp, thong thả trôi đi trong phế phủ của ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống thân mình, cách lớp vảy màu lửa đỏ, có thể nhìn thấy ánh sáng trắng tinh tế kia đang chậm rãi di chuyển. Ta không nhịn được tò mò vươn móng vuốt nhẹ nhàng chụp lên cái bụng của mình.

"Nghịch ngợm!", con rồng đen thở dài một hơi, chậm rãi nghiêng người tới, quấn người thành một vòng bao bọc ta bên trong, đầu rồng dựa lên cổ ta, giữ chặt không cho ta lộn xộn, "Còn loay hoay nữa, sẽ rất dễ di chuyển sai!".

Ta có cảm giác viên minh châu trong bụng đột ngột nảy lên, sợ tới mức lập tức cứng cả người, không dám nhúc nhích nữa.

Nguyễn Dương thấy ta ngoan ngoãn, nhẹ nhõm thở phào một hơi, lại tiếp tục nói chuyện: "Mật Nhi, nàng có còn nhớ rõ những chuyện trước kia không?".

Ta sửng sốt một lát, hỏi hắn: "Trước kia á, trước kia ta không có sống trong nước!". Ở trước mặt hắn, ta rốt cuộc vẫn cảm thấy yên tâm, cũng không lo lắng nhiều mình đang nói cái gì: "Trước kia ta xinh đẹp như hoa, không hề phẫu thuật thẩm mỹ cũng đã là mỹ nữ rồi nha!".

Kiếp trước chị đây là một người phàm trần bận rộn như bao người bình thường khác, tuy rằng mỗi ngày hơi ngây ngốc nhưng cũng trôi qua rất vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương vươn móng vuốt đến vỗ nhẹ nhẹ lên đầu ta, lại nói: “Ta không có hỏi chuyện lúc nàng là người, chuyện trước khi biến thành thân rồng, nàng không nhớ được sao?”.

Hắn vừa hỏi như vậy, ta lại ngây ngốc, suy nghĩ một lát trả lời hắn: “Có chuyện trước đó nữa sao? Là có ý gì?”. Ấy ây, thế giới này không bao giờ thiếu chuyện lạ.

Chẳng lẽ trước khi ta trở thành một con rồng tàn tật còn có chuyện phong hoa tuyết nguyệt gì sao?

Nguyễn Dương không trả lời, vòng vo chuyện khác: “Mật Nhi, ta đặt nguyên thần của ta vào trong cơ thể nàng vận khí một tuần. Một tuần sau, nàng sẽ mọc sừng rồng, móng rồng cũng sẽ càng sắc bén, nhưng mà trong một tuần nay nàng phải ngoan ngoãn, không được chạy loạn, mỗi đêm ta sẽ dẫn nàng tới đây tu luyện!”.

Ta ừm một tiếng, suy nghĩ có chút rối bời. Viên minh châu kia đã đảo quanh thân thể ta vài vòng, ta chỉ cảm thấy khắp người thoải mái, lười biếng muốn ngủ.

Nguyễn Dương nhìn vẻ mặt ta lúc này hẳn là hai mắt đã muốn sụp xuống, có chút buồn cười, nới lỏng thân mình, cúi đầu xoay một vòng, biến thành hình người.

Hắn ngồi xổm xuống đến, nhẹ nhàng ôm ta đứng lên, vươn ngón tay dịu dàng gõ lên đầu rồng của ta, “Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, ta đưa nàng trở về!”.

Ta ừ một tiếng, giương mắt mơ mơ màng màng nhìn hắn. Trong lúc mơ hồ, cảm thấy hắn dường như lại cao hơn một chút, gương mặt cũng không còn ngây thơ như trước kia, mà có cảm giác đã trưởng thành, cảm giác này rất quen thuộc, tao nhã đến mức không nói nên lời.

Theo lý mà nói, tốc độ trưởng thành nhanh như thế này ta đã từng nhìn thấy, nhưng mà khi chuyện này xảy ra trên người Nguyễn Dương, ta vẫn lo lắng.

Cho nên ta không nhịn được biến thành gà mẹ: “Nguyễn Dương, ngươi như vậy sẽ không già sớm đó chứ? Sao lại lớn nhanh vậy? Với tốc độ này của ngươi, qua một thời gian nữa, chắc ta phải gọi ngươi là chú mất thôi!”.

Nguyễn Dương khựng lại một lát, nheo nheo đôi mắt. Sau đó, ta thấy hắn chậm rãi nhếch khóe miệng, tùy ý búng một phát vào trán ta, đầu óc ta lập tức hỗn loạn chốc lát rồi chìm vào giấc ngủ.

Chương 36

Nguyễn Dương khựng lại một lát, nheo nheo đôi mắt. Sau đó, ta thấy hắn chậm rãi nhếch khóe miệng, tùy ý búng một phát vào trán ta, đầu óc ta lập tức hỗn loạn chốc lát rồi chìm vào giấc ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Có dòng nước ấm nhỏ chảy xuôi trong thân thể ta, chảy đến chỗ nào liền tràn trề sinh lực chỗ đó.

Trong lúc mơ màng, có giọng nói ồn ào nhốn nháo không ngừng truyền đến: "Tĩnh Hải Vương điện hạ, Giao Nhân đến quấy phá. Đại hoàng tử đã độc thân nghênh chiến, Long Vương điện hạ lệnh đến thỉnh cầu điện hạ đi theo giúp đỡ!".

Ta buồn ngủ chết đi được, mở một khe mắt, mơ mơ hồ hồ thấy Nguyễn Dương buộc tóc, mặc áo giáp màu bạc, đứng trước giường, nhắm mắt lại tựa như đang trầm tư suy nghĩ.

Ta đưa tay khều khều Nguyễn Dương.

Hắn bừng tỉnh, hơi hơi nghiêng mặt đến, nhẹ nhàng hỏi ta: "Nàng tỉnh rồi? Ta đang định gọi Nghêu Nhỏ đến chăm sóc nàng!".

Ta bối rối hỏi hắn: "Ngươi muốn đi nghênh chiến sao?".

Hắn vươn tay sờ tóc ta, giọng nói càng dịu dàng: "Ta đi một lát sẽ trở lại ngay. Nếu nàng mệt thì cứ ngủ tiếp một lát, đến lúc nàng ngủ dậy chắc chắn sẽ nhìn thấy ta".

Cậu nhóc này mới nở ra từ quả trứng chưa được bao lâu, đôi mắt còn chưa chữa trị xong, đã phải đi PK? Thế này chẳng phải là đi chịu chết sao?

Lúc này ta hoàn toàn thanh tỉnh, bỗng mở to mắt, níu kéo lấy ống tay áo hắn, "Ngươi đi làm gì? Chẳng phải nói Vị Đán trước giờ dũng mãnh thiện chiến sao, y đi là được rồi!".

Nguyễn Dương mỉm cười, cũng không trả lời ta.

Ta cảm thấy hắn hẳn là lại đang giả vờ ngớ ngẩn, nghiêm túc nói với hắn: "Ngươi phải tin tưởng vào khả năng của Đại hoàng tử, chúng ta ở đây chờ tin báo thắng lợi là được rồi! Ngươi còn nhỏ, không cần phải đi cùng đâu!"

Ngay cả Vị Đán, chắc hẳn là cũng sẽ không đồng ý để Nguyễn Dương kề vai chiến đấu với mình đâu nhỉ?

Nguyễn Dương vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt, giống như là đang nghe một đứa trẻ bốc đồng oán giận, thấy ta bực bội níu tay áo hắn, cười nói: "Bởi vì Giao Nhân là một tộc khác biệt, cực kỳ giảo hoạt thiện chiến... Một mình Vị Đán không đối phó nổi!".

Hắn ngừng lại một chút, lại cúi người dịu giọng nói với ta: "Còn nữa, Mật Nhi à, ta cũng không còn nhỏ!".

Ta níu lấy tay áo hắn không buông, lúc này mới phát hiện ra Nguyễn Dương đang ngẩng cao đầu, không hề có tính khí trẻ con, dáng vẻ trưởng thành ôn hòa bình tĩnh. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cảm thấy Nguyễn Dương như vậy hoàn toàn không có bất cứ liên hệ gì với quả trứng nhỏ kiêu ngạo lúc trước.

http://tieulun.hopto.org

“Mật Nhi yên tâm, chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ mà thôi!”, hắn nhẹ nhàng giật giật ống tay áo, thấy ta vẫn không đồng ý buông tay, liền cười cười đưa tay tới bỏ một vật vào trong ống tay áo của ta. Ta theo phản xạ buông tay xem thử, nhìn thấy một khối ngọc đen tròn trịa trơn bóng, điêu khắc thành hình một con rồng đen vờn quanh quả cầu.

“Tiện tay điêu khắc ra, cho nàng chơi đấy!”, hắn xoa xoa đầu ta, thừa cơ hội rút ống tay áo về, khẽ gật đầu với thị vệ ngoài cửa.

Chờ đến khi ta nhận ra thì Nguyễn Dương sớm đã bước ra ngoài cửa, hóa thành một con rồng đen.

Ta nắm chặt khối ngọc đen trong lòng bàn tay, đột nhiên có cảm giác nóng ruột nóng gan.

Lúc Tiểu Cửu và Nhật Tây tới chơi, ta vẫn bất an. Tiểu Cửu ngây ngô hỏi ta: “Hạ Mật, sao muội không nói chuyện gì hết?”.

Ta a một tiếng, sực nhận ra, từ lúc Nguyễn Dương ra ngoài cho đến bây giờ, ta vẫn luôn im lặng, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không muốn.

Nhật Tây có vẻ lo lắng, nhìn nhìn ta, hỏi: “Đây là lần đầu Hoàng huynh nghênh chiến, ngay cả muội cũng lo lắng đến thế sao?”.

“Hả? Cái gì?”, ta trừng mắt tỏ vẻ kinh ngạc, Vị Đán ra trận đâu có liên quan gì tới ta?

Nét mặt Nhật Tây càng thêm ảm đạm, lại nói: “Muội yên tâm đi, có Hoàng thúc đi theo, nhất định có thể đánh lui Giao Nhân!”.

Tiểu Cửu lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Giao Nhân là cái thứ ghê tởm nhất, ăn cái gì cũng nuốt sống, bẩn chết bẩn chết...”.

Hắn vừa nói đến chuyện bẩn chết là lèm bèm không dứt.

Ta và Nhật Tây cùng thở dài một hơi, quyết định không thèm quan tâm Tiểu Cửu.

Trước kia khi Nhật Tây và Tiểu Cửu qua chơi, bọn ta luôn nảy ra rất nhiều trò chơi quái lạ, nhưng lần này ta lại hoàn toàn không có hứng chơi với bọn họ. Nhật Tây nói cái gì ta cũng đầu óc trống rỗng à ừ trả lời.

Nhật Tây cảm thấy bất đắc dĩ, thoáng nhìn qua Tiểu Cửu, lại tìm chuyện hỏi ta: “Tối hôm qua sau khi trở về, sao muội còn lén lút chạy vào Long Cung nghịch ngợm? Ngọc điêu khắc trên ngai vàng của Phụ Vương bị muội phá nát không ít, may là Phụ Vương cũng biết tính muội nghịch ngợm, bằng không với tính tình của Phụ Vương thì nhất định sẽ phạt muội úp mặt vào tường!”.

Hả? Nói vậy nghĩa là sao?

Ta mờ mịt suy nghĩ một lát, hỏi Nhật Tây: “Hôm qua ta ngủ một giấc ở nhà, sao lại có chuyện đi nghịch phá?”.

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt Nhật Tây như kiểu cũng không để tâm lắm, lắc lắc đầu: “Biết ngay muội sẽ không thừa nhận mà!”.

Tiểu Cửu gật đầu hùa theo hắn: “Muội thật sự là rất nghịch, còn khiến bao nhiêu thị vệ trong cung rượt theo muội. Nếu đã muốn đùa nghịch thì muội cũng nên biến đổi màu sắc trên người đi chứ! Cả Long Cung này, một con rồng đỏ chóe, ngoại trừ muội ra còn có ai đâu? Ngốc nghếch!”.

Ơ? Chẳng lẽ là ta mộng du sao?

Ta nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, cảm thấy bọn họ nhìn không giống như là đang bịa chuyện nói nhảm. Đối với việc mộng du này, ta cũng chưa từng trải qua, tối hôm qua là Nguyễn Dương ôm ta về, chờ hắn trở về mới có thể hỏi rõ ràng.

Hai người bọn họ thấy ta không mở miệng, đều thở dài một hơi.

Khả năng ước chừng thời gian của Nguyễn Dương xem ra không tốt lắm, thế này đâu chỉ là thời gian một chén trà nhỏ đâu, ta đứng ngồi không yên uống với Nhật Tây và Tiểu Cửu ba chén trà nhỏ rồi vẫn chưa thấy hắn trở về.

Minh châu trong bụng lúc này lại đột đột nhảy dựng lên, càng quỷ dị, ta càng lo lắng bất an, bèn đứng vụt dậy.

Nhật Tây ngạc nhiên nhìn ta, hỏi: “Muội lại muốn đi đâu?”.

Ta hạ quyết tâm trong lòng, dứt khoát hỏi hắn: “Bọn họ chiến đấu với Giao Nhân ở chỗ nào? Ta phải đi qua xem thử!”.

Ánh mắt Tiểu Cửu lập tức trở nên cổ quái, lấm la lấm lét thoáng nhìn qua Nhật Tây, dè dặt cẩn trọng khuyên ta: “Hạ Mật, Đại Hoàng huynh không sao đâu. Muội nghĩ mà xem, huynh ấy ở Nam Hải được coi là bá chủ một vùng đó!”.

Có trời mới lo lắng cho cái tên đó!

Ta lười giải thích, liếc hai người bọn họ một cái, phất tay áo đi ra ngoài. Nhật Tây sửng sốt một lát, chậm rãi đuổi theo sau, nghi hoặc hỏi ta: “Chúng ta tới đó đâu có giúp ích được gì? Mà Đại hoàng huynh cũng ghét nhất là để người khác giúp đỡ!”.

Ta lạnh mặt, trực tiếp hóa thân thành rồng, bay vèo lên không trung. Nhật Tây kinh ngạc rượt theo phía sau, kêu to: “Hạ Mật Hạ Mật, muội mọc ra một cái sừng kìa!”.

Tiểu Cửu lắp bắp phụ họa theo phía sau: “Nhìn thật bẩn, màu sắc thật bẩn, là màu vàng đất đó, bẩn chết bẩn chết bẩn chết...”.

“Tiểu Cửu, ngươi câm miệng cho ta!”, ta hận không thể dùng đuôi quấn chết Tiểu Cửu. Nhớ lại lời nói tối hôm qua của Nguyễn Dương, trong lòng ta càng lúc càng hoang mang.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như viên minh châu kia thật sự là nguyên thần của Nguyễn Dương, vậy giờ phút này nó ở trong cơ thể ta, thì Nguyễn Dương có phải bị mất đi chút tu vi hay không?

Ta càng nghĩ càng sợ hãi, đảo quanh trong không trung, Nhật Tây không thể bỏ mặc ta như vậy, liền bay tới dùng đuôi cuốn lấy đuôi ta, vừa dẫn ta đi vừa nói: "Nhìn muội buồn bực như thế, trong lòng ta cũng buồn bực theo...".

Tiểu Cửu cũng góp vào: "Đúng vậy đúng vậy, trong lòng ta cũng buồn bực theo... Một khi buồn bực là nhìn cái gì cũng thấy dơ bẩn không chịu nổi... Thật sự là một ngày tắm mười lần cũng không rửa sạch mấy thứ dơ bẩn đó...".

Nhật Tây bị Tiểu Cửu nhất trách móc chuyện cũ, lời vừa định nói liền nuốt trở vào, vẻ mặt phức tạp liếc mắt nhìn ta một cái, thở dài một hơi, nói: "Ta dẫn muội đi!".

Lần này ta thật sự yên tâm!

...

Ánh lửa khắp nơi, sóng nước kinh người!

Cái loại nội đấu của Thủy tộc này, chị đây có thể vỗ ngực tỏ vẻ thích ứng. Làm gì có ai chưa từng chơi trò chơi đánh nhau trên internet chứ, trận đấu này cũng giống hệt như cảnh trên game online, nhất là mấy trò 3D.

Nhật Tây không chịu đi về phía trước nữa, dừng lại cách đó rất xa, tạo ra kết giới.

Ta cùng Tiểu Cửu và Nhật Tây đứng trong kết giới hình cầu nhìn ra xa xa bên ngoài.

Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy Vị Đán chiến đấu, áo giáp kim loại màu vàng nhạt khiến y thêm vài phần uy nghiêm. Bình thường ánh mắt Vị Đán đã đủ đáng sợ, bây giờ như vậy, quả thực có thể hình dung bằng bốn chữ ánh mắt như đao.

"Đại hoàng huynh là đấu sĩ trời sinh!", Nhật Tây tán thưởng.

"Thánh đấu sĩ hoàng kim ...", ta nhìn từ xa... Vị Đán mặc áo giáp quả thật giống như là thánh đấu sĩ hoàng kim.

Ta cúi đầu cười trộm, Vị Đán đang bắt ngón tay làm phép, đôi mắt khẽ động ngạo nghễ nhìn về phía bọn ta. Thấy ta núp trong quả cầu bảo vệ của Nhật Tây, khóe miệng y hơi hơi cong lên, khiến sát khí đầy mặt giảm bớt không ít.

Nhật Tây liền thụp người xuống, vẻ mặt ỷ ôi nhắc nhở ta: "Hình như Đại hoàng huynh nhìn thấy chúng ta rồi!".

Cái tên không có chí khí này! Chẳng phải chỉ là bị phát hiện nhìn lén thôi sao? Ta đảo đảo mắt, tìm kiếm Nguyễn Dương giữa trận đấu. Nguyễn Dương

http://tieulun.hopto.org

đứng cách đó hơi xa, mắt nhắm lại, ngón tay điều khiển song kiếm trôi nổi giữa làn nước, mái tóc đen buộc cao đong đưa nhè nhẹ theo sóng nước.

Nhưng sắc mặt lại tái nhợt, khóe miệng có một vết máu nhỏ.

Hắn sao có thể bị thương?

Toàn thân ta bùng nổ cơn tức giận, vì lý gì một kẻ bá vương như Vị Đán thì không bị thương, còn Nguyễn Dương mới được ấp trứng nở ra thì lại bị thương?

Chuyện này quá ư là không công bằng rồi!

Ta kéo ống tay áo Nhật Tây, dặn hắn: "Tới gần một chút, chúng ta tùy cơ giúp một tay!".

Tiểu Cửu vẫn run run nãy giờ, vừa nghe ta nói lại gần một chút, cả người lập tức bạo phát, "Bẩn chết bẩn chết, Hạ Mật, muội không thấy khắp nơi đều là thịt Giao Nhân bị chém tung tóe sao hả?".

Nhật Tây hiếm khi không phản đối Tiểu Cửu, cũng khuyên ta: "Hạ Mật, chúng ta nên đứng xa một chút, muội xem, trong kia hình như còn có những tộc khác!".

Ta nhìn chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên nơi đó có làn sương đen không rõ hình dạng, càng quấn lấy nhau chiến đấu càng lâu, màn sương mù đen càng dày đặc.

Cũng có vô số vầng sáng, đang lặng lẽ lao về phía bọn ta.

"Hạ Mật, mau né!", đột nhiên một luồng sáng đánh thẳng về hướng ta. Bàn tay tạo kết giới của Nhật Tây run rẩy, luồng sáng kia nện lên trên quả cầu nước, quả cầu lại yếu đi vài phần.

"Kỳ lạ!", hắn lầm bầm lầu bầu, căng quả cầu nước, luồng sáng kia tựa như có suy nghĩ riêng, hóa thành một cái chùy nhọn nện thẳng vào. Nhật Tây và Tiểu Cửu đều là mấy con rồng nhỏ sinh ra trong những năm hòa bình trong Long Cung, hắn là chưa hề trải qua trận thực chiến nào.

Trong lúc hoảng loạn sợ hãi, nhất thời suy nghĩ rối loạn, Nhật Tây căng thẳng dứt khoát thu quả cầu lại, biến ra thanh kiếm trong tay nghênh đón.

Tiểu Cửu liều mạng che chở ta, vừa nhắm tịt mắt vừa lôi kéo vừa gào to: "Bẩn chết bẩn chết, đừng có làm văng mấy miếng thịt người chết vào ta! A... Hạ Mật, bọn họ phun hết thi dịch lên người ta... Bẩn chết...".

Có thể đừng tưởng tượng như vậy nữa được không hả? Tiểu Cửu!

"...", ta bị Tiểu Cửu lôi kéo né tránh vòng vòng như một con búp bê vải. Kỳ thật thực lực của Nhật Tây và Tiểu Cửu cũng không yếu, nhưng mà bị những luồng sáng trong nước dương đông kích tây quấn lấy đến mức phát bực bội. Nhiều lần ta bị luồng sáng đánh trúng cổ tay, ngay cả rên cũng không kịp rên, đã bị Tiểu Cửu lôi sang chỗ khác.

http://tieulun.hopto.org

Ta nhịn không được oán giận: “Tiểu Cửu, ngươi đang lấy ta làm lá chắn đó hả?”.

Tiểu Cửu vừa thẹn lại xấu hổ, trong phút rối rắm này, hắn theo phản xạ buông tay ta ra nhào qua giao tranh chỗ khác. Lần này thì hay rồi, mấy luồng sáng dứt khoát bỏ qua Nhật Tây và Tiểu Cửu, cùng nhau đánh úp về phía ta.

Ta sợ tới mức không phát ra nổi tiếng kêu nào.

Giữa không trung đột nhiên nổ ra một tia chớp, một làn sóng to sáng màu xanh lam nhạt ập tới, mấy luồng sáng đang rục rịch lập tức bị cơn sóng xanh nuốt sạch sẽ.

“Đạp sóng qua đây!”, Nguyễn Dương nghiêng mặt nhìn qua, máu trên khóe môi chảy thành dòng tí tách rơi xuống. Ta nghe thấy hắn nhẹ ho một tiếng, tiếng ho kia tựa hồ ẩn nhẫn đau đớn, trong lòng ta bỗng khó chịu không nói nên lời.

Ta đạp sóng qua, vừa mới tới gần đã ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trên người Nguyễn Dương, trái tim như bị thắt chặt.

“Xin lỗi, khiến nàng lo lắng rồi! Ta tưởng rằng sẽ giải quyết nhanh!”, Nguyễn Dương nắm lấy tay ta, dường như có chút áy náy.

“Nguyễn Dương, viên minh châu trong bụng ta, ngươi mau mau lấy về đi thôi!”, ta liều mạng khạc cổ họng muốn nôn vật đó ra.

Đây mới là mục đích ta nhất quyết đến đây, thiếu mất một phần cơ thể cũng không hẳn là phế vật, ta toàn an nhàn sung sướng nghỉ ngơi ở hậu phương, không thể chiếm đoạt một phần nguyên thần quan trọng của Nguyễn Dương!

“Ngu ngốc!”, Vị Đán liều mạng chắn phía Nguyễn Dương, nhìn thấy ta nước mắt rưng rưng tự khạc cổ họng, cười lạnh ra tiếng. Trong giây lát đó, không ít Giao Nhân thừa cơ đánh tới.

Y biến sắc, tập trung tinh thần đối địch.

Nguyễn Dương cũng bị ta làm cho cong cong khóe miệng bật cười, nhẹ nhàng vươn tay vuốt qua mái tóc của ta, chỉ quơ tay một cái như vậy, viên minh châu nhỏ ánh xanh liền bay trở về trên tay hắn.

Ta vụng trộm sờ bụng mình, thế giới này thật sự là rất huyền diệu, nếu lỡ như hắn quơ tay nhầm một phát chém mất một phần cơ thể ta để lấy ra, vậy bộ truyện này không phải là truyện thần thoại nữa mà phải gọi là phim kinh dị.

“Lại suy nghĩ linh tinh cái gì!”, Nguyễn Dương khẽ nhéo tay ta, nuốt viên minh châu kia vào, ánh sáng quanh thân lập tức tỏa ra rực rỡ. Hắn nhẹ nhàng đẩy đẩy ta về phía Vị Đán, nói: “Hạ Mật giao cho ngươi! Che chở nàng!”.

Vị Đán sửng sốt, vươn tay ra kéo ta qua bên cạnh.

“Biến, biến thân rồi!”, ta ở bên cạnh Vị Đán đứng xem đến mức bừng bừng hứng trí. Kiếm của Nguyễn Dương lúc này không giống như trước, kiếm khí bắn ra bốn phía, tỏa ra ánh sáng xanh chiếu sáng cả một vùng nước biển.

http://tieulun.hopto.org

“Đẹp trai quá! Quả thực giống bức xạ hạt nhân siêu cấp!”, ta bày tỏ sự kính nể tự đáy lòng mình, lắc lắc đầu, nhìn thấy gương mặt xám xịt của Vị Đán. Đôi mắt y đang nhìn chằm chằm vào Nguyễn Dương, môi mỏng nhếch lên, khiến cho ta có ảo giác rằng hình như kẻ thù của y không phải là bộ tộc Giao Nhân mà là Nguyễn Dương.

Cảm giác này nghĩa là không tốt.

Ta ho khan một tiếng, y bừng tỉnh, có vẻ mất hứng nhìn ta, “Cô và bọn Nhật Tây chạy tới đây muốn xem trò vui à?”.

Ta rốt cuộc không thể thừa nhận mình ngàn dặm xa xôi đi trả minh châu, vì thế lại ho khan một tiếng, lặng lẽ nịnh bợ y: “Đến đây xem tư thế nghênh địch oai hùng của Đại hoàng huynh!”.

“Vậy có cảm giác thế nào?”, y ra vẻ như lơ đãng hỏi ta.

Ta lập tức nghiêm túc biểu đạt sự sùng bái của mình: “Rất mạnh mẽ! Là Thánh đấu sĩ Con Ong Lớn!”.

Vị Đán ừm một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt nhưng khóe miệng tươi cười vừa tự đắc vừa khí phách.

Thần thái rất hoàn mỹ, suy diễn rất chính xác!

Chính là một tên bệnh tâm thần tự vây bản thân trong thế giới dào dạt đắc ý riêng của mình! Ta nuốt một ngụm nước miếng, quyết định câm miệng không khiêu chiến với khả năng tự kỷ của Vị Đán.

“Hừ, nếu như muốn xem thì ngoan ngoãn đứng một bên!”, Vị Đán đan ngón tay tạo ra một kết giới, dương dương tự đắc nói: “Kết giới của bản hoàng tử không phải là thứ Tiểu Cửu Tiểu Thất có thể sánh bằng được, cô cứ yên tâm đứng bên trong, ta chém giết cho cô xem!”.

“Nhưng mà...”, ta đột nhiên có cảm giác không rõ, bình thường sau khi nghe mấy lời thề son sắt này sẽ phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

“Hừ, cô không tin ta?”, Vị Đán ngạo nghễ nhìn ta, cực kỳ mất hứng.

Ta lập tức thẳng lưng, rất nịnh hót đưa tay làm động tác xin mời.

Nhưng trong lòng ta càng không ngừng tự thôi miên chính mình, sợ hai cẳng chân không khống chế được mà phát run: Ta còn có Tiểu Nguyễn Dương! Ta còn có thể dựa vào Tiểu Nguyễn Dương! Không cần phải sợ hãi!

Mẹ ơi, ngay cả hàng chất lượng cao như Durex mà thỉnh thoảng vẫn xảy ra một hai vụ kiện tụng đó! Ta thử chọc chọc xem quả cầu của Vị Đán có thủng không, đột nhiên cảm thấy bản thân mình sao mà thê lương như trẻ cô nhi.

Vị Đán nhanh chóng gia nhập vào giữa trận chém giết, cứ hễ Nguyễn Dương quét kiếm một lần, Vị Đán lại càng hăng hái chém càng nhiều Giao Nhân, rất có khí thế muốn thể hiện sức mạnh hơn Nguyễn Dương.

http://tieulun.hopto.org

Mặt Nguyễn Dương trầm xuống, thỉnh thoảng quay qua nhìn ta, dường như ta khiến hắn cực kỳ bất an. Ta có cảm giác là Nguyễn Dương có thể nhận ra động tác chọc chọc của ta, vậy nên ta đứng trong quả cầu vỗ vỗ ngực mình, tỏ vẻ ta đây vẫn ổn không bị áp lực gì.

Khóe môi hắn lúc này mới mỉm cười.

Vị Đán thật sự ra sức chém giết, mỗi một lần vung kiếm đẹp đẽ đều quay lại hếch cằm đắc ý dào dạt nhìn ta. Đóng vai quần chúng đứng xem trong một cái lồng nước bự, biểu hiện của ta phải gọi là rất có tố chất quần chúng chuyên nghiệp, dù trong lòng hoảng sợ vẫn luôn vỗ tay huýt sáo như một tên ngốc.

Còn bên phía Tiểu Cửu, hắn đã cố hết sức đối phó rồi. Nhưng hắn vốn đã yếu ớt, lại vừa muốn giữ quần áo sạch sẽ vừa muốn né tránh Giao Nhân. Ta trốn trong quả cầu nước nhìn Tiểu Cửu, vài phen hoảng sợ đến mức một thân mồ hôi lạnh.

Bỗng có một con Giao Nhân vây màu xanh lục giương răng nanh sắc bén, lén lút vòng ra phía sau Tiểu Cửu, móng tay thật dài vươn đến bóp cổ Tiểu Cửu.

Ta sợ đến mức lạnh cả người, không hề nghĩ ngợi lập tức hóa thành một con rồng đỏ, đâm lủng quả cầu nước chui vọt ra ngoài. Móng tay sắc nhọn của con Giao Nhân đó sượt qua lưng ta, cào mất mấy mảnh vẩy đỏ.

Căn bệnh sạch sẽ của Tiểu Cửu rốt cuộc bùng nổ, khiến hắn mất đi lý trí, ánh mắt đỏ ngầu huơ kiếm xông lên chém giết, "Bẩn chết bẩn chết, ngươi xem trong móng tay ngươi toàn là tảo rác, ngươi lại dám chạm vào Hạ Mật với cái móng tay bẩn như vậy, ngươi bẩn chết đi được!".

Bẩn cái đầu ngươi á! Ta trong phút chốc lệ rơi ào ào... Việc này đâu phải là việc chính đâu, Tiểu Cửu!

Ta đau đến mức run run, vảy trên lưng cũng như đạo lý tay đứt ruột xót, cào một phát đau đến mức tim muốn ngừng đập.

Vậy mà thằng nhóc chết bầm kia lại không lo che chở ta, chỉ hằm hằm đi chém Giao Nhân.

Ta vừa đau vừa sợ hãi, lại thấy Giao Nhân đang xúm tới vây lấy mình, ở giữa còn có đám sương đen không rõ hình dạng, sợ tới mức lăn lộn vòng vòng trên mặt đất.

Quanh người Nguyễn Dương quấn đầy sương đen, ta thấy hắn cau mày, có vẻ như nửa khắc nữa cũng không thoát ra được. Vị Đán thì càng không thể trông cậy, có con Giao Nhân đưa tay giữ lấy lưỡi kiếm của y, y còn đang nỗ lực chống lại.

Về phần Nhật Tây và Tiểu Cửu thì thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Mà ta lại không thể trông cậy vào đám lính tôm tướng cua đến giúp đỡ.

Ta đảo quanh vòng vòng, càng lúc càng tuyệt vọng.

http://tieulun.hopto.org

Giữa làn sương đen có cái gì đó khẽ cười lạnh, càng tới gần ta càng cảm thấy từng cơn lạnh lẽo.

"Vị Đán! Xem việc tốt ngươi làm kìa!", ta nghe thấy giọng nói mất bình tĩnh của Nguyễn Dương xen lẫn sự phẫn nộ, kiếm khí sắc bén cuốn lấy một cơn sóng vĩ đại, ào ào đánh úp tới. Nhưng tiếc là do lúc nãy ta chạy tới chỗ Tiểu Cửu, cách đó quá xa, kiếm khí kia tuy rằng khiến không ít Giao Nhân lảo đảo, nhưng làn sương mù đen thì không hề yếu đi chút nào.

Bên trong làn sương đen có tiếng nghiến răng, còn có tiếng vươn móng vuốt sắc nhọn.

Ta liều mạng đảo vòng vòng, đảo đến mức bản thân thấy chóng mặt buồn nôn, rốt cuộc không chịu nổi nữa, thè lưỡi dừng lại, "Nguyễn Dương, cứu mạng...".

Ta cảm thấy lẽ ra ta nên uống thuốc say tàu xe trước, ta chưa từng nghĩ có một ngày ta sẽ chết với lý do chóng mặt sau khi tự mình quay vòng vòng.

"Bọn họ không cứu được ngươi đâu!", móng vuốt sắc nhọn từ làn sương đen đã với tới đuôi ta, giọng nói vừa trầm thấp vừa mơ hồ, "Ăn long nguyên của ngươi, bổ khí một ngàn năm!".

À rồi, ta đã hiểu ra, ta đây có tác dụng y như đông trùng hạ thảo! Nhưng mà, mẹ ơi, lúc này mà ta còn nghĩ ra được chuyện đùa này sao trời?!

Ta run run sờ ngực, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Ngươi có thể cảm nhận được long nguyên của ta sao?".

Làn sương đen kia thở dài một tiếng, móng vuốt nhọn đặt lên thạch hóa trước ngực rồng của ta.

"Không thể nào!", thứ bên trong làn sương đen gào lên, móng vuốt nhọn lại sờ soạng xuống dưới.

"Yamete...", hai móng ta đặt chéo ôm lấy thân thể, xấu hổ mặt đỏ... Ặc, má ơi lúc này mà ta còn đỏ mặt cái gì cơ chứ?

http://tieulun.hopto.org

Phần 13

Chương 37

"Không thể nào!", thứ bên trong làn sương đen gào lên, móng vuốt nhọn lại sờ soạng xuống dưới.

"Yamete...", hai móng ta đặt chéo ôm lấy thân thể, xấu hổ mặt đỏ... Ặc, má ơi lúc này mà ta còn đỏ mặt cái gì cơ chứ?

"Ngươi dám động đến nàng!", trong lúc móng vuốt sắc nhọn của làn sương đen giở trò sàm sỡ, ta nghe thấy tiếng Vị Đán nổi giận đùng đùng, lại còn có một lưỡi kiếm bay vút tới, trên chuôi kiếm vẫn còn dính một cái cổ tay Giao Nhân đang nắm chặt. Lưỡi kiếm đâm vào trong làn sương đen tựa như bị hòa tan, biến mất không còn vết tích.

Tiểu Cửu và Nhật Tây bừng tỉnh ngộ, thậm chí Tiểu Cửu còn nức nở: "Trời đất ơi, Hạ Mật, muội không biết làm thế nào thì cũng phải chạy trốn đi chứ! Để bị sờ như vậy rất bẩn rất bẩn rất bẩn..."

Ta câm nín nghẹn ngào, cũng rất muốn ném một cái móng rồng vô mặt hắn.

Làn sương đen kia lại khuếch tán ra bốn phương tám hướng nhanh chóng vây lấy ta lần nữa, ta mơ hồ nhìn thấy bên trong sương mù dày đặc có bóng người màu nâu nhạt, đang nhếch môi cười với ta. Ta chăm chú nhìn kỹ nhưng dù thế nào cũng không thể nhìn ra được hình dạng người nọ.

Ta sẽ bị cái thứ này nuốt vào sao?! Thật sự là chết không đẹp mắt tí nào!

Ta liều mạng bơi quẫy, nhưng bất luận bơi tới chỗ nào cũng dính phải đám sương đen như hình với bóng, móng vuốt sắc nhọn đã cào nát vẩy của ta. Ta càng lúc càng tuyệt vọng...

"Tản ra!", giọng nói lạnh nhạt theo sóng nước truyền đến, âm thanh không lớn nhưng lại mang theo một loại sức mạnh kiên định lạ thường. Đột nhiên bốn phía bừng lên ánh sáng trắng rực rỡ, làn sương đen loang lổ như bị ném qua một cái sàng, run rẩy mờ nhạt mỏng dần, bỗng chốc chính giữa lộ ra một bóng người màu nâu, bóng người đó hét lên một tiếng rồi hóa thành tro bụi, hòa vào trong sóng nước.

Áp lực vây quanh lập tức biến mất, Giao Nhân hung thần ác sát nghiêng ngả lảo đảo, nằm phủ phục xuống đất.

Ta giương mắt nhìn lên, trái tim nhảy dựng.

Đôi mắt Nguyễn Dương mở ra hoàn toàn, màu đen như mực, ánh mắt không có chút cảm tình. Quanh thân hắn là mười mấy cái lốc xoáy, ánh sáng trắng vừa nãy là tự bản thân hắn phát ra, còn có dòng máu đỏ tươi không ngừng trào ra từ mũi.

http://tieulun.hopto.org

“Nguyễn Dương!”, ta là người đầu tiên có phản ứng, bước tới nhìn hắn.

Hắn lại nhắm chặt mắt, cực kỳ mỏi mệt dùng kiếm chống đỡ thân mình. Thấy ta bước tới, hắn nỗ lực cười với ta, ánh sáng rực rỡ quanh thân đột nhiên thu lại, nhanh chóng nhạt nhòa.

Ta chưa kịp đỡ lấy hắn, hắn đã yếu ớt tê liệt ngã xuống.

“Hắn kiệt sức rồi!”, Vị Đán giúp ta dìu Nguyễn Dương dậy, dường như có chút không cam lòng, nói: “Tự hủy năm trăm năm tu hành để đối phó với địch, cũng chỉ có tác dụng thế này mà thôi. Ta còn tưởng rằng Chiến Thần Tĩnh Hải Vương phải thần uy lắm cơ!”.

“Đừng nói nhảm!”, ta trực tiếp túm lấy một cái đuôi Giao Nhân bị chém đứt lìa nhét vào trong miệng Vị Đán.

Tiểu Cửu ôm đầu tuyệt vọng kêu lên: “A a a, Đại hoàng huynh, cả đời này huynh không rửa sạch nổi rồi, nuốt vào trong bụng rồi...”.

Gân xanh trên trán Vị Đán giật giật, lạnh lùng nhìn ta, nhưng thật kỳ lạ là y không hề phát hỏa, chỉ phun cái đuôi Giao Nhân trong miệng ra ngoài, rồi xoay người sang chỗ khác che miệng nôn nôn.

Nhưng toàn bộ suy nghĩ của ta lúc này đều chỉ đặt vào người Nguyễn Dương.

Giờ phút này mắt hắn nửa hé mở, đôi mắt không hề có chút ánh sáng, chỉ một màu ảm đạm. Trong lòng ta thật khó chịu, nắm lấy bàn tay hắn, hắn nhẹ nhàng nắm lại tay ta, mỉm cười như có như không: “Thật sự là một cảm giác kỳ lạ. Ta chưa bao giờ cảm thấy yếu như lúc này, có lẽ phải bế quan một thời gian!”.

Ta không biết phải biểu đạt sự khó chịu trong lòng mình như thế nào, chỉ vuốt rồi lại vuốt mái tóc hắn, trấn an: “Ngoan a, ngoan a, ngủ một giấc là khỏe rồi!”.

Hắn nhẹ giọng phì cười một tiếng, cực kì mỏi mệt nhắm mắt lại. Vầng sáng chợt lóe, Nguyễn Dương hóa thành một con rồng đen nhỏ bằng ngón tay, ủ rũ tựa vào bàn tay ta.

Ta chân tay luống cuống, trong lòng có cảm giác giống như đức tin bị sụp đổ, vừa lo lắng vừa mờ mịt, nước mắt sắp chảy ra đến nơi.

Vẻ mặt Vị Đán bí hiểm, đôi mắt chăm chú nhìn ta thật sâu, đột nhiên đưa tay tới đón lấy Nguyễn Dương trên tay ta, cầm lại gần xem xét, sau một lúc trầm tư thì nói: “Bây giờ hắn đã kiệt sức, chắc chắn rằng cần không ít thời gian chữa trị. Ta nhớ Phụ Vương có một cái Bảo Đỉnh, cực kỳ thanh tịnh. Chi bằng đi cầu xin Phụ Vương, đặt hắn vào trong Bảo Đỉnh chữa trị!”.

“Có thể hồi phục không?”, ta do do dự dự hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán hạ tầm mắt, dường như lơ đãng gật gật đầu, rồi sợ ta không nhìn thấy, lại ừ một tiếng, có vẻ bất đắc dĩ nói: "Yên tâm đi, không chết được đâu!".

Lúc này Nhật Tây mới hồi phục tinh thần lại, miễn cưỡng cười cười, gật đầu hùa theo trấn an ta: "Ừ, ta từng nghe nói trong Bảo Đỉnh có linh khí, hẳn là có thể giúp Hoàng thúc hồi phục!".

Toàn thân Tiểu Cửu vẫn run run, ta thấy hắn cứ như vậy trong lòng không nỡ, vươn tay nắm lấy tay Tiểu Cửu. Tiểu Cửu rốt cục khóc òa lên, dựa vào lòng ta hàm hàm hồ hồ oán giận: "Đại Hoàng huynh nuốt mấy thứ dơ bẩn, bẩn chết đi được! Muội thì suýt chút nữa bị cái thứ dơ bẩn kia nuốt mất, bẩn chết đi được, thật sự là dơ bẩn chết đi được! Nếu như muội bị ăn thịt mất, sau này ta sẽ không thèm nhớ muội đâu!".

"...", thằng nhóc mắc bệnh sạch sẽ chết bầm này! Ta đột nhiên cảm thấy gân xanh trên trán mình giật loạn cả lên.

...

Từ sau trận chiến kiệt sức đó, Nguyễn Dương vẫn mãi ở trong tình trạng mê man. Thân rồng nhỏ nhắn tinh tế cứ như vậy không nhúc nhích nữa, ta lo lắng suy nghĩ đến sứt đầu mẻ trán cũng không có cách giải quyết.

Chỉ đành nghe theo ý kiến của Vị Đán, đưa Nguyễn Dương vào trong Bảo Đỉnh tĩnh dưỡng.

Nghe nói Bảo Đỉnh của Long Vương điện hạ ẩn giấu dưới ba ngàn thước Bắc Hải, là trọng địa của hoàng gia, đương nhiên là không cho phép người ngoài tiến vào. Dù trên danh nghĩa ta là con gái nuôi của Long Vương điện hạ, nhưng mà nói cho cùng vẫn là người ngoài thôi.

Chuyện này ta hiểu rõ, cũng giống như nhân viên công vụ vậy, người trong biên chế người ngoài biên chế hoàn toàn là hai loại khác nhau.

Ta cùng Tiểu Cửu Nhật Tây đi theo sau Vị Đán, thẳng một đường đến Bắc Hải, khi đến phía trước đại điện Bắc Hải thì bị tướng sĩ thủ điện ngăn lại bên ngoài.

Ta vẫn cứ do dự, từ đầu đến giờ vẫn luyến tiếc không muốn tiễn con rồng đen nhỏ nhắn kia đi.

Vị Đán đen mặt, mất kiên nhẫn trợn mắt nói: "Cô còn không đưa hắn cho Bổn Vương, Bổn Vương sẽ không xuống giúp hắn vào Bảo Đỉnh đâu!".

Ta xoa xoa đầu Nguyễn Dương, hắn vẫn nhắm mắt. Nhìn tình trạng hắn như thế này, ta hận lúc trước không để cho màn sương đen đó ăn thịt mình luôn cho xong.

"Nhanh đi!", Vị Đán vươn tay tới đón Nguyễn Dương.

Ta nghẹn ngào cầu xin y: "Ngươi nhẹ tay một chút, chính là bởi vì ta nên hắn từ khi sinh ra đã không khỏe mạnh, bằng không sẽ không trở nên yếu thế

http://tieulun.hopto.org

này! Ta thấy rất có lỗi với hắn...". Nói tới đây, nước mắt ta kìm nén bấy lâu rốt cuộc rơi lã chã.

Vị Đán bị tình thương mẹ hiền mênh mông của ta khiến cho hoảng sợ, lông mày giật giật, xoay người vỗ vỗ trán hít một hơi thật sâu, mãi một lúc sau mới quay lại vươn tay đến ôm lấy ta ấn vào trong lòng, mạnh tay mạnh chân xoa xoa đầu ta, bất đắc dĩ an ủi: "Được rồi, yên tâm đi, Bổn Vương cam đoan hắn ở trong Bảo Đỉnh cực kỳ an toàn. Đợi đến khi hắn ra ngoài, nhất định sẽ là một Tĩnh Hải Vương không chê vào đâu được!".

"Phải, không chê vào đâu được!", ta một tay lau nước mắt, một tay nắm lại kiên định cổ vũ.

Vị Đán không nhịn được lại thở dài, buồn cười thì thầm: "Chỉ mới ấp một quả trứng thôi, mà cô đã thật sự cho rằng mình là mẹ của hắn! Sau này ai làm phu quân của cô, chẳng phải là phải làm cha của hắn sao?".

"Ơ, vậy thì tìm... tìm một ông cha dượng tốt một chút!", ta lắp bắp đề nghị.

"Cha... Dượng?!!", lông mày Vị Đán lại giật giật, mặt mày xanh mét, cực kỳ lơ đãng nhấc đứng thân rồng của Nguyễn Dương lên, miệng lẩm bẩm không biết đang nói thầm cái gì, có vẻ rất rối rắm.

Ta thấy thân thể Nguyễn Dương rũ xuống giống như một con giun nhỏ mềm nhũn vô lực, thật không đành lòng, nhắc nhở Vị Đán: "Ngươi cầm nhẹ thôi, đừng bóp mạnh như vậy!".

Vị Đán cười lạnh một tiếng, nhưng lại nghe lời ta, đặt Nguyễn Dương nằm yên ổn trong lòng bàn tay.

"Khi nào thì hắn mới có thể ra ngoài?", ta lại hỏi.

Vị Đán nâng Nguyễn Dương lên, có vẻ không yên lòng trả lời ta: "Không biết, còn phải xem tốc độ hồi phục của hắn như thế nào đã!". Sự nhẫn nại của Vị Đán cũng đến giới hạn rồi, ngạo nghễ trừng mắt liếc ta một cái, rồi cầm lấy Nguyễn Dương đi xuống địa cung sâu ba ngàn thước.

Ta đứng bên ngoài điện như một kẻ tâm thần, không biết mình đang đứng ở đâu nữa.

Nhật Tây ở bên cạnh hạ giọng an ủi ta: "Muội xem, Hoàng thúc vào Bảo Đỉnh, chắc chắn là sẽ hồi phục như thường. Còn về phần mấy chỗ khiếm khuyết do lúc phá trứng chui ra cũng sẽ được Bảo Đỉnh chữa trị hắn. Đây không phải là chuyện xấu, đối với ngài mà nói, đây ngược lại là một chuyện tốt!".

Ta ừ ừ gật đầu, trong lòng trống rỗng.

Tiểu Cửu cũng qua an ủi ta: "Hạ Mật à, muội còn có bọn ta nè. Nếu như muội cảm thấy không có ai chơi với muội, bọn ta mỗi ngày đều có thể ghé qua!".

Ta lại ừ một tiếng, chẳng suy nghĩ gì gật đầu cho có lệ.

http://tieulun.hopto.org

Không thể phủ nhận, sự che chở của Nguyễn Dương đối với ta là độc nhất vô nhị, dù rằng ở chung chưa được bao lâu, nhưng ta đã có cảm giác tuyệt đối ỷ lại vào hắn.

Nguyễn Dương như vậy, không ai có thể thay thế được.

...

Lúc trở về, ta càng ủ rũ, sắc mặt Vị Đán càng không vui. Lúc đáp mây xuống, Vị Đán kéo ta lại, hung tợn uy hiếp: "Cô xem cái kiểu sống dở chết dở của cô kìa! Vốn đã khó coi, giờ càng xấu xí, đã thiếu sừng giờ lại thiếu vảy!".

Ta lười đấu võ mồm với y, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Vị Đán không quen với bộ dạng này của ta, dọc đường đi chọc ghẹo khiêu khích mấy lần, hên xui vài lần ta trợn mắt nhìn y, nhưng y lại không giận, chỉ như cười như không chờ ta nổi cơn tức. Nhưng mà một lúc sau thấy ta tiếp tục trưng ra nét mặt ủ rũ, đến lượt Vị Đán lập tức bốc lửa giận.

Cái cảm giác mất mát này kéo dài hết ba ngày.

Mãi đến khi Vị Đán lại tới tìm ta, ta rốt cuộc mới khá hơn một chút.

Hôm nay thu dọn xong ổ đệm vàng rồi, ta nằm trong ổ đệm vàng lúc trước ấp trứng Nguyễn Dương đếm đống bảo vật cướp đoạt được mấy ngày nay. Nghêu Nhỏ hoang mang bối rối xông vào phòng, nhìn thấy đầu ta cắm đầy trâm cài vàng ngọc nằm trong ổ đệm vàng, lắp bắp báo cáo: "Đại Hoàng tử... Đến!".

Vị Đán càng ngày càng ương ngạnh, mỗi lần tới viện của ta đều chảnh chọe ngẩng cao đầu, từ trước đến giờ đều là đến không thông báo trước. Nghêu Nhỏ không dám chống đối y, vậy nên lần nào cũng phải chạy đến mức thở không kịp để báo tin trước khi Vị Đán bước vào.

Quả nhiên Nghêu Nhỏ vừa thông báo xong, Vị Đán đã nhấc áo choàng thong thả đi vào. Đôi mắt sáng quắc liếc qua, thấy ta đầu đầy trâm cài, khóe miệng y hơi hơi nhếch lên, nói: "Cô thích mấy thứ này sao? Không ngờ lại có chung sở thích với Tiểu Tứ!".

Nhắc tới Tứ hoàng tử đó chắc là hận chết ta, ổ đệm vàng ấp trứng chính là Lão Long lấy từ chỗ của Tứ hoàng tử, mỗi lần nhìn thấy ta, vẻ mặt hắn cực kỳ đau khổ.

Ta ngồi dậy, đỡ đỡ cái đầu đầy trâm cài, cười hì hì hỏi: "Hoàng huynh cũng muốn tặng cho ta sao?".

Vị Đán đến gần ngồi xổm xuống, vô cùng thân thiết xoa xoa nhéo nhéo mặt ta, rồi ra lệnh: "Gọi ta là Vị Đán, gọi hoàng huynh rất khó nghe. Nếu cô thích mấy thứ này vậy thì theo ta trở về Nam Hải đi, khắp cả Nam Hải toàn là minh châu và bảo vật!".

Ta nghẹn, thông minh thức thời ngậm miệng.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán thấy ta không chịu trả lời, cũng không giận, chỉ hỏi: "Mấy ngày nay nghịch đủ chưa? Khiến phủ của huynh đệ nhà ta náo loạn hết lên rồi đó!".

Gì cơ? Ta trừng lớn mắt nhìn y.

Từ lúc trở về từ Bắc Hải, ta còn chưa hề bước ra ngoài, ngày nào cũng nằm bẹp trong ổ đệm nhớ gió tiếc thu. Nội tâm chị đây mẫn cảm biết bao nhiêu bọn họ làm sao hiểu được, ngay cả ngủ cũng mỗi ngày đều nằm mơ thấy Nguyễn Dương đáng thương của ta, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chạy ra ngoài nghịch phá.

"Lại còn giả ngu!", Vị Đán như cười như không, vươn một bàn tay đến dừng giữa không trung, tựa hồ đang đợi ta nắm lấy.

Ta do dự một chút, vừa ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên gương mặt Vị Đán bắt đầu có dấu hiệu đông lạnh. Ta lập tức vô cùng chân chó đưa tay đặt vào tay y, tâm tình y lại chuyển tốt, dùng sức kéo ta dậy rồi trực tiếp ôm ta ra khỏi ổ đệm.

"Chải chuốt một chút, hôm nay có hai việc vui!", Vị Đán giơ ra ba ngón tay.

Thấy ta dõi theo ngón tay mình, y ho một tiếng, co lại một ngón.

Lại nói tiếp: "Ngày hôm trước cô giật dây Tiểu Cửu đi tìm trân châu, Tiểu Cửu ngu ngốc đi mạo phạm Ma Thần Tây Vực. Vốn Long Vương định giáng tội, nhưng trong họa có phúc, Ma Thần Tây Vực lại rất vừa lòng hợp ý với Tiểu Cửu, tính toán trao đổi vương tử, để Tiểu Cửu sang Tây Vực học tập!".

Ta à một tiếng, nhớ ra ba ngày không thấy Tiểu Cửu đâu, trong lòng có chút bất an.

Vị Đán thấy ta không có phản ứng gì, lại nói: "Bộ lạc bị Giao Nhân xâm lược, đưa tới đây một tiểu công chúa ngọt ngào đáng yêu, Phụ Vương đang định chỉ hôn cho làm Hoàng phi của Nhật Tây!".

Ta lại à một tiếng, nghĩ tới Nhật Tây tuấn tú, trong lòng thở dài một hơi. Cậu nhóc này cũng đến lúc ổn định rồi đây.

"Tiểu công chúa không có bạn, ý Long Vương muốn kéo cô tiến cung bầu bạn!", Vị Đán nói xong nhìn sắc mặt của ta, ta mờ mịt nhìn lại Vị Đán, y bỗng có chút vui vẻ: "Nếu cô không thích, vậy thì theo ta trở về Nam Hải đi, nơi đó ít quy củ, có thể tự do hơn một chút!".

Ta ngây ngô trả lời: "Nhưng mà còn Nguyễn Dương làm sao bây giờ?".

Sắc mặt Vị Đán lập tức trầm xuống, mất kiên nhẫn trả lời: "Trong vòng mấy trăm năm nữa hắn cũng không ra đâu, à phải nói là không ra được. Chẳng lẽ cô chờ ở chỗ này mấy trăm năm?".

Ta ừ một tiếng. Không mở miệng nói thêm gì nữa.

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, lại dè dặt cẩn thận hỏi Vị Đán: "Chừng nào thì ngươi trở về?".

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán dường như có chút kinh ngạc, nhíu mày nhìn ta, nói: “Thay đổi ý định rồi sao?”.

Ta nở nụ cười hắc hắc một tiếng, lặng lẽ quan sát Vị Đán, sợ y lại vui buồn bất chợt mà nổi bão. Kỳ thực ta vạn lần không đồng ý, trở về cùng với bạn trẻ này có khác chi tự đeo gông vào cổ mình đâu?

Vị Đán hình như đã hiểu lầm vẻ mặt của ta, đôi mắt sáng lên, đưa tay xoa mặt ta, đắc ý dào dạt nói: “Thật là khẩu thị tâm phi! Rõ ràng là lo lắng cho ta, mạo hiểm đi đến chiến trường, nhưng lại ra vẻ không để ý đến ta. Rõ ràng là muốn cùng ta trở về Nam Hải, lại làm bộ như không chịu, con gái thật là nói không là có!”.

...

Ta đổ mồ hôi lạnh, vị đại ca này thật giỏi việc xuyên tạc suy diễn, ta chỉ chăm chú nhìn thôi đã bị xuyên tạc thành ý nghĩa hàm súc như vậy, cũng quá thần kỳ đi.

Ta lắp bắp muốn giải thích: “Ta... Chuyện đó...”.

“Ừm... Không cần nói, ta hiểu rồi!”, mặt Vị Đán hơi ửng hồng, vươn tay đến vỗ lên miệng ta một cái, nụ cười treo trên khóe môi y thật sự là chướng mắt.

Ta cả người run run, trong lòng xúc động muốn đánh người, lần này y lại suy diễn thành cái gì nữa đây? Ta chỉ cảm thấy ánh mắt Vị Đán thay đổi, đôi mắt như hồ nước xuân, đong đầy tình ý.

“Đi thôi, Phụ Vương muốn gặp cô. Trước khi đi cũng nên gặp Tiểu Cửu Tiểu Thất, nhất là Tiểu Cửu, vẫn đang chờ nói lời từ biệt với cô đó!”, Vị Đán không đợi ta giải thích, hùng hùng hổ hổ nắm tay ta kéo đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa viện liền hóa thành thân rồng, quăng ta ngồi lên trên lưng.

“Con gái như cô phải yêu kiều yểu điệu. Ta đã sớm nghĩ xem cảm giác cô ngồi trên lưng ta sẽ như thế nào!”, Vị Đán nghiêng mặt qua, râu rồng bay bay.

Ta run rẩy nhìn vẻ mặt khiến người khác phát rét của Vị Đán, rất muốn nói với y rằng: Đang là một chàng trai nghiêm nghị khó tính, đột nhiên thay đổi như vậy sẽ khiến người ta phát hoảng đó.

Vị Đán thật vui vẻ, dọc đường đi uốn lượn đủ kiểu, khi đến trước đại điện Long Cung, Vị Đán thậm chí còn cõng ta xoay người bổ nhào một pha một trăm tám mươi độ.

Đến lúc ta bước xuống, có một cảm giác oán niệm sâu sắc, hận không thể trực tiếp lấy trâm cài đâm chết Vị Đán.

Trong đại điện Long Cung, có một cô gái váy xanh xinh xắn đang ngồi run run. Lúc ta và Vị Đán nắm tay nhau đi vào, ánh mắt Long Vương dạo qua một vòng bàn tay ta bị Vị Đán cưỡng ép nắm lấy, đột nhiên cười ha ha đứng lên: “Tốt, tốt lắm!”.

http://tieulun.hopto.org

"...", ta rốt cuộc đã hiểu tài năng suy diễn thần thông của Vị Đán di truyền từ nơi nào.

Khóe miệng Vị Đán khẽ nhếch, lôi kéo ta hành lễ. Lúc này ta mới thấy Tiểu Cửu và Nhật Tây đã sớm đứng trong điện, một người thần sắc uể oải, một người gương mặt tái nhợt.

Tiểu Cửu vừa thấy ta đã mếu máo: "Hạ Mật, bẩn chết a bẩn chết, chỗ Tây Vực đó bẩn chết!".

Long Vương dùng sức hừ một tiếng, Tiểu Cửu ngậm miệng tủi thân hít hít mũi, nét mặt muốn đáng thương bao nhiêu là có đáng thương bấy nhiêu. Ta thấy hắn cúi đầu hỏi: "Hạ Mật, muội cố ý bảo ta đi Tây Vực tìm trân châu phải không, muội không cần Tiểu Cửu này nữa phải không?".

Ta không biết phải giải thích như thế nào, cổ họng khô khốc hạ giọng nói với hắn: "Ta... Ta không có bảo ngươi đi Tây Vực mà!".

Đến tận bây giờ, ta vẫn không hiểu mấy con rồng này đang nói cái gì.

Tiểu Cửu rõ ràng không tin, hắn mím môi, trông giống như bất chợt bị ta phản bội, đôi mắt đen lúng liếng hung hăng nhìn ta trừng trừng mãi. Ta bị hắn trừng đến đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, ngay lúc ta gượng cười một tiếng định mở miệng, hắn đột nhiên xoay người lại, nói: "Phụ Vương, con sắp đi Tây Vực, tất nhiên là phải trao đổi vài thứ với Tây Vực, học hỏi được nhiều điều hay trở về đây!".

Gương mặt Long Vương khẽ động, ngỡ ông muốn nói gì, nhưng một lúc lâu sau ông chỉ vẫy vẫy tay áo: "Tiểu Cửu, nếu cần cái gì thì bảo Mẫu Hậu con chuẩn bị cho con cái đó đi!".

Tiểu Cửu cúi đầu thật thấp hành lễ, sau đó lui ra khỏi đại điện, từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn đến ta một lần nào.

Ta có chút tổn thương, vừa có chút oan ức, nhưng mà tất cả đều không thể nào giải thích được.

Bị chuyện của Tiểu Cửu xen vào, không khí trong điện nhất thời lạnh đi vài phần. Vị Đán ho một tiếng, bước lên phía trước, lớn giọng hỏi Long Vương: "Phụ vương, hôm nay đến đây, chẳng phải nói có việc vui lớn muốn tuyên bố sao?".

Long Vương phục hồi tinh thần lại, gượng gượng cười một tiếng, bước xuống điện, chỉ vào cô gái váy xanh hơi mất tự nhiên bất an trong điện giới thiệu với ta: "Mật Nhi, đây là tiểu công chúa đến đây hòa thân, gọi là Dạ Thiến. Ở trong cung không có ai bầu bạn tâm sự, Long Cung này của ta dương thịnh âm suy, mà lại không thể để Mẫu Hậu con thân mật với Thiến Nhi được, Mẫu Hậu con toàn nói nhảm, nói chưa đến mấy câu đã thích giáo huấn người ta. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có con là thích hợp nhất, huống hồ...", ông nhìn sang sắc mặt trắng bệch của Nhật Tây, càng cười thêm thân thiết, "Con là người chơi

http://tieulun.hopto.org

thân với Thất Ca con nhất, Thiến Nhi sau này sẽ là Thất Tẩu của con, nói thế nào cũng sẽ thân!”.

Ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nhật Tây, nhìn chung cảm thấy hắn hôm nay có khí thế mãnh liệt muốn biến thành Godzilla.

Nhật Tây sắc mặt tái nhợt nắm chặt tay, thấy ta nhìn về phía hắn, đột nhiên giống như là bị điện giật cắn môi xoay mặt đi, sắc mặt rất cổ quái tựa hồ đang rối rắm chuyện gì.

Ta vừa định mở miệng đồng ý chuyện Long Vương nói.

Nhật Tây dường như đã quyết định xong, đột nhiên lên tiếng xen vào: “Phụ Vương, con không đồng ý!”.

Cô gái váy xanh lùi trong bóng tối kia lập tức run lẩy bẩy, sau đó ta thấy nàng sợ hãi ngẩng đầu lên một góc bốn mươi lăm độ rơi lệ. Ta ngất, cô nàng này rất có phong cách văn nghệ!

“Điện hạ, Dạ Thiến... Dạ Thiến cũng không nguyện ý!”.

Gương mặt Long Vương, hoàn toàn đen thui.

Chương 38

“Điện hạ, Dạ Thiến... Dạ Thiến cũng không nguyện ý!”.

Nhật Tây dường như rất kinh ngạc, ngước mắt nhìn thoáng qua Dạ Thiến, thấy nàng nước mắt chảy dài, hắn có chút áy náy lại cúi đầu thấp xuống.

Vị Đán nãy giờ vẫn luôn trầm mặc, lúc này mới cười cười, phá vỡ cục diện bế tắc: “Phụ Vương, dưa hái xanh không ngọt, ta thấy Dạ Thiến muội muội lanh lợi ngọt ngào, tuổi tác vẫn còn nhỏ, chi bằng cứ để chuyện hôn phối sang một bên, đợi đến khi nàng trưởng thành, trong chín huynh đệ bọn con chắc sẽ có người vừa lòng hợp ý!”.

Dạ Thiến ngưng nước mắt, gương mặt đỏ hồng.

Long Vương lập tức bước xuống bậc thềm Vị Đán bày ra, tự biên tự diễn vung tay áo cười to: “Đúng đúng đúng, nếu như không được, chẳng phải ta còn có một hoàng đệ mới nhận đó sao, nếu không được nữa thì còn có Cua Tướng quân, tính ra cũng một tá người, tùy tiện cho con chọn, con muốn hài lòng bao nhiêu là có bấy nhiêu!”.

Quả thực vô cùng thê thảm, ông ấy thế này đâu thể xem là vua đáy biển nữa, mà phải gọi là nhân viên tiếp thị trong chương trình quảng cáo trên TV mới đúng.

Ta sợ ông ấy hứng chí tiếp tục nữa thì có khi tính ra cả 999 người toàn quốc luôn, lập tức nịnh hót cười cười theo Long Vương, vừa cười vừa nhìn Nhật Tây.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây tựa hồ thở phào nhẹ nhõm một hơi, thấy ta đang nhìn, hắn cười cười với ta ý bảo không sao rồi.

Lúc này ta mới yên tâm.

Nói đến việc thứ hai, không xem là chuyện vui, Long Vương có vẻ cũng mất đi hứng thú, thở dài nói: "Ta thấy các con rất thân với nhau, hiện tại lại phải tách ra, trong lòng Tiểu Cửu đương nhiên không muốn. Nhưng mà Ma Thần Tây Vực đó quả thật không dễ đắc tội, các con có thời gian thì đến tiễn Tiểu Cửu, lần này ra khỏi nhà không biết bao giờ mới trở về!".

Ta trầm mặc.

Mãi đến khi ra khỏi điện, Nhật Tây mới có thời gian nói chuyện với ta. Nhưng ta thật không ngờ, câu đầu tiên hắn nói ra lại là một câu trách cứ: "Hạ Mật, muội nghịch ngợm nhưng tính tình không xấu, bọn ta đều dung túng muội. Nhưng mà muội không nên giật dây Lão Cửu giúp muội tìm mấy thứ vô dụng đó!".

Ta ngất, chị đây khó lòng giải thích a.

Ta nuốt nuốt nước miếng, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, nói: "Nhật Tây, ta là loại người không biết chừng mực như vậy sao?".

Nhật Tây tức giận, hừ một tiếng quay mặt đi.

Vị Đán nở nụ cười, tiếp lời: "Cô có chừng mực lúc nào?".

Ta nuốt ngụm nước miếng, lại nói: "Nhật Tây, mấy ngày nay ta không có ra khỏi cửa, Nghêu Nhỏ biết mà!".

Nhật Tây nửa tin nửa ngờ lại quay lại nhìn ta.

Vị Đán cười lạnh một tiếng, khoanh tay nói: "Ba ngày trước giật dây Lão Cửu đi tìm trân châu, hôm kia đánh bể Đèn Bát Bảo Lưu Ly của Phụ Vương. Nếu không phải ta đi cầu tình hứa hẹn sẽ đặt nó vào trong Sò Thánh Nam Hải của ta, cô nghĩ rằng Phụ Vương sẽ không trách tội cô sao? Ngày hôm qua, cô lại còn nói gì với ta?".

Hả? Ta lại á khẩu không trả lời được.

Lẽ nào ta uống nhầm thuốc lắc?

Ta hơi hơi hoài nghi chính mình, nét mặt Nhật Tây trở nên phẫn nộ, ánh mắt toát lên ý thất vọng, vẫn đứng đó chờ ta giải thích.

Ta xua tay với hắn, thành khẩn nói: "Nhật Tây, ta không có! Nếu ngươi tin tưởng ta, chúng ta đi tìm hộ vệ trong viện và Nghêu Nhỏ làm chứng, ta chưa từng ra khỏi phòng mà!".

Vị Đán lạnh lùng trừng ta, cướp lời Nhật Tây: "Không có long nguyên, chỉ có một sừng, trong cả Thủy Tộc này, một thân xấu xí màu sắc đỏ tươi, cô nghĩ rằng tất cả long tử ở đây đều mắt bị mù sao?".

http://tieulun.hopto.org

Ta không biết tại sao Vị Đán còn phẫn nộ hơn cả Nhật Tây và Tiểu Cửu, không thèm nhìn mặt y nữa.

Có thể chứng minh cho ta, chỉ có thị vệ trong viện nhà mình và thị nữ.

Nhật Tây dọc đường đi đều trầm mặc, thấy ta căng thẳng cắn cắn ngón tay mình, hắn thở dài một hơi, rốt cuộc không đành lòng đưa tay nắm tay ta kéo lại gần, xoa xoa đầu an ủi ta: "Hạ Mật, dù cho là muội gây ra, bọn ta cũng sẽ không trách muội. Nhưng mà muội nghịch ngợm quá, ta chỉ sợ sau này muội sẽ thấy áy náy thôi. Muội đó, làm hại Tiểu Cửu phải xa xứ rồi!".

Ta nghe Nhật Tây thở dài như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Vừa đáp xuống sân, Nghêu Nhỏ liền ra đón, vừa định hành lễ đã bị Vị Đán phất tay áo một cái đẩy đứng lên. Xem ra Vị Đán còn sốt ruột hơn cả ta và Nhật Tây, lạnh lùng chất vấn Nghêu Nhỏ: "Hạ Mật nhiều ngày nay có ra ngoài không?".

Nghêu Nhỏ nghi hoặc bất an nhìn ta, ấp a ấp úng, thấy ta không có phản ứng gì, cúi đầu trả lời: "Khởi bẩm điện hạ, tiểu chủ tử giờ Tý mỗi ngày đều ra ngoài...".

Ta hoảng sợ, buông tay Nhật Tây, bước lên hỏi Nghêu Nhỏ: "Ngươi chắc chắn sao, ngươi chắc chắn sao?".

Nghêu Nhỏ bị ta dọa hoảng tới mức thụt lùi một bước, ấp úng: "Không không không dám chắc chắn, chỉ nhìn thấy một thân rồng màu đỏ nhảy lên nóc viện!".

Sắc mặt Vị Đán lập tức hòa hoãn rất nhiều, quay sang híp mắt, giọng nói đột nhiên dịu lại: "Cô sợ cái gì, cũng không phải chuyện gì to tát, vì sao không dám thừa nhận?".

Ta hiện tại đã chìm trong suy tư hỗn loạn.

Nhật Tây đi đến trước mặt ta, hỏi: "Hạ Mật, trêu đùa người khác rất vui sao? Ta thật sự là đã nhìn lầm muội, muội vốn không phải Mật Nhi như ta tưởng tượng!".

Ta há hốc miệng, chỉ cảm thấy khóe mắt muốn rơi lệ.

Nhưng mà lại không thể biện bạch được gì.

Nhật Tây nhìn vẻ mặt ta, thở dài, nhẹ giọng hỏi ta: "Lúc Tiểu Cửu đi, muội có đi tiễn không?".

Ta có chút sợ hãi, cảm thấy có lẽ thật sự là do mình đã làm Tiểu Cửu bị cướp mất quãng thời gian vui vẻ, theo phản xạ có điều kiện lắc lắc đầu.

Gương mặt Nhật Tây hoàn toàn thất vọng, lạnh lùng nhìn ta một cái, xoay người bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Nhờ pháp thuật của Long Vương, ánh mặt trời khúc xạ từ mặt biển xuyên qua làn nước biển xuống tận đáy sâu, để lại trên mỗi người sự bao bọc ấm áp, giống như nắng ấm trên đất liền. Nhưng mà giờ phút này, tuy đắm chìm trong trong ánh mặt trời, ta lại cảm thấy đáy lòng mình lạnh lẽo.

Lạnh đến mức toàn thân bắt đầu phát run.

Vị Đán trầm mặc đứng bên cạnh ta, một lúc lâu sau, y chậm rãi ôm hai vai xoay ta lại đối diện với y, ta nghe thấy y hứa hẹn: "Hạ Mật, sau này cho dù cô gây ra nhiều chuyện sai trái, vẫn sẽ có ta chống đỡ giúp cô. Tự mình che chở một con rồng nhỏ khuyết tật, bản lĩnh này Vị Đán ta vẫn có!".

Ta không hề thấy cảm động một chút nào, buồn bực nhìn hắn.

"Tối hôm qua cô tìm đến ta, nói với ta rằng bản thân cô vốn đến từ Nam Hải, từ nhỏ nghèo khổ thiếu thốn, muốn dựa dẫm vào ta, muốn trở về Nam Hải núp dưới cánh ta." Vị Đán khựng một lát, đôi mắt sáng rực: "Hiện tại ta đã nghĩ lại, với tính cách của cô, chưa từng thừa nhận bản thân mình yếu ớt, mà lại chịu ăn nói khép nép cầu xin ta như vậy, thật ra là muốn thần phục ta có phải không?".

Thần công tưởng bở của Vị Đán lại một lần nữa bay cao bay xa, khóe miệng nhếch lên, giọng điệu cũng cực kỳ kiêu ngạo: "Cô đã chịu nhận yếu thế với ta như vậy, ta sẽ không làm khó dễ cô. Theo ta đến Nam Hải, ta tất nhiên sẽ đối xử tốt với cô!".

Vị Đán ngừng lại, chờ đợi câu trả lời của ta.

Chị đây đã hết nhẫn nại, lạnh nhạt dùng hai chữ dập tắt sự tưởng bở sung sướng của y.

Ta trả lời Vị Đán: "Điên à!".

Sau đó, khí chất nam tính của Vị Đán rốt cuộc đã quay trở về. Lúc y hóa thân thành rồng, phá nát hết một ngọn núi giả trong viện của ta.

Còn ta rốt cuộc cũng thở phào một hơi.

Hôm Tiểu Cửu đi, ta lén lút đi theo.

Bởi vì thân phận Tiểu Cửu không bình thường, giao hảo với hắn cũng chỉ có Lão Ngũ và Lão Thất. Đình Ngọ thô tục, đi tiễn còn đem theo một đống châu báu cho Tiểu Cửu, khiến Tiểu Cửu không nở nụ cười nổi.

Nhật Tây lại hai tay trống trơn, giúp Tiểu Cửu sửa sang mái tóc, nói: "Hạ Mật không có ác ý, muội ấy chỉ nghịch ngợm thôi. Muội ấy đối với đệ trước giờ đều luôn thật lòng yêu quý...".

Gương mặt Tiểu Cửu rốt cuộc giật giật, ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một lần, lại hừ lạnh một tiếng: "Đệ đâu có lạ gì, đệ vốn cũng chỉ coi muội ấy như một người bạn chơi chung mà thôi!".

Lúc Tiểu Cửu nói những lời này, còn nghiến răng nghiến lợi.

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây trầm mặc, bầu không khí nhất thời lạnh lẽo.

Qua một lúc, sứ giả Ma Thần Tây Vực đã đến. Tiểu Cửu lúc này mới một lần nữa ngẩng đầu lên, từ trong ống tay áo lấy ra một chuỗi minh châu, mỗi một viên minh châu xuyên thành chuỗi đều to cỡ một ngón tay cái, tỏa ra ánh sáng trắng nhẹ dịu, óng ánh giữa làn sóng biển trong vắt.

Tiểu Cửu nhét chuỗi minh châu vào tay Nhật Tây, trầm mặc một lát rồi nói: "Chuỗi minh châu này chính là loại muội ấy thích, hoàn toàn không khác gì chuỗi minh châu trên cổ Mẫu Hậu đâu!".

Ánh mắt Nhật Tây ảm đạm, đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu cau mày vốn muốn né tránh, nhưng rồi vẫn nhịn xuống, cắn môi, lại hỏi: "Muội ấy, có khỏe không?".

Nhật Tây gật đầu, an ủi hắn: "Sau này ta sẽ dẫn Hạ Mật đi tìm đệ, sẽ bảo muội ấy tự mình xin lỗi đệ!".

Ta cắn ngón tay, không nhịn được muốn lao ra ngoài.

Tiểu Cửu đột nhiên nghển cổ, hung tợn thề thốt: "Nếu nhìn thấy muội ấy, đệ mới không thèm muội ấy xin lỗi, đệ muốn nhổ hết vẩy của muội ấy xuống cơ, cho muội ấy càng thêm xấu xí! Cũng may là muội ấy không tới đây tiễn đệ đó, muội ấy mà dám tới, đệ sẽ khiến muội ấy hối hận vì đã chui ra từ trong viên châu kia!".

... Vì thế, ta run rẩy một chút, nhịn xuống ý nghĩ bước ra ngoài tiễn hắn.

Tiểu Cửu và Nhật Tây trầm mặc một lát, ta thấy Tiểu Cửu liếc mắt chăm chú nhìn về phía ta đang núp, oán hận hừ một tiếng, vung tay áo xoay người bước đi.

"Tiểu Cửu...", ta rốt cuộc không nhịn được, chạy ra ngoài.

"Không được lại đây!", Tiểu Cửu quay đầu, cắn răng đưa tay tạo kết giới, ngăn cách ta và Nhật Tây. Ta thấy Tiểu Cửu quật cường trừng mắt, đôi mắt ta cũng ươn ướt.

"Sau khi trở về, ta sẽ tìm muội tính sổ!", đây là câu nói cuối cùng của Tiểu Cửu.

Ta và Nhật Tây hai người ngây ngốc nhìn theo đội ngũ sứ giả cùng Tiểu Cửu càng lúc càng đi xa.

Tinh thần Nhật Tây sa sút, quay đầu nhìn ta, yên lặng chìa ra một cái khăn tay, ta nhận lấy, không nhịn được rơi lệ.

"Đừng khóc nữa, trưởng thành một chút đi!", Nhật Tây xoa xoa tóc ta, ánh mắt hắn cũng ướt đẫm.

Ta không nhịn được, ngang ngược kéo đầu hắn lại ấn vào trong lòng mình, già mồm khuyên hắn: "Nhật Tây, ngươi muốn khóc thì khóc đi, chị đây sẽ không chê cười ngươi!".

http://tieulun.hopto.org

Nhật Tây nổi giận đẩy ta ra, mặt đỏ ửng, nhưng ánh mắt không còn ướt nữa mà trái lại có một thần sắc kỳ lạ. Một lúc sau, hắn hung hăng mắng ta: "Muội là cái đồ khuyết tật, cái gì cũng không hiểu!".

"Muội cái gì cũng đều không hiểu!".

"Ừm... Là lỗi của ta!", ta cảm thấy giờ phút này thừa nhận sai lầm mới là chuyện tất yếu.

Nhật Tây sửng sốt rồi lại sửng sốt, biểu cảm trên mặt bất lực dở khóc dở cười, một lúc sau hắn cúi người, nhẹ nhàng nhích lại gần, hỏi ta: "Hạ Mật, nếu như hôm nay là ta đi, muội có khó chịu không?".

Ta nghĩ tới Tiểu Cửu, lại nghĩ tới Nguyễn Dương, cảm thấy từng người bên cạnh đều lần lượt đi xa, nếu như cả Nhật Tây cũng...

Ta nhất thời lại không nhịn được gào khóc lên.

Nhật Tây dở khóc dở cười kéo ta vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy ta, cười mắng: "Ngốc quá, chỉ muốn muội suy nghĩ một chút mà thôi! Suy nghĩ một chút mà thôi...".

Suy nghĩ một chút, sẽ cảm thấy cô đơn.

Ta rúc trong lòng Nhật Tây không muốn đi ra, hải vực rộng lớn như vậy, nhưng ta chỉ là một nhánh lục bình trôi nổi.

Sau ngày hôm đó, ta và Nhật Tây lại làm hòa, một ngày hắn đến thăm ta ba lần, sợ ta cô đơn, mỗi lần ta thở dài nhớ tới Tiểu Cửu, hắn sẽ cười cười lảng sang chuyện khác.

Vị Đán không biết đang bận bịu chuyện gì, mà tránh xa tiểu viện của ta.

Nhưng ta lại vô cùng mừng rỡ thanh nhàn.

Nhật Tây đôi khi sẽ dẫn Dạ Thiến qua, tiểu cô nương này xấu hổ sợ hãi, dáng vẻ đáng yêu, thích mặc váy màu xanh biếc. Nhật Tây gọi Dạ Thiến muội muội, xem ra cũng bắt đầu thân với nàng.

Nhưng mà ta và Dạ Thiến thì mãi không thân được.

Nàng ngồi một chỗ, ta cứ cảm thấy nàng đang vụng trộm quan sát ta, nhưng khi ta ngước mắt nhìn tới, nàng sẽ sợ tới mức giật mình cụp mắt xuống như một con thỏ nhỏ.

Mãi một thời gian sau, ta rốt cuộc mới hiểu ra vì sao ta không thích nàng.

Có một ngày kia ta ngồi trước cửa sổ, chế vài thứ dùng để chọc ghẹo người khác. Lúc Vị Đán ghé thăm, ta cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, y tự tiện rót nước, ngồi bên cạnh xem ta chế tạo.

Ta ngồi chế tạo bao lâu, Vị Đán liền ngồi nhìn bấy lâu.

http://tieulun.hopto.org

Mãi đến lúc ta mất hết kiên nhẫn, Vị Đán mới nhíu mày buông chén trà, thu hồi ánh mắt đang đi dạo trên người ta lại, ta không nhịn được bực dọc: "Ngươi lại tới đây làm chi?".

Nhưng Vị Đán không vội trả lời, nhấm nháp từng ngụm từng ngụm nhỏ, hơn nửa ngày mới ngước mắt nhìn ta: "Bộ tộc Giao Nhân từ trận chiến trước nguyên khí tổn thương nặng, Phụ Vương xem như cũng thở phào nhẹ nhõm. Trước kia cứ mỗi con nước lên hàng năm, Giao Nhân đều nhân cơ hội đánh lén, lần này có thể an nhàn ít nhất trăm năm. Ý của Phụ Vương là, mượn dịp công khai thân phận cho cô, tổ chức thủy yến, chúc mừng luôn một lần!".

Ta nghẹn họng, trong đầu lập tức hiện lên những cảnh tượng bi thương, ví như là cảnh Chiêu Quân xuất giá, công chúa Văn Thành... Càng nghĩ càng thê lương.

Vị Đán vốn vui vẻ đến báo cho ta biết tin, thấy vẻ mặt ta như vậy, y rất hoang mang: "Sao cô lại có vẻ như sắp gặp tai vạ đến nơi thế?".

Ta liếc mắt nhìn Vị Đán một cái, cảm thấy không ổn, con gái giống như chị đây chỉ phù hợp nở rộ một cách lặng lẽ. Chứ còn bỗng dưng rình rang tổ chức cho toàn bộ hải vực đến chúc mừng, coi bộ ta không nhận nổi phúc khí lớn như vậy.

Vị Đán thấy ta không trả lời, có chút bực bội, buông chén trà, cố gắng bình thản nói: "Ta và Lão Thất Lão Ngũ đều đã chuẩn bị pháp bảo cho cô. Một khi yến hội kết thúc, ta sẽ cầu Phụ Vương dẫn cô đi Nam Hải, dùng Sò Thánh nuôi cô cho tốt. Cô xuất thân từ Nam Hải, chắc cũng chỉ có ở Nam Hải mới có thể tẩm bổ cô!".

Ta nhún nhún vai, trong lòng quyết định xong. Long Cung này tuy tốt, nhưng mà nguy cơ tứ phía, đợi đến khi ánh mắt mọi người không còn tập trung vào ta nữa, ta nhất định sẽ cuỗm ít châu báu nhanh chóng bỏ chạy.

Đến Bắc Hải tìm một nơi ẩn nấp, chờ Nguyễn Dương xuất quan là được rồi.

Vị Đán thấy ta không phản đối, tâm tình tốt hẳn, gương mặt cũng vui vẻ một chút, tháo một viên dạ minh châu đính trên sợi dây thừng nhỏ màu tím đeo trên cổ tay, tùy tiện đưa sang.

Ta nhận lấy, dạ minh châu mang theo nhiệt độ cơ thể, trơn bóng đáng yêu.

"Đây là Ti Thủy Châu, năm đó ta tròn trăm tuổi được Mẫu Hậu ban tặng, có thể gọi nước Nam Hải. Chuỗi minh châu mà Tiểu Cửu tìm về, hẳn là còn kém xa viên này", Vị Đán đắc ý dào dạt chỉ cho ta xem: "Cô dùng linh lực rót vào viên châu này, liền có thể gọi nước Nam Hải, chơi đùa cũng được, mà phòng thân cũng được!".

Đây thật đúng là van mở hệ thống cấp nước thiên nhiên, ta không đợi Vị Đán nhắc nhở, trực tiếp bỏ vào túi nhỏ ở cổ tay áo, tâm tình rất sung sướng cười với y một cái.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán chau mày, đột nhiên xòe tay ra, hỏi ta: "Có cho có nhận, quà đâu?".

Ta bối rối, chị đây là giai cấp vô sản, bảo vật ta có đều đến từ Long Cung, bạn trẻ Vị Đán này ở đây quanh năm suốt tháng chắc đã nhìn đến quen mắt.

Ta không có vật quý hiếm gì để tặng y cả.

Vị Đán thấy ta chậm chạp, thay ta có ý kiến: "Long Tộc chúng ta không có gì nhiều trên người, nhưng nếu có thành ý, có thể tặng một đoạn xương đuôi là được!".

Ta sợ tới mức lập tức nhảy xa ra khỏi Vị Đán, độ đề phòng tăng vọt lên một trăm phần trăm.

Vị Đán cười to, nói: "Như vậy rất công bằng, viên dạ minh châu này có chứa một trăm năm công lực của ta, còn khúc xương đuôi của cô có thể mọc ra lại được, đối với Long Tộc chúng ta mà nói, đây vốn chỉ là một việc nhỏ nhặt bình thường!".

Ta sợ tới mức kêu oa oa, đuôi rồng còn chưa thành hình đã muốn rớt ra, mấy cọng lông tơ màu đỏ ở đỉnh đuôi run lẩy bẩy không ngừng. Ta sợ Vị Đán sẽ xông tới, ôm chặt đuôi mình, trợn mắt nhìn y.

"Sẽ không đau đâu, bảo đảm chỉ trong vòng một tháng là cô khôi phục như thường." Vị Đán dịu giọng, thân hình đột nhiên vèo một cái biến mất tăm.

Ta sợ tới mức càng ôm chặt đuôi, căng thẳng nhìn trái nhìn phải tìm kiếm bóng dáng Vị Đán.

"Ở đây này!", y đột nhiên xuất hiện sau lưng ta, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên đuôi ta một cái. Lúc Vị Đán buông tay ra, trên tay y đã có thêm một khối đá trắng nhỏ nhỏ giống hình trăng khuyết.

Nó có màu xám khói, tới gần ta sẽ phát ra ánh sáng đỏ nhè nhẹ.

Ta liếc mắt xuống phía đuôi mình, sợ tới mức hét lên một tiếng, lắp bắp chỉ vào khối đá nhỏ kia: "Này, đuôi, của ta...", càng nghĩ càng sợ hãi, ta ôm cái đuôi mềm oặt, răng nanh lập cập.

Chết mất, chị đây lại càng tàn tật hơn rồi.

Vị Đán bị ta chọc cười, trấn an ta: "Cô vốn đã khuyết tật như vậy, thiếu thêm chút nữa cũng có sao đâu!".

Ta sửng sốt, đột nhiên cơn tức giận bùng nổ, run rẩy hóa thành một con rồng đỏ, nảy sinh ác ý phóng về phía Vị Đán, quả nhiên cái đuôi nhũn ra xoay xoay, xoay được vài lần thì mất phương hướng.

Vị Đán muốn chọc ghẹo ta, nắm chặt khúc xương nhỏ, lắc mình đi ra cửa phòng, nhanh chóng hóa thành một con rồng tím dài, há mồm cắn về phía ta.

Ta tập trung cào vào bụng Vị Đán, ỷ vào thân hình mình nhỏ nhắn, mỗi lần đều mạo hiểm sượt qua sát bên cạnh người y, nhân tiện cong móng vuốt, nhưng lúc bay lên chỗ cao, cái đuôi vô lực chỉ đành nghiêng nghiêng ngả ngả.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán xoay quanh, bị ta cào mà đầu rồng run run, ta nhìn dáng vẻ híp mắt rồng, biết ngay là y đang cười.

"Hạ Mật, không được cắn vẩy của ta, sẽ gãy răng đó nha!", giọng Vị Đán đầy trêu ngươi, chậm rãi duỗi thẳng thân rồng, cố ý để cho ta cắn.

Ta nhìn móng vuốt Vị Đán còn đang nắm chặt khúc xương, tức đến đỏ mắt, há miệng táp tới móng vuốt của y. Y kinh ngạc hoảng sợ, trong lúc không đề phòng bị ta cắn đau, mạnh mẽ hất đầu, đánh ta bay văng ra ngoài.

Ta bị đá bay ra ngoài, liền ôm cái đuôi mềm oặt cuộn thành một khối tròn, vừa kinh vừa sợ run run rẩy rẩy.

Ta thậm chí còn nghe tiếng Nghêu Nhỏ kêu to trong sân: "Đừng nghịch nữa, chủ tử, lần này người lại muốn bay đi đâu đó...".

"...", ta cũng không biết mình sẽ bay đi đâu, lần này Vị Đán thật sự là đã dùng hết sức lực, ngoại trừ việc ôm đuôi phát run, ta căn bản không biết phải dừng lại như thế nào.

Chương 39

"Hạ Mật? Muội lại đang chơi trò gì đó?", lúc ta bay ra cửa viện, tình cờ thấy Nhật Tây đạp sóng đến. Hắn thấy ta co tròn thân thể bay qua giống như một quả cầu, có vẻ ngạc nhiên, lắc người biến thành một con rồng nhỏ màu vàng đuổi theo.

Lúc sắp đuổi kịp đến nơi, hắn đột nhiên nở nụ cười: "Chà, muội bắt chước nhân gian chơi đá bóng hả?". Nhật Tây hóa thành hình người, đạp lên sóng nước, nhẹ nhàng nhấc chân đá ta về phía ngược lại, "Ta chơi cùng muội nha, Tiểu Cửu không có ở đây, chẳng có ai chơi cùng với muội, thật đáng thương!".

"Không...", miệng ta đang ngậm cái đuôi mềm nhũn của mình, vừa há miệng định nói đuôi liền rớt ra, lại nhanh chóng im miệng ngậm lấy đuôi.

Tốc độ bay vừa chậm lại một chút, lại bởi vì một đá của Nhật Tây mà tiếp tục bay vèo vèo.

Lúc lăn qua cửa viện, Vị Đán nhảy lên phía trên bờ tường, khẽ há miệng ngoạm trọn lấy ta, răng nanh sắc bén nhẹ nhàng cắn cắn, ta sợ tới mức lập tức nhả đuôi ra, kêu to: "Đừng cắn, đau, đau!".

Vị Đán cười to, hóa thân thành hình người ôm lấy ta, nhìn về phía Nhật Tây, hếch cằm hỏi hắn: "Sao đệ lại qua đây?".

Nhật Tây sửng sốt một lát, nhẹ đạp lên một con sóng nhỏ vững vàng đáp xuống, trả lời Vị Đán: "Tiểu Cửu đi Tây Vực rồi, Hoàng thúc thì đang trong giai đoạn chữa trị, ta sợ Mật Nhi một mình cô đơn nên sang đây giải buồn cho muội ấy!".

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán nhíu mày, nhìn xuống cùng ta mắt to trừng mắt nhỏ. Một lúc lâu sau, y lại quay mặt đi, cực kỳ khoan khoái nói: "Nàng không cô đơn, Bổn Vương ngày ngày chơi đùa với nàng, nàng thật sự vui vẻ, có phải không?".

Vị Đán nắm đuôi ta quơ quơ, ta bị lắc lư đến mức lè lưỡi ra ngoài. Nhớ tới tính tình ương ngạnh của y, ta lập tức liều mạng già gật đầu.

Ánh mắt Nhật Tây lập tức ảm đạm, cười cười như có chút xấu hổ, nói: "Đã có Đại hoàng huynh chơi với Mật Nhi, ta sẽ không quấy rầy nữa!".

Ta phát hiện ra từ nãy đến giờ, Nhật Tây không hề liếc mắt nhìn ta một cái.

"Mật Nhi, có phải nàng rất muốn chơi đùa với Tiểu Thất không?", Vị Đán thấy hai người bọn ta không nói gì, chủ động khơi mào câu chuyện, vươn ngón trỏ đến nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta: "Nàng và Tiểu Thất tính tình giống nhau, hẳn là chơi chung rất vui vẻ nhỉ?".

Ta ưỡn bộ mặt già nua trả lời y: "Thất Ca lớn tuổi hơn ta, hiểu biết nhiều thứ hơn ta, thường xuyên dẫn ta ra ngoài vui chơi thấy không ít thứ mới lạ, ở chung với hắn và Tiểu Cửu có cảm giác rất thân thiết!".

Nhật Tây lúc này mới ngẩng đầu nhìn ta một cái, ta cảm thấy ánh mắt hắn đã vui vẻ trở lại.

"Vậy còn ta thì sao? Cũng thân thiết à?", Vị Đán lại hỏi ta.

Ta lập tức vô cùng nịnh hót trả lời y: "Là tôn kính!".

Vị Đán ừm một tiếng, thả ta xuống dưới.

Y lại nói: "Xem ra người không thức thời là ta thì phải. Tiểu Thất, đệ không cần phải đi, ở lại đây chơi với nàng, người cần đi là ta!".

Nhật Tây có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn Vị Đán một cái, vẻ mặt Vị Đán vẫn bình thường. Ta đứng bên cạnh y, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy khóe mắt y lạnh lùng ngạo nghễ lườm ta, sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh.

"Ta đi đây!", Vị Đán thấy ta không nói gì, cười lạnh một tiếng, hóa thành con rồng màu tím, nhảy vút lên sóng nước, lượn vòng vòng bỏ đi.

Nhật Tây ngẩng đầu nhìn bầu trời nước, rồi lại thở dài một hơi: "Hình như là, Đại Hoàng huynh tức giận rồi!".

Ta phẩy phẩy tay, tỏ vẻ không có áp lực.

"Tốt nhất là giận luôn đi, vừa nhìn thấy là ta thấy phiền, cách ta càng xa càng tốt!", ta rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhảy xuống tường, chỉa chỉa ra bên ngoài.

Nhật Tây hiểu ý, nhảy xuống sóng vai với ta.

Hắn trầm mặc một lát, bỗng quay đầu lại đột ngột hỏi ta: "Hạ Mật, muội... Có thích ta không?".

http://tieulun.hopto.org

Đến rồi, đến rồi, rốt cuộc đã được mỹ thiếu niên thổ lộ! Ta cả người nhiệt huyết sôi trào, nắm chặt tay, làm gì cũng không thể bình tĩnh được.

Nhật Tây lẳng lặng nhìn ta, ta mờ mịt nhìn hắn.

Ta cảm thấy ta cũng rất thích Nhật Tây, lần đầu tiên mở mắt ra chính là thấy hắn, người duy nhất bảo vệ ta ở nơi này cũng là hắn, tuy rằng hắn có gương mặt của mỹ nam mười sáu mười bảy tuổi, nhưng ít nhiều gì hắn cũng đã mấy trăm tuổi rồi, chẳng phải là đúng với câu nói "trâu già gặm cỏ non" sao hả?

Trái tim thiếu nữ sống lâu năm rung rinh. Ta đột nhiên cảm thấy, xuân về hoa nở...

Ta bay lên một chút, vừa định mở miệng, Nhật Tây đột nhiên quay sang cười hì hì, xua xua tay: "Chọc muội thôi, nhìn muội rối rắm thế này, ta biết là muội nghiêm túc rồi!".

Tự hắn càng nói càng cảm thấy buồn cười: "Muội xem vẻ mặt nghiêm trọng của muội kìa nha, thật sự là...".

Ta cắt ngang lời hắn, thật trịnh trọng trả lời: "Ta thích ngươi, vốn định nghiêm túc trả lời ngươi!".

Giọng nói Nhật Tây bỗng dưng im bặt, hắn giống như là bị điểm huyệt, nụ cười cứng lại trên môi, toàn thân thẳng đờ như là bị sét đánh trong lòng, đôi mắt sáng quắc, bộ dạng vô cùng buồn cười.

Nhóc con này, còn bày đặt giả vờ là không có gì ghê gớm!

Ta nhìn vẻ mặt hắn vì vui mừng quá mà có vẻ sợ hãi, đột nhiên cười ha hả: "Ha ha ha, chọc ngươi chơi, nhìn xem ngươi rối rắm kìa!".

Cả người hắn bỗng dưng héo rũ xuống, có vẻ kiệt sức vỗ mạnh lên bờ vai ta: "Hứ hứ hứ, vốn định chọc ghẹo muội, kết quả lại bị muội đùa giỡn!".

Ta đắc ý dào dạt nhìn hắn: Hắc, muốn chơi với chị sao, chị đâu có dễ lừa vậy!

Nhật Tây lườm ta một cái, rầu rĩ nói thầm: "Ta đã sớm biết muội thích ai!".

Hả? Ta lập tức cảnh giác vểnh tai chờ nghe hắn kết luận.

"Muội đó nha, muội thích Đại hoàng huynh! Ánh mắt muội nhìn huynh ấy không bình thường!", hắn có vẻ thua thiệt rút ra kết luận.

"Cái tên ngu ngốc này! Nói hưu nói vượn!", ta thật buồn bực, vỗ một phát mạnh lên lưng hắn, khiến hắn lảo đảo suýt té.

Thôi bỏ đi, hắn còn nhỏ mà, làm sao biết được thích một người là tâm tình thế nào?

...

Vị Đán quả thật là một người có thù tất báo.

http://tieulun.hopto.org

Từ ngày hôm đó nổi giận đùng đùng nhảy ra khỏi hậu viện của ta, y liền tuyên bố không bao giờ bước vào sân nhà ta nữa. Ta cảm thấy thật vui vẻ, vui vẻ dị thường, đến mức huyên thuyên nhiều gấp đôi. Đình Ngọ và Nhật Tây ghé đến vài lần, đều muốn nói nhưng lại thôi.

Nhật Tây lén hỏi ta: "Hạ Mật, có phải muội với Vị Đán Đại hoàng huynh giận dỗi nhau không? Nếu như thật sự không vui thì thôi cứ cúi đầu một lần, xuống nước với Đại hoàng huynh đi?".

Ta liếc mắt khinh thường hắn. Hắn sờ sờ mũi, nở nụ cười hai tiếng hắc hắc, lại dẫn ta đi đùa nghịch gà bay chó sủa khắp nơi. Đây là sở thích chung giữa ta và Nhật Tây, trước kia còn có Tiểu Cửu, nhưng hiện tại chỉ còn lại ta và hắn.

Đình Ngọ thì rất thẳng thắn, kéo ta ra hỏi: "Hạ Mật, nếu muội không quan tâm Đại hoàng huynh nữa, huynh ấy sẽ thông đồng với Dạ Thiến đó!".

Thế thì có sao? Ta tiếp tục liếc mắt khinh thường hắn.

Đình Ngọ không giống Nhật Tây, Nhật Tây khi bị khinh thường sẽ sờ sờ mũi lảng sang chuyện khác. Đình Ngọ bị ta khinh thường, trực tiếp lôi ta bay lên không trung, nhảy ra khỏi mặt nước.

"Hạ Mật, muội là đứa trẻ ngốc nghếch, muội nghĩ rằng hạnh phúc cứ chờ là sẽ đến sao? Hạnh phúc là phải tự bản thân mình giành lấy!", Đình Ngọ thật đúng là nên đi làm thầy giáo, một đường vừa đi vừa giáo huấn ta: "Giống như Ngũ Ca của muội đây này, thích cô nương ở sông Đạm Thủy, mỗi ngày đều đến sông Đạm Thủy gặp nàng, núi cao đường xa a, nước sông Đạm Thủy kia sắp bị nước muối trên người ta nhiễm mặn luôn...".

"Lão Long ở sông đó á, vừa trông thấy ta là rơi lệ...".

Hắn càng nói càng huyên thuyên, sắp mở đại hội tự khen ngợi mình luôn rồi. Đến lúc đáp xuống, đột nhiên khựng lại: "Hạ Mật, ta nói nhiều như vậy, kỳ thực chỉ có một mục đích thôi. Đại hoàng huynh không phải là người tính tình ôn hòa, chắc chỉ có muội mới chịu được! Ta thấy muội thế nào cũng sẽ không thích Lão Cửu hoặc là Lão Thất đâu, hai tên đó đều tương đối ngoan ngoãn hơn!".

Ta quả thực không còn lời nào để nói với Đình Ngọ.

Hắn túm lấy ống tay áo ta, sải bước về phía ngọn đồi nhỏ mà trước kia bọn ta từng tới chơi.

Đứng ở đỉnh cao nhất của ngọn đồi nhỏ, Đình Ngọ chỉ chỉ tay về ngọn đồi bên cạnh, ý bảo ta nhìn đi: "Muội xem, muội mà cứ chậm chạp như thế, Đại hoàng huynh với Dạ Thiến chắc sẽ gạo nấu thành cơm mất thôi!".

Ta tập trung nhìn sang, quả nhiên là Vị Đán và Dạ Thiến.

Dạ Thiến vẫn là cô gái nhỏ mặc váy sam xanh mơn mởn, búi tóc lệch rũ xuống, cài một cây trâm đính viên trân châu nhỏ vô cùng đơn giản, thoạt nhìn nhẹ nhàng khoan khoái mà vẫn thanh tú mỹ lệ.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán một thân áo bào đen viền tím, mũ ngọc màu tím cài trên tóc dưới ánh trăng thật sự là anh tuấn vô song, lúc này chỉ đứng chắp tay sau lưng bên cạnh Dạ Thiến, có vẻ như vừa chọc ghẹo gì đó khiến nàng ấy cười khúc khích.

Ta nhìn đôi mắt Dạ Thiến lấp lánh, dường như thật sự vô cùng vui vẻ.

Đình Ngọ nhìn tình hình phía dưới, xong lại nhìn sang ta, cực kỳ bi thương: "Hạ Mật, ta thật lòng xem muội là muội muội bảo bối. Đừng tưởng rằng ta không biết, muội từng giúp ta cầu tình vài lần với Phụ Vương, xong lại giúp Tiểu Hà xin đan dược. Những chuyện này muội không nói, không có nghĩa là ta không biết, ta luôn cảm kích trong lòng!".

Đình Ngọ là một người thẳng thắn, chỉ cần hơi chút cảm kích là sẽ bộc lộ dạt dào. Ta nhìn hắn lòng đầy căm phẫn, cảm thấy trong lòng ấm áp, thực sự cảm động, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Ngũ Ca, là Nhật Tây xin giúp đó, ta không có ra tay!".

Hắn liếc ta với ánh mắt ý nói "muội không cần nói nữa, ta biết mà", cứ như vậy nắm chặt tay, tựa hồ đã ra quyết định, đột nhiên vỗ một phát mạnh mẽ vào sau lưng ta: "Hạ Mật, Ngũ Ca giúp muội một phen!".

Ta căn bản không có đề phòng, bị hắn vỗ một cái cả người loạng choạng rồi ngã nhào xuống.

Đình Ngọ không ngờ được ta sẽ thành thành thật thật ngã nhào, đứng trên đỉnh đồi hô to gọi nhỏ: "Muội mau biến thân, biến thân đi!".

Muội cái đầu ngươi, ta cũng không phải là Ultraman, biến thân cái khỉ gì!

Ta một đường ngao ngao lăn xuống, lúc lăn đến cuối sườn dốc, Dạ Thiến sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng đưa tay gọi mây đến đỡ lấy ta, ta ngậm một miệng bùn cỏ, đầu óc mê muội chống vách núi đứng dậy, nhìn về phía ngọn đồi ban nãy, muội cái đầu ngươi, tên Đình Ngọ ngu ngốc kia đã sớm không còn bóng dáng.

"Hạ Mật, cô... Sao lại... Đến đây?", Dạ Thiến lắp bắp, ánh mắt liếc sang sắc mặt Vị Đán lạnh như băng, nét đỏ ửng trên mặt càng sâu vài phần.

Ta đỡ đầu, phì phì vài cái phun sạch bùn đất trong miệng ra, ngẩng đầu lên vừa vặn chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Vị Đán, y có vẻ cực kỳ bực bội.

Ta nở nụ cười gượng gạo, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nói: "Đạp nhầm đám mây, rơi xuống đây!".

Vị Đán hừ lạnh một tiếng, hơi hơi xoay người đi, tựa hồ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ta một cái. Dạ Thiến xấu hổ ngượng ngùng ừ một tiếng, cũng cúi đầu không nói chuyện nữa.

Không khí bỗng chốc ngưng trệ.

Ta cảm thấy thật mất mặt, phủi phủi quần áo, khách khí nói: "Hai người tiếp tục tiếp tục đi, ta đây bay đi ngay thôi!".

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán lại hừ một tiếng, xoay người về, có vẻ mất kiên nhẫn hỏi ta: "Nàng như vậy còn muốn bay đi đâu, biết đường đi sao? Chi bằng...".

Y còn nhớ rõ ta và Nhật Tây là hai kẻ mù đường, ta cười hắc hắc, phẩy phẩy tay: "Không sao không sao, ta biết đường, ngươi và Dạ Thiến cô nương trò chuyện vui vẻ nha!".

Nét mặt Vị Đán trở nên cực kỳ quỷ dị, giống như là bị ta đả kích nặng nề, môi mím chặt lại.

Dạ Thiến có chút xấu hổ, cúi đầu thấp giọng đề nghị: "Hay là chúng ta cùng nhau trở về Long Cung đi!".

Ta lập tức càng mãnh liệt xua tay: "Không không không, hai người đừng nha, tiếp tục đi tiếp tục đi!", ta ở đây lâu thêm một khắc, sợ là lại đụng chạm vào kiêng kị của Vị Đán.

Ta càng sợ Dạ Thiến bắt chước khách sáo theo ta, vội vội vàng vàng hóa thành một con rồng nhỏ, vèo một cái phóng thẳng lên trên bầu trời, tốc độ này còn nhanh gấp ba lần đạn bắn.

Vừa chạy, trong bụng vừa thầm mắng cái tên Đình Ngọ không trượng nghĩa kia.

Ánh trăng vô cùng quỷ dị, ta bay giữa không trung, cảm thấy hôm nay ánh trăng sáng rực không giống ban đêm. Ta vừa bay vừa tìm phương hướng, sau khi xoay qua xoay lại vài lần, rốt cuộc chán nản phát hiện ra ta không biết nơi này là nơi nào.

Ta đạp thấp đám mây xuống dưới, mặt đất đen thẳm có cái gì đó tỏa sáng? Sáng long lanh, sáng rực rỡ, ta run rẩy móng vuốt tựa vào đám mây ngóc đầu ra nhìn ngó.

"Ầm!", một tia chớp đánh xuống chỗ đang tỏa sáng, khiến đám mây ta đang nằm sấp phía trên bị phá tan thành nhiều mảnh nhỏ. Ta phát hoảng, quên mất bản thân là một con rồng, hai móng ôm đầu rơi thẳng xuống dưới.

"Là một con rồng nhỏ chưa thành hình!", ta bị túm lên, ánh mắt quen dần bóng tối, lúc này mới phát hiện hóa ra thứ phát sáng lập lòe kia là một cây lao móc cá.

"Có một còn hơn không!", người đang túm lấy ta nhét ta vào trong một cái sọt trúc, ta vừa định bò ra ngoài, người đó liền tiện tay vẽ ra một lá bùa, khiến toàn thân ta bị đánh văng ngược lại vào trong sọt.

Ta nhìn thấy bên ngoài, nhưng mà không thể đi ra được.

Đám mây trên bầu trời bỗng dày đặc thêm, ta nhìn thấy trong đám mây có một bóng rồng màu tím, liền liều mạng cào cào sọt trúc, nhưng mà đám mây kia chỉ thoáng khựng lại rồi vội vàng bay về phía xa.

http://tieulun.hopto.org

Ta dựa vào thành sọt trúc, chờ rồi lại chờ, trong lúc tuyệt vọng, ta rốt cuộc... ngủ mất.

"Đại ca, đây là cái gì, rồng sao? Sao lại có màu này?", có người cầm lấy ta, ta oặt ẹo thân mình mềm nhũn, ngáp mấy cái rồi hé một mí mắt.

Người đang nhấc ta lên là một bé con đẹp trai, đôi mắt đen lúng liếng, thoạt nhìn qua rất quen mắt.

"Là một con rồng chưa thành hình, chưa kết được long nguyên!", bận rộn bên cạnh là một người đàn ông mặt có bộ râu quai nón dài, miệng rộng, toàn thân nồng nặc mùi cá.

Hắn vừa liếc mắt sang thấy ta đã mở mắt, lập tức há rộng miệng nở nụ cười: "Tỉnh rồi?".

Ta rụt đuôi, tha thiết nhìn hắn, bỗng có một luồng sát khí vô hình ập tới gần!

"Ngươi hiểu được lời ta nói?", hắn đưa tay tới chụp lấy đuôi ta, miết mạnh, ta lập tức đau đến mức run rẩy.

Bé con đẹp trai thét chói tai: "Đại ca, huynh làm nó đau kìa!".

Râu Quai Nón cười hung tợn: "Nó phải thay đệ chịu đau, đêm nay lịch kiếp, đại ca có thể tìm được thứ dẫn sét rồi!", hắn nhấc ta lên, đưa tay làm trò gì đó, dường như đang vẽ vài chữ vàng lên trên người ta.

"Ta viết ngày sinh tháng đẻ của đệ lên trên người nó. Đêm nay, đệ trốn trong hầm không được ra ngoài, chờ lôi kiếp qua rồi mới được đi ra, có hiểu không?", hắn hỏi bé con đẹp trai.

Bé con đẹp trai do do dự dự nhìn ta.

Ta vô cùng đáng thương nhìn nó.

Râu Quai Nón lập tức túm lấy ta quăng vào sọt trúc: "Đừng nhìn nữa, chỉ là một con rồng tàn phế mà thôi. Mà nghĩ đi nghĩ lại, chắc là một con rồng hoang, trong Long Tộc hình như không có con rồng nào như vậy!".

Ta rơi lệ ào ào, đột nhiên có cảm giác như bị Long Tộc vứt bỏ ra khỏi biên chế.

"Đại ca, nó có chết không?", bé con đẹp trai tội nghiệp hỏi Râu Quai Nón.

"Chết chắc! Ta mang đệ xuống dưới trước đã!", Râu Quai Nón dường như đã hết kiên nhẫn, đưa tay làm phép. Bé con đẹp trai càng lúc càng nhỏ, cuối cùng rơi trên mặt đất biến thành một con cá trắm đen vui vẻ.

Con cá trắm đen nhỏ vung đuôi phanh phách, Râu Quai Nón cười cười túm lấy nó bỏ vào bên trong cái chum nước. Ta bị nhốt trong sọt trúc, nhìn Râu Quai Nón bưng chum nước lên, phẩy tay vẽ một cái vòng tròn lớn, bỏ chum nước vào trong.

Lúc vòng tròn biến mất, bùn đất lại bao trùm lên.

http://tieulun.hopto.org

Ta ồ một tiếng, tỏ vẻ kinh ngạc.

Râu Quai Nón thấy ta ngạc nhiên, nở nụ cười hỏi ta: "Nhóc con, ngươi là một con rồng con mà sao lại yếu ớt như thế chứ!".

Ta buồn bực trợn trừng mắt, sau đó xoay mình đi không thèm để ý đến hắn.

Chị đây rất có cốt khí, thân tàn mà vẫn kiên cường!

Râu Quai Nón cũng không tức giận, xách giỏ trúc lên, dùng bột chu sa vẽ vài đường phù chú trên mặt đất, mỗi đường phù chú đều kết thúc dưới thân ta.

Ta dựa vào trong sọt trúc nhìn hắn vẽ bùa, không biết vì sao, trong lòng bỗng dưng thật bình tĩnh.

"Đừng nói là ngay cả sợ hãi ngươi cũng không biết đó?", hắn lại chọc đến ta, ta dứt khoát nhắm mắt lại.

Mơ mơ màng màng, lại chìm vào giấc mộng.

Trong giấc mộng một màu đen thẳm, một mình ta ở nơi này có cảm giác thê lương.

Ta lảo đảo sờ soạng chung quanh, đột nhiên từ trong bóng đêm, một bàn tay to vươn đến ôm gọn lấy bàn tay ta, "Mật Nhi, nàng làm sao vậy?", giọng nói này thật dịu dàng.

Ta dùng sức kéo một chút, chủ nhân bàn tay kia rốt cuộc hiện ra trong vầng sáng trắng mơ hồ.

"Nguyễn Dương?", ta chấn động.

Hắn vẫn dáng vẻ ôn hòa như trước, mặc áo bào trắng, trâm gỗ đào cài trên mái tóc đen, thấy ta giật mình, hắn khẽ cười: "Ừ, ta vẫn đang ở trong Bảo Đỉnh, bỗng thấy tâm thần bất an, chỉ sợ nàng gặp chuyện không may!".

Lòng ta đột nhiên bình yên, tính cười với hắn một cái mà lỗ mũi chua xót, cười ra hai hàng lệ nóng: "Ta sẽ bị sét đánh!".

Nguyễn Dương hơi hơi nhíu mày, đưa tay xoa xoa đầu ta, nói: "Có ta ở đây, nàng đừng sợ!".

Ta chùi chùi nước mắt, thật buồn bực nhìn nhìn hắn, bóp bóp nhéo nhéo tay hắn. Nguyễn Dương bị ta nhéo đến dở khóc dở cười, hỏi ta: "Nàng không tin ta?".

Ta cảm thấy bản lĩnh nằm mơ của mình càng ngày càng mạnh.

Không ngờ ở trong mơ vẫn có thể tự trấn an bản thân.

Ta nở nụ cười hắc hắc với hắn, vừa định nói chuyện, đột nhiên cảnh trong mơ long trời lở đất, ánh sáng trắng lóe lên, ta tỉnh mộng.

"Hay là ngươi cứ ngủ luôn đi, sẽ không cảm thấy đau đớn lắm đâu!", Râu Quai Nón ngồi xếp bằng ở ngoài trận pháp, thấy ta tỉnh lại bèn thở dài một hơi.

http://tieulun.hopto.org

Ta tựa vào sọt trúc, ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời ảm đạm có vẻ như đã đến chạng vạng.

"Qua nửa canh giờ, nếu như ngươi tiếp được lôi kiếp, ta sẽ để ngươi tự do!", dường như hắn đang an ủi ta.

Ta liều mạng lủi đầu trốn vào khe hở trong sọt trúc.

Hắn bị ta chọc cho cười, nhìn ta chui lủi khắp nơi.

Ta hăng hái được một lúc lại cảm thấy hoàn toàn không có hi vọng, đằng nào chuyện cũng đã rồi, bèn cong đuôi lên ở trong sọt trúc tự đùa tự vui, vừa xoay đuôi vừa hát bài ca Ném Hành.

Trên bầu trời những đám mây dần dần tụ dày lại, có những tia chớp nhỏ lóe lên trong đám mây.

Ánh mắt Râu Quai Nón sáng lên, ngồi xếp bằng, ngón tay làm phép, nói: "Đến rồi!".

Long lân toàn thân ta đều dựng thẳng lên, vừa thét chói tai vừa đập đầu vào sọt: "Nguyễn Dương, Nguyễn Dương...".

Một luồng sét lớn từ giữa không trung đánh thẳng xuống, nện lên phía trên sọt trúc. Ta run rẩy nhìn một góc sọt trúc biến thành bột phấn đen, đột nhiên lúc này mới cảm thấy sợ hãi vô cùng.

"Nguyễn Dương, Nguyễn Dương... Cứu mạng!", ta ôm lấy sọt trúc lớn tiếng kêu gào.

Râu Quai Nón tựa hồ hơi kinh ngạc, bàn tay do do dự dự ngừng lại, nhưng rồi dường như đã ra quyết định, lại tiếp tục múa tay làm bùa chú.

Lúc luồng thiên lôi thứ hai đánh xuống, ta hai móng ôm mặt, sợ tới mức không dám phát ra một tiếng nào.

Nhưng mà sét lại không đánh tới phía trên sọt trúc, ta lặng lẽ mở một con mắt, trông thấy Vị Đán mặc áo bào đèn, hai tay giữ kiếm, mạnh mẽ chống được luồng sét kia.

"Không có ai khác cứu nàng đâu!", y hừ một tiếng, cực kỳ bất mãn với hành động vừa rồi của ta.

Ta buồn bã.

Râu Quai Nón sợ tới mức nhảy dựng lên, hoang mang muốn bỏ trốn. Vị Đán trừng mắt, chỉa một kiếm, luồng thiên lôi thứ ba dọc theo thân kiếm trực tiếp chuyển hướng đánh vào Râu Quai Nón.

Ta thấy thân mình hắn khựng lại một chút, sau đó héo khô tung ra bụi đen.

Cuối cùng hiện ra nguyên hình, hóa ra là một con cá trắm đen dài cỡ một bàn tay, thân cá đã hoàn toàn cháy đen, nhưng đuôi vẫn còn đánh phanh phách.

http://tieulun.hopto.org

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”, Vị Đán bước qua, đạp một cước lên trên thân cá, con cá trắm đen bị y đạp nát thành mảnh nhỏ.

Y ngạo mạn xoay người, dưới ánh sét, gương mặt tuấn tú bị bao trùm vẻ dữ tợn hung ác, ta sợ tới mức rúc trong sọt trúc cắn đuôi mình.

“Bước ra đây!”, Vị Đán tùy tiện vẫy một cái, sọt trúc bể tan tành, ta rơi từ trong sọt trúc ra ngoài, lắc lắc thân mình nhìn lên Vị Đán.

Miếng đá hình trăng khuyết bên hông Vị Đán vẫn lấp lóe, y thu lại kiếm, ngồi xuống đối diện với ta: “Còn có một đứa nhỏ nữa, giết chết luôn nhỉ?”.

Ta theo phản xạ có điều kiện run run đuôi, trong lòng sợ hãi trả lời: “Bỏ đi mà, vầy là được rồi!”. Ta nhớ tới đôi mắt bé con đẹp trai kia, không biết tại sao nhưng ta không nỡ.

“Cũng phải, dù sao cũng phải giữ chút mặt mũi cho Ngư Tể tướng!”, không ngờ Vị Đán không hề cứng đầu, nở nụ cười nhấc ta lên từ mặt đất.

Y túm lấy cổ ta, hung tợn hỏi: “Nàng biết sai chưa?”.

Ta sai cái gì?

Chị đây chỉ là không biết đường đi thôi mà, vậy cũng phải nhận lỗi sao?

Vị Đán thấy ta chậm chạp không trả lời, thở dài một hơi: “Nàng vẫn còn giận dỗi ta sao?”.

Ta chột dạ đuôi run lẩy bẩy.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ta bị y túm chặt trong tay, người muốn cứng thành đá. Một lúc lâu sau, lâu đến mức ta sắp không chịu nổi nữa định xin lỗi đại cho xong, Vị Đán đột nhiên cúi đầu giải thích: “Lần này là ta sai, dùng Dạ Thiến để chọc tức nàng, suýt chút nữa khiến nàng mất mạng!”.

Ta cười gượng hai tiếng hắc hắc, thấy nét mặt cứng ngắc của y, lập tức ngậm miệng.

“Ta...”, ta hắng hắng cổ họng, định cảm ơn y.

Lại phát hiện ra gương mặt y đã lạnh băng.

“Xuất hiện đi!”, Vị Đán không hề quay đầu lại, chỉ nhếch miệng cao giọng nói, vừa dứt lời, từ trong bóng tối, một người áo trắng từ xa bước đến.

Trái tim ta lúc này mới cảm thấy thật chua xót và tủi thân.

“Oa... Sao bây giờ ngươi mới đến!”, ta không nhịn được tràn nước mắt.

Nguyễn Dương, ta suýt chút nữa đã bị sét đánh, sao bây giờ ngươi mới đến?

Hai mắt đẫm lệ, ta cảm thấy bàn tay Vị Đán càng lúc càng nắm chặt, đến mức ta buồn nôn.

http://tieulun.hopto.org

“Ngươi nới lỏng nàng ra đi, ngươi làm như vậy nàng không thoải mái!”, Nguyễn Dương ôn hòa nói, phất ống tay áo, một luồng sáng trắng xẹt qua, bàn tay Vị Đán quả nhiên liền buông lỏng.

“Thật xin lỗi, ta thấy Vị Đán ứng chiến thật vui vẻ, nên chỉ đứng xem một bên! Nếu có gì nguy hiểm, ta sẽ không chỉ đứng nhìn thôi đâu.”, Nguyễn Dương cười tủm tỉm, kết một vầng sáng trắng nhu hòa bao bọc lấy ta, ta nằm bên trong vầng sáng mờ nhạt, chậm rãi bay về phía hắn.

“Ngươi đã đến từ sớm?”, Vị Đán nghiến răng nghiến lợi, bị bơ đứng một bên.

Nguyễn Dương đón lấy ta, vô cùng khiêm tốn lạnh nhạt cười cười với Vị Đán, nói: “Chắc là cũng không sớm hơn ngươi bao nhiêu, Đại Hoàng tử, ngươi làm tốt lắm! Thật không tệ!”.

Ngất, Vị Đán chính là ghét nhất cái kiểu tỏ vẻ trưởng bối khen ngợi y như thế này a.

Ta thấy gương mặt Vị Đán đã đen hơn cả đáy nồi.

“Được rồi, cùng nhau về thôi, Đại Hoàng tử vất vả rồi!”, Nguyễn Dương ôm lấy ta lâng lâng đáp mây bay, ta nhìn Vị Đán phía sau, thấy nét mặt y rõ ràng là nổi giận nhưng không cách nào phát tiết, liền nở nụ cười.

“Nghịch ngợm!”, Nguyễn Dương lặng lẽ dùng ngón tay ấn đầu ta, ta lén nhìn gương mặt Nguyễn Dương, lại phát hiện ra khóe miệng của hắn cũng mang nét cười.

“Đừng có chọc giận người đó!”, hắn mấp máy môi dùng khẩu hình nói với ta.

Ta dứt khoát chôn đầu vào ống tay áo của hắn, cười đến cả người run rẩy. Nguyễn Dương đã trở lại rồi, thật tốt, ta đây cái gì cũng không sợ.

Sau khi Ngư Tể tướng biết được chuyện đại công tử nhà mình phạm lỗi, suốt đêm tới chịu tội. Ta cảm thấy trình độ cổ văn của ông ấy quả thật không tệ, trên người còn đeo theo cây roi mây.

Nguyễn Dương cười tủm tỉm ngồi trong phòng, nhìn ông đi vào, gật gật đầu với ông, nói: “Nhị công tử và Hạ Mật có duyên, không cần để ý nhiều như thế!”.

Lão tể tướng khóc lóc nức nở, lời xin lỗi bị Nguyễn Dương chặn trước, không biết phải nói gì hơn, lặng lẽ đứng trong sân.

“Trở về đi, nếu ngày sau có nhìn thấy một Hạ Mật có thể nói tiếng người, hãy khẩu hạ lưu tình!”, Nguyễn Dương cười ôn hòa, bàn tay xoa xoa đầu bé con đẹp trai. Gương mặt bé con mờ mịt không hiểu, chỉ mù quáng gật gật đầu.

Ta tựa vào sau lưng Nguyễn Dương, nghe hắn nói như vậy, rất tò mò: “Chẳng phải lúc nào ta cũng nói tiếng người đó sao?”.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương nở nụ cười, cũng không giải thích thêm.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại có ta và hắn, hắn đột nhiên tựa như trút hết khí lực, tà tà tựa vào giường.

"Ta còn chưa khôi phục, ngày mai chờ đến sau đại yến của Long Vương, ta sẽ trở lại bên trong Bảo Đỉnh!", hắn thở dài, bóp bóp trán mình.

Ta hậm hực, sống chết túm lấy ống tay áo Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương buồn cười, thẳng người dậy nhìn ta, hỏi: "Nàng thế này là muốn làm gì?".

Ta cũng cảm thấy bản thân mình cố tình gây sự, Nguyễn Dương trở về đó là để chữa thương mà. Ta không thể không để ý đến thân thể hắn, bốc đồng giữ hắn ở lại đây. Nhưng khi hắn vừa đi, ta liền cảm thấy bản thân mình không nơi nương tựa, trôi nổi như đóa lục bình.

"Ta sẽ nhanh chóng trở về, ngoan nào!", hắn xoa đầu ta, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Tình hình hiện tại thật là đảo ngược, trước kia mỗi một lần ta nói "ngoan nào" hắn đều nhớ kỹ, bây giờ nói gì cũng thêm "ngoan nào" vào, giống như đang trả thù ta lúc trước xem hắn như con nít.

Nhưng mà, ta lại nghe lời hắn một cách kỳ lạ. Hắn khen ta ngoan ngoãn một câu như vậy, trong lòng ta liền vô cùng muốn ngoan ngoãn.

Nguyễn Dương thấy ta không nói gì, bàn tay nắm chặt tay ta, một lát sau, ta thấy từ trong miệng hắn trôi ra một viên châu sáng lấp lánh.

"Giúp nàng vận hành một vòng nữa, phần còn lại chắc là phải chờ ta ra khỏi mới có thể tiếp tục!", hắn có vẻ áy náy giải thích.

Ta một ngụm nuốt viên châu, bỗng gương mặt thiếu nữ già đời lập tức ửng đỏ.

Cái này có thể xem là nụ hôn sâu gián tiếp nồng nhiệt nhỉ! Nhưng mà viên châu kia từ dưới bụng chui lên, vậy... Ta đang liên tưởng đến chuyện hôn hít lãng mạn, liên tưởng một hồi lại thành chuyện thật là ghê tởm.

Nguyễn Dương vốn đang nhắm mắt, vừa mở mắt nhìn thấy vẻ mặt ta như thế, hắn hơi nheo mắt, đột nhiên nhẹ nhàng phì cười.

"Ừm, thật là rất thân mật!", hắn vô cùng dịu dàng trêu ghẹo ta.

Nhân tiện phất tay áo một cái, khiến ta ngủ mất.

Kỳ thật chẳng biết chị đây sinh ra từ cái gì, mà rất có năng lực vừa nằm xuống nghỉ ngơi là đã mơ thấy La Hán rồi?

Một giấc ngủ này, bởi vì ở bên cạnh Nguyễn Dương, cho nên ta ngủ rất sâu. Đến lúc tỉnh lại, Nghêu Nhỏ đứng ở đầu giường đã gấp đến mức sắp khóc.

http://tieulun.hopto.org

“A, Nghêu Nhỏ, ngươi mắc tiểu hả, cái mặt này là thế nào?”, ta nhìn bộ mặt Nghêu Nhỏ cuống quít như cầu xin mà không được.

Ánh mắt Nghêu Nhỏ lặng lẽ liếc sang Nguyễn Dương đang nhàn nhã ngồi đọc sách ở đầu giường, tỏ vẻ buồn bực.

Nguyễn Dương nở nụ cười nhẹ, buông sách xuống, nói với nàng: “Ừ, giúp Mật Nhi rửa mặt chải đầu đi!”. Hắn cầm sách chậm rãi thong thả đi ra ngoài cửa, nhân tiện giúp ta và Nghêu Nhỏ đóng cửa lại.

Nghêu Nhỏ lúc này mới phì ra một hơi, hơi hàm hồ oán trách ta: “Chủ tử, Long Mẫu sai người đến thúc giục mấy lần, hỏi người chừng nào có thể đến. Tĩnh Hải Vương điện hạ cứ ngăn lại không cho nô tì đánh thức chủ tử, nô tì hai bên đều khó xử, gấp đến mức muốn chết đây!”.

Ta ồ một tiếng, trong lòng ngọt ngào, chỉ có mái tóc bị Nghêu Nhỏ phẫn nộ chải đến phát đau.

Nàng theo quán tính cài lên đầu ta đủ một bộ trâm, khoác áo màu đỏ, bên hông đeo đai lưng vàng Nhật Tây đưa tới. Lúc Nguyễn Dương bước vào dùng thủy kính chiếu cho ta xem, ta không nhịn được tự ngưỡng mộ bản thân: Oa, đại thần mặt trời!

Tạo hình này rất đoan trang, trâm cài cắm trên đầu chẳng khác gì vầng hào quang bao quanh đại thần mặt trời, ta chỉ cần nhúc nhích một tí, trang sức châu ngọc bên hông sẽ chạm vào nhau kêu đinh đinh đang đang.

Nghĩ đi nghĩ lại, chín vị hoàng tử một người đưa đến một khối, ta né hết chín khối. Chỉ có khối ngọc bội mà Long Vương Long Mẫu tha thiết quan tâm đưa đến, ta đành phải đeo ở thắt lưng.

Nghêu Nhỏ khịt khịt mũi cảm động: “Chủ tử, phú quý!”.

Lần này tới đón ta là Long Tứ, hắn đánh xe hải mã của riêng hắn, còn chưa đến gần sân viện ta, một vùng nước biển đã óng ánh vàng. Lúc ta bước ra ngoài, ánh mắt Long Tứ cứ nhìn chằm chặp trâm cài trên đầu ta.

Nguyễn Dương không nói một câu tà tà ngồi dựa trong xe ngựa, khi ngẫu nhiên liếc qua búi tóc của ta sẽ lộ ra nụ cười nhẹ. Ta cảm thấy tinh lực của hắn vốn đã không tốt, tối hôm qua lại còn miễn cưỡng giúp ta vận linh lực một đêm.

Cho nên lúc xuống xe, ta giành với Long Tứ nhảy xuống trước, Long Tứ bị làm cho giật mình kêu ôi một tiếng.

Con cá nóc phồng đệm chân cũng kinh hoảng nhảy lên, có vẻ như chuyện ta không đạp lên nó khiến cho nó rất sợ hãi.

Nguyễn Dương vén màn, ta đứng bên dưới nhìn sắc mặt của hắn, có vẻ hơi tái nhợt tiều tụy, nhìn hắn tay yếu chân mềm vén màn xe mà cảm thấy đau lòng.

“Để ta đỡ ngươi xuống đi!”, giọng ta bởi vì kích động mà run run.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương buồn cười, ôn hòa nhìn ta một cái rồi đưa tay cho ta. Ta lại cảm thấy bàn tay chia sẽ không ít sức nặng của hắn, lúc hắn chậm rãi vén áo bào xuống xe, đầu ta nóng lên, ôm lấy hắn đỡ xuống dưới.

Long Tứ phì cười.

Thấy ta trừng mắt, Long Tứ run run bả vai quay đầu đi gõ gõ khung cửa sổ.

Gương mặt Nguyễn Dương rốt cuộc nổi lên tia đỏ ửng, hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, vừa xuống đất liền đứng thẳng lưng, nâng tay ta lên. Có vẻ như hành động mới vừa rồi của ta khiến cho lòng tự tôn của hắn có chút tổn thương.

Hải quỳ đỏ phủ kín hai bên đường, lúc ta từ giữa hành lang tiến vào đại điện, vô số người hầu hành lễ với ta. Thường ngày ta qua đây đều là bộ dạng không đứng đắn, dù cho có hành lễ thì cũng chỉ hành lễ với mấy vị long tử, đây vẫn là ta lần đầu tiên ta được nhận hành lễ một mình.

Ta cảm thấy có chút mất tự nhiên, vừa vẫy tay vừa cười gượng. Đình Ngọ đã sớm đứng phía trước điện chờ ta, nhìn thấy ta liền cười to: "Hạ Mật nha, cuối cùng muội cũng giống một long nữ bình thường!".

Ta nhớ lại chuyện hắn dẫn ta đi làm trò ngốc vẫn còn tức giận, trợn trắng mắt lườm liếc, hắn hơi ngượng ngùng khựng lại, sau khi hành lễ với Nguyễn Dương, liền tỏ vẻ nịnh hót lấy lòng nghiêng người tới: "Vị Đán đã đánh ta rồi mà, muội xem chỗ khóe mắt ta này này...".

Ta liếc hắn một cái, quả nhiên khóe mắt có vết xanh.

Hắn ai oán kêu gào: "Long lão đại của chúng ta trước giờ đánh người không chùn tay, ta đã xin lỗi huynh ấy rồi, sao muội vẫn không thèm để ý đến ta?".

Ta cực kì buồn bực trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi đắc tội với ta, vì sao lại đi xin lỗi y?".

Cái đầu gỗ của Đình Ngọ vẫn chưa kịp hiểu ý, đứng đực ra gãi đầu gãi tai. Nguyễn Dương ẩn giấu ý cười từ phía sau đi tới, bước bên cạnh ta cùng vào đại điện.

Thế này mới là vào triều chân chính nha, khắp điện đều là quan viên. Long Vương vui vẻ ra mặt nhìn ta, từ trên long tọa lao xuống, nắm tay ta khen: "Mật Nhi à, con thế này thực sự là long nữ uy nghi nha!".

Ta nhếch môi cười ngây ngô.

http://tieulun.hopto.org

Phần 14

Chương 40

Tất cả mọi thứ đều rất hỗn loạn, nghi thức thì rườm rà, sau khi nhận vô số lời chúc mừng, ta an vị trên đài cao, không ngừng cười ngốc cười nghếch.

Đến lúc buổi lễ kết thúc, miệng ta đã cứng đơ.

Đợi cho dòng người tản ra, Long Mẫu dắt tay ta, muốn cùng ta tán gẫu riêng tư một vài chuyện quan trọng. Ta không lay chuyển được bà, đành thất thểu mệt mỏi đi theo, hướng về phía hoa viên nhỏ ở Long Cung.

Long Mẫu hôm nay ăn bận đoan trang lạ thường, búi tóc vẫn cao ngất như cũ, trên đầu cắm đầy minh châu đá quý, vừa quay đầu lại cười với ta, trâm cài trên đầu lung lay muốn rớt.

"Mật Nhi đó nha, thật là một tiểu mỹ nhân!", bà vừa mở miệng đã nói sự thật, ta mỉm cười tiếp nhận lời tán dương.

"Khó trách ai đó chỉ cho phép Phụ Vương con thu nhận con làm một Long Nữ nhàn tản, không cho phong làm công chúa!", bà mím miệng cười, một đầu trâm cài lấp lánh.

Đúng vậy, đây chính là vấn đề, buổi lễ hôm nay sắc phong ta không phải là danh hiệu nghĩa nữ. Lúc lên điện, Long Vương lập tức phong cho ta làm Long Nữ nhàn tản, ban thưởng danh hiệu Quận Chúa Ăn Uống Vui Chơi. Cho dù ta có tàn phế tới mấy, cũng vẫn có tôn nghiêm, phong danh hào như vậy quả thực giống như đang chế giễu ta. Là kẻ nào đưa ra cái đề nghị này hả, chị đây không đập hắn thì không được.

Ta cười gượng hai tiếng hắc hắc, chờ bà tiếp tục kể.

"Vị Đán là đứa luôn luôn khiến ta yên tâm. Nói là nước biển ở Nam Hải tốt, có thể tăng tu vi cho con, nếu con đi Nam Hải...", bà che miệng cười cười, ánh mắt toàn là trêu chọc.

Ta một cái đầu nhất thời nở to thành hai cái, lắp bắp giải thích: "Con, con quen ở nơi này rồi, không muốn rời khỏi Mẫu Hậu...", lúc nói đến Mẫu Hậu ta bỗng khựng lại, nhớ tới hôm nay không phải sắc phong nghĩa nữ, bèn sửa miệng: "Không muốn rời khỏi Long Vương Long Mẫu điện hạ...".

Long Mẫu nở nụ cười, vỗ vỗ ta: "Về sau cứ gọi là Mẫu Hậu, sớm muộn gì cũng sẽ là người một nhà!".

Bà lại giễu cợt ta: "Mật Nhi lại ngượng ngùng rồi. Nam Hải là nơi con xuất thân, đứa nhỏ Vị Đán kia nói, con lo tu hành trong Sò Thánh Nam Hải, cặp sừng sẽ có hy vọng dài ra!".

http://tieulun.hopto.org

Quẹo qua một khúc rẽ, vừa vặn nhìn thấy bóng Vị Đán đứng phía trước khóm san hô đỏ, ta giật mình bật thốt: “Con không đi Nam Hải đâu! Con không cần sừng dài!”.

Long Mẫu lại tủm tỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng gương mặt không vui của Vị Đán, nháy nháy mắt nói: “Được rồi, ta không khuyên con nữa, để nó nói chuyện với con đi!”.

Ta đang định chuồn theo sau Long Mẫu, Vị Đán lập tức giữ chặt tay ta lại, nghiến răng hỏi: “Ta là mãnh thú hồng thủy sao mà thấy ta liền trốn?”.

Ta nuốt ngụm nước miếng, cười hì hì giơ tay bái chào y: “Chào Vị Đán Hoàng huynh!”.

Y trừng mắt, cực kì ngạo mạn nói: “Phụ Vương có nhận nàng làm nghĩa nữ sao? Nàng có tư cách gì gọi ta là Hoàng huynh?”.

Ta nghẹn họng, cũng may trời sinh da mặt dày, lại cười hì hì bái chào: “Đại Hoàng tử điện hạ, có khỏe không?”.

Vị Đán hừ một tiếng, chắp tay sau lưng nhìn san hô.

Ta có chút xấu hổ, cũng bắt chước y chắp tay sau lưng nhìn san hô. San hô đỏ chói mắt, nối dài một đường, quỷ dị không nói nên lời. Ta nhìn một lát, cảm thấy có chút ghê tởm muốn nôn.

“Thế nào, đứng chung một chỗ với ta không được tự nhiên sao?” Vị Đán nghiêng đầu, đôi mắt đen lạnh lùng trừng ta.

Ở một phía khác của hoa viên, Nhật Tây và Đình Ngọ đang cười to, không biết là đang nói tới chuyện gì. Những hoàng tử khác cũng bắt đầu ồn ào, mọi người đều vui vẻ như vậy, ta lại phải đứng chung với một tên kỳ quái ở đây.

Ta một khắc cũng không nhịn được.

“Chúng ta đi qua đó đi!”, ta đề nghị.

Vị Đán tà tà liếc ta một cái, cũng không phản bác, chỉ chắp tay sau lưng không nhanh không chậm thong thả đi phía trước ta. Hoa viên này được xây dựng tinh xảo, có nhiều hành lang gấp khúc một bước ba vòng, ta đi theo sau lưng Vị Đán, nhìn thấy tảo biển sáu màu ở cạnh hành lang dập dờn.

Có giọng nói đứt quãng truyền ra từ sâu bên trong cụm tảo biển dày.

Có tiếng con gái cười, có tiếng con trai cười, giọng cười rất quen thuộc, ta chăm chú lắng nghe, không ngờ lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của Nguyễn Dương.

Tiếng cười kia giống như một mảnh dằm, ghim vào trong tim ta vừa chua xót vừa đau.

“Cho qua, cho qua!”, ta hướng theo phía tiếng cười, càng chạy càng nhanh, lúc chạy ngang qua Vị Đán hoàn toàn quên mất chuyện quan trọng đang nói dở, trực tiếp bỏ chạy khỏi y.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán ậm ừ một tiếng, tựa hồ cực kỳ kinh ngạc hành động của ta, rồi cũng sải bước nhanh chóng đuổi theo.

Vòng qua cụm tảo biển dày, ta quả nhiên trông thấy Nguyễn Dương.

Hắn đang tươi cười nói chuyện phiếm cùng Dạ Thiến, không biết đang nói cái gì mà gương mặt Dạ Thiến đỏ hồng, ánh mắt quả thực có thể miêu tả bằng mấy chữ "một hồ nước xuân".

Ta đột nhiên ăn giấm chua.

Nguyễn Dương không đợi chúng ta tới gần, liền đứng lên, trông thấy ta còn tươi cười: "Mật Nhi!"

Dạ Thiến nhìn thấy Vị Đán, vệt đỏ ửng trên mặt chậm rãi tan đi, mất tự nhiên bất an nhìn sang ta rồi lại nhìn Vị Đán, nhún người cúi đầu muốn rời đi.

Ta không biết phải nói sao, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy khó chịu, xoay xoay vặn vặn nhưng lại không phát tác ra được.

Vị Đán đột nhiên nở nụ cười, dường như cố ý chọc giận ta, nói: "Hạ Mật, nàng cố tình làm khó Dạ Thiến phải không, lúc người ta ngắm hoa ngắm trăng, nàng toàn chen vào phá hỏng bầu không khí!".

Dạ Thiến kinh hoàng liếc mắt nhìn Vị Đán một cái, lại chậm chạp nhìn ta, cắn cắn môi cúi đầu không nói tiếng nào.

Ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, chị đây là con gái lâu như vậy, chưa từng gây ra chuyện cầm gậy đánh uyên ương, nhưng lại hai lần quấy rầy Dạ Thiến ngắm hoa ngắm trăng.

Nguyễn Dương là gì của ta cơ chứ? Chỉ bởi vì ấp trứng cho hắn, ta có thể bốc đồng cho rằng hắn là của ta sao?

Loại ham muốn chiếm hữu này thật đáng sợ.

Ta cắn cắn môi, nhìn Nguyễn Dương rồi cười cười nói: "Chúng ta rủ Dạ Thiến cùng qua bên kia đi, bên đó trông náo nhiệt, có lẽ có gì ăn uống!".

Gương mặt Nguyễn Dương vốn còn đang có ý cười, vừa nghe ta nói như vậy, lông mày hắn hơi hơi nhíu lại tựa như có chút lo lắng, định nói gì đó. Ta sợ gương mặt mình sẽ sơ hở bộc lộ ra cảm xúc chua xót, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Sợ Vị Đán và Nguyễn Dương nhìn thấu tâm tình, ta chạy tốc hành, nhưng chạy được hai bước, lại quay đầu nói với bọn họ: "Làm sao đi qua bên kia? Ta không biết đường lòng vòng ở đây!".

Vị Đán phì cười, nở nụ cười nhẹ, ánh mắt y nhìn ta như si như mê, bước tới vươn một bàn tay, nói: "Đi theo ta!".

Ta ngẩn người, vẫn quyết định nắm lấy tay y, không dám nhìn sang Nguyễn Dương, đi theo sau Vị Đán bị y kéo ra hành lang.

http://tieulun.hopto.org

Bọn Nhật Tây đang uống rượu, vũ cơ càng nhảy càng xinh đẹp, có mấy hoàng tử nụ cười trên mặt đã bắt đầu nhuộm màu mê ly. Nhật Tây quay lại nhìn thấy Vị Đán nắm tay ta đi tới, ánh mắt hắn dừng ở bàn tay Vị Đán một chút, tựa như say, sau đó dời mắt đi.

Nhưng Đình Ngọ thì sang sảng giọng đập bàn cười ha hả: "Hạ Mật, hai người làm lành rồi nha!".

Vị Đán không kiên nhẫn hừ một tiếng, kéo ta qua đó ngồi xuống. Ta liếc nhìn Nguyễn Dương qua khóe mắt, hắn cũng yên lặng đi theo, ngồi xuống một bên.

"Hạ Mật, muội uống rượu trái cây không, đây là ta đem về từ nhân gian đó!", Đình Ngọ rót cho ta đầy rượu, ta lè lưỡi liếm liếm, vừa ngọt vừa có hương trái cây.

Dứt khoát ngửa đầu rót toàn bộ vào trong miệng.

"Ngon quá, trước kia ta từng uống rồi!", hương vị này giống như rượu champagne ta từng uống kiếp trước, chỉ khác không có bọt khí, tay ta vẫn luôn bị Vị Đán nắm chặt, lúc này thừa cơ rút ra, tự mình rót một chén rượu, tự châm tự uống.

Vị Đán cũng không ngăn cản, chỉ cần ta rót rượu, y liền đưa chén rượu qua.

Gương mặt Nguyễn Dương lộ vẻ lo lắng, có mấy lần đưa tay chặn chén rượu của ta. Mỗi khi ta thấy đôi mắt như ngọc đen của hắn toát ra vẻ khẩn cầu, trong lòng không nhịn được có chút co rút.

Hắn vừa định mở lời, ta liền giơ chén rượu liều mạng nốc vào. Nguyễn Dương há hốc miệng mấy lần, ta đều xem như không nhìn thấy, giơ chén rượu né tránh ánh mắt hắn.

Loại cảm giác ê ẩm này rất quen thuộc, như kiểu thâm căn cố đế trong đầu ta biết rằng sự dịu dàng của Nguyễn Dương đối với mỗi cô gái đều như nhau không khác chút nào.

Dịu dàng như nhau, thật tổn thương người ta! Ta nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên mơ màng liên tưởng đến cảnh Dạ Thiến một thân lửa đỏ, cười rực rỡ với Nguyễn Dương.

Bây giờ bỗng thấy ngượng ngùng.

Lại nốc thêm một ly, ta nuốt ngụm rượu trái cây, trong ngọt có đắng, cẩn thận nhấm nháp, miệng càng đắng.

Tâm tình Vị Đán có vẻ tốt, mỗi khi thấy ta nốc rượu thả cửa, sẽ theo ta uống một hơi cạn sạch. Cứ như thế mấy chục lần, y rốt cục không nhịn được, hỏi ta: "Uống đã ghiền chưa?".

"Đã ghiền!", ta ngây ngô cười hắc hắc, đột nhiên nhảy lên, biến thành một con rồng dài nhỏ nhắn, vọt lên bầu trời.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán giật mình, giành trước Nhật Tây lắc người biến thành con rồng màu tím đuổi theo sau lưng ta. Ta uống đến say, lung lay lắc lắc đạp mây bay, có lúc khống chế không được muốn rớt xuống.

Vị Đán vừa bực mình vừa buồn cười, trực tiếp dùng đuôi rồng cuốn lấy đuôi ta, quăng ta lên trên lưng.

Ta buồn bực dùng móng vuốt cào cào vảy trên lưng Vị Đán, mỗi khi cao rớt một mẩu, y liền run run một chút.

"Hạ Mật, ta cảnh cáo nàng, đừng có mượn rượu giả điên!", Vị Đán oán hận quay đầu, đôi mắt rồng to trừng ta. Ta cười hì hì, dựa tới trong bộ dạng một con quỷ rượu, đôi mắt long lanh chớp chớp.

Vị Đán nhanh chóng bị đánh bại, thở dài một tiếng, hất ta xuống dưới, giữ ta bằng bộ móng vuốt.

"Ta muốn ói!", ta vặn vẹo thân mình, đuôi rồng cạ lạch cà lạch cạch lên móng vuốt y.

Vị Đán đã có vẻ muốn nổi điên, ra lệnh: "Nhịn xuống, nàng nghĩ rằng Long Tộc có thể làm càn trong mây như vậy sao?".

Ta đột nhiên khóc thút tha thút thít, vừa khóc vừa cuộn mình ôm đuôi, đến lúc này ta hoàn toàn không biết mình đang nói sảng cái gì nữa.

"Aiz, nàng không thể khóc giữa trời mây được, sẽ làm mưa rơi!", Vị Đán đáp xuống đám mây, dùng đuôi ngăn nước mắt ta, vừa nghe ta nói sảng.

Ta nói với Vị Đán rằng, kỳ thực ta là một con tôm, không có gân rồng, chui vào vỏ sò nên xuyên không tới đây.

Trước đó nữa lúc ta còn là con người, đã từng cứu một con giun màu đen, nó có vẻ vô cùng khát nước, sau khi ta cho nó uống nước xong, nó liền chui xuống đất.

Còn có lúc làm con tôm, Tiểu Cửu cho ta rất nhiều Ngưng Lộ, vậy nên hủy dung mạo của ta.

Ta lảm nhảm chuyện nọ xọ chuyện kia, trong đầu có vô số hình ảnh ào ạt lướt qua. Vị Đán cứ ngồi nghe như vậy, thỉnh thoảng mất kiên nhẫn ừ ừ, à à trả lời ta.

Xong rồi ta phát điên, cảm thấy chỉ nói suông không biểu đạt được hết tâm tình của mình, ta liền giật râu rồng của Vị Đán, mắng y ngu ngốc: "Ngươi nói xem Nguyễn Dương có thể vào trong mộng của ta, vì sao ngươi không vào được hả, ngươi không vào thì làm sao hiểu được ta đang nói cái gì hả?".

Vị Đán có vẻ sửng sốt một lát, rồi không ngờ lại trầm tư gật gật đầu.

Sau đó thì, ừm, sau đó thì ta quên mất mình đã làm ra trò gì.

http://tieulun.hopto.org

Ta chỉ nhớ rõ lúc ta ngủ, Vị Đán ở trong mộng của ta, cực kì vô lễ cười nhạo ta: "Thật là một cô nàng ngu ngốc, trong mộng gì mà toàn là ăn với ăn!".

"Câm miệng... Ngươi, thằng nhóc chết tiệt! Phải biết tôn trọng người lớn!", trong mộng ta lập tức đập lên miệng y. Vẻ mặt của Vị Đán thật sự là khó có thể miêu tả, hình dung bằng hai chữ "hóa đá" cũng chưa đủ.

Hắc, ta đang báo thù trong mộng đó!

Chương 41

Vào lúc ta tỉnh dậy, thắt lưng đau nhức.

Vừa mở mắt liền phát hiện ra, dưới giường không phải là tấm nệm của ta. Tấm nệm của ta được lót rất nhiều vải dệt, nằm ở trên rất êm, nhưng còn cái giường này thật là cứng.

"Hừ, tỉnh rồi?", Vị Đán lạnh mặt, khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống ta nằm trên giường.

Ta thấy trên mặt y có dấu vết năm ngón tay, trong lòng không ngừng bái phục gã dũng sĩ nào đó đã dám đánh y thành như vậy. Đó là việc ta đã muốn làm từ lâu, nhưng mà sợ hãi không dám, không ngờ lại có người khác dám ra tay.

Vị Đán thấy ta nhìn theo gương mặt mình, có vẻ không được tự nhiên, hơi hơi nghiêng người đi, vờ ho khan một tiếng.

Ta đánh liều nghiêng người nhìn theo mặt Vị Đán, y đột nhiên không ngượng ngùng nữa, quay mặt lại oán hận nhìn thẳng ta: "Nàng muốn nói cái gì?".

Ta lập tức nghẹn họng, nịnh nọt lắc lắc đầu.

"Hôm nay trở về lo chuẩn bị đi. Cho nàng hai ngày thu dọn các thứ, sau đó ta sẽ dẫn nàng trở về Nam Hải!", Vị Đán nhìn thẳng vào mắt ta, thấy ta há miệng muốn nói, y trực tiếp vô tình cắt lời ta: "Ta không có trưng cầu ý kiến của nàng!".

Ta a một tiếng, ủ rũ đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người.

Lúc trở về tiểu viện liền nhìn thấy bộ mặt đầy căng thẳng của Nghêu Nhỏ. Nàng vừa nhìn thấy ta, thở phào từng ngụm khí lớn: "Chủ tử, chủ tử, người đã trở về rồi!".

Ta ừ một tiếng, đi vào bên trong phòng. Căn phòng yên ắng, ta vốn dĩ còn có chút hy vọng, nhưng vừa nhìn thấy trong phòng trống rỗng, nhất thời cảm thấy mất mát vô cùng.

"Hắn không trở về sao?", ta hỏi Nghêu Nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Nghêu Nhỏ vội vàng trả lời: “Không không không, đã trở về. Sáng sớm ngài nói là không chờ được, bảo nô tì cứ theo lời nhắn gấp với chủ tử!”.

Trái tim ta bỗng chốc nhảy dựng lên.

Nghêu Nhỏ lắp bắp: “Tĩnh Hải Vương điện hạ nói: Người trong lòng Dạ Thiến cô nương là Đại Hoàng tử điện hạ”.

Cơ mà chuyện đó có liên quan gì tới ta đâu? Chẳng lẽ ta phải đi khuyên giải Nguyễn Dương rằng: Cô nương ngươi yêu mến không thương ngươi, ngươi nhất định phải vui vẻ bước tiếp, đất trời này không chỉ có một cành hoa?

Hay là ý hắn muốn cảnh cáo ta không được vung đao đoạt ái, cướp người trong lòng Dạ Thiến.

Ta không nhịn được oán giận: “Quái lạ!”.

Nghêu Nhỏ bị giọng điệu của ta dọa cho phát hoảng, đứng ngây ngốc.

Ta lại nhẹ giọng hỏi: “Hắn còn nói gì khác nữa không?”.

Nghêu Nhỏ lắc đầu.

Ta rốt cuộc nản lòng thoái chí.

Vậy nên khi Đình Ngọ tới tìm ta, ta không hề do dự đi ra ngoài chơi với hắn. Đình Ngọ một lòng muốn làm cậu anh trai tốt, lần này còn nhắc đến Dạ Thiến.

Hắn lặng lẽ dặn dò ta: “Ngày hôm qua Hoàng thúc nói với ta, phải dặn muội và Dạ Thiến sống chung cho hòa hảo, có hiểu lầm gì đi nữa thì cũng không cần khắc sâu! Ghen tỵ quá sẽ làm thay đổi tính tình con gái!”.

Câu cuối cùng đó là ám chỉ ta sao? Nguyễn Dương quả thật biết cách làm thế nào để tổn thương trái tim thiếu nữ mà. (ý của Nguyễn Dương là sợ Hạ Mật đến gần Vị Đán quá, Dạ Thiến sẽ ghen và thay đổi tính tình.)

Ta chua xót nghĩ, xem ra Nguyễn Dương thật lòng quan tâm đến Dạ Thiến, nếu không thì đâu có hết lòng lo lắng như vậy. Nếu hắn đã mong muốn ta phải đối tốt với Dạ Thiến, vậy thì ta sẽ tốt cho hắn vừa lòng đẹp ý.

Thế nên, lúc Dạ Thiến đến chơi, ta hoàn toàn dùng thái độ trưởng bối hiền lành hòa ái chờ nàng.

Đình Ngọ nói, một trấn nào đó ở nhân gian đã ba tháng nay không có mưa. Dạ Thiến nổi lòng hiếu kỳ, muốn nhìn xem rồng phun mưa xuống trông thế nào. Theo lý mà nói, Long tộc làm mưa phải đúng mực, nếu mưa nhiều hay mưa ít đều sẽ bị Trời phạt.

Nhưng mà, lén lút phun một ít bọt mưa, hẳn là không có gì vấn đề đâu.

Đình Ngọ là cậu trai theo chủ nghĩa quậy phá, vừa thấy đôi mắt tràn ngập sùng bái của Dạ Thiến đang nhìn mình, lập tức vỗ bộ ngực đồng ý. Ba người chúng ta đạp mây bay thẳng tới đứng phía trên cái trấn nhỏ kia.

http://tieulun.hopto.org

“Tiêu rồi, hôm qua uống say một trận, tay chân mỏi mệt, không khống chế được lượng mưa đâu!”, Đình Ngọ có vẻ phát sầu, suy ngẫm xem có thể chỉ ta phun một ít mưa hay không.

Chuyện này cũng có nguyên nhân, một là linh lực của ta yếu, hai là thể lực của ta cũng yếu, hai cái cộng lại với nhau quả thực là yếu càng thêm yếu.

Ta đứng trên đám mây, vung tay lên vận năm phần linh lực, chỉ vẩy ra một ít bọt nước. Bọt nước này còn chưa bay được tới đâu đã tan hết giữa không trung.

Ta nở nụ cười gượng, trông thấy nét mặt nửa cười nửa không của Dạ Thiến, trong lòng bỗng dưng tức giận.

“Ta đây là đang bảo trì sức lực, chỉ dùng một phần lực thôi!”, ta dõng dạc. Đình Ngọ thẳng thắn không thèm nể mặt cười phì ra tiếng.

Dạ Thiến cũng cười xòa.

Ta càng tức giận, vận đủ linh lực, rót vào trong viên minh châu Vị Đán tặng cho ta. Giữa không trung lập tức dầy đặc mây đen, dân chúng trong trấn mừng rỡ như điên, tất cả đều ùa ra cửa nhà nâng cao thùng gỗ chờ đợi.

Đình Ngọ giật mình, nhìn đám mây đen rồi lại nhìn sang ta.

Đáng tiếc đám mây đen này ngày một sáng ra, không hề có chút dấu hiệu sẽ đổ mưa. Dạ Thiến thình lình nở nụ cười, ta thẹn quá hóa giận trừng mắt với nàng. Nàng dường như vừa bừng tỉnh ngộ, vội vàng lấy tay che miệng.

Ta nổi trận lôi đình lại rót thêm một luồng linh lực. Đám mây đen kia rốt cuộc vỡ tan ra, đổ xuống ào ào.

“Nguy rồi!”, Đình Ngọ chấn động, chân tay hoảng loạn lao đến ngăn cản, nhưng mà không thể nào ngăn được. Cơn mưa như trút nước, giống một dòng thác lớn ầm ầm oành oành tràn xuống quét rửa.

“Ôi cha!”, ta cũng trợn tròn mắt, chỉ biết mù quáng rót linh lực vào, nhưng lại không biết sau khi đẩy được nước Nam Hải ra rồi thì làm sao để dừng lại.

Tiếng cười nói vui mừng của những người dân nhanh chóng bị vùi lấp bởi tiếng thét chói tai. Ta thấy dòng nước quét qua tường đất, tạo thành cơn lốc xoáy cuốn đi không ít dân chúng.

Ta vừa hoảng vừa sợ, hóa thành một con rồng nhỏ vọt xuống. Ta liều mạng đón, nhưng mà cũng không thể nào ngăn hết nước mưa đang dâng lên.

Không, chuyện này không thể hình dung bằng hai chữ “cơn mưa” nữa. Đây giống như là có một dòng nước vô tận ào ạt tuôn ra từ giữa đám mây.

“Hạ Mật, thật ngu ngốc!”, đột nhiên một luồng sáng tím lóe lên giữa không trung, từ trong đám mây vọt ra một con rồng lớn màu tím, một phát há miệng liền nuốt hết đám mây đang không ngừng dâng nước mưa kia.

http://tieulun.hopto.org

Ta thấy đôi mắt rồng của y trừng trừng tràn đầy tức giận, tự biết mình đuối lý, vội đi theo phía sau y bày ra lưới nước ngăn cản dân chúng bị dòng nước cuốn đi.

Đình Ngọ cũng tỉnh người lại, nỗ lực thi pháp, hỗn hợp nước mưa bùn đất nâu đảo đảo trong không trung kết thành một đám mây nâu nặng nề khiến người ta khủng hoảng.

Dân chúng bên dưới đã sớm sợ ngây người, may là những người bị dòng nước cuốn đi nhờ vào lưới nước Vị Đán tạm thời dựng lên chắn lại, nên không mất mạng.

"Qua đây cho ta!", Vị Đán hung hăng lườm ta, móng vuốt lướt qua gắt gao nắm chặt ta trong tay, "Nàng phạm vào lỗi lớn rồi, Hạ Mật à!". Vị Đán không nhịn được thở dài, thật sự buồn bã.

Ta ngơ ngác, cũng không phản kháng, bị y nắm trong tay.

Vị Đán đạp mây đen giữa trời, thẳng một đường rầu rĩ dắt ta trở về Long Cung. Đình Ngọ thỉnh thoảng muốn lên tiếng, bị Vị Đán trừng mắt một cái, sợ tới mức im thít.

Đình Ngọ và Dạ Thiến đều muốn cùng đi, Vị Đán lại lạnh lùng từ chối: "Các ngươi ồn ào còn chưa đủ sao? Một người làm một người chịu, Hạ Mật lần này phạm vào sai lầm, người chịu trách nhiệm tất nhiên là nàng ấy, các ngươi đi theo có tác dụng gì?".

Đình Ngọ quá mức áy náy, cướp lời: "Đây là lỗi của đệ, là đệ bày ra chủ ý này!".

Vị Đán lạnh lùng liếc hắn, hừ lạnh: "Tại sao không phải do đệ bày mưa phạm sai lầm? Liên lụy đến nàng?".

Đình Ngọ một mặt ảo não, còn định nói nữa. Vị Đán đã đưa tay tạo ra một tia chớp, trực tiếp đánh Đình Ngọ rớt xuống biển: "Trở về đừng có nói bậy. Đã là chính tay Hạ Mật phạm vào nạn hồng thủy, thì chỉ có một mình nàng ấy gánh thôi!".

Ta đang ủ rũ cúi đầu, nghe thấy Vị Đán nói như vậy, bèn gật gật đầu. Vị Đán liếc mắt nhìn thấy bộ dạng này của ta, răng nanh bực bội cạ lạch cạch, dứt khoát bắt ta im bặt, một lần nữa siết mạnh trong tay.

Gần đến giờ lên đại điện, Đình Ngọ và Dạ Thiến tần ngần muốn vào theo. Đáng tiếc Vị Đán từ đầu đến cuối quyết tâm bắt bọn họ đứng bên ngoài điện.

Ta lui trong ống tay áo Vị Đán, nhấp nhổm bất an.

Long Cung sớm đã nắm tin tức, Long Vương ngồi trên ngai vị cao cao, đã không còn vẻ hòa ái trước kia, nét mặt nghiêm túc lạnh lùng.

"Phụ Vương!", Vị Đán vào đại điện, đầu tiên là thu ta vào trong tay áo, vén tà áo bào, quỳ xuống.

http://tieulun.hopto.org

“Hừ!”, Long Vương hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn sang một vị đạo trưởng tiên khí phiêu bồng trên điện, nói: “Viên châu Nam Hải đó là bảo vật được tặng vào ngày sinh của nghiệt tử này, hẳn là không sai!”.

Vị Đán cúi đầu, ta ở bên trong ống tay áo vụng trộm nhìn y, trong lòng càng khiếp hoảng. Y chưa bao giờ phải cúi người thấp như thế, cũng chưa bao giờ nhíu mày chặt như thế, dường như có chút bất an.

Trên điện lâm vào không khí yên tĩnh, hồi lâu sau, ta thấy lão đạo vuốt vuốt chòm râu cười tủm tỉm, mở miệng nói: “Vốn một mình bày mưa, dẫn tới hồng thủy, là gây trọng tội. Cũng may Đại điện hạ kịp thời sửa tay cứu giúp, không tạo nên hậu quả nghiêm trọng. Lão Long à, ta với ông giao hảo đã trăm năm, việc này, ta nghĩ là cũng không cần làm to lên trên Trời nhỉ!”.

Long Vương rất xấu hổ, nhận lời lão đạo: “Chắc chắn sẽ khôi phục trấn nhỏ kia như lúc ban đầu!”.

Lão đạo vuốt râu cười cười, phẩy phẩy cây phất trần, đạp lên sóng nước, ngự thủy rời đi.

“Có nghe rõ những lời vừa rồi chưa?”, Long Vương cau mày, nhìn Vị Đán quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đột nhiên thở dài một hơi, lại nói: “Vị Đán, vốn định cho con học hỏi trăm năm, chờ Phụ Vương thêm ngàn năm nữa, sẽ đem ngôi vị Long Vương này truyền cho con. Con lại bồng bột quậy phá như vậy, sao ta có thể yên tâm đây?”.

Vị Đán quỳ gối không nói tiếng nào, ta rúc trong tay áo, cảm thấy rất kỳ lạ vì sao y không khai tội của ta ra. Hổ thẹn trong lòng, ta cuốn đuôi nhẹ nhàng cọ cọ cánh tay Vị Đán, ánh mắt y lóe sáng, cúi xuống nhìn ta, dường như trong mắt lấp lánh nụ cười.

Long Vương tựa hồ rất mỏi mệt, bóp bóp sống mũi hít thở mấy hơi, thất vọng nói: “Ngày mai con trở về Nam Hải đi, tự giải quyết cho tốt. Năm trăm năm này, ta không muốn gặp con!”.

Thân người Vị Đán run rẩy, cúi gằm nhẹ giọng đồng ý, yên lặng rút lui ra khỏi đại điện.

Vừa ra đến cửa đại điện, Vị Đán vung tay cho ta thoát ra ngoài, “Trở về chuẩn bị đi, ngày mai dẫn nàng về Nam Hải!”.

Nam Hải đó, chắc hẳn cách Bắc Hải rất xa. Vậy chẳng khác nào về sau không còn được gặp Nguyễn Dương nữa. Ta có chút mất mát, trong lòng đau xót nghĩ: Cho dù có ở gần Bắc Hải đến mấy, trong lòng Nguyễn Dương cũng không chỉ có một mình ta.

Trong lòng cảm xúc lẫn lộn, ta lại nhớ tới lần này quả thật là gây đại họa, Vị Đán vì ta mà năm trăm năm không thể trở về, theo y đi Nam Hải tu luyện, kỳ thực cũng không hẳn là không tốt.

http://tieulun.hopto.org

Vì thế, lần đầu tiên ta ngoan ngoãn gật gật đầu với y.

Vị Đán dường như rất sửng sốt, nhướn mày hỏi: "Ơ, thật lạ nha, nàng lại không phản đối ta nữa sao?".

Ta liếc Vị Đán một cái, ủ rũ.

Vị Đán cũng không chế nhạo ta nữa, đưa tay vỗ vỗ vai ta, nói: "Nàng đi về trước đi, đợi ta quay lại trấn nhỏ kia, thực hiện lời nói khôi phục trấn nhỏ như lúc ban đầu!".

Ta ngoan ngoãn quay trở về viện.

Nghêu Nhỏ sớm đã giúp ta chuẩn bị xong hết hành lý, vừa thấy ta liền líu ríu: "Chủ tử, chúng ta sẽ đi Nam Hải sao? Nghe nói ở Nam Hải vỏ sò có rất nhiều màu đó!".

...

Ta lại quên mất, cô nàng Nghêu Nhỏ này, mắt thẩm mỹ đại khái là khác với người bình thường. Vỏ sò dạng gì màu gì, mới là chuyện mà cô nàng này chú ý.

Thấy vỏ sò nhiều màu, chắc là tương đương với trông thấy BMW nhỉ?

Ta run run nhìn vẻ hưng phấn khác thường của Nghêu Nhỏ, thật sự không đành lòng đả kích cô nàng. Nhìn bộ dạng Nghêu Nhỏ bây giờ, bộ vỏ màu xám khói bị Tiểu Cửu mài thành trong suốt, chắc là sẽ không có con sò nào thèm để ý đến cô nàng đâu.

Cô nàng vui vẻ phấn khích đi sang phòng khác dọn dẹp, ta suy sụp ngồi xuống đầu giường, có chút mỏi mệt. Bất tri bất giác díp mắt lại.

Trong mộng, hoa đào nở rộ, toàn thân ta ăn bận nhàn nhã, đang giơ máy ảnh kĩ thuật số chụp ảnh chung quanh.

Gốc đào khắp nơi, dòng suối nhỏ róc rách, chung quanh không một bóng người. Ta cởi giày nhúng chân trần vào dòng nước, mặt nước gợn sóng lăn tăn. Đột nhiên từ chính giữa dòng suối nhỏ bay ra một con rồng nhỏ đỏ tươi không có sừng.

Mới đầu nó chỉ nhỏ cỡ một ngón tay, sau khi lượn vài vòng trong không trung đột nhiên to lên bằng một cái miệng chén. Gương mặt nó dữ tợn dị thường, cặp mắt màu đen lóe ánh sáng hung tàn. Ta đứng trong dòng suối, bị nó dõi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm, nhất thời cảm thấy lạnh lẽo cả người, tựa như chỉ cần động đậy một chút là con rồng nhỏ với bộ mặt dữ tợn kia sẽ lập tức nhào tới nuốt gọn ta vào bụng.

"Đưa gân rồng cho ta...", nó vặn vẹo tiến lại, gương mặt chỉ cách ta một ngón tay. Ta sợ đến choáng váng, theo phản xạ vươn ngón tay ra đâm thẳng vào đôi mắt đen của nó. Sau khi đâm vào đôi mắt nó, cảm giác ướt sũng ở đầu ngón tay lập tức đánh tan hết mọi dũng khí của ta.

http://tieulun.hopto.org

Ta hổ thẹn mềm nhũn cả người, đôi chân tê liệt ngã ngồi xuống dòng suối, cả người phát run.

Nó bị đau, quẫy đạp cuộn người đến kinh thiên động địa, tiếng gào hét thô khàn cực điểm.

Đất trời đầy sương đen lượn lờ, dòng suối nhỏ và những gốc hoa đào ban đầu bỗng chốc biến mất sạch sẽ.

"Cứu cứu cứu mạng...", ta vừa bỏ chạy vừa run rẩy, đuôi rồng vĩ đại của nó đảo sượt qua tóc ta, khiến ta sợ tới mức nước mắt lẫn lộn.

"Đưa gân rồng đây!", tiếng nó kêu gào càng thê lương.

Ta bắt đầu tự tát trái tát phải lên gò má mình, vừa tát vừa tự thôi miên bản thân: "Đây là giấc mơ thôi, có đánh thế nào cũng không đau, oa, ta không đau...". Lừa bịp, ai bảo nằm mơ tự tát mặt mình thì không đau hả, ta đây thấy đau đến mức hoa cả mắt.

Con rồng lớn không có sừng kia rượt theo, móng chân bén nhọn, răng nhọn kinh người. Ta ôm mặt, vừa la hét vừa ráng chạy.

Có thể cảm giác được móng vuốt bén nhọn của nó đã đụng tới ót mình...

"Đừng sợ!", một tiếng dịu dàng, dường như vang vọng đến từ phía đường chân trời. Sương mù đen dày đặc đột ngột tan hết, vô số luồng ánh sáng màu vàng chiếu tới, sáng đến mức làm ta đau mắt.

Con rồng lớn màu đỏ kia cười lên hai tiếng khanh khách thô khàn, nhanh chóng tan thành sương khói sau lưng ta.

Giấc mộng của ta bỗng biến thành giống như một bức họa chưa phác thảo xong, tất cả đều mang màu tái nhợt.

Đợi đến khi Nguyễn Dương xuất hiện từ trong mật vầng sáng, ta thấy mình đã hoảng sợ đến mức chết lặng, thậm chí còn đưa tay ra chào hỏi: "A, chào Thượng Đế!".

Hắn có vẻ rất bất đắc dĩ, đến gần hỏi: "Linh lực ta chú trong cơ thể nàng vì sao lại biến mất vô tung?".

Ta cười ha ha, kể lại chuyện tạo đại hồng thủy cho hắn nghe. Khóe miệng Nguyễn Dương giật giật, vừa nghe vừa liên tục lắc đầu.

"Nàng đó, thật là khiến cho người ta lo lắng!", hắn vừa nói vừa búng ngón tay, bực bội bắn lên trán ta. Ta bị đau kêu ngao một tiếng, không thể tin được hắn lại ra tay nặng như vậy.

Nguyễn Dương chẳng phải là luôn ôn hòa lịch sự sao?!

"Hèn chi người ta thường nói, cảnh trong mơ là trái ngược với hiện thực!", ta ôm đầu lầm bầm lầu bầu.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương bị hành động ấy chọc cho mỉm cười, lại đưa tay lên xoa xoa trán ta, dịu dàng thấp giọng hỏi: "Đau thật sao?".

Thấy ta không hé răng, hắn thở dài một hơi, giang tay bế bổng ta lên, trong lòng bàn tay từ đầu đến cuối ẩn hiện luồng sáng màu trắng ấm áp. Lúc đang ôm lấy ta, ta tinh mắt phát hiện ra, hắn lặng lẽ rót luồng sáng ấm áp đó vào trong cơ thể ta. Hắn thấy ta len lén nhìn, thu bàn tay lại, thở dài oán giận nói: "Nàng yếu ớt như vậy, khiến ta cứ luôn tâm tình bất an, gặp được nàng rồi thì lại càng lo lắng!".

Quý vị xem đôi mắt dịu dàng như nước này của Nguyễn Dương đi, quả thật là tình ý nồng nàn mà! Hóa ra tất cả giấc mộng của ta đều xảy ra dựa trên tâm tư tận đáy lòng ta.

Ta rốt cuộc hiểu rõ, hóa ra cái ta tham luyến chính là cái ôm của Nguyễn Dương, ấm áp đến dường nào. Tựa như chỉ cần có hắn ở đây, ta có thể buông tay tất cả mọi thứ, không gì có thể tổn thương ta được.

Ta lại càng ôm chặt tay, đầu tựa vào lồng ngực hắn, không chịu nhúc nhích.

Nguyễn Dương có vẻ không được tự nhiên, cánh tay nới lỏng muốn buông xuống.

Ta vội vàng giữ tay, lại càng ôm chặt hắn, cầu xin: "Ôm thêm một chút, ở trong mộng cứ coi như ta háo sắc đi! Ta rất nhớ ngươi, mỗi ngày đều không thể khống chế bản thân mình nhớ ngươi. Nguyễn Dương, ngươi nhất định không hiểu rõ, ta biết bao là...", ta bỗng giật mình im miệng, không ngờ càng nói lại càng hiểu rõ.

Lông mi Nguyễn Dương run rẩy, mím miệng, lỗ tai dường như ửng đỏ, đôi tay thêm phần mạnh mẽ.

Phía sau hơi nước mờ mịt, núi cao nước trong, hoa đỗ quyên đỏ rực, nắng ấm mới nhú lên mông lung mờ ảo tản ra ánh sáng nhẹ dịu. Chết mất, bà nó chứ, sao bối cảnh lại trở nên nữ tính thế này.

Đây là muốn thúc đẩy người ta phạm tội mà.

"Nguyễn Dương, đây là giấc mơ sao?", ta không nhịn được muốn xác nhận lại.

Đôi mắt hắn lấp lánh, ngoan ngoãn ừm một tiếng.

Trong lòng ta kiên định thêm được một ít, lại hỏi hắn: "Ngươi là giả sao, chỉ là ảo tưởng trong lòng ta sao? Ngươi nói xem ta nhớ ngươi biết bao nhiêu, ngay cả nằm mơ cũng không buông tha ngươi được!".

Hắn khẽ cười, ánh mắt khoan dung dịu dàng, không đáp lời ta, gương mặt đỏ ửng.

Ý nghĩ xấu xa trong lòng đại thắng, ta níu lấy cổ áo hắn, tiếp tục hỏi: "Thả dê một chút trong mộng, chắc là không ai biết đâu phải không?".

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương nghi ngờ nhìn ta, đôi mắt ấp ám khiến trái tim ta rung động. Rốt cuộc ta đã làm ra một chuyện cầm thú mà trước giờ ta vẫn luôn muốn làm nhưng không đủ can đảm.

Ta cắn Nguyễn Dương.

Môi hắn vừa mềm lại ấm, lúc ta cắn lên đó, người hắn khe khẽ run rẩy nhưng không đẩy ta ra, ngược lại lại còn hơi hơi dựa tới, đầu lưỡi lặng lẽ thăm dò nhẹ nhàng chạm vào môi ta.

“Bán đi tình yêu của em, anh sẽ phải gánh khoản nợ lương tâm...”, trong khoảnh khắc hôn Nguyễn Dương, ta rơi lệ.

Đúng, quả đúng là giấc mơ của ta, ngay lúc lãng mạn nhất lại phát ra một bản nhạc nền thần thánh thế này thì làm sao mà tiếp tục cắn được nữa.

Ta trợn mắt, trong lòng vô cùng buồn bực, tỉnh mộng rồi.

Trong phòng im ắng, Nghêu Nhỏ chắc hẳn đã dẫn thị vệ trong viện đi chơi mạt chược.

Ta sờ sờ lên trái tim mình, nó đang đập loạn bùm bùm. Cảm giác bờ môi mềm mại của Nguyễn Dương trong mộng vẫn còn đọng lại trên môi ta, ta nóng mặt đưa tay lên xoa xoa, lại không nhịn được tự sỉ vả bản thân.

Chỉ là một giấc mộng xuân mà thôi, sao phải nghiêm trọng đến vậy?

Nghĩ đến đây, trái tim ta lại lạnh xuống. Những vật trang trí và những thứ thú vị trong phòng đều đã bị Nghêu Nhỏ dọn dẹp đi mất, lại càng trống rỗng. Vật duy nhất chưa bị dọn đi trong căn phòng này, chính là con rồng ngọc đỏ bị ta quăng trong góc.

Ta nhàm chán, đảo mắt lòng vòng, nhất thời cảm thấy muốn ngừng thở, lúc này con rồng ngọc đang tỏa ánh sáng đỏ, nhảy dựng lên.

Ta kinh ngạc đến tỉnh ngủ, dụi dụi hai mắt, sợ bản thân mình hoa mắt.

Thấy nó càng nhảy càng thêm sáng đỏ rực, cái đầu rồng vốn bị ta xoay vào nhìn vách tường, không ngờ lúc này lại từng chút từng chút xoay qua đây hướng mặt về phía ta, đôi mắt màu đen hung ác dị thường.

Cứ như vậy từ từ hòa làm một với con rồng lớn trong giấc mộng của ta vừa nãy.

Ta sợ tới mức nhảy dựng lên, phát hoảng cầm lên một băng ghế, bước qua dùng sức đập xuống. Con rồng nhỏ kia bị đập đến mức vỡ ra khỏi bệ ngọc lăn xuống đất, rung động kêu lách cách.

Ta lại càng sợ hãi kêu ngao ngao nhảy lên ghế dựa.

“Nghêu... Nhỏ... Nhỏ... Nghêu...”, ta lắp bắp nhỏ giọng kêu, phải nhỏ giọng bởi vì ta phát hiện đầu con rồng nhỏ đang lăn trên mặt đất kia dường như lại nghiêng về phía ta, đôi mắt đen dữ tợn gắt gao nhìn ta trừng trừng.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng lách cách càng lớn hơn, ta thấy nó nứt vỡ lớp bên ngoài, có một thứ ngọ nguậy giống như con giun đất chui ra ngoài.

"Ngao... Biến dị bức xạ hạt nhân à...", ta ôm đầu nhảy xuống, nhắm tịt mắt đá đá, đá trúng cái thứ ngọ nguậy kia, toàn thân bỗng cảm thấy tê dại không chịu nổi phải rút chân về.

Thứ đang ngọ nguậy kia đột nhiên xoay lại, thân hình kéo căng ra phóng lên giữa không trung, đuôi run lẩy bẩy. Nó quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, phát ra hai tiếng cười khanh khách, tấn công về phía ta. Ta hất tay tạo ra vầng sáng quanh thân chặn nó bên ngoài, nó oán hận tông vào vài cái rồi lắc thân nhảy vèo ra phía sân viện.

Trong viện, Nghêu Nhỏ đang vui vẻ nói đùa với cậu thị vệ trưởng nào đó.

Bọn họ thấy một vật đỏ lao tới, ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn.

"Chủ tử?", Nghêu Nhỏ chỉ vào con rồng đỏ nhỏ không có sừng trong viện, ngây ngốc không nhận ra.

Ta suýt nữa bị đầu óc hài hước của Nghêu Nhỏ chọc cho phì cười, đứng trong phòng kêu to: "Mau tránh ra, nó là thứ biến dị!". Chui ra từ trong ngọc thạch, ngoại trừ Tôn Ngộ Không, chắc chỉ có thứ này!

Nghêu Nhỏ á lên một tiếng, nhìn ta đứng trong phòng rồi lại nhìn sang con rồng đỏ trôi nổi giữa không trung, vẻ mặt khó hiểu.

Con rồng đỏ kia đột nhiên nổ một tiếng oành, to lên gấp đôi, lướt nước ào ào cuốn theo luồng gió lao về phía Nghêu Nhỏ và cậu thị vệ trưởng. Ta đứng trong phòng, trái tim nhảy lộp bộp.

Đợi đến khi ta chạy ra tới nơi, chỉ còn nhìn thấy cái đuôi tôm thật dài của cậu thị vệ trưởng đang run rẩy trong miệng nó, còn Nghêu Nhỏ thậm chí ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng đã bị nó nuốt vào bụng.

Trái tim ta co rút, tức giận và đau khổ nhất thời quét qua toàn thân. Cứ như vậy, một cô Nghêu Nhỏ dài dòng, một cô Nghêu Nhỏ ngốc nghếch đơn giản, cứ như vậy bị ăn thịt mất?!

Nó lại tiếp tục nuốt thêm vài thị vệ phía sau, thân hình to ra thêm vài phần. Ta tức giận trong lòng, tích góp từng chút dũng khí một đến khi tràn ngập, nghiến răng cong người nhoáng cái biến thành một con rồng đỏ cùng kích cỡ với nó, nhảy vào trong viện.

"Hắc hắc...", nó lắc lư, ánh mắt hung tợn nhìn ta chằm chằm.

Ta dũng mãnh nhào qua, túm lấy nó cắn một phát.

Nó bị đau, móng vuốt cào ngược lại ta. Móng vuốt của nó lợi hại hơn nhiều so với bộ móng thiếu vuốt của ta, cào cái nào là ta gào ngao ngao cái đó. Làm một kẻ tàn tật phi thường trong Long Tộc, xấu hổ thay, sau khi bị nó cào lấy vài lần, lý trí của ta rốt cuộc mới quay về.

http://tieulun.hopto.org

“Hắc hắc... Ăn... sạch... ngươi...”, nó thấy ta tránh né, ngược lại càng hăng máu, đuổi theo cắn ta.

Ta và nó rượt đuổi trong viện, mỗi khi nó tới gần khiến ta kích động, quanh thân ta sẽ tỏa ra vầng sáng trắng. Nhưng vầng sáng trắng này vốn không chịu sự khống chế của ta, chỉ có khi ta vô cùng căng thẳng kích động thì mới tỏa ra.

Ta giống như một người ngu ngốc mang vũ khí hóa học nhưng lại không biết phải sử dụng như thế nào, chỉ biết trốn trốn tránh tránh.

Cũng may là hôm nay Nhật Tây tới sớm, vừa vào sân liền ơ một tiếng, hỏi ta: “Hạ Mật, muội đang chơi trò gì thế?”.

Ta suýt chút nữa lệ rơi đầy mặt. Thằng nhóc Nhật Tây này chỉ có mỗi một lối tư duy suy nghĩ đó thôi, lần nào cũng lựa ngay lúc ta đang gặp nguy nan mà chặn ngang một cước, chơi còn điên hơn ta.

Hắn một mực nhận định rằng ta đang đùa giỡn, liền hóa thành một con rồng ánh vàng bay lên không trung, rượt đuổi vây quanh con rồng đó, thỉnh thoảng còn vươn móng giữ lấy nó.

Nó bị chọc cho nổi giận, ánh mắt càng thêm hung ác.

Ta vừa trốn vừa đau đầu nhìn Nhật Tây cười ha hả chạy đông chạy tây, lâu lâu lại còn ngạc nhiên thích thú: “Hạ Mật, muội xem muội xem, nó lại còn biết cắn ta. Nó là bà con xa thân thích của muội hả, cũng thiếu sừng giống muội nè. Ui, giống y như muội luôn!”.

Ta run giọng cảnh cáo Nhật Tây: “Nhật Tây, con đó đã nuốt Nghêu Nhỏ! Còn có mấy thị vệ khác nữa!”.

Nhật Tây lập tức hưng phấn, nháy mắt hỏi ta: “A a a, Hạ Mật, hôm nay muội đùa rất thật nha!”.

Hắn vốn là không tin ta đang chiến đấu sống chết đây...

Đợi đến lúc cái thứ kia cắn rơi một mảnh vẩy của Nhật Tây xuống, hắn mới đen mặt nói với ta: “Hạ Mật, đây là cái thứ gì vậy? Ngoại hình thì giống Long Tộc chúng ta, nhưng lại không có long khí, hung ác lạ thường!”.

Ta cũng không biết trả lời thế nào, con rồng kia ở giữa không trung oán hận dạo một vòng tròn quay về đằng sau, cắn thẳng vào Nhật Tây.

Nhật Tây rốt cuộc phát hỏa, vận đủ linh lực, một luồng sáng vàng trực tiếp bổ tới, đánh rớt không ít vảy trên người nó. Nó kịch liệt run rẩy, hí vang một tiếng, đột nhiên thân hình nhoáng cái tăng tốc độ dị thường bơi nhanh ra ngoài viện.

Ta lúc này mới mệt mỏi cả người chân tay đau nhức ngã xuống.

Nhật Tây đỡ ta, thấy ta thần hồn còn chưa tỉnh, nói: “Đây là cái thứ gì, vì sao nguyên hình lại giống muội đến vậy?”.

http://tieulun.hopto.org

Ta chỉ vào những mảnh ngọc thạch nhỏ trong phòng, cho hắn xem.

Nhật Tây trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên đổi thành khuôn mặt tươi cười, trấn an ta: "Đừng sợ, ngày mai muội đi Nam Hải rồi, đừng lo việc này nữa. Lo mà tu luyện ở Nam Hải cho tốt, đợi đến lúc muội gặp lại ta thì sẽ không còn yếu ớt như vậy nữa!".

Ta lúc này mới nhớ tới việc ngày mai ta phải đi Nam Hải, trong lòng lại nặng nề.

Nhật Tây thấy ta cúi mặt không nói chuyện, ra vẻ thích thú vỗ vỗ vai ta, nói: "Chúng ta đi kiếm trò gì chơi đi?".

Ta nở nụ cười hắc hắc, nhưng thật ra trong lòng lại không có hưng phấn mấy.

Nhật Tây có vẻ yên lòng, không nói không rằng lôi kéo ta leo qua tường viện, chạy theo con đường lớn phía trước. Thằng nhóc Nhật Tây này thật ra là một kẻ mù đường, trước khi muốn đi đến nơi nào, đều phải dặn kẻ hầu người hạ rắc sẵn bột vàng lên trên đường, chỉ rõ lộ trình.

Sau khi chạy ra khỏi con đường lớn, hắn liền mất phương hướng hoàn toàn.

"Hạ Mật, chúng ta ở đây lấy trân châu bắn ngã bọn hải mã đi?", Nhật Tây lấy ra cái ná nạm bảo thạch, lục lọi một hồi, trong lòng bàn tay có cả đống trân châu nhỏ.

Ta nhận lấy vài viên. Nhật Tây ra vẻ nhắm nhắm, vèo một cái bắn trúng một con hải mã.

Hải mã bị đau hí lên, kéo xe chệch qua một bên. Ngồi bên trong xe ngựa kia không biết là tiểu thư nhà nào, bị hất văng ra khỏi xe, váy áo trùm lên trên đầu, thét lên một tiếng chói tai.

Nhật Tây không ngờ rằng trong xe có người, xấu hổ liếc liếc ta. Thấy có một nô tỳ qua đỡ tiểu thư kia dậy, hắn yên lòng, rón ra rón rén kéo ta muốn trốn đi.

Lá bèo bị sóng nước do bọn ta đi qua làm cho lay động, tiểu thư trên chiếc xe kia lập tức khóc lớn: "Thất hoàng tử, ta thấy ngài, ta thấy ngài rồi!".

Mặt Nhật Tây bỗng chốc đen thui.

Vị này là tiểu thư nhà Quy Thừa Tướng, cổ thật dài, rượt theo rướn miệng cắn chặt tay áo Nhật Tây. Nhật Tây lắp bắp kinh hãi, khiến trân châu trong tay đều rơi hết xuống đầu nàng, hoang mang vội vã lôi ta guồng chân bỏ chạy như điên.

Từ rất xa ta vẫn còn nghe thấy tiếng tiểu thư nhà Quy Thừa Tướng khóc lớn: "Thất hoàng tử, ta không trách chàng đưa lễ vật ít. Chàng đừng chạy nhanh như vậy, hải mã nhà ta không đuổi kịp chàng đâu...".

Nhật Tây nghe vậy lại càng chạy nhanh hơn.

http://tieulun.hopto.org

Chạy đến một phía khác của con đường lớn, xa thật xa không còn nhìn thấy xe vị tiểu thư kia nữa, hắn mới thở nhẹ một hơi, cười gượng nói: “Chúng ta chơi trò khác đi!”.

Nhật Tây toàn tâm toàn ý muốn chọc ta vui, nhưng mà ta không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Hai người nhìn nhau một lát, cảm thấy quả thật vô vị. Ta đột nhiên nhớ tới chuyện cái trấn nhỏ mà Vị Đán đang dùng phép tu sửa lại, đề nghị Nhật Tây: “Chi bằng chúng ta đi giúp Vị Đán đi!”.

“Vị Đán, Vị Đán... Hừ!”, Nhật Tây rất không tình nguyện lẩm bẩm vài câu, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ta: “Muội dẫn đường, ta không biết đường đi!”.

Từ mặt nước trực tiếp gọi mây, một đường thẳng đi cùng Nhật Tây, nhưng còn chưa tới được trấn nhỏ ngày hôm đó, đã thấy Vị Đán nổi giận đùng đùng tìm đến. Vừa trông thấy ta, y liền hung hăng túm chặt cổ ta.

“Hạ Mật, cô bay tới đây phá hủy hết mấy kiến trúc ta vừa tu sửa trong trấn thì thôi không nói, vì sao lại còn ăn cả mấy người?”, Vị Đán tựa hồ thật sự động sát khí, ngón tay nắm lại rất chặt, Nhật Tây kinh hãi, vội kéo ngón tay y ra.

Ánh mắt Vị Đán nhíu lại, đẩy Nhật Tây ra hơn mười bước.

“Cô thật sự muốn lấy mạng ta sao?”, y nghiến răng nghiến lợi hạ giọng. Lúc này ta mới phát hiện ra, vạt áo trước của y toàn là vết máu, dường như đã có thứ bén nhọn gì đó mạnh tay rạch một đường từ cổ trở xuống, gây ra một vết thương rất dài.

Ta ho khan biện bạch: “Ta không có! Vừa rồi Nhật Tây luôn ở bên cạnh ta mà!”.

Vị Đán híp mắt liếc nhìn Nhật Tây một cái, hừ lạnh: “Nó nuông chiều cô đến độ chẳng phân biệt đúng sai! Ta không tin lời nó nói!”.

Ta lè lưỡi, suýt nữa tức đến trợn trắng tròng mắt, lại bày ra vẻ cầu xin tha thứ: “Móng vuốt của ta không có bén như vậy, làm sao làm ngươi bị thương được!”.

Vị Đán hơi buông lỏng, Nhật Tây thừa cơ phất ống tay áo đến đẩy tay y ra.

Gương mặt Vị Đán đỏ ửng, vừa thẹn lại tức, đôi mắt đen dường như chứa đựng hận ý: “Không biết xấu hổ!”. Y nghẹn họng nửa ngày, rốt cuộc chọn cách đả kích thân thể ta.

Nhật Tây tựa hồ cũng tức giận, kéo ta ra sau lưng bảo vệ, nói: “Ta biết Hoàng huynh là người có thù tất báo, lại có thói quen giận chó đánh mèo. Nhưng Hạ Mật cũng là tiểu muội muội mà ta yêu quý nhất trân trọng nhất. Nếu huynh cứ đối xử với muội ấy như thế, cho dù hai người lưỡng tình tương duyệt, ta cũng sẽ không để cho muội ấy theo huynh đi Nam Hải đâu!”.

http://tieulun.hopto.org

Ta không nhịn được ho khan hai tiếng, cái gì mà lưỡng tình tương duyệt?! Tiếng nước ngoài nào thế hả? Thằng nhóc Nhật Tây này có phải lại bắt đầu suy diễn tình huống nữa không vậy?

Vị Đán hừ lạnh một tiếng, một tay kéo ta qua, mãnh liệt thi triển pháp thuật ép ta biến thành một con rồng nhỏ rồi cuộn vào trong ống tay áo, khiêu khích chế nhạo Nhật Tây: "Đệ còn biết Hạ Mật và ta lưỡng tình tương duyệt sao? Từ lúc nào mà thất đệ lông cánh cứng cáp rồi, đã dám cùng bổn vương ngươi ngươi ta ta, thân thiết như vậy sao?".

Nhật Tây bình tĩnh nhìn ta, không biết đang suy nghĩ gì.

Vị Đán lại cười lạnh: "Thất đệ vẫn cứ cản đường phía trước, là muốn dạy dỗ vi huynh chút giáo lí sao?".

Mặt Nhật Tây trắng bệt, do do dự dự lùi một bước. Vị Đán ra tay đánh một phát lên vai Nhật Tây, hừ lạnh một tiếng rồi đạp mây trực tiếp lướt qua người hắn, không thèm liếc nhìn vung tay áo bỏ đi.

Ta bị Vị Đán cuộn trên cổ tay, vô cùng đáng thương lè lưỡi.

Đợi đến khi quay về chỗ ở của Vị Đán, ta mới biết rõ vết thương của y sâu đến bao nhiêu.

Một đường kéo dài hơn nửa thân mình Vị Đán, từ cổ đến bụng, da tróc thịt bong. Mà cái tên Vị Đán này hắn là một kẻ bị cuồng ngược, sau khi kéo banh quần áo ra, trực tiếp ấn ta ngồi xuống ghế dựa, bắt ta nhìn chăm chăm vào cái bụng của y.

Ta trừng mắt nhìn nửa ngày, không nhịn được hỏi: "Không cần bôi thuốc sao?".

Vị Đán oán hận liếc mắt nhìn ta một cái, vẫn không nhúc nhích cởi trần nửa thân trên, ép ta nhìn miệng vết thương, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Nàng vui vẻ lắm sao?".

Ta thật sự không hiểu, hỏi lại: "Chẳng lẽ có người ngắm nghía vết thương thêm vài lần, ngươi sẽ có khoái cảm à?". Sở thích gì mà cổ quái vậy?!

Lời nói này chắc là chọc trúng chỗ đau của Vị Đán, y đột nhiên phát hỏa, giữ lấy đầu ta, nói: "Nàng lại còn dám giả ngốc? Lúc nàng cào ta, sao lại ác độc như vậy, chỉ suýt chút nữa là cào long nguyên của ta rớt ra luôn rồi!".

Ta vừa định giải thích, Vị Đán lại càng tức giận, cướp lời rống ầm lên: "Không cần giải thích! Ta biết tính nàng trẻ con, cũng không có long nguyên. Nhưng nàng nghĩ thế nào mà lại dám đòi long nguyên của ta?".

Ta vội vã xua tay: "Không không không, ta không có dã tâm đó!". Long nguyên là cái gì sao, long nguyên chính là tương đương với nguyên thần của Long Tộc. Ta đã từng thấy Nguyễn Dương vài lần phun ra một viên nho nhỏ tỏa

http://tieulun.hopto.org

ánh sáng. Nếu không có long nguyên, thì không được tính là Long Tộc chân chính, cũng không có linh lực.

Ta không ác độc đến mức cướp long nguyên của Vị Đán.

Lần này ta thật sự hoảng, lắp bắp giải thích: "Vị Đán, cho dù ta không hiểu chuyện, nhưng cũng biết long nguyên rất quan trọng đối với Long Tộc. Ta không, sẽ không cướp long nguyên của ngươi! Ta không cần long nguyên của ngươi!".

Vị Đán lại phát hỏa, giận dữ quá hóa cười: "Nàng không muốn long nguyên của ta sao, vậy sao nàng dùng long nguyên của Nguyễn Dương lại yên tâm thoải mái vậy?". Y đưa tay ấn lên bả vai ta, dùng hết mười phần sức mạnh. Ta đau tới mức muốn khóc, đột nhiên một luồng sáng trắng từ trong thân thể ta tỏa ra ngoài, đánh bật bàn tay của Nguyễn Dương ra.

Xèo, trên tay Nguyễn Dương lập tức cháy một vệt đen.

"Hắn lại còn chia long nguyên cho nàng! Cho nên nàng không cần của ta?", Vị Đán oán hận nhìn ta, đột nhiên đưa tay vạch vết thương của chính mình, lấy ra một viên long nguyên màu tím sáng lấp lánh.

Ta cực kỳ buồn bực nhìn y tự ý quyết định.

"Nàng càng không cần, ta càng muốn tặng cho nàng! Ta muốn trong thân thể nàng chỉ có long nguyên của ta!". Vị Đán đưa một tay làm phép cắt ra một phần, một tay giữ lấy cằm ta, trực tiếp nhét một phần kia vào trong miệng ta.

Ta sao có thể lãng phí ý chân thành này được, quyết định nhận lấy thứ cái tên Vị Đán này tặng. Long nguyên vừa chạm vào đầu lưỡi, ta liền nhanh chóng nuốt nó xuống.

Vừa ngẩng đầu lên, đã trông thấy vẻ mặt ngây ngẩn của Vị Đán.

Vị Đán thấy ta nhìn, mất tự nhiên ho khan: "Ta còn tưởng rằng nàng sẽ phản kháng!".

Ta ơ một tiếng, có chút quái dị nhìn y: "Ngươi hy vọng ta sẽ phản kháng?".

Vị Đán đỏ mặt lên, giọng nói cố ra vẻ ác bá: "Cũng chẳng phải là đồ ăn ngon lành gì!"

"...", ta cảm thấy trong lời nói của Vị Đán không có ác ý, nhưng mà y thật sự là đang mắng ta. Vì thế ta ngây ngốc cười cười, rồi lại cảm thấy cứ đấu đá qua lại như vậy thật không ổn lắm, vì thế ta chuyển sang chuyện khác: "Vị Đán, ta thấy lúc Nguyễn Dương lấy long nguyên ra rất là nhẹ nhàng, vì sao ngươi lại phải moi trong bụng ra đến độ máu chảy đầm đìa?".

Vị Đán vừa mới bình tĩnh dịu cơn tức giận bỗng chốc lại nhảy dựng lên, hung tợn trừng ta: "Ta thích như vậy, nàng cảm thấy ta thô lỗ à? Không phong nhã bằng Nguyễn Dương à?".

http://tieulun.hopto.org

Ta nuốt ngụm nước miếng, nhìn Vị Đán bởi vì nổi giận mà máu lại một lần nữa rỉ ra trên miệng vết thương, sợ run cả người.

Tên biến thái này, rốt cuộc muốn phun máu nóng tới khi nào hả?

"Ngươi có muốn băng bó lại vết thương không?", ta dè dặt cẩn trọng nhắc nhở.

Vị Đán thu lại cơn tức, tà ngạo liếc mắt, thoải mái đáp: "Được!".

"Nàng phải biết rằng dịch Long Tộc chúng ta phun ra vốn còn có tác dụng chữa thương!", Vị Đán chậm rãi tìm đến cái ghế dựa ngồi xuống dựa vào ta.

Ta ồ một tiếng, không hiểu rõ ý tứ của Vị Đán.

Vị Đán thấy ta đờ đẫn ngồi yên, nở nụ cười hắc hắc, nhíu mày ra lệnh: "Hạ Mật, nàng lại đây, liếm miệng vết thương của ta!".

Ọe, ta sởn tóc gáy, vừa nhìn xuống vết thương kia, không hề nể mặt lập tức ói ra.

Ọe ọe...

Tuy rằng cuối cùng Vị Đán dùng pháp lực chữa lành miệng vết thương, nhưng mà việc này đã để lại ám ảnh trong lòng ta. Chỉ cần nhìn đến ngực Vị Đán, ta lại không nhịn được cơn buồn nôn.

Vẻ mặt Vị Đán vốn luôn luôn bình tĩnh, giờ đen thui.

Ngày hôm sau khởi hành đi Nam Hải, Vị Đán vẫn dùng sắc mặt trả thù xã hội để cáo biệt long đệ, Long Mẫu cộng thêm Long Vương điện hạ.

"Hoàng nhi, lo mà kiểm điểm bản thân. Ngày sinh thần năm trăm năm sau, Phụ Vương hy vọng nhìn thấy một hoàng nhi đã trưởng thành!", Long Vương rốt cuộc nhún nhường, thậm chí còn tỏ ra thân thiện.

Đáng tiếc Vị Đán luôn luôn lạnh mặt, nghe nói như thế, vẫn cứ dùng bộ mặt trả thù xã hội đó mà nói: "Dạ..."

Vì thế mặt Long Vương điện hạ cũng đen thui: "Đồ nghiệt tử, này là cái thái độ gì hả! Một ngàn năm nữa cũng đừng có trở về!".

"...", ta xoay người đi, không hề nể mặt nhếch miệng nở nụ cười trong im lặng. Vị Đán tức giận túm lấy cổ ta, trực tiếp quăng vào trong xe ngựa.

Tiếc rằng, mãi cho đến lúc đi, ta không hề nhìn thấy Nhật Tây.

Chương 42

Nam Hải rất xinh đẹp, ta ghé vào trên cửa xe ngó nghiêng nhìn khắp nơi.

Tên Vị Đán thân to chân dài ngồi choáng hết cả xe, không gian trong xe trở nên cực kì chật chội, ta đành phải ép người sát vách mới có thể thở.

http://tieulun.hopto.org

Ngồi co rúm lâu như vậy khiến tay chân ta đã tê rần.

Sau khi tiến vào địa bàn Nam Hải, hắn oán hận nhìn chằm chằm vào ta rồi đột nhiên nói:

"Ta luôn luôn chờ nàng mở miệng cầu xin ta, nàng cũng thật cốt khí, ngồi co rúm ở chỗ này mà không rên một tiếng!"

"..." Ngực ta bắt đầu buồn bực.

Qua một hồi lâu, ta mới ảo não nói với hắn: "Ta nghĩ rằng có cầu ngươi cũng không mấy hữu dụng, nếu sớm biết ngươi chờ ta mở miệng thì ngay từ đầu ta đã cầu xin tha thứ!"

"Hừ!" Sắc mặt hắn hơi hòa hoãn lại một chút, chân dãn ra, nhắm hai mắt lại, tiếp tục không để ý đến ta.

Lúc đặt chân vào đại điện Nam Hải, ta bắt đầu cảm thấy nơi này quả thực còn hoa lệ uy vũ hơn Long Cung nhiều. Tường được nạm bằng bạch ngọc sáng rực, trần nhà cao vút nhìn không thấy đỉnh, ta đứng dưới đại môn nhìn lên đầy ngưỡng mộ, chợt cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

"Oa, nơi này thật lớn..." Ta vừa đi vừa tán thưởng.

Vị Đán từ lúc trở về đến giờ liền thả lỏng người, cái gương mặt trả thù xã hội kia tự nhiên cũng dẹp xuống, khóe miệng thậm chí còn mỉm cười. Thấy ta tán thưởng, hắn liếc mắt cười cười nói: "Nàng thích là tốt rồi!"

Bên trong đại điện có vô số mỹ tì, xếp thành hơn mười hàng, quần áo hoa lệ, dung mạo xinh đẹp, tất cả đều đạt chuẩn thần tiên tỷ tỷ.

Ta nhịn không được lại "oa" một tiếng, quay đầu sùng bái nhìn Vị Đán.

Vị Đán bị ta nhìn đến nhíu mày, hung tợn hỏi ta: "Nàng muốn nói cái gì?"

Ta vội vã lắc đầu, hắc hắc cười xấu xa vài tiếng. Lúc trước ta cho rằng hắn thích ta nên mới chịu đựng tính tình cổ quái của ta, hiện tại thấy mỹ nữ đứng đầy cả đại điện, ta cảm thấy mình đã đánh giá cao bản thân rồi.

Hắn muốn dạng mỹ nữ gì chẳng được, cao gầy mập ốm, mỗi ngày một kiểu người, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày mỗi người một vẻ kiểu gì không có.

Thật sự là một nơi hút hồn người ta mà...

Nghĩ đến đây, ta lại nhìn lướt qua đại điện tiếp tục tán thưởng.

Vị Đán nhìn thấy biểu hiện của ta thì cực kì bất mãn, đi đến lôi kéo tay ta mà nói: "Nàng đang nghĩ cái gì?"

Ta hắc hắc hướng hắn chớp chớp mắt, nhìn hắn rồi dựng thẳng ngón tay cái, mặt hắn lập tức đen sì, tay bỗng chốc xiết chặt, quay đầu đi, có chút phiền muộn ra lệnh cho quản sự: "Lệnh cho chúng hiện rõ nguyên hình rồi lui về hậu cung đi! Bổn vương trở về, nơi nơi chật kín thị tì, ngươi làm quản sự thế nào hả?"

http://tieulun.hopto.org

Quản sự liền phát hoảng, vội vàng ra hiệu cho các mỹ nữ.

Ta trơ mắt nhìn một màn bi hài kịch 'gà mái biến thành vịt' trước mặt, công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ của Hàn Quốc gì kia làm sao so được, nếu ngươi như ta trực tiếp nhìn dàn mỹ nữ long lanh bỗng chốc biến thành mực nghêu cua biển thì đảm bảo hai mắt sẽ hư ngay tức thì.

Gương mặt tươi cười của ta lập tức cứng ngắt, Vị Đán lại thoải mái cười một tiếng rồi kéo ta đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Cư dân Nam Hải vốn tôn trọng bề ngoài nên tôm cua mực cá gì cũng chiếu theo hình tượng mỹ nhân ở thế giới loài người mà biến thành, sau này nàng nhìn quen rồi sẽ cảm thấy gương mặt xinh đẹp của nàng kỳ thực không dễ ai có được!"

"..." Ta phản xạ có điều kiện nhấc tay sờ mặt mình, sờ hơn nửa ngày mới tìm thấy giọng nói của bản thân: "Ta, ta cảm thấy bộ dạng ta rất xinh đẹp!"

Vị Đán cười ha hả giống như vừa nghe được cái gì đáng chê cười lắm, kéo ta đối diện với hắn: "Tiểu tôm à, nàng thật sự là hiểu được giá trị bản thân! Kia còn không phải do bổn long vương tẩm bổ tốt sao?"

Hắn cứ tự nhiên xưng hô vô cùng thân thiết làm cho cả người ta run lên.

"Nữ nhân được bổn vương tặng long nguyên làm sao có thể khó coi?"

"Nàng đi theo bổn vương, hấp thụ linh khí Nam Hải, tất nhiên sẽ thoát thai hoán cốt, biến thành mỹ nữ!"

"Nàng không cần dùng ánh mắt cảm kích nhìn bổn vương!"

"..." Ta yên lặng đảo ánh mắt, ấn ấn các đốt ngón tay, hắn hẳn sẽ không biết lúc này ta muốn đập thẳng vào miệng hắn biết bao nhiêu.

Ta là từ trong minh châu Nam Hải phá xác mà ra. Lẽ ra phải đưa ta đến thánh bảo nhanh chóng tu luyện long khí, nhưng mà Vị Đán cứ luôn suy nghĩ cái gì, chần chờ tới tận một tuần sau mới chịu đem ta đi nhìn Nam Hải trấn chi bảo.

Trên đường đi, Vị Đán ngàn căn vạn dặn: có thể nhìn nhưng không nên lại gần.

Ta ừ một tiếng, nhìn hắn dè dặt cẩn trọng nhưng trong lòng không cho là đúng.

Chị đây là người đã từng trải việc đời, sinh vật dưới đáy biển đã xem qua không biết bao nhiêu lần. Quá coi thường chị đây rồi!

Lúc đến gần đại điện đặt Thánh bảo, ta mới hiểu rõ mộng ảo trong nội tâm đứa nhỏ Vị Đán này nhiều cỡ nào.

Toàn bộ đại điện đều được phủ bởi lớp màng được kết từ hàng vạn sợi mỏng như cánh ve, nhìn giống giống như mấy loại cửa trong suốt áp sát đất ở kiếp

http://tieulun.hopto.org

trước, nhưng mà màng sợi ở nơi này mỏng và nhẵn hơn nhiều, sóng nước chỉ cần hơi phập phồng, từng sợi từng sợi liền rung rung mềm nhẹ.

Ta theo Vị Đán tiến vào trong đại điện, đại điện rộng đến tận cùng, có minh quang vô tận chiếu rọi. Bước thêm một bước ta lại sợ hãi thêm một phần, cảm thấy phía trước sẽ xuất hiện một hắc động vĩ đại, đem mọi thứ xung quanh cắn nuốt sạch sẽ. Vị Đán đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, có chút ngạc nhiên hỏi ta: "Sao hôm nay nàng yên lặng vậy hả?"

Ta gượng cười, không biết nên hình dung cảm giác vừa sợ hãi vừa không hiểu trong lòng lúc này như thế nào. Vị Đán cũng không đợi ta trả lời, giống như tùy ý đi đến trước mặt ta, nhẹ nhàng cầm tay ta, mặt càng thêm đứng đắn.

"Như vậy, còn sợ hãi không?" Hắn lé mắt kiêu căng ngắm ta, liếc một cái, ho một tiếng, làm như vô tình mà nâng tay ta lên, đặt vào miệng nhẹ nhàng thổi thổi.

Lòng ta chợt sáng như gương.

Đây là mối tình đầu của Vị Đán.

Kiếp trước cộng thêm kiếp này, đã nhìn qua nhiều loại yêu đương tình trường, nhưng hành động thiếu niên ngây ngô của Vị Đán vẫn là thấy lần đầu.

"Cái bộ dáng ngốc này của ngươi, thật khờ!" Ta nhìn cái kiểu đang kiêu ngạo bỗng chốc biến thành Romantic của hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ, vừa cười vừa trêu hắn.

Vị Đán mặt cứng đờ, thế nhưng không có tức giận mắng ta, hắn chỉ chậm rãi hạ tay xuống, dùng nét mặt cổ quái ngắm ngắm ta, vẫn nắm tay của ta như cũ, dắt ta đến chỗ Thánh bảo.

"Là nơi này! Nàng không nên đến gần quá!" Hắn dẫn ta vào xem, từ lúc vào nội điện trở đi miệng ta không cách nào khép lại nổi.

Cung điện cao rộng như vậy nhưng không có lấy một bóng đèn, tất cả ánh sáng đều từ bên trong vỏ sò mà phát ra, minh quang lấp lánh khắp nội điện, hệt như đom đóm.

"Thật đẹp nha!" Ta bước đến chạm tay vào minh quang, một ít minh quang chạm đến tay ta liền biến mất không dấu vết.

Dưới ánh sáng của minh quang, nét mặt Vị Đán càng thêm nổi bật. Hắn cười nhu hòa một cái rồi đứng lên, đôi mắt sắc bén lấp lánh ánh sáng, nhìn ôn nhu vô cùng.

"Quả nhiên nàng có thể hấp thụ được tinh hoa của Thánh bảo. Mang nàng tới đây thực không sai!" Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ vào chiếc đệm trong điện bảo ta khoanh chân ngồi xuống.

Ta ngồi xuống, học theo Vị Đán tao nhã khoanh chân ngồi xếp bằng, kiếp trước ta không có học giỏi yoga, đời này làm Long nữ, xương cốt vẫn cứng ngắc như trước, chỉ nghe "rắc" một tiếng, cơ thể ta cứng đơ.

http://tieulun.hopto.org

“Ngu ngốc!” Vị Đán run run rẩy rẩy đứng lên, vươn tay ấn hai vai ta, ta tưởng hắn muốn đỡ ta đứng lên, ai biết tay hắn dùng lực, đem ta ấn mạnh xuống đệm.

“Đau đau đau...” Ta ôm chân kêu to.

Hắn đột nhiên cười rộ lên, gương mặt thiếu niên tuấn dật có chút nghịch ngợm: “Nàng xem cái bộ dạng ngu ngốc của nàng đi, có chút nào giống Long tộc chứ!” Ta sáng tỏ, hắn đang trả thù ta lúc nãy măng hắn ngu đây mà!

Ta bị hắn ấn biết bao đau đớn thống khổ, xoa xoa chân, hận không thể nhổm dậy chạy đi.

Hắn cùng ta mặt đối mặt, khuyên ta: “Muốn làm một nhân tài trong hải tộc sao có thể không chịu khổ? Ta không biết nàng được sinh ra thế nào, dù từ trong minh châu phá xác mà ra, nhưng nàng yếu ớt như vậy, một binh tướng tép riu cũng có thể dễ dàng đả thương nàng, nàng đem thể diện của Long tộc quăng đi chỗ nào?”

Hắn oán giận: “Nàng nếu là tộc khác thì cũng đành thôi, nhưng sao lại cố tình là một con rồng không toàn vẹn chứ!”

“Nàng trời sinh thiếu hụt cũng đành, lại cố tình sinh ra từ Nam Hải của ta...”

Giỡn sao, đứa nhỏ này cứ đứng đó châm chọc, chân chị đây đau đến gần đứt ra rồi! Ta càng nghe càng giận, run lên, thân hóa thành một cái đuôi dài len qua hai tay hắn trốn thoát.

Vừa đi vừa nhìn hắn đầy ác độc: “Tỷ thích bản thân thiếu hụt không trọn vẹn thế đó, tỷ thích làm bại hoại thanh danh Nam Hải đó!”

Đuôi nhỏ ta linh hoạt, bay đi vèo vèo, Vị Đán bị ta bất ngờ biến thân làm loạn liền phát hoảng, phục hồi tinh thần lại, giận dữ cười, đạp mây bay đi bắt ta, chụp được cái đuôi liền nhéo, oán hận uy hiếp ta: “Hả? Nàng thực dám làm phản!”

Ôi, sắc mặt dữ tợn đã trở lại.

Hắn trực tiếp dùng cái lồng bắt ta lại, đem ta gắn vào cái đệm phía trước.

“Nàng ở lại đây 12 canh giờ, ngày mai ta lại đến xem nàng luyện tập!” Hắn triệt để phát uy, cách cái lồng, làm một động tác uy hiếp.

Ta bỗng chốc tụt hẳn khí thế, ở bên trong lồng bơi hai vòng, chạy tới chỗ hắn đang rung đùi đắc ý mà lắc lắc đuôi, áp sát vào lồng mà lấy lòng: “Đại Hoàng huynh, Vị Đán ca ca, ngươi phải đi? Nhưng một mình ta sẽ sợ hãi!”

Hắn hừ một tiếng, hình như thật hưởng thụ, chậm rãi cắt ra một phần long nguyên, hóa thành một con rồng màu tím nho nhỏ bơi qua bơi lại một vòng trước cái lồng, hỏi ta: “Như vậy được chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Ta vô cùng buồn bực nhìn con rồng tím so với Vị Đán còn kiêu căng hơn, nó nhìn ta liếc mắt một cái, rồi tự nhiên bơi đến cái lồng không tiếng động mà phun một ngụm nước.

"Tu luyện cho tốt, ngày mai lại gặp nàng!" Vị Đán ngồi xổm xuống, ôn nhu nói, tay xuyên qua cái lồng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ta, lầm bầm lầu bầu oán giận: "Yếu đuối như vậy, làm sao xứng ở bên người bổn vương!"

Con rồng tím kia nghe vậy đồng ý, lại bay tới phun ta một ngụm.

Quả nhiên long nguyên cùng chủ nhân giống nhau, vô cùng không đáng yêu.

Ta thực phẫn nộ, đợi đến khi Vị Đán rời đi, lập tức không chút do dự trừng con rồng tím nhỏ: đồ không giáo dưỡng!

Tiểu long thấy ta mắng nó, lộ ra một bộ dáng cực kì nổi giận, trừng mắt nhìn ta một lát, ta nhịn không được mà phun nó một ngụm nước. Ta cùng nó một trong một ngoài kéo cái lồng cong đến méo mó, đại khái cảm thấy cùng với ta ngươi phun một ngụm, ta phun một ngụm thật ngu ngốc, nó rầu rĩ một lát liền cong đuôi ngủ.

Trong điện bỗng chốc an tĩnh hẳn, ta nhìn Thánh bảo khép khép mở mở, trong lòng khủng hoảng thêm một chút, bơi thêm vài vòng trong cái lồng.

Không biết có phải do tác động tâm lý hay không, ta cảm thấy Thánh bảo kia xác thực đang há miệng, trong đó hình như có cái gì thật u uẩn, lóe lóe ánh sáng.

Ta ghé sát vào lồng nhìn nó đến xuất thần, đột nhiên, Thánh bảo mở to đến cực hạn, toàn bộ khối thịt bên trong tỏa ra vầng sáng chói lòa.

Ta sợ tới mức đuôi co rút, cái này chắc là bức xạ hạt nhân đi, chứ nào có khối thịt nào sáng kinh khủng vậy?

Nhìn xuyên qua khối thịt sáng lung linh, ta thấy loáng thoáng một khối minh châu Nam Hải óng ánh trong suốt, ánh sáng mãnh liệt lúc nãy là từ viên ngọc này phát ra.

Ta dùng móng vuốt quơ quơ không ngừng, lắp ba lắp bắp gọi tiểu long: "Mau, mau dậy đi, nhìn bên kia..."

Tiểu long hình như cực kì mệt mỏi, ánh mắt nheo một cái, hơi ngẩng đầu.

"Nhìn... Nhìn..." Ta run run chỉ móng vuốt về phía Thánh bảo.

Nhìn theo móng vuốt ta, tiểu long mở ra mi mắt, trong nháy mắt - "cùm cụp" - Thánh bảo quỷ dị kia liền khép lại. Tiểu long chậm rì rì xoay đầu đi, ta sửng sốt, lúc quay lại nhìn nó thì thấy cái biểu cảm đáng đánh của nó.

Trên mặt nó viết rõ hai chữ khinh thường.

"Ngươi ngủ tiếp đi!" Ta cố gắng cười một tiếng, đuổi nó xong liền nhắm lại mắt, ngoan ngoãn vận khởi long nguyên quanh thân.

http://tieulun.hopto.org

Ta đã từng thấy qua phương thức vận công này, thực ra đó là một loại thôi miên, bởi vì có hai mảnh long nguyên vận khởi trong người, trong phút chốc ta thấy mệt mỏi vô cùng, dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng cái gì cũng thực hiện được dễ dàng.

Ba luồng sóng nước cuồn cuộn từ Bắc Hải thi nhau đánh úp vào ta, ta hề hề cảm thấy ở trong mộng, ta là an toàn nhất nên hoàn toàn không né tránh mấy bức tường nước kia.

Qua mấy đợt sóng to, ta men theo dòng nước dũng mãnh tiến vào Bắc Hải thì thấy một huyệt động trống rỗng. Ở đó có đặt một nồi lẩu to bự, chén bát đũa đều làm bằng bạc trong suốt, bên trong hình như có để sẵn rau và gia vị.

"Oa, cái nồi lẩu bự quá!" Ta bước tới, cầm bát lên, quả nhiên có rau có cá, đúng là ở trong mộng sẽ không thiếu mỹ thực mà.

Thứ bên trong nồi lẩu nghe xong giọng nói của ta, đột nhiên động đậy, chậm rãi bơi dọc theo đáy nồi rồi đứng lên. Một nửa giọt nước miếng của ta sắp rớt xuống tới nơi, bị cái thứ quái dị kia dọa hoảng hốt, vèo một cái nuốt lại vào trong miệng.

"Mật Nhi, nàng sao lại đến đây!" Cái thứ kỳ dị ấy còn thản nhiên chào hỏi ta.

Da đầu ta run lên, liên tục lui về phía sau.

Rào rào, thứ bên trong nồi lẩu mang theo bọt nước, trực tiếp ngẩng đầu lên.

"Ôi ôi... NO, ta về sau không bao giờ ăn lẩu nữa!" Ta sợ tới mức ôm đầu nhảy dựng, đây chắc là 'nồi lẩu oán niệm' đi, thứ nhảy ra phỏng chừng không phải nấm hương thì cũng là cánh gà.

Đáng sợ...

"Mật Nhi, là ta!" Giọng nói vang lên rất tự nhiên chứa ý cười, nghe thực quen thuộc.

Ta nheo nheo mắt, a một tiếng, lẩu tinh bỗng biến thành Nguyễn Dương.

"Là ta, đừng sợ, đừng sợ!" Hắn vừa bực mình vừa buồn cười, bước tới kéo ta, đem tay ta áp lên mặt hắn, mặt hắn ướt sũng, bọt nước không ngừng rơi xuống: "Nàng cho ta là cái gì?"

Ta rốt cục cũng tin tưởng thứ này không phải lẩu tinh biến thành, bởi vì nụ cười của Nguyễn Dương trước giờ không ai có thể bắt chước được.

Ta luôn luôn cảm thấy hắn có thể đảm nhiệm chức vụ 'Đại sứ mỉm cười thân thiện', cứ thế mà vẫy vẫy tay, phỏng chừng lão già hay con nít đều sẽ yêu thương hắn.

"Hù chết ta!" Ta lại vui vẻ đứng lên, bổ nhào vào lòng hắn vô cùng thân thiết. Nằm mơ chính là có chỗ tốt này, không cần nghĩ đến hiện thực, cũng

http://tieulun.hopto.org

không cần có cảm xúc tuyệt vọng, ngươi có thể chiếm tiện nghi thoải mái, mĩ nam luôn ở đó, tùy tiện sờ, tùy tiện xem.

Nguyễn Dương bị ta nhào tới liền lui về phía sau một bước, ôm lấy ta, vui mừng khích lệ ta: "Thật sự là khó thấy, thế mà lại chủ động tu luyện, ta cho rằng Mật Nhi ngoại trừ ăn uống sẽ không hăng hái nghiêm túc với thứ khác!"

Ta hắc hắc cười một tiếng, tay không an phận sờ ngực hắn, sờ thắt lưng hắn, sờ vào đôi tay gầy gò dẻo dai, xúc cảm thoải mái.

Nguyễn Dương bị ta sờ mó thì mặt hồng hồng, ánh mắt ám ám, trầm mặc một lúc lâu, thấy ta còn sờ, rốt cục nhẫn nại không được, khóe miệng run rẩy kéo lại tay của ta, nói: "Mật Nhi, ta giúp nàng vận khởi một vòng long nguyên nhé!"

Giấc mộng này thực là làm có khuôn có dạng đàng hoàng, hắn thế mà đi qua rót linh lực cho ta thật.

Ta chỉ cảm thấy quanh thân ấm dào dạt, nhịn không được ôm hắn thêm một lần nữa.

Hắn ơ một tiếng, động tác có chút chần chờ, tay nâng lên lại hạ xuống, tươi cười trên mặt có chút cứng ngắc: "Nàng đã nuốt long nguyên của Vị Đán?"

Ta ừ một tiếng, mang chuyện cùng Vị Đán đến Nam Hải kể tỉ mỉ cho hắn nghe.

Hắn im lặng nghe ta nói nói, hít khí vài lần, đợi đến khi ta nói xong, sắc mặt của hắn có thể dùng từ 'cực kì không vui' để hình dung.

Hắn trực tiếp hỏi ta: "Nàng thích Vị Đán như vậy? Hắn căn bản không thích hợp với nàng, nàng ở Nam Hải không nên quá thân cận với hắn!"

Ta nghe xong mừng rỡ, từ lúc hắn thoát khỏi trứng, ta luôn luôn thấy hắn mang một vẻ mặt thánh phụ, chua xót như vậy là lần đầu tiên.

Hắn thấy ta hé miệng cười, dường như thực sự tức giận: "Nàng có nghiêm túc nghe ta nói hay không? Trong mắt Vị Đán chỉ có Nam Hải, chỉ có Thánh bảo, nàng nếu thích hắn thương hắn, tất cả những điều ta làm chẳng phải là uổng công!"

Hắn hình như thật kích động, nhìn hắn như vậy, trong lòng ta ngược lại vô cùng vui vẻ, cảm thấy so với một Nguyễn Dương không lạnh không nóng, giờ phút này hắn mới giống một người bình thường có máu có thịt.

Ta cười hì hì chọc giận hắn: "Trong mắt hắn chỉ có Nam Hải, nhưng mà trong mắt ngươi chẳng phải cũng chỉ có tứ hải sao? A, đúng rồi, trong mắt ngươi còn có Dạ Thiến công chúa nữa!" Nghĩ đến đây trong lòng ta chợt tức giận, ở hiện thực không thể nói ra nhưng trong mộng lại nhịn không được mà thổ lộ: "Vị Đán có cái gì không tốt? Hắn sẽ không đối với ai cũng mỉm cười, sẽ không đối với ai cũng ôn nhu... Hắn không có bác ái như ngươi!"

http://tieulun.hopto.org

Vẻ mặt của hắn trở nên bi thương lại thất vọng.

Ta cho rằng ít nhất hắn cũng phản bác một chút, nhưng hắn lại cố tình im lặng như vậy nhìn ta. Nhìn đến nỗi lòng ta cũng sa sút.

Hồi lâu sau, hắn giống như mỏi mệt, đem ta ôm vào trong lòng, có chút sa sút mà giải thích: "Ta hiểu rõ, nàng chưa từng nói thật lòng với ta như vậy bao giờ!"

Ta nhìn hắn như vậy, có chút áy náy.

Vừa muốn an ủi hắn, hắn lại nói trước: "Không cần an ủi ta, ta đang rất mệt, tới tới lui lui rất nhiều lần! Ta nghĩ nàng đang muốn giẫm lên vết xe đổ!"

Hi, huynh đệ, đây chính là giấc mộng nha, có cần mệt mỏi như vậy không? Ta cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ hắn, cười an ủi hắn: "Ta nói giỡn với ngươi đó, ta làm sao có thể thích Vị Đán? Người ta thích là ngươi!"

Trong đầu nhớ tới Vị Đán, cảnh trong mơ bắt đầu xuất hiện sương khói, ta còn chưa có phản ứng liền thấy Vị Đán phẫn nộ tức giận, rất giống một trượng phu bắt vợ thông dâm: "Nàng nói mau, đáy lòng nàng thật sự thích ai?"

Ta bị hắn dọa, mồ hôi lạnh đầm đìa mà tỉnh lại.

Lúc này mới phát hiện cái lồng trong suốt đã biến mất. Trước mắt ta là một đôi giày đen mạ vàng, nhìn lên trên, ta thấy Vị Đán đang hung tợn trừng ta, mặt hồng hồng, hình như có cảm giác thẹn quá hóa giận. Thấy ta nhìn, hắn biến sắc mặt mấy lần, một hồi lâu sau mới quay về vẻ mặt ngạo mạn thường ngày: "Nàng cảm thấy thế nào?"

Ta thử nhúc nhích, đầu ngón tay vừa động liền có một tia bạch quang yếu ớt phát ra.

Quả thực vui đến muốn khóc nha, chị đây rốt cuộc cũng học được một ít tuyệt chiêu.

Vị Đán khinh thường cười cười, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng thổi một hơi, bạch quang nhàn nhạt ở đầu ngón tay ta lập tức tan thành mây khói.

"Nàng có thể yếu hơn được nữa không..." Hắn vỗ vỗ quần áo đứng lên, nhân tiện mang ta đi lên, "Nam Hải không thu dưỡng phế vật, chớ có để lộ ra ta mang về một Long tộc, về sau ai muốn hỏi, nàng nên biết phải trả lời thế nào!"

Ta đơ ra, mặt mang một vẻ si ngốc: "A?"

Hắn lại phỉ nhổ ta: "Công lực của nàng còn không bằng một thị tì mạt rệp nhất trong Nam Hải của bổn vương!"

Hắn là ai nha, luôn cười trên nỗi đau của người khác. Quả nhiên mắng ta xong, tâm tình hắn lập tức tốt trở lại, những tích tụ vừa nãy hình như đều trở thành hư không. Giống như đã nghĩ thông suốt cái gì đó, hắn mạnh mẽ cầm tay ta, dùng sức túm túm, nhìn ta mà nói: "Hạ Mật, nàng hãy nghe cho kỹ, ta vốn dĩ

http://tieulun.hopto.org

khinh thường nghe nàng nói, lại càng không thích nàng! Đừng có cả ngày mộng tưởng hão huyền!”

“...” Được, ta quyết định không mở miệng, cái sắc mặt trả thù xã hội kia đã trở lại.

“Tại sao nàng không trừng ta, tại sao không châm chọc ta?” Nét mặt hắn thật cổ quái, tựa hồ đối với sự trầm mặc của ta rất không vừa lòng, dùng sức nắm tay của ta, sống chết trừng ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng, giãy dụa mắng hắn: “Buông ra!”

“Làm càn, dám cãi lại mắng ta!” Gương mặt lại hồi xuân, khóe miệng lúc nãy mím chặt của đứa nhỏ Vị Đán này tự nhiên cong lên, tự nhiên so với lúc ta trầm mặc còn vui vẻ hơn.

Đúng là một tên thích tự ngược đãi mà.

http://tieulun.hopto.org

Phần 15

Chương 43

Mấy ngày sau đó, Vị Đán thật sự coi ta như một thị tì theo hắn đi tới đi lui trước sau không rời.

Mỗi ngày phải làm biết bao nhiêu việc đi biết bao nhiêu nơi, ta không có nổi một phút thanh nhàn, nếu như ta có oán giận, hắn sẽ nhàn nhàn khinh bỉ ta: "Nàng được bổn vương đãi ngộ tốt như vậy thì phải làm việc chứ. Nếu muốn oán giận thì cố mà giỏi bằng bổn vương đi, lúc đó bổn vương sẽ đem Nam Hải tặng cho nàng."

Mỗi ngày ta đều dành thời gian ngồi tu luyện, mỗi lần tu luyện ta lại tự phục mình sát đất. Nhìn minh quang phát ra từ đầu ngón tay, lại từ từ thổi tắt nó, loại cảm giác này thật mê mẩn mất hồn, khiến ta thoải mái không thôi.

Đương nhiên Vị Đán cũng có lúc dạy ta tu luyện, buổi chiều luyện xong, tuyệt đối sẽ không để một mình ta ở trong điện mà luôn ngồi xuống bên người ta, có khi lại vận khí khiến ta chìm vào giấc mộng, những giấc mộng này đều thông giữa ta và hắn.

Trong mộng Vị Đán luôn hiền lành hơn một chút.

Chẳng hạn như đêm nay.

Ta mới vừa vào cảnh trong mơ, đã thấy Vị Đán một mình ngồi bên hồ, hôm nay hắn mặc một bộ áo màu tím nhạt, bên hông buộc thắt lưng làm từ ti đoạn màu bạc, hắn không mang theo gì bên người cả, chỉ có khúc xương đuôi kia của ta thôi.

Đúng rồi, xương của ta cũng mọc dài ra, điều này khiến ta đỡ ghét Vị Đán hơn một chút.

"Tiểu tôm!" Hắn xoay người, thấy ta, đôi mắt lấp lánh, khóe miệng cong lên tươi cười.

Khụ khụ, lại nói tiếp ở trong hiện thực, nụ cười của Vị Đán cùng Nguyễn Dương khác nhau đến một trời một vực. Nụ cười của Nguyễn Dương vô cùng từ ái bao dung, Vị Đán lại hoàn toàn tương phản, nếu không phải là nụ cười lành lạnh trả thù xã hội thì cũng là nụ cười kiêu căng khinh thường người ta.

Nằm mơ thực tốt, trái ngược hoàn toàn với hiện thực, đứa nhỏ này chẳng những tươi cười bình thường hơn, ngay cả thái độ cũng hòa ái hơn, hắn thậm chí còn đặt cho ta cả trăm cái biệt danh.

"Tiểu tôm, nàng đang nghĩ gì?" Hắn bước tới, cúi đầu nhìn ta.

Chung quanh lụa mỏng phiêu phiêu, ta đứng dưới bậc thềm từ từ ngước lên nhìn hắn, nhìn như vậy, thấy hắn thật sự là tuấn mỹ vô song.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay làm gì đây?” Ở trong mộng, Vị Đán luôn có các loại suy tưởng kì cục, mỗi khi ta mơ đến chuyện gì khác, hắn sẽ nghĩ biện pháp khiến suy nghĩ của ta trở về dồn trên người hắn.

Không thể không thừa nhận, chiêu thức này khiến ta tập trung tư tưởng trên người hắn, thành ra ta không mơ một giấc mộng nào khác nữa.

“Hôm nay mang nàng đến phía bên kia chân trời xem Hồng Kiều! Nàng có thể thấy được Thải Hồng tận cùng, nơi đó có đá quý nhiều màu, rất xinh đẹp!” Hắn nói như vậy, ta lập tức mơ đến đó luôn.

Đứa nhỏ này ở trong mộng thật sự tốt không chỗ chê nha.

Ai ya, thật là romantic thật là dụ hoặc mà.

Thải Hồng tận cùng, thì ra lại đẹp như vậy, bảy dải đá quý lắng đọng lại trong Thanh tuyền (khe suối xanh) dưới Hồng Kiều, ánh sáng từ những bọt nước suối phát ra rực rỡ lấp lánh muôn màu muôn sắc, khiến Hồng Kiều đẹp lộng lẫy chói mắt.

Nơi này gió thổi vi vút bao la.

Cảnh tượng trước mắt mê hoặc như thuốc nghiện, khiến ta nhịn không được muốn nhảy vào trong dòng suối mà lăn lộn.

Vị Đán kéo ta đứng bên cạnh khe suối, thấy ta hau háu nhìn đến rỏ dãi, đột nhiên bật cười, nói: “Nước suối nơi này không thể bị làm bẩn, bằng không Hồng Kiều sẽ không còn phát sáng nữa!”

Ta ngượng ngùng lui chân về.

Hắn lại nói: “Tiểu tôm có muốn đứng trên Hồng Kiều?”

Ta đương nhiên là muốn, ở trong mộng, mọi thứ đều có thể, cho nên khi Vị Đán dắt ta phiêu phiêu đãng đãng đứng trên làn khói mờ của Hồng Kiều, ta cảm thấy cuộc đời này thật không uổng. Nhắm mắt lại, đón gió mơn man, ta thật muốn thả mình trôi lững lờ theo làn gió.

“Hạ Mật!” Vị Đán đột nhiên gọi tên ta, ta quay đầu lại, thấy ánh mắt hắn nóng rực, giống hệt như mãnh hổ tìm được mồi.

“Nàng không thể không thích ta!” Hắn khẳng định chắc chắn mười phần, rồi đột nhiên cúi đầu xuống tìm đến môi ta, hơi thở hắn nóng rực phả vào mặt, môi và răng trằn trọc dùng sức, ta đột nhiên cảm thấy bản thân thật giống một khối thịt heo.

“Ôi, này, đừng có xem ta là vịt nướng mà cắn chứ!” Rốt cục, sau khi bị hắn cắn nát khóe môi, ta chịu không được nữa, gió mát cái gì, Hồng Kiều cái gì, bị một nam nhân đem ngươi thành vịt nướng mà cắn xong, ai còn có thể cảm nhận được cái gì Romantic nữa, ta dùng sức, trực tiếp đẩy Vị Đán xuống Thanh tuyền.

http://tieulun.hopto.org

Dòng nước suối xanh nhạt bị Vị Đán ngã xuống nên dậy sóng, từng đợt từng đợt tràn tới, ta sờ khóe môi, đầu ngón toàn máu tươi hồng hồng, chợt thấy tức giận cực kì, nhịn không được nhảy xuống, sống chết đạp Vị Đán trong Thanh tuyền mấy đá, đá xong hóa thành một con rồng nhỏ bay đi.

Rào rào, ta nghe thấy thanh âm Vị Đán nhảy lên ở phía sau, quay đầu nhìn thì thấy hắn dữ tợn đuổi theo, vừa thấy mặt hắn xong, ta cả kinh loạng choạng mất phương hướng, đụng cái rầm vào tảng đá, người ta xoay tròn quanh Hồng Kiều, đầu bị đụng vào cây cầu, đau đớn ngã xuống suối.

"Ôi, khụ khụ khụ!" Ta tỉnh dậy, ôm cổ ho khan, cảm giác sặc nước trong mộng vẫn còn. Sờ sờ khóe miệng, nơi đó hình như thật sự bị cắn qua.

Ta quay đầu nhìn về phía Vị Đán đang ngồi bên người ta, hắn vẫn nhắm mắt như cũ, yên lặng ngồi đó, hồi lâu sau, ta mới thấy hắn từ từ phun ra một hơi, trợn mắt nhìn ta.

"Hắc!" Ta nhìn hắn lễ phép cười cười, người ấm lên, minh quang nơi đầu ngón tay sáng rực, sáng hơn trước đây nhiều lắm.

Hôm nay nét mặt Vị Đán thật cổ quái, ấy vậy mà không châm chọc ta, vững vàng đứng lên xong cũng không thèm nhìn ta liếc mắt một cái, cũng không quay đầu lại mà một mình trở về.

Ta nghe quản sự hầu ở cửa đại điện lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi, hôm nay công chúa điện hạ có cần ngồi xe về nội điện không?"

Ta vừa muốn trả lời, liền nghe thấy thanh âm rầu rĩ của Vị Đán: "Nàng tự về đi!"

Ta đang chạy tới liền dừng bước chân lại, thật đúng là tương phản nha, trong mộng hắn tốt quá, khiến ta có chút không thích ứng được thái độ của hắn ở hiện thực.

Dứt khoát trở về, ta quyết định phải giải sầu.

Đến Nam Hải lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta đi dạo một mình khắp các ngõ ngách nơi này. Nam Hải được Vị Đán tu sửa gọn gàng xinh đẹp, ta hóa thành hình người, tà áo đỏ bay bay, dọc đường đi không hề thiếu những thiếu niên tuấn lãng nhìn ta mỉm cười đưa tình.

Đây vốn là chuyện vui, nhưng chợt thấy có vài thiếu niên xinh đẹp trong đó hóa thành hình tôm cua càng to càng nhỏ, thật... không thể vui nổi.

Ta đã gặp qua một màn giống vậy, là màn mỹ nữ biến hình lúc ta mới vào Nam Hải.

Đi qua một rặng san hô hồng, lúc này ta mới phát hiện ra mình đã... lạc đường.

Nhánh san hô kia xinh đẹp tươi mát, bên cạnh là một chàng trai cao lớn, quần áo giản dị, mặt mày đẹp như họa, thấy ta ngơ ngác đứng bên ngoài rặng san hô thì nhe răng cười, hỏi ta: "Cô nương sao lại đến nơi này?"

http://tieulun.hopto.org

Ta bị nụ cười của hắn làm cho mê hoặc, ừ ừ gật gật đầu, chân đi xiêu xiêu vẹo vẹo như trúng tà, bất tri bất giác bước lại gần hắn. Thật tốt, nhìn gần hắn đúng là một anh chàng đẹp trai.

Ta bước về phía hắn càng lúc càng gần, gương mặt hắn càng mông lung, trong một phút hoảng hốt, gương mặt đẹp như tranh vẽ kia chợt biến thành khuôn mặt của Nguyễn Dương. Ta mê mê trầm trầm hỏi hắn: "Nguyễn Dương, ngươi tới Nam Hải sao?"

Hắn không trả lời ta, nhìn ta cười một cái.

Lại vẫy tay về phía ta, ta mơ màng đi qua, bị hắn lôi kéo một cái thật vội vàng. Hắn đưa miệng ghé sát vào cổ ta, ngửi thật lâu, đột nhiên nhếch miệng cười to: "Trời thực không bạc đãi ta!"

Ta có chút hoang mang, ngây ngốc nhìn hắn, nói: "Nguyễn Dương, sao đột nhiên ngươi lại cười đến đáng khinh như vậy?"

Nguyễn Dương cười ha ha đứng lên, vươn tay vuốt ve lưng ta, ta chợt cảm thấy hai mảnh long nguyên trong cơ thể đột nhiên nhảy lên.

"Thật phong phú!" Hắn nuốt nước miếng, tay đưa vào trong vạt áo ta, ta bị hành động lớn mật của hắn làm hoảng sợ, run run một chút rồi thanh tỉnh vài phần, đẩy tay hắn ra, có chút ngờ nghệch nhìn hắn: "Ngươi không phải là Nguyễn Dương, hắn sẽ không động tay động chân sờ mó ta?"

Đối phương kinh ngạc 'A' một tiếng, nhìn ta cười càng ôn nhu, kéo ta: "Trong lòng nàng có ta, chúng ta đối với nhau đều có tình, làm chút hành động thân mật là vô cùng bình thường!"

Ta mê mê man man đến ngần người.

Hắn lại duỗi tay kéo ta vào lòng, dụ hoặc nói: "Nàng có thể thân mật với ta hơn một chút! Chia sẻ niềm vui của nàng với ta, được chứ?"

Ta ha ha cười thành tiếng, trong lòng cảm thấy hắn nói đúng, ta tự cởi áo: "Ừ, muốn phá vỡ cục diện bế tắc, phải có đột phá chứ!" Ta cởi áo được một nửa, thấy quần áo hắn vẫn chỉnh tề như cũ bèn vỗ bả vai hắn, nói: "Cùng nhau cởi nhé!"

Ta dùng sức giúp hắn cởi đai lưng, đối phương sửng sốt bất động một chút, ta liền kéo mở vạt áo của hắn, lột xuống toàn bộ áo khoác của hắn, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần lại, cười to: "Đây là lần đầu tiên ta thấy một cô nương hào phóng như vậy!"

Ta ừ một tiếng, bắt đầu lấy từ trong ngực ra các loại châu báu trang sức, toàn bộ đều là bảo bối ta nhặt được, Vị Đán luôn có mới nới cũ, cách mấy ngày sẽ vứt lại một đống châu báu, tất cả đều bị ta lén cất vào tay áo, dần dà thu được không ít.

"Áo khoác ngươi đâu, cầm lên!" Ta phân phó Nguyễn Dương.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương hoang mang, ta trừng mắt nhìn hắn: "Không phải ngươi muốn cùng ta chia sẻ niềm vui sao, điều khiến ta vui nhất là ngày ngày ngồi đếm châu báu, chia cho ngươi một ít, chắc cảm động lắm hả! Có cảm giác được sự thân mật khăng khít giữa chúng ta không?"

Nét mặt đối phương chợt dại ra.

Đột nhiên ta nghe thấy có tiếng cười phụt ra ở sau lưng, quay đầu lại thì thấy Nguyễn Dương đang đứng phía sau rặng san hô, tóc dài bay bay bên vạt áo choàng màu vàng nhạt, trên búi tóc cắm một cây trâm mộc, nhìn ta mỉm cười vô cùng dịu dàng, ta nhất thời hoang mang.

Nhìn người trước mắt, lại nhìn người phía sau.

Nguyễn Dương đứng phía sau san hô kia cứ nhìn ta cười hoài, ánh mắt chuyển đến Nguyễn Dương đang đứng đối diện ta thì trở nên lạnh băng, ta đứng ở giữa có thể cảm giác được áp lực cường đại sắc bén như đao tỏa ra chung quanh hắn.

"Tha mạng!" 'Nguyễn Dương' đứng đối diện ta run rẩy hai chân ngã xuống, chờ ta nhìn kĩ lại, chỉ thấy một con trùng biển đỏ tươi chật vật chui vào trong nhánh san hô, ôi, cái thứ này còn ghê tởm hơn vòi bạch tuộc gấp mấy lần.

Nguyễn Dương khẽ cười, lướt qua rặng san hô bay đến, tay phất ra một luồng ánh sáng, nhuyễn trùng đang trốn trong cành san hô kia bị nhấc lên, thân thể bị xoay tròn, gào thét một tiếng rồi tan biến thành khói không còn bóng dáng.

"Ngay cả nó cũng dám bắt nạt nàng!" Nguyễn Dương nhìn ta thở dài, ta tự biết đuối lý, túm túm đầu, hắc hắc cười hai tiếng, vô cùng vui sướng nhìn hắn, mấy tháng không thấy, nụ cười của hắn có chút khác, vẫn dịu dàng ôn nhu như cũ nhưng có gì đó thân mật hơn rất nhiều.

"Đây là trùng tinh ký sinh trong san hô, chuyên đi mê hoặc người bước đến gần san hô, hút lấy hồn phách đối phương..." Nói tới đây hắn đột nhiên dừng lại, dường như chợt nhận ra điều gì, đôi mắt đen sâu thẳm lóe lóe, ánh lên sự vui sướng.

Ôi, Nguyễn Dương mà cũng có bộ dàng mặt mày ẩn tình thế này ư, có phải hắn học theo Nhật Tây, não biến đổi rồi?

Ta ho khan một tiếng, có chút buồn bực ngắm hắn, hắn hơi hé miệng, nhẹ giọng giải thích cho ta nghe: "Chúng nó, chuyên hóa thành... người mà đối phương đặt trong tim, để... để... mê hoặc đối phương."

Oanh, mặt ta nóng rực như lò than, cũng không còn là thiếu nữ mới lớn nữa, ấy thế mà ta lại thẹn thùng vô cùng!

Ta không biết nói gì khi tâm tình đã bị người ta phát hiện, bèn kéo lấy vạt áo Nguyễn Dương, rống hắn: "Vậy còn ngươi, trong lòng ngươi... có ai?"

http://tieulun.hopto.org

Ta thật muốn tát cho bản thân một bạt tai, có phải ta đang ‘không trâu bắt chó đi cày’ hay không! Nếu hắn không thích ta, phải chăng từ nay về sau sẽ không còn quan tâm che chở ta nữa?

Nguyễn Dương mặt đỏ lên, đôi mắt dịu dàng thêm vài phần, môi giật giật, định mở miệng nói chuyện, nhưng ta lại hoảng sợ túm lấy cổ áo hắn, hung dữ cảnh cáo: “Ngươi, ngươi có thể trực tiếp cự tuyệt ta, đừng có nói quanh co lòng vòng!”

Lại bổ sung: “Nếu ngươi thật sự không thích ta, cũng không cho ngươi xa lạ với ta!”

... Càng uy hiếp càng bối rối, lòng ta nóng cháy như có ngọn lửa nhóm lên, ta đẩy hắn ra rất xa, hóa thành rồng nhỏ bay đi.

Nguyễn Dương nãy giờ vẫn đang mặt đỏ tai hồng, thấy ta hóa thành rồng nhỏ, vội vội vàng vàng đuổi theo chắn phía trước ta, thấy ta chuẩn bị lẻn đi hướng khác liền nhấc móng vuốt đạp lên đuôi ta, ta nổi trận lôi đình nhảy lên giơ móng vuốt với hắn.

“Hạ Mật, Mật Nhi, Mật Nhi!” Hắn hóa thành hình người, mất đi sự bình tĩnh vốn có, lắp bắp đuổi theo ta giải thích: “Ta, ta thích nàng, trước khi nàng thích ta, ta đã thích nàng rồi!”

“Ta không biết rằng, gặp nàng lần này sẽ có nhiều thay đổi đến thế!” Đôi mắt hắn đan xen nhiều cảm xúc, có chút sầu lo, nhưng nhiều hơn là khó tin và vui sướng: “Ta thay đổi nhiều lắm, vì nàng mà xoay chuyển hết thảy, Hạ Mật, nghe nàng nói như vậy, trong lòng ta thật sự, thật sự vui vẻ vô cùng!”

Ha ha ha, ta vừa bay xuống đất liền hóa thành hình người, chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

“Nguyễn Dương, chàng con mẹ nó sao không nói sớm, làm ta rối rắm đến chết!” Ta nhận được đáp án mong muốn, tát một cái lên ngực Nguyễn Dương, động tác vốn phải thẹn thùng lập tức trở nên đàn ông mười phần.

Nguyễn Dương mặt mày cong cong, hơi cúi người, mặt đỏ hôn hôn trán ta.

“Chàng là thánh phụ ban phát tình thương sao, hôn trán làm gì? Chàng nên hôn môi ta!” Ta thật nghiêm túc chỉ ra sai lầm của hắn.

Nguyễn Dương ho một tiếng, buồn cười hôn môi ta, giải thích: “Ta, ta chưa quen.”

Ôi trời ơi, lời này không phải nên để nữ nhân như ta nói sao?

Cô gái già quá lứa bị đoạt mất lời kịch nên trong lòng rất căm giận, vì thế ta lập tức ôm nhào vào lòng Nguyễn Dương, giúp hắn... quen dần.

Yêu một người tốt như thế, sẽ có cảm giác ỷ lại dựa dẫm cực kì.

Bây giờ ta thật không muốn trở về cái nơi có Vị Đán đó, cầm lấy tay Nguyễn Dương, sống chết không chịu buông.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương khó xử, an ủi ta: "Ngoan, giờ ta có việc chưa làm xong, trong Nam Hải này nơi có Vị Đán là nơi an toàn nhất, chờ ta giải quyết xong chuyện, ta sẽ tới đón nàng!"

Ta không đồng ý, tính cách Vị Đán một chút cũng không đáng yêu.

Nguyễn Dương sờ đầu ta, dỗ ta giống như đang dỗ một con cún: "Nàng nghĩ lại đi, ta muốn diệt trừ tai họa của Long tộc, nàng đi theo ta sẽ khiến ta vướng chân vướng tay!"

Lòng tự trọng của ta hơi bị thương một chút, ở trước mặt hắn hăng hái dùng đầu ngón tay phát ra minh quang.

Oành, minh quang cao đến 10cm, đây là giới hạn cao nhất của ta.

Nguyễn Dương quả nhiên vui mừng vô cùng, dùng giọng an ủi khích lệ ta: "Tốt lắm, nàng có thể vận linh khí, thật sự là bất ngờ!"

Ta tự hào nhìn hắn: "Ta có thể giúp chàng trảm yêu trừ ma rồi chứ!"

Nguyễn Dương ho một tiếng, ngậm miệng.

Qua một lúc lâu, phỏng chừng là sợ ta không vui, hắn vô cùng ôn nhu mà an ủi ta: "Mật Nhi, sau khi ta diệt trừ hết yêu nghiệt trong Long hải, hủy đạo hạnh của bọn họ xong, sẽ lập tức tới xem nàng nướng đồ nhé?"

Ta nhếch miệng đang muốn cười, đột nhiên lĩnh ngộ, người này là đang vòng vo ám chỉ ta, cái loại minh quang trình độ này của ta chỉ đủ để nướng đồ ăn thôi sao?

Ta cũng không phải đồ ngốc, tự tôn bị đả thương triệt để, rốt cục thỏa hiệp: "Ta về chỗ Vị Đán đây, chàng phải mau tới đón ta!"

Ta thỏa hiệp, Nguyễn Dương lại có chút lo lắng, do do dự dự nhìn ta, giãy dụa hồi lâu, hỏi ta: "Mật Nhi, nàng thổi khói lại cho ta xem một lần nữa!"

Thổi khói... thổi khói?! Ta rốt cục bạo phát, vận đủ linh lực, ngón tay giương lên, oanh, một luồng sáng sáng ngời bắn ra từ ngón tay ta, ta đang đắc ý, luồng sáng rạo rực một chút, phốc... liền dập tắt.

Ta vô cùng buồn bực nhìn lại Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương đứng đắn an ủi ta: "Nàng đã cố hết sức rồi!"

"Màu sắc ngọn lửa này rất xinh đẹp!"

"Khụ khụ, thật sự đấy, đừng uể oải, ngọn lửa ấy so với vầng sáng tự nhiên từ hoa quỳnh phát ra còn kinh diễm hơn ba phần!"

... Hắn đang châm chọc hay an ủi ta đây?

Ta cảm thấy hắn không nên châm chọc ta bằng cái giọng chân thành cực kì kia...

http://tieulun.hopto.org

Lúc Nguyễn Dương đi, đem mười phần linh lực rót vào con rồng ngọc nhỏ của ta, đó là con rồng hắn tự tay điêu khắc, ta luôn luôn mang theo bên mình, lúc rảnh rỗi thì ngồi vuốt ve nó, bởi thần thái của chú rồng con màu đen ấy rất giống Nguyễn Dương, tất nhiên là trừ cái đầu rồng bị ta vuốt hoài nên phẳng đi một chút ra. Nguyễn Dương thấy cái đầu rồng trơn bóng hơn hẳn những bộ phận khác, hơi hơi hé miệng cười cười, đôi mắt chứa hàm ý không rõ ràng liếc ta một cái.

"Không đủ để công kích, nhưng có thể giúp nàng phòng hộ!" Hắn dịu dàng lại càng dịu dàng dặn dò ta.

Trong lòng ta ngọt ngào tràn đầy, trước mặt hắn hớn hở vuốt phẳng đầu rồng theo quán tính, Nguyễn Dương chớp đôi mắt cười vô cùng ấm áp, học động tác của ta, vươn tay lên vuốt phẳng tóc ta: "Ta tin tưởng, lúc này ta có thể xoay chuyển càn khôn, Hạ Mật, chờ ta trở về!"

"Hắc! Hẹn gặp lại!" Ta khờ khờ cười vẫy tay đưa tiễn Nguyễn Dương. Lúc sau, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề, hình như là, ta vẫn đang lạc đường.

Nam Hải dù sao cũng là địa bàn của Vị Đán, không đến thời gian một chén trà, ta thấy trong làn nước có một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy đến, trong xe ngựa là vị quản sự ta thấy trong điện, nhô cái đầu dài ra nhìn ngó khắp nơi.

Thấy ta, vẻ mặt hắn giống như tìm thấy cha mẹ ruột thất lạc mấy chục năm, hấp tấp bò ra từ cửa xe: "Ai u, công chúa điện hạ ơi, ngài đây mà gọi là đi dạo sao, ngài đây là đang muốn rời khỏi Nam Hải hay sao..."

Ta vỗ vỗ quản sự đang nói năng lộn xộn, giải thích với hắn: "Ta đang muốn đi về đây, chẳng qua là đi hơi chậm mà thôi!"

Quản sự trừng lớn mắt, nét mặt giống như thấy quỷ: "Nhưng mà công chúa điện hạ, ngài đang đi đến quan đạo của Nam Hải rồi! Đại điện hạ ở điện Thánh bối nhìn thấy được ngài qua ngọc Thủy mạc, thiếu chút nữa là xé nát lão nô ra rồi!"

Hắn trưng cái mặt khóc tang: "Ta không nên lắm miệng hỏi đại điện hạ có muốn mang ngài đi cùng không! Ngài ấy rất coi trọng công chúa điện hạ... Điện hạ hắn từ nhỏ đã thiếu khuyết yêu thương, nên không biết biểu lộ tình cảm bản thân như thế nào..."

Ai ôi, ngươi đang vạch trần điện hạ ngươi, được chưa? Ta ẩn nhẫn nhìn quản gia, trong lòng mặc niệm: đại thúc, ngươi đừng nói nữa đừng nói nữa, nếu tên Vị Đán vặn vẹo lại nổi loạn kia nghe thấy được, thẹn quá thành giận bây giờ!

"Đại điện hạ hắn, trước đây chưa từng thích qua một giống cái nào..."

Ta nổi gân xanh, hắn còn nói như vậy được, theo lý thuyết trước đây ta cũng chưa thích qua giống đực bao giờ, hắn nói sao nghe châm chọc quá vậy? Quản sự này không biết là hồn nhiên không hiểu thật, hay là giả vờ không hiểu, vạch trần Vị Đán thẳng thừng như vậy, giờ ta nên dùng cái mặt gì để nhìn hắn đây?

http://tieulun.hopto.org

Hắn than thở suốt cả dọc đường, lúc xe chạy đến điện Thánh bối, quản sự đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu xin phép ta: "Công chúa điện hạ, tỷ muội song sinh của ngài đến, bộ dạng giống hệt ngài nha!"

Ta cảm giác khóe mắt của mình nhảy một chút, một dự cảm xấu trào dâng trong lòng.

Cái Thánh bối này chắc là cái máy sinh sản Long tộc quá, cùng một lúc phun ra ngoài mấy đứa con giống hệt nhau? Đây chẳng phải việc tốt gì, nếu thật có một ngày ở đâu chui ra một đống 'tỷ muội song sinh' có gương mặt giống hệt ngươi, ăn mặc giống ngươi, cử chỉ giống ngươi, đùng một phát làm ra những hành động uốn éo hoặc khỏa thân, cảm giác cũng thật kinh khủng!

Cả người ta run run, nhanh chóng ngừng lại những liên tưởng bậy bạ.

Đi thêm một vòng, lại trở lại điện Thánh bối, ta vừa bước lên bậc thềm liền nghe thấy giọng nói giáo huấn của Vị Đán với người nào đó.

"Bổn vương không biết ngươi từ nơi nào mà đến, nhưng ngươi giống nàng như vậy, bổn vương sẽ không để ngươi đi khắp nơi làm loạn!" Vị Đán nói rất nghiêm túc.

Ta vén lên màn lụa mỏng, Vị Đán chợt ngừng giáo huấn, con ngươi mang theo chút thô bạo nhìn ta hỏi: "Không phải tìm được đường ra khỏi Nam Hải sao, sao đã trở lại rồi?"

"Là bị quản sự đưa về!" Ta rất nghe lời mà đáp lại, hiển nhiên hắn bị ta chọc tức nghẹn, mặt giận dữ trừng quản sự ở ngoài điện, lão quản sự kia sợ tới mức 'ai u' một tiếng, oành, hiện thành nguyên hình là một con rùa, co đầu rụt cổ trốn tránh hiện thực.

Ánh mắt ta dừng lại trên người Vị Đán, rồi tiếp tục nhìn đến nữ tử đang đứng đối diện hắn, nàng kia mặc quần áo đỏ tươi, tóc đen như mực rối tung ở bên hông, đang cúi đầu, hình như cảm nhận được ánh mắt của ta, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Ta nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Là Long tộc nha, nhìn nàng thật giống như ta đang tự soi gương mình vậy.

Nàng ta thấy ta nhìn, chậm rãi tươi cười một cái, gọi ta: "Hạ Mật..." Thanh âm mềm yếu, nghe hay hơn ta nhiều.

Gặp quỷ rồi! Mặt thì giống ta như đúc, nhưng nàng ta đem chính bản thân ta biến thành méo mó rồi.

Ta ừ một tiếng, nghi ngờ đi qua, tới gần nàng, vươn tay ra xoa bóp mặt nàng, lại xoa bóp mặt mình, trong lòng có chút không yên lòng: "Vì sao ngươi lại giống ta như vậy?"

Nàng cụp mắt, hai tay kéo kéo dải áo, gương mặt giống ta như đúc kia xuất hiện biểu cảm thẹn thùng, nhất thời khiến ta dựng hết tóc gáy.

http://tieulun.hopto.org

Cô em này, làm sao có thể có loại biểu cảm kinh khủng nổi da gà như vậy chứ!

Ta cực kì khó chịu nhìn Vị Đán chăm chú, thấy hắn cũng dại ra, hai chúng ta nhất thời đều yên lặng trầm mặc. Nàng kia ngại ngùng đủ rồi mới lại ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Vị Đán, mặt đỏ hồng nhìn ta nói: "Tên ta cũng là Hạ Mật, không có cha mẹ, là Long tộc nhưng không có sừng, giống hệt như ngươi!"

Nàng ta sợ ta không tin, dùng tư thái tuyệt đẹp xoay người hai vòng, ta thấy nàng hóa thành một con rồng nhỏ màu đỏ, cả độ dài lẫn sắc màu đều giống ta trọn vẹn đến từng milimet.

Ta khờ mắt. Thánh bối này còn bao nhiêu đứa con không trọn vẹn nữa, làm sao lại đẻ ra người này cũng giống ta như vậy, thân khiếm khuyết không toàn vẹn hệt ta.

Nét mặt Vị Đán bí hiểm, thấy nàng ta lại hóa thành hình người xong, mới hắng giọng nói: "Mặc kệ như thế nào, nếu được sinh ra từ Nam Hải, bổn vương đều có nghĩa vụ trông chừng các ngươi!"

Ta còn đang đứng đó ngây ngốc, cái cô Hạ Mật áo đỏ kia lại thức thời cúi người, nũng nịu đáp: "Mọi việc xin thuận theo điện hạ!"

"Vẫn nên đổi, đổi một cái tên khác đi!" Vị Đán mang vẻ mặt sắp không chịu nổi nữa.

Hạ Mật áo đỏ kia lập tức đỏ mặt lên, thanh âm vừa yêu kiều lại pha chút oán giận: "Đại điện hạ thật... xấu xa! Chẳng lẽ những thứ vốn là của ta trước kia cũng phải đổi đi hết sao?"

Ta nhìn mà trợn mắt há mồm, nghĩ chắc là nàng ta sắp phát giận, cũng khó trách, nếu có ai bảo ta sửa tên, ta cũng sẽ tức giận.

Nhưng kết quả thật trái ngược hoàn toàn, nàng ta lại nũng nịu nhún hai chân, nhẹ 'ưm' một tiếng, cúi đầu xoay dải áo trên tay: "Thôi, cả thể xác và tinh thần ta đều trọn vẹn giao phó cho điện hạ, điện hạ nói thế nào thì ta làm thế ấy!" Giọng nói kia thực sự yêu kiều như nước chảy.

Ôi... đệch, ta bị đả kích đến tắc họng. Vị Đán ê a nói vài tiếng, xác định bản thân sẽ không bị cuốn vào nói chuyện cùng nàng ta nữa, xoay lưng đi như trút được gánh nặng.

Cái loại giọng nói kiều mị dụ hoặc này, phát ra từ cái miệng giống ta như đúc kia, thực làm cho người ta có một cảm giác muốn hủy diệt, muốn xông lên bẻ cong nàng ta một cái!

Giọng nói nũng nịu này hình như không làm khó Vị Đán lắm, trên mặt hắn vẫn trầm ổn như thường. Ta nghe thấy hắn nói bằng giọng cực kì trấn định, thay vị "Hạ Mật" cô nương này đặt một cái tên khác: "Ngươi giống Hạ Mật như vậy, ban thưởng cho tên Nhị nhi đi!"

http://tieulun.hopto.org

Phốc... Ta nén cười, Hạ nhị nhi lại vô cùng thẹn thùng vui sướng nói: "Hạ nhị nhi tạ đại điện hạ ban thưởng tên!"

Vị Đán nhìn ta liếc mắt một cái, ngay khắc đó, khóe miệng cong cong.

Lúc rời khỏi điện Thánh bối, Vị Đán sóng vai đi cùng ta, những biểu cảm trên mặt hắn có thể nói là thay đổi trong nháy mắt, ta cảm thấy bình thường hắn đã đủ biến thái, cộng thêm cái vẻ mặt lúc này nữa, có vẻ càng thêm không đáng yêu.

Mắt thấy sắp ra khỏi đại điện, Vị Đán đột nhiên giống như tùy ý thì thầm với ta: "Hạ Mật, thì ra nàng lại có thể có một dáng vẻ mềm mại đáng yêu như vậy!" Hắn hình như mới từ trong mơ mơ màng màng phục hồi tinh thần lại.

Hả? Ta chăm chú nhìn người bước phía sau, vị 'Hạ Mật' kia bước đi mà uyển chuyển như khiêu vũ, thất bại nuốt một ngụm nước miếng.

Hắn nhìn theo của ánh mắt của ta, nhìn đến người ở phía sau kia. Nàng ta lập tức xấu hổ thẹn thùng, đôi mắt giống hệt ta giờ trưng ra biểu cảm giống hệt mắt nai con e thẹn trốn tránh.

"Nếu nàng cũng như vậy..." Vị Đán sửng sốt một chút, không biết liên tưởng đến cái gì, đột nhiên ngừng nói, yên lặng quay đầu.

Ta thật sự là nhịn không được thật muốn kính nể vị 'song sinh tỷ muội' đằng sau, ngươi thật giỏi, không cần nhiều công sức đã khiến Vị Đán mang cái vẻ mặt ôn hòa yêu thích kia.

Bắt đầu từ hôm nay, ta cảm thấy trò khôi hài rốt cục mở màn.

Mỗi ngày, ta đều có thể thấy vị Hạ nhị nhi nũng nịu dùng một trăm sáu mươi góc độ yếu ớt ngắm nhìn Vị Đán, chỉ cần Vị Đán thấy nàng, nàng sẽ 'ưm' một tiếng, lấy tay áo che mặt, thẹn thùng không thôi.

Ôi cô em thẹn thùng à, cô làm ta cảm thấy mình đúng là một gái già quá lứa đúng độ, đối lập với cử chỉ mềm nhuyễn đáng yêu kia, cử chỉ của ta càng đàn ông hơn.

Trước kia mỗi lần bước đi còn già mồm cãi láo nói 'bước chân của ta là nhỏ nhắn nhất Nam Hải rồi', nhưng so với cô em này thì dáng đi của ta thật giống như chạy loạn. Có lần đi cùng Vị Đán trong điện, lúc bước qua rãnh ngầm, ta cuốn cao làn váy nhảy cái rầm bay qua.

Chờ ta quay đầu lại nhìn thì thấy Hạ nhị nhi đang xấu hổ bước từng bước nhỏ, dáng đi vô cùng thướt tha, lúc sắp bước qua rãnh ngầm thì mở to đôi mắt nai con nhìn Vị Đán.

Vị Đán là một nam tử cực 'men', bị ánh mắt điềm đạm đáng yêu của nàng ta ngắm nhìn, trực tiếp ôm nàng ta nhảy qua.

Rùa quản sự nhìn ta, lại nhìn Hạ nhị nhi đang dựa người vào Vị Đán, chờ đến lúc không có ai liền nhìn ta buồn bực thở dài một hơi, hình như là dồn hết

http://tieulun.hopto.org

dũng khí mà nói với ta: “Công chúa Hạ Mật điện hạ à, ‘lạt mềm buộc chặt’ sẽ khiến Đại điện hạ mất hết nhẫn nại đó! Nữ nhi thì nên giống Hạ nhị nhi cô nương vậy, vừa nhu nhược vừa thẹn thùng, ngài xem, mỗi lần Đại điện hạ đỡ nàng, ngài đều mang cái bộ mặt dữ tợn này, hôm kia ta còn thấy hỏa khí bốc lên từ đầu ngài đó! Đại điện hạ từ nhỏ đã không có người yêu thương, ngài không nghe thấy tiếng lòng của ngài ấy sao? Ngài ấy luôn khát vọng có người chủ động đến quan tâm hắn...”

“...” Tốt thôi, tên này lại bắt đầu thổ lộ tiếng lòng Vị Đán.

Ta cảm thấy cái gọi là ‘hỏa khí bốc ra từ hai cái sừng cụt’ của ta, không phải ghen tị nha, ta đây là đang thấy bi ai cho bản thân, thấy bản thân đang bị cô em kia làm cho tục tằng mà thôi!

Vị Đán không biết đã bước đến cạnh ta và quản sự từ khi nào, ta cảm thấy hắn chắc hẳn đã nghe thấy mấy lời linh tinh kia rồi, nhìn qua liền thấy ánh mắt hắn phức tạp vài phần. Mấy ngày sau đó, ta cảm thấy việc lão quản sự làm hôm đó thật đúng đắn... Từ lúc lão khuyên bảo ta mấy thứ tình ái dào dạt bị Vị Đán nghe lén xong, hắn cùng Hạ nhị nhi kia thân càng thêm thân.

Quả thật là một tình yêu lớn lao nứt trời sụp đất nha, cứ đi một lúc, ta sẽ nghe thấy Vị Đán dùng một loại thanh âm cực kì ôn nhu cùng Hạ nhị nhi khe khẽ thì thầm, lâu lâu ta hứng lên ngẩm nhìn bọn họ, hắn sẽ nhíu mày, rất là khinh thường tránh thoát ánh mắt ta, tiếp tục cùng Hạ nhị nhi ôn tồn.

Mặc kệ bọn họ đang tìm hiểu tâm tình của nhau rồi củi khô bốc lửa, ta ngồi xuống đệm trong điện Thánh bối, trực tiếp đi ngủ.

Ban ngày đầu óc nghĩ nhiều, giấc mộng lần này phức tạp hơn.

Trong màn sương mênh mông che lấp khắp trời đất, ta bay trên một đám mây, nhìn xuống dưới chân, có một con Hắc long ẩn trong một đám mây khác, hình như bị thương cực kì nghiêm trọng, mặc cho mây trôi Hắc long kia vẫn không hề nhúc nhích, bên trong vảy có chất lỏng màu đỏ sậm chậm rãi chảy ra.

Mắt thấy chất lỏng đỏ sậm kia chảy ra ngày càng nhiều, Hắc long hình như sắp không chịu nổi được đau đớn, từ trong đám mây chậm rãi đứng lên, vảy rồng đen loáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra một cảm giác quý khí vô cùng.

Bên dưới những đám mây có một chiếc máy bay từ từ bay ngang qua, không biết là vị hành khách nào thấy được Hắc long ẩn hiện trong mây, toàn bộ hành khách trong máy bay lập tức sôi trào, ào ào nhào vào cửa sổ dùng máy quay kĩ thuật số quay lại hình ảnh Hắc long chỉ có trong truyền thuyết, Hắc long kia thấy phiền phức, muốn trốn tránh chiếc máy bay, cấp tốc bay lượn vài vòng, thân thể đột nhiên không thể không chế được, rơi thẳng xuống mặt đất.

Ta giống như một người xem, nhìn theo Hắc long một đường rơi thẳng xuống dưới.

http://tieulun.hopto.org

Lúc cách mặt đất chỉ còn một tấc, ta thấy Hắc long kia hóa thành một con giun màu đen nhỏ, chui vào bên trong bồn hoa ở sân trường, cuộn mình dưỡng thần.

Ngôi trường này ta biết, ba năm sơ trung ta đều học ở đây, lại nói tiếp, từ lúc xuyên không đến giờ, đây là lần đầu tiên ta mơ về thế giới hiện đại.

Cứ thế, ta nhìn thấy chính mình lúc còn học sơ trung, mặc bộ đồng phục thể dục hệt như bao gạo, bộ mặt buồn bực mang theo một cái xẻng, hướng vào bồn hoa đào mấy cái.

Ôi, ta nhớ ra rồi, đây đang là giờ sinh học, thầy giáo đã dặn chúng ta mỗi đứa phải đào được một con giun để học giải phẫu. Nhưng suốt thời gian lên lớp ta toàn ngủ gật nên không nghe dặn, đến lúc thực hành các bạn trong lớp ai cũng có giun, chỉ có ta là không có nên bị thầy giáo đuổi ra ngoài.

"Đi, ra bồn hoa trong sân đào được giun thì mới được vào lớp!"

Cho nên giờ đây ta đang đào giun.

Ta bây giờ giống như đang xem một đoạn phim ký ức, nhìn bản thân khi đó ỉu xìu phờ phạc cầm xẻng đào, đào đào mãi, cho đến khi đụng trúng một vật mềm mềm, trong lòng ta lộp bộp một chút.

Ôi, ta ngày xưa thật đúng là một đứa ngốc nghếch.

Quả nhiên, ta thời sơ trung đã đào trúng Hắc long hóa giun kia.

"Giun xấu quá, y chang con sên!" Ta nghe thấy chính mình lúc đó lầm bầm lầu bầu, Hắc long kia vô lực cuốn cuốn đuôi, lại không ngờ bị ta nhấc lên: "Quên đi, có còn hơn không!"

Ta há miệng thở dốc, 'a' ra một chữ, trơ mắt nhìn bản thân lúc đó đem tiểu Hắc long vào phòng học.

Chớp mắt một cái, ta liền đi theo 'ta' vào phòng học tiếp tục nhìn.

"Thầy, em đào được giun rồi!"

Ta nhịn không được che mắt, kế tiếp sẽ phát sinh việc gì đây? Ta nhớ tới cảnh, ta dùng lưỡi dao, đâm vào người Hắc long hóa thành giun kia.

Đã thế còn cực kì vô sỉ đem vảy của nó cạo vào cái.

Trong trí nhớ, ta lúc đó rất kiêu ngạo, bởi vì ta phát hiện, bản thân đã tìm được một con giun giống rồng có diện mạo bất phàm, về sau liều mạng lấy nó làm đối tượng giải phẫu rồi cất cẩn thận.

"Nhìn một cái, trả một ngàn! Kéo một mảnh vảy, trả mười ngàn... Mẹ, muốn nhìn muốn sờ đều phải trả tiền!" Ngao, mẹ ta lưu loát cho ta một cái tát.

Ta thật không biết thời trẻ mình đáng khinh như vậy, ngay cả tiền của mẹ mà cũng kiếm!

http://tieulun.hopto.org

Ta thấy bản thân đem cái hộp cất con giun mở ra, chung quanh có nhiều người vây xem, vươn móng tay đi túm vảy trên người con giun nhỏ, lôi lôi kéo kéo liền rớt xuống vài miếng vảy.

"Con giun này xấu quá!" Đúng rồi, ta còn dám đánh giá tiểu Hắc long như vậy nữa.

Con giun giống rồng thu nhỏ kia luôn lẳng lặng nằm ở nơi đó, cực kì dịu ngoan, liên tục như thế mấy tuần lễ, vảy bị cạo tả tơi hoa lá, cũng không thấy nó phản kháng cắn người. Bây giờ ta được tiếp xúc với Long tộc, thấy bọn họ ai cũng có thù tất báo, rốt cục nhịn không được tán thưởng vận khí của bản thân lúc đó, thật sự là may mắn đến khôn cùng, không bị tiểu Hắc long này nhảy lên tiêu diệt!

Sáng sớm thứ hai, 'ta' lúc sơ trung lại như thường lệ lên lớp, trong phòng im ắng, ta liền mở hộp ra, nhìn tiểu Hắc long trong hộp đang phát ra vầng sáng màu trắng.

Không bao lâu ngoài cửa sổ, phía chân trời bị nhuộm một màu hồng ngũ sắc, ta thấy một cô tiên váy dài phiêu phiêu từ trên trời bay xuống, hình ảnh vô cùng giống trong phim, rõ ràng là cảnh tượng lúc hiện đại, nhưng người lại giống người cổ đại.

"Đệ đệ, đám người này lại dám mang đệ đến tận đây!" Cô tiên kia có chút phẫn nộ, vươn tay đến, đem tiểu long bỏ vào lòng bàn tay, thay hắn chữa thương, lại nói: "Làm sao vậy, đệ cũng có thể tự vệ, tội gì bị bắt nạt đến vậy?"

Tiểu Hắc long suy yếu cuốn cuốn đuôi, bộ dáng không để ý.

"Loài người nơi đây thật đáng giận, dám coi rẻ Long tộc thượng cổ ta, vũ nhục đệ đệ ta dung mạo xấu xí, ta sẽ đem cô ta nhập vào thủy tộc, làm một thủy tộc có dung mạo khó coi nhất, nhỏ yếu đến nỗi không thể tự vệ, bị tra tấn đến chết!"

... Loại khẩu hiệu trả thù xã hội này, tiên cô quả nhiên hơn hẳn phàm nhân!

Tiểu Hắc long kia hình như muốn tranh cãi cái gì, lại bị tiên cô một biến thành một vầng sáng thu vào tay áo: "Đệ đệ chớ nói chuyện, ta sẽ đưa đệ về Linh trì khôi phục nguyên khí, rồi quay lại trừng phạt cô ta!"

"..." Ta trơ mắt nhìn tiên cô cưỡi mây lướt gió mà đi, cảm thấy chuyện này thật... không hiểu ra làm sao.

Ta choáng váng đầu đứng ở nơi đó, nhìn cảnh tượng chung quanh kịch liệt biến hóa, trong nháy mắt, thế sự đổi thay, ta đã đi làm, làm một công việc an nhàn, ngồi văn phòng ăn bánh uống nước.

Ta yên lặng nhìn bản thân ngày xưa, một bộ dạng vô tư vô lo chỉ biết ngồi nhà chờ ăn chờ uống, trong lòng không hiểu sao lại phiền muộn, ngày xuyên không trở lại thế giới ấy quả thật quá xa vời.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên, nếu sao này tiên cô không quay lại lần nữa, ta sẽ cảm thấy giấc mộng này là mình tự tưởng tượng ra.

Thời gian rất nhanh trôi đến buổi sáng sớm ngày xuyên không đó.

Trong mộng, ta đang phấn khởi cắn bánh rán...

Ngày ấy, chứng kiến tiên cô vẫn như cũ váy dài phiêu phiêu cưỡi mây lướt gió mà đến, vừa đứng trước cổng đã bị bảo vệ ngăn cản.

"Thật có lỗi, trang phục không chỉnh tề thì không được đi vào!"

Thực ra trang phục của tiên cô rất đẹp, quần áo phiêu bồng, đáng tiếc gặp phải một tên bảo vệ không có mắt nhìn, vì thế mới lộn xộn như vậy.

Chương 44

"Làm càn, dám vũ nhục Long tộc thượng cổ ta!" Tiên cô tức giận, hai tay vừa nhấc lên, gió mây vần vũ.

Thật chết người, ta thấy 'ta' vẫn đang vô cùng vui vẻ ngồi trong tiệm mà cắn bánh rán, ta nhìn vào tay mình, hư vô trong suốt, căn bản là không có cách nào ngăn chặn được bất cứ việc gì xảy ra.

Một cơn lốc xoáy cuồn cuộn kéo đến, càn quét khắp trung tâm thành phố, ta thấy nhiều nhóm phóng viên xung quanh nâng máy ảnh điên cuồn chụp lại hiện tượng chấn động nhất trong năm: 2012 đến rồi, đến cùng một cơn lốc xoáy... Văn hay ảnh đẹp, náo nhiệt dị thường.

Tiệm bánh rán đứng mũi chịu sào, bị lốc xoáy cuốn đi tan tác tả tơi, ta thấy bản thân miệng còn ngậm bánh rán, chìm vào trong lốc xoáy ngao ngao kêu: "Con mẹ nó, trong nội thành làm sao có thể có lốc xoáy, năm 2012 gì đó phánh con mẹ nó đi!"

Lốc xoáy kia cuốn bay thân thể ta chìm vào làn nước, khắp người ta mơ mơ hồ hồ hóa thành màu đỏ, mơ mơ màng màng trôi theo một đàn tôm đang bơi, bơi qua đến một trăm năm trước, cuối cùng nhập vào thân thể một con tiểu tôm.

"..." Ta rốt cục hiểu rõ bản thân đã xuyên không như thế nào.

Tất cả đều có nguyên do cả!

Hóa ra thứ đầu tiên mà ta đầu thai vào, lại là một con tôm nhỏ xíu! Nhưng mà hiện tại lại có chuyện gì xảy ra? Mơ và thực, tất cả khiến ta rối rắm mơ hồ.

Ta kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy có người đang mãnh liệt lay tỉnh ta, một tia ánh sáng yếu ớt xuyên qua mi mắt, ta đau đớn thống khổ 'ưm' một tiếng, tỉnh lại.

"Nàng lại mơ thấy cái gì, nói mớ u a nãy giờ không ngừng!"

http://tieulun.hopto.org

Ta suy yếu ngẩng đầu nhìn lên, thấy Vị Đán mang theo vẻ mặt ghét bỏ nhìn ta từ trên cao, bên cạnh là Hạ nhị nhi yếu mềm sợ hãi đỡ lấy cánh tay hắn.

"Làm sao mà đầu đổ toàn mồ hôi lạnh! Nói ra để bổn vương giúp nàng giải mộng!" Vị Đán vẫn như cũ trưng ra vẻ mặt phiền toái, hắn ngồi xuống, vươn tay lên, cực kì mềm nhẹ lau đi mồ hôi lạnh trên trán ta.

Ta yên lặng nhìn hắn một lát, phục hồi tinh thần lại, nhìn hắn tươi cười: "Hắc, ta nằm mơ bản thân bị một mụ yêu quái già giết chết!"

Vị Đán khựng lại một chút, sau đó nổi giận, xốc người ta lên: "Hạ Mật, nàng có còn chút tiền đồ nào không, cái giấc mộng mất mặt này mà Long tộc như nàng cũng mơ ra được?"

Mộng, nếu như có thể nắm giữ được trong tay, vậy đó không phải là mộng nữa rồi.

Ta thấy Hạ nhị nhi bỗng trở nên trầm tư, nhịn không được nhìn nàng ta nhiều thêm vài lần, Hạ nhị nhi phục hồi tinh thần lại, ánh mắt lóe lóe tránh né ta, nhìn như vậy cũng biết những suy nghĩ trong lòng nàng ta chẳng phải chuyện tốt gì.

Ta nhịn không được nhìn nàng cười lạnh hai tiếng.

Vị Đán cổ quái nhìn ta liếc mắt một cái, trầm mặc một lát rồi sa sả giáo huấn ta: "Từ nay về sau nàng chớ có suy nghĩ bậy bạ lung tung nữa, nàng có tiểu long nguyên của bổn vương, bổn vương sẽ tiến một bước vào mộng của nàng, thật sự là sợ nàng suy nghĩ nhiều quá, tâm ma xuất hiện lúc nào không hay!"

"Nàng yên tâm, những lần tu hành về sau, bổn vương sẽ không làm những chuyện khiến nàng phiền chán nữa!" Vẻ mặt của hắn hình như có chút áy náy.

Ta phản xạ có điều kiện trả lời hắn: "Không sao, các ngươi cứ tùy ý! Sẽ không ảnh hưởng gì đến ta đâu!"

Vị Đán ngẩn ra, ấy thế mà không có cùng ta cãi chày cãi cối, hắn hơi hơi nhíu nhíu đầu mày.

Lúc đó, ta càng thêm nhớ Nguyễn Dương.

Lúc quay về đại điện, vẫn như cũ là ba người một xe, ta trèo lên ngồi sát phía sau xe, Hạ nhị nhi mềm yếu sợ hãi đứng ở cửa xe, ánh mắt nhìn chằm chằm Vị Đán.

Nhưng Vị Đán không có giống như thường ngày tiến lên đỡ nàng, hắn chỉ bảo thị tì đỡ nàng ta vào, đợi đến khi tất cả ổn định chỗ ngồi, ta mới phát hiện, Vị Đán dựa vào ta quá gần.

Ta lại không được tự nhiên, xoay đến xoay đi muốn ngồi cách hắn xa một chút.

Vị Đán nhắm mắt không nói gì, hình như cảm giác được hành động của ta, đôi mày ẩn nhẫn nhảy vài lần, lúc đến đại điện, hắn rốt cục kiềm chế không được, mở mắt ra, tức giận hung hăng trừng mắt nhìn ta liếc một cái.

http://tieulun.hopto.org

Lúc xuống xe, hắn lại chủ động đi ôm Hạ nhị nhi.

Hạ nhị nhi cười tươi như một đóa hoa, đôi mắt ngập nước nhìn đến ta, lúc ta nhìn lại nàng, lại thấy nàng nhếch môi, cười đến nỗi răng nanh đều lộ rõ.

Ta phát hoảng, rốt cuộc chúng ta có một chỗ không giống nhau, răng nanh của nàng khác ta, nhìn nàng cười làm cho ta nhớ tới trước kia có thấy qua mấy mỹ nhân ngư, ôi răng nanh thật khó nhìn!

Ta đồng tình liếc nhìn nàng một cái, khó trách đứa nhỏ này suốt ngày cười giấu răng hoài.

Lúc ăn cơm chiều, Hạ nhị nhị lại cứ dính dính dán dán bên người Vị Đán, cực kì hiền gắp thức ăn cho hắn: "Đản, món này bổ, ăn nhiều một chút!"

Phốc... Một ngụm canh rau bị ta phun ra.

Đản! (Đản nghĩa là quả trứng.) Ôi cái biệt danh hay quá! Ta nhịn không được, vùi đầu vào lòng bàn tay mà run rẩy. Phải có lực kiềm chế lớn cỡ nào mới có thể giống như lão quản sự, có thể giữ nguyên thái độ lạnh nhạt trầm mặt đứng cạnh bên chờ hầu hả trời?

Ôi, ta sai lầm rồi, liếc liếc đến hai bên mạn sườn của lão quản sự, ta thấy nó đang kịch liệt rung động.

"Lúc ăn cơm không nói chuyện! Nhị nhi, ngươi nhiều lời! Bổn vương đã no rồi, dọn bàn đi!" Vị Đán chậm rãi đẩy Hạ nhị nhi ra, trực tiếp đứng lên, cả một bàn đồ ăn hầu như chưa động đũa, ta cương mặt, chiếc đũa giơ giữa không trung, tha thiết mong chờ lão quản sự phân phó thị tì đừng dọn đồ ăn đi nữa.

Không thể không bội phục Hạ nhị nhi, dưới tình huống như vậy, nàng vẫn như cũ vẫn duy trì được nét điềm đạm đáng yêu, chậm rãi theo sát sau lưng Vị Đán.

Vị Đán đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hạ nhị nhi đánh giá từ đầu đến chân, khóe miệng đột nhiên lộ ra nụ cười không rõ hàm nghĩa.

Hạ nhị nhi bị hắn nhìn sợ hãi không thôi, cả thân thể hơi hơi run run.

"Đêm nay chuẩn bị cho tốt rồi đưa đến chỗ ta!" Hắn nâng cằm, ra lệnh cho lão quản sự.

Nét mặt của lão quản sự có thể nói là cực kì phong phú, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã biến hóa từ khiếp sợ đến mừng như điên lại đến phiền muộn cuối cùng quay về nét mặt bình tĩnh, ta cắn chiếc đũa, thấy hắn dùng ánh mắt đồng tình nhìn ta, cúi đầu.

Hạ nhị nhi bước qua, 'a' một tiếng, hai mắt lóng lánh, chân đột nhiên mềm rũ xuống. May mà thị tì bên người tay mắt lanh lẹ, vội đỡ nàng.

"Nếu như không có chuyện gì, hôm nay không cần phải đến điện Thánh bối! Muốn nói gì thì nói đi?" Vị Đán mắt gắt gao nhìn chằm chằm ta, giọng lại hướng về Hạ nhị nhi.

http://tieulun.hopto.org

Hạ nhị nhi mềm yếu sợ hãi run run, hồi lâu sau, ta thấy nàng lại dùng một góc 60 độ biểu đạt sự ngưỡng mộ, trực tiếp thể hiện sự nhiệt tình của bản thân: "Đản, thiếp sẽ ngoan ngoãn phục vụ chàng!"

Ha ha ha, nghe đến cái từ 'Đản' này, ta cuối cùng nhịn không được mà cười ra tiếng.

Vị Đán rốt cục khôi phục vẻ mặt kiêu căng, vung tay áo, dương cằm bước ra cửa đại điện.

Hạ nhị nhi chậm rãi xoay người, nét mặt thay đổi, nhìn ta cực kì càn rỡ nhe răng cười, đôi răng nanh lộ ra dưới ánh đèn, lóe ra ánh sáng bén ngọt, hung tợn ngoan độc.

"Hạ Mật, ta sẽ chiếm được nhiều long nguyên hơn ngươi!" Lúc đi sượt ngang người ta, ta nghe thấy nàng hung tợn hướng ta khiêu khích. Tay nàng biến thành móng vuốt, lén vồ lấy ta. "Đoang", con rồng đen Nguyễn Dương tặng ta được treo ở bên hông ngay lập tức nhấp nháy, bạch quang lóe sáng, dứt khoát cắt bỏ cả móng lẫn vuốt của nàng ta, nàng ta ăn đau nghiến răng gào thét, hung tợn trừng mắt nhìn ta, ôm tay cấp tốc chạy ra ngoài.

Nhưng mà lực chú ý của ta lúc này tập trung toàn bộ vào thanh âm của nàng ta.

Giọng nàng ta không giống lúc trước mềm nhẹ ngọt ngào nữa, nó mang theo một chút hung ác khàn khàn, đầu óc ta mạnh mẽ khựng lại.

Giọng nói này, ta đã nghe qua.

Ngay tại đêm hôm đó lúc nghêu nhỏ bị cắn nuốt.

Cả người ta chợt đông cứng như cục đá, cả người đều nổi da gà, lão quản sự bước lên phía trước muốn an ủi ta, bị ta nhéo một phen, ta cảm thấy bản thân nói năng lộn xộn: "Vị Đán không thể ở cùng nàng ta, nàng ta không phải người tốt!"

"Nàng ta đã ăn thịt người!"

Lão quản sự dùng một ánh mắt thương hại nhìn ta, hồi lâu sau, trấn an ta: "Công chúa điện hạ, ngài yên tâm, ta sẽ nói cho chủ tử... Ngài, hãy nén bi thương!"

Ta khinh, nén bi thương con mẹ ngươi!

Vị đại thúc này căn bản nghe không lọt lời nói của ta, hâm mộ ghen ghét cái gì, ta có nói gì cũng thành thừa.

Ta quyết định sẽ lén đi cảnh cáo Vị Đán.

"Lão quản sự, mặc kệ cái khác, ngươi nói cho ta biết, hôm nay Vị Đán sẽ ở điện nào?" Vị Đán chưa nạp một vị phi tần nào, ta nghe nói là vì Long tử chưa nạp chính phi sẽ không được tùy tiện nạp tiểu thiếp.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên nhân vì như thế, Vị Đán thường xuyên tâm huyết dâng trào mà đổi phòng ngủ loạn xà ngầu.

Lão quản tiếp tục mang vẻ mặt vô cùng thương hại, cuối cùng, vẫn cắn chặt khớp hàm, khuyên ta: "Công chúa điện hạ, ngài yên tâm, cho dù hôm nay Nhị nhi cô nương có làm thỏa mãn thánh ý (ý là thị tẩm tốt), cũng sẽ không thể trở thành phi tần mà bước vào đại điện Nam Hải! Ngài không cần tùy hứng như thế!"

Ta đi, ai muốn nghe ngươi khuyên nhủ chứ.

Ta quyết định bản thân sẽ đi từng chỗ một để tìm kiếm Vị Đán.

Bước vào sâu bên trong đại điện Nam Hải, ta cảm thấy trước đây mình chưa cảm nhận hết được sự rộng lớn khiếp người của nó. Ta tìm một gian lại một gian, mỗi khi gặp tỳ nữ ta đều hỏi, nhưng không một ai biết.

Tuy rằng ta không thích Vị Đán, nhưng mà, hắn quả thật là đại ca của Nhật Tây và Tiểu Cửu, càng là Đại Hoàng tử của Long vương bệ hạ. Từ lúc ta xuyên không đến đây, tuy không có nơi nào là nơi ta dung thân thực sự, nhưng mà Nhật Tây Tiểu Cửu lại cho ta tình cảm và sự quan tâm của anh em ruột thịt, ngay cả Long Vương bệ hạ, ta không thừa nhận cũng không được, tình cảm của ta với ông ấy chính là tình cha con.

Tuy răng Hạ Mật ta nhát gan, nhưng mà sẽ không đứng yên đó nhìn Vị Đán sa vào hãm cảnh.

Càng trọng yếu hơn là, trong khắp tứ hải, Nam Hải là khi vực lớn nhất, ta không thể để Nguyễn Dương có thêm phiền toái.

May mà sau khi ta tìm qua tìm qua lại ba bốn hiệp, lão quản sự rốt cục lương tâm bất an, lặng lẽ nhắc ta: "Lúc Đại điện hạ tâm tình không tốt, thích đứng trước Hồng san hô trầm tư thật lâu..."

Ta liền nhớ tới chỗ có mảnh Hồng san hô lớn nhất Nam hải, đuôi nhỏ vung lên, hóa thành rồng nhỏ bay đi.

"Vị Đán, ngươi ở trong này!" Ta tìm qua mấy rặng san hô, rốt cục tìm thấy Vị Đán, hắn đang chắp tay sau lưng, sắc mặt nặng nề nhìn về phía nhành san hô, nước biển khẽ vỗ qua lại dập dờn, san hô đỏ tươi cũng cuốn theo từng đợt sóng, nhấp nhô lay động.

Mà dáng người màu đen đứng trong biển san hô đỏ, vô cùng dễ tìm.

Ta bơi qua, hóa thành hình người, thấy Vị Đán, mừng rỡ như điên: "Ta rốt cục tìm được ngươi, Vị Đán!"

Đôi mắt hắn lóe lóe, hình như đối với việc ta đuổi theo cũng không kinh ngạc, mặt kiêu căng, nói: "Nàng tìm ta có chuyện gì?"

Ta thở ra một hơi, chạy tới đối diện hắn, tự thuật rõ ràng từ một tới mười: "Vị Đán, Hạ nhị nhi muốn cắn nuốt long nguyên của ngươi, nàng ta chưa từng thật lòng với ngươi!"

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán lành lạnh "xuy" một tiếng, tà nghễ nói với ta: "Hạ Mật, ý nàng là gì?"

Ta vừa định kể lại sự tình trong long cung, lúc lần đầu chạm mặt với mảnh long ngọc được chạm khắc trên ghế, đã bị tiếng cười lạnh của Vị Đán đánh gãy.

Hắn cực kì đắc ý giễu cợt ta: "Hạ Mật, ta thấy nữ tử trên thế gian tranh đoạt nam tử, làm trò hề, ta nghĩ nàng khác bọn họ, nhưng mà, thấy lời nói cử chỉ lúc này của nàng, cùng những nữ tử ghen tị mãnh liệt kia có gì khác nhau!"

Ta bị nghẹn một hơi ở ngực, thiếu chút nữa đã hỏi thăm tới ông nội bà nội hắn rồi, lại nhớ tới việc này trọng đại, ta cố nín nhịn, chậm rãi giải thích với hắn: "Vị Đán, Hạ nhị nhi kia vốn chẳng phải sinh ra từ Thánh bối, nàng ta là một con rồng được chạm khắc trên pho tượng hồng ngọc do ma thần Tây Vực tiến cống..."

Hắn lại đánh gãy lời nói của ta, cất tiếng cười to, trong tươi cười tràn đầy khinh thường: "Hạ Mật, nàng cho bổn vương là tên ngốc sao, bịa đặt như vậy mà cũng nói được!" Trong giọng nói lộ rõ sự coi rẻ.

Ta rất muốn bóp méo hắn, nhìn hắn mang bộ mặt đắc ý dào dạt, ta lại nói: "Nàng tới gần ngươi, chính là bởi vì muốn cướp đi long nguyên của ngươi!"

Gương mặt cuồng ngạo tươi cười của Vị Đán rốt cục cứng lại, hắn giận tái mặt, không nói một tiếng mà chăm chú nhìn ta, hồi lâu, đột nhiên thở dài: "Hạ Mật, có phải nàng đang ghen tị? Hạ Mật, chịu yếu thế một lần, thực sự khó như vậy?"

Ta lập tức phi một ngụm, vươn tay ra, thề với trời: "Vị Đán, Hạ Mật ta nếu như đối với ngươi có tà niệm, nguyền rủa ta cả đời cũng không thể trở thành một con rồng hoàn chỉnh!"

Mặt Vị Đán càng thêm âm trầm, ta thấy hắn hơi hơi hạ ánh mắt, sau đó ác độc nói với ta: "Nàng cho là nàng như vậy, có thể tu thành hình rồng hoàn chỉnh?"

Hắn lại nói: "Hạ Mật, nàng về đi, nói thêm câu nào nữa, ta không đảm bảo mình sẽ không nổi giận, ta không muốn nói những lời ác độc với nàng!"

Ta thở dài, trầm mặc một lát, lại nhịn không được khuyên hắn: "Nàng ta thực không phải người lương thiện, ta đã thấy nàng ăn nghêu nhỏ của ta!"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Vị Đán vô cùng tức giận, dường như nếu ta còn nói gì thêm nữa, hắn sẽ bạo phát thật sự.

Ta nhìn hắn giận dữ cự tuyệt lời giải thích của ta, trong lòng mờ mịt, nhớ tới bản thân lúc này cũng chỉ vận được minh quang nhẹ như thổi khói, không khỏi nản lòng thoái chí.

Ta, khuyên không được hắn!

Ta đã tận lực!

http://tieulun.hopto.org

Ta lui về phía sau một bước, thở dài một hơi, Vị Đán nhìn ta mắt đối mắt, trong con ngươi hình như đang chờ đợi cái gì, ta suy nghĩ, cảm thấy bản thân dù làm thế nào cũng không thể khuyên phục hắn, ở lại chỗ này cũng không có nghĩa lí gì nữa.

Ta chợt nghĩ, hay là rời khỏi Nam Hải thôi.

"Vị Đán, coi như là nể mặt Tiểu Cửu và Nhật Tây, ngươi phải tin tưởng ta!" Ta nhìn mặt hắn đang dần lộ vẻ không vui, vội vàng im miệng, ủ rũ bơi ra ngoài.

Đi ra ngoài hồi lâu, ta vẫn như cũ có thể loáng thoáng nghe thấy giọng Vị Đán tức giận trách cứ ta: "Hạ Mật, nàng chớ hối hận! Ta đã cho nàng cơ hội!"

Ta buồn đầu bước về phía trước, ta đã đủ hối hận, hối hận lúc trước nghe lời Nguyễn Dương trở về nơi này.

Sớm biết thế, ta sẵn sàng làm đuôi nhỏ đi theo Nguyễn Dương không rời.

Ta buồn rầu bước loạn chung quanh, Nam Hải không còn là nơi ta muốn về nữa, Long cung quá xa, ta lại không biết đường đi, giờ đây, ta đã không còn chốn về.

Nước biển xanh thẳm, ta mù quáng thả mình trôi như phù du, tựa hồ cũng chỉ có Thánh bối điện mới có thể cất chứa ta.

Ta ủ rũ bay đến điện Thánh bối, nơi đó lành lạnh bao la, ta ngồi trên bậc thềm, nhớ tới Nguyễn Dương, thương nhớ đến tận xương, càng thêm cảm thấy bản thân không nơi nương tựa.

Ngồi ở chỗ này miên man suy nghĩ, không bằng vào trong Thánh bối điện mà tu luyện.

Cả đầu đều là Nguyễn Dương, ta lúc này mới cảm thấy mình thương nhớ hắn sâu đậm cỡ nào, dường như chỉ cần gọi tên của hắn, trong lòng sẽ thấy trống rỗng vô vàn.

Nguyễn Dương, ôi, Nguyễn Dương...

Ta khoanh chân trốn vào giấc mộng.

Trong mộng là dòng suối róc rách, núi cao rực rỡ hoa đào, cảnh đẹp như thơ như họa, ta ngây ra một lúc, đột nhiên cảm thấy cảnh giới của bản thân lại cao lên một bậc.

Loại hình ảnh siêu phàm thoát tục này, ấy thế mà lại xuất hiện trong mộng của ta lúc ta đăm chiêu suy nghĩ.

"Mật Nhi, nàng sao lại buồn rầu?"

Cả người ta run lên, xoay người sang chỗ khác, phía xa xa bên kia đồi núi, Nguyễn Dương đang cưỡi mây mà đến, tà áo choàng dài bay bay, gương mặt dịu dàng, vừa thấy ta, hắn liền bước khỏi đụn mây, ôm lấy ta.

http://tieulun.hopto.org

Ta im lặng lâu thật lâu, tựa đầu chôn thật sâu trong lòng hắn.

"Sao thế?" Nguyễn Dương vuốt tóc ta, phủ lên mặt ta vài cái hôn.

Ta thở dài một hơi, hướng hắn oán giận: "Nếu chàng là thực thì thật tốt, ta liền đi theo chàng, giờ đây ta không còn nhà để về, nơi Vị Đán đó ta không bao giờ muốn về nữa!"

Nguyễn Dương dừng một chút, vô cùng cẩn thận nhẹ giọng hỏi ta: "Nàng và hắn... cãi nhau?"

Ta lắc đầu, vô cùng mỏi mệt, Nguyễn Dương cũng không ép ta, giống như trong hiện thực, chính là nhẹ nhàng xoa lưng ta, ôm ta trốn ở trong lòng hắn.

Hồi lâu sau, ta đẩy hắn ra, có chút buồn bực nói: "Ta biết Vị Đán sắp gặp nguy hiểm, nhưng mà không có cách nào khuyên can hắn, trong lòng phiền chán thật!"

Nguyễn Dương nhảy dựng mày, kéo lấy ta, hỏi: "Nàng đối với hắn, thật sự... rất quan tâm!" Hắn cố giữ cho giọng bình ổn, nhưng mà ta vẫn nghe ra cảm giác vô cùng lo lắng từ hắn.

Trong mộng Nguyễn Dương thật đáng yêu, còn có thể ghen.

Ta cố ý không nói chuyện, chờ hắn sốt ruột.

Quả nhiên Nguyễn Dương trong mộng mất đi sự bình tĩnh vốn có, cầm lấy cánh tay ta, hỏi ta: "Nàng thích hắn, có phải hay không?"

Ta nghe thế liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vẫn như cũ hai tay ôm mắt, làm bộ thật bi thương.

Nguyễn Dương hình như mất hết sức lực, đôi tay trượt xuống khỏi vai ta, ngơ ngẩn thầm thì: "Quả nhiên thiên mệnh không thể trái, cuối cùng nàng vẫn thương hắn?"

Ta theo trong khe hở nhìn hắn, thấy mặt hắn tái nhợt đáng sợ, trong lòng không khỏi đau đau, cũng không đùa cùng hắn nữa, bổ nhào qua, ôm hắn thật chặt.

"Ta mới không thích hắn đâu, chỉ vì hắn là ca ca của Nhật Tây và Tiểu Cửu, ta sợ bọn họ đau khổ!"

Nguyễn Dương lúc này mới hoàn hồn, đem ta ôm vô cùng chặt chẽ không một kẽ hở, hồi lâu sau, ta nghe hắn nói: "Chớ sợ, ta sẽ quay lại tìm nàng!"

Giấc mộng đẹp thì lại ngắn ngủi, lúc ta tỉnh lại, đầu ngón tay vẫn còn vương lại hơi ấm của Nguyễn Dương.

Thánh bối điện trống trải như vậy, nơi này lại có giăng kết giới, rất ít người có thể vào được, Vị Đán cùng Hạ nhị nhi hôm nay khẳng định là sẽ không đến, chỉ còn lại có ta, cô độc vô cùng.

Từ lúc tỉnh lại, ta không thể thôi miên bản thân nằm mộng được nữa.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn Thánh bối lúc mở lúc khép, trong lòng ta vô cùng phiền chán, tính đùa dai nổi lên, cởi một chiếc giày, thừa lúc thánh bối đang khép mở, ném vào.

Bạch quang rực sáng, giày kia lóe lóe, lúc ta nhìn lại, đã thấy không còn tung tích.

Tuy rằng ta đã sớm cảm thấy thánh bối này cổ quái, nhưng hôm nay được chứng thực như vậy, vẫn khiến cho lòng ta khủng hoảng, ngay cả Thánh bối điện này cũng không phải chỗ ở của ta.

Mặt nước bên ngoài đã tối đen không nhìn thấu, ta ôm cánh tay, lần đầu tiên cảm thấy hải vực to lớn, thế mà không có chỗ cho ta dung thân.

Càng nghĩ càng khổ sở, ngồi xổm xuống cửa điện Thánh bối, ta dứt khoát lên tiếng khóc lớn.

"Mật Nhi?" Một giọng nói khẽ gọi.

Ta thoáng ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ mê man, chợt thấy khuôn mặt tuấn tú của Nguyễn Dương đang vô cùng sầu lo nhìn ta: "Mật Nhi, sao nàng lại ở đây một mình!"

Hắn bế ta lên, sờ hai tay ta, mày nhăn tít: "Tay nàng sao lại lạnh như vậy?"

Lòng ta bỗng chốc an ổn, làm nũng đem mặt giấu ở trong lòng hắn, nức nở: "Ta không có nơi nào để đi, thánh bối bên trong kia biết ăn cái gì đó, ta cũng không dám đi vào!"

Nguyễn Dương bị động tác của ta làm cho tức cười, thanh âm càng thêm ôn hòa trấn an ta: "Chớ sợ chớ sợ, ta đã trở về, về sau sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa!"

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, hình như so với trước kia hắn trầm ổn thêm một ít, nhìn ta mỉm cười, nói: "Ta sẽ không lại đi quản mấy chuyện này nữa, ta đã thông suốt một chuyện!"

Ta tha thiết mong chờ hắn tiếp tục nói tiếp, hắn lại không nói, ôm ta bay xuyên qua kết giới, đi đến một căn nhà cỏ tranh phía trước.

Ta ngây ngây nhìn ngôi nhà cỏ tranh, cảm thấy rất là quen thuộc.

Nguyễn Dương thả ta xuống, nhẹ giọng hỏi ta: "Có phải cảm thấy quen thuộc hay không?"

Ta ừ một tiếng, Nguyễn Dương nắm tay ta, đem ta kéo vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Lúc trước, ta tới tới lui lui mấy mươi vòng, nàng đều ở trong phòng này, nhưng từ lúc nàng thành rồng, đây là lần đầu tiên nàng bước vào đây!"

Ta kinh ngạc, hắn chăm chú nhìn ta, cười nói: "Hạ Mật, ta tới tới lui lui mấy mươi lần, cũng mệt mỏi, nàng luôn không nhớ rõ ta!"

Ta trầm mặc, không biết hôm nay vì sao Nguyễn Dương nói ra nhiều lời nói ta nghe không hiểu như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương thấy ta trầm mặc, lại nhẹ giọng nói: “Ta chính là muốn giải thích, cũng giải thích không xong!”

“Tộc của ta lúc trước... thực xin lỗi nàng, nhưng là, ta sẽ bù đắp lại hết thảy!” Hắn vươn tay, ôm ta vào trong lòng.

Dường như hắn rất mỏi mệt, nhắm mắt lại, im lặng thật lâu.

Ta không đành lòng nhìn hắn rối rắm như thế, vươn tay sờ mặt hắn, mặt hắn ôn nhuận giống như bạch ngọc, sờ lên mịn mịn, lúc đầu ta đơn thuần muốn an ủi hắn, kết quả xúc cảm quá tốt, nhịn không được tiếp tục sờ đến cổ hắn, sờ soạng rồi lại sờ soạng.

Nguyễn Dương chậm rãi mở mắt ra, phốc một chút cười khẽ ra tiếng, rất cảm khái thở dài: “Sớm gặp nàng thì thật tốt!”

Ta không hiểu.

Hắn cười mỉm, hỏi ta: “Hạ Mật, nàng có nguyện ý nghe ta kể lại một đoạn chuyện cũ không?”

Ta ừ một tiếng.

Hắn cười cười, hình như hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Nếu như nói, ta chia rẽ nàng cùng Vị Đán, nàng có căm hận ta không?”

Ta a một tiếng, nhớ tới bộ dáng kiêu căng của Vị Đán, phản xạ có điều kiện trả lời hắn: “Chàng đùa đi!”

Nguyễn Dương mặt mày nặng nề, gắt gao nắm tay ta, rất là đứng đắn lắc đầu: “Ta xuyên qua xuyên lại mấy mươi lần, mỗi lần, dù cho ta khuyên nàng thế nào, nàng đều thích Vị Đán!”

... Hình như ta ngộ ra cái gì đó?

Hắn hình như cũng không muốn cho ta xen mồm, nói tiếp: “Hạ Mật, ta đã từng đem hình ảnh kiếp trước kiếp này lưu lại trong mộng của nàng, không biết nàng có từng mơ thấy qua?”

Ta mờ mịt nhìn hắn, vừa mới ngộ ra lại tiếp tục mơ hồ.

Nguyễn Dương thở dài, nói: “Long tộc chúng ta vốn rất ít có mộng, nếu có thì cũng không phải là mơ về việc đã trải qua mà là mộng tiên đoán tương lai, nàng và long nguyên của ta tương thông, ta từng mấy lần tiến vào mộng của nàng gặp nàng, nàng chắc hiểu rõ điểm ấy chứ!”

Trong phút chốc ta bị hóa đá, trong lòng lệ rơi tung hoành, hiểu rõ con khỉ chàng nha!

Quả thực ta chưa thể tiêu hóa hết tin tức này. Ta nằm mộng nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ mỗi lần gặp Nguyễn Dương trong mộng đều là người thật, không phải ảo ảnh?

http://tieulun.hopto.org

Ta trợn mắt há hốc mồm hỏi Nguyễn Dương: “Những việc ta làm với chàng trong mộng, cũng là sự thật?”

Nguyễn Dương ho nhẹ một tiếng, đôi mắt lóe lóe, vòng qua đề tài này, nói: “Ta từng vô cùng lo lắng cho nàng, chỉ cần nàng đi vào giấc mộng ta sẽ tìm cơ hội tới cảnh trong mơ để tìm gặp nàng!”

Ta vẫn cứ suy nghĩ cái đề tài kia, mặt đỏ tai hồng.

Trạng thái này rõ ràng ảnh hưởng đến Nguyễn Dương, hắn ho khan một tiếng, lại nói: “Trừ bỏ thời gian sắp tới không thể tiếp tục gặp nàng trong mơ nữa, những lúc còn lại, thật là chính ta ở trong mộng cùng nàng gặp gỡ!”

Ôi trời ơi quá dã man, ta nhớ được trước đó không lâu, lúc nằm mơ ta còn nói với Nguyễn Dương, muốn cùng hắn sinh một đôi song bào thai, còn có, trực tiếp hỏi hắn, Long tộc lúc giao phối là dùng nguyên hình (hình rồng) lăn lộn, hay là dùng hình người tiến hành.

Đúng rồi, ta còn nhớ rõ, lúc ăn giấm chua với Dạ Thiến ngày đó, ta ở trong mộng uống rượu, son sắt thề với hắn: Nguyễn Dương, dáng người của ta so với Dạ Thiến tốt hơn nhiều, ngươi nếu là một nam nhân có mắt nhìn, khẳng định sẽ lấy ta.

Bởi vì ta cảm thấy là ở trong mộng - không phải thực, cho nên không hề băn khoăn mà dứt khoát trực tiếp lộ đùi, nhảy một đoạn múa cột cho hắn xem.

Nguyễn Dương lúc đó đã nói gì? Đúng rồi, bộ dáng hắn lúc đó tựa hồ muốn té xỉu. Đáng thương đến nỗi một câu nói đều nói không nên lời.

Trời ạ, ta luôn luôn cho rằng hết thảy đều là chuyện riêng tư cá nhân ta, kết quả, bị Nguyễn Dương không chút lưu tình khám phá hết, ta tình làm sao sống nổi! Một trái tim thẹn thùng của gái già nha, hoàn toàn bị mất hết.

“Mật Nhi, nàng nghĩ gì vậy?” Phỏng chừng là ánh mắt ta biến ảo quá phức tạp, Nguyễn Dương lộ ra nét mặt dở khóc dở cười.

“Quên đi, Nguyễn Dương, ta thừa nhận xác thực là mỗi ngày đều muốn thân thể chàng! Giờ từ mộng làm thành hiện thực luôn!” Ta dứt khoát bỏ hết mặt mũi, ở trong mộng muốn sờ bao nhiêu cũng đã sờ rồi, muốn háo sắc bao nhiêu cũng háo sắc rồi, giờ còn có thể dè dặt sao.

Nguyễn Dương mặt “oanh” lên một chút, toàn bộ đều đỏ rực, lắp bắp mất đi bình tĩnh: “Mật Nhi, thật, thật sự sao? Cũng, cũng không phải là không thể được...”

Bạn nhỏ đáng thương, mang một bộ dáng sắp tự thiêu đến nơi.

Hắn rối rắm một lúc lâu, phỏng chừng thấy ta banh mặt quá khó coi, hắn lại lắp bắp trấn an ta: “Ta, ta không có ý tứ ghét bỏ, ta rất... rất hạnh phúc!” Hắn mặt đỏ hồng hướng ta cam đoan: “Ta chưa bao giờ chạm vào ai khác, luôn luôn thuộc về nàng! Nàng đừng xấu hổ!”

http://tieulun.hopto.org

Những lời này khiến ta cảm thấy, người đang tự thiêu bây giờ là ta.

Ban đêm hiển nhiên không phải là thời điểm thích hợp để nói mấy lời như vậy.

Ta thẹn quá thành giận, triệt để phá vỡ hình tượng cô gái thẹn thùng.

Cho nên thời điểm làm Nguyễn Dương đỏ mặt buông màn, ta còn suy nghĩ, phỏng chừng là ta đang nằm mơ đi? Nhưng mà nằm mơ cũng không có ngọt ngào như vậy, ta nhiều ngày thương nhớ Nguyễn Dương, rốt cuộc cũng có ngày trở thành hiện thực.

Nguyễn Dương thả xuống mái tóc đen dài cùng tóc ta quấn thành một khối, hóa thành long vĩ màu đen to lớn uốn lượn vài vòng, trực tiếp cuốn lấy mắt cá chân của ta. Một khắc ta hoảng hốt đó, hắn đem môi dán lên bên tai ta, hàm chứa ý cười nói: "Mật Nhi, kỳ thực có thể làm bằng nửa hình rồng!"

"Câ... Câm miệng!" Ta nước mắt rưng rưng yếu ớt kêu, con khỉ chàng, lúc này không phải là lúc phổ cập chuyện phòng the cho ta đâu!

Nguyễn Dương thở hào hển, cắn lỗ tai ta, cúi đầu giải thích: "Kỳ thực bản tộc lúc làm đều sẽ hóa thành hình rồng!"

"..." Ta về sau sẽ không bao giờ hỏi cái loại vấn đề về kỹ thuật này nữa!

"Đương nhiên hình người cũng miễn cưỡng có thể..."

"..." Chàng trai à, cầu chàng, đừng phổ cập kiến thức cho ta nữa!

"Nàng có muốn thử mỗi loại một lần? Ta cũng chỉ là nghe nói thôi chứ chưa thử qua đâu!" Hắn ám muội cười cười nhìnta.

"..." Thì ra phổ cập kiến thức nhiều như vậy, vẫn là thực hành quan trọng nhất.

Chương 45

Trong một đêm, ta cảm thấy ta có được rất nhiều.

Sáng sớm, ta nhịn không được thổ lộ với Nguyễn Dương: "Một đời này cuối cùng ta đã có được thân nhân! Chính là chàng, Nguyễn Dương!"

Đây là nỗi lòng chất chứa từ tận sâu thẳm tim ta, Nhật Tây cũng tốt, Tiểu Cửu cũng tốt, nhưng thay vì nói là thân nhân, bọn họ giống như bạn hữu tốt của ta hơn. Ở thế giới này, ta luôn cảm thấy cô độc.

Nguyễn Dương đang rửa mặt, nghe thấy câu nói của ta, thân mình khựng một chút, chậm rãi xoay người lại, thở dài một hơi, ôm ta nép thật chặt vào lòng: "Ừ, ta sẽ vĩnh viễn là thân nhân của nàng!"

Câu nói này đáng giá hơn bất kỳ lời thề hẹn nào, ta ôm hắn càng chặt hơn.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương nhẹ nhàng ôm siết ta, một lúc lâu sau, nhẹ nhàng hỏi ta: "Mật Nhi, nàng có muốn biết rõ mọi chuyện?"

Ta ừ một tiếng, hắn sờ lên mặt ta, một vầng sáng nhàn nhạt tỏa ra từ lòng bàn tay hắn từ từ chạm vào trán ta, có vô số mảng kí ức chảy vào tâm trí, mọi thứ hiện lên rõ ràng, mồn một.

"Chỉ có thể cho nàng thấy chừng đó thôi!" Hắn thở dài, thu tay về.

Trí nhớ này, là khoảng thời gian ta xuyên qua thành tôm nhỏ, trong kí ức ấy, ta thấy Nguyễn Dương, thấy Vị Đán, thấy Nhật Tây, cũng thấy Tiểu Cửu.

Hồi lâu sau, ta chậm rãi hỏi hắn: "Thế làm sao ta lại có thể tu thành hình rồng?"

Nguyễn Dương nhìn ta, đem tay ta đặt vào lòng bàn tay hắn: "Ta đã đánh trọng thương long căn của con rồng hồng ngọc do ma thần Tây Vực nuôi nấng, bỏ vào trong thánh bối, long cân đó ăn khớp với nàng, tính theo năm tháng, có lẽ nó sẽ sớm tìm gặp nàng!"

Đây là một vòng tuần hoàn.

Nguyễn Dương vô cùng lo lắng nhìn ta, nói: "Ta không biết lúc này đây có phải ta đã thay đổi hết tất cả duyên mệnh hay không, ta vẫn chưa tìm thấy con rồng hồng ngọc do ma thần Tây Vực nuôi nấng!"

Nếu thực sự đúng như vậy, hết thảy số mệnh tuần hoàn sẽ bị cắt đứt.

Đầu ta choáng váng, tay run rẩy.

Nguyễn Dương ôm lấy tay ta, tiếp tục nói: "Ta vận dụng linh lực, xuyên qua thời không mấy mươi lần, cũng chỉ có lần này là không phải vận dụng linh lực, trực tiếp thông qua Thánh bối mà đến."

Ta nghiêm cẩn nghe hắn nói.

"Sau khi hồn phách nàng nhập vào tôm nhỏ, trở lại thời không trước, bất luận tránh né thế nào thì nàng vẫn sẽ luôn yêu thương Vị Đán, bởi vì mỗi lần ta xuyên qua, ta chỉ có thể tranh giành với Vị Đán mà theo đuổi nàng, nàng thà tự hủy long căn cũng không muốn làm thương tổn hắn!"

"Mấy mươi lần lặp lại như thế, ta chưa bao giờ thấy tuyệt vọng! Ta chỉ có thể âm thầm che chở nàng ngay từ đầu, ngay cả thích cũng không dám nói cho nàng biết, bởi vì ta không dám tự tiện thay đổi bất cứ số mệnh nào! Sợ rằng nếu có bất cứ biến hóa nhỏ nhặt nào cũng sẽ khiến nàng biến mất!" Hắn nắm chặt tay của ta.

Ta hiểu rõ, Nguyễn Dương là người có quyền lực to lớn nhất nhì, nhưng mà ta lại không phải là thủy tộc thực sự, chỉ cần có một sự việc nhỏ không đáng kể thay đổi, nói không chừng sẽ khiến Hạ Mật ta không còn trên đời.

http://tieulun.hopto.org

Chàng hẳn phải có biết bao kiên nhẫn và yêu thương trong trái tim, mới có thể vì ta mà xuyên qua cả không gian thời gian nhiều lần như thế. Tình cảm của chàng, quý hơn bất kỳ kỳ trân dị bảo nào.

Ta há miệng, hơn nửa ngày mới tìm được giọng nói của bản thân: "Thật quá khổ cho chàng!" Ta đây quả thực vô cùng may mắn, nếu cố chấp đi theo cái tên Vị Đán kia, kết cục chắc chắn sẽ rất thê lương.

"Ta có thể xuyên qua thời không nhiều lần như vậy là vì hồn phách ta luôn được bảo toàn trọn vẹn, điều này sau này ta mới biết, nàng chớ có sợ, nàng xuyên qua thánh bối mà đến, mà ta buông tha cả hồn lẫn phách mình đuổi theo nàng cho nên cứ ở đây ngây ngốc suốt, tuy rằng biết mình muốn tìm nàng, nhưng mà lại hoàn toàn không biết vì sao phải tìm nàng nữa!"

"Lần này ta tới sớm hơn bất kỳ lần nào, ta đuổi theo nàng ngay từ đầu, làm lệch hướng quỹ đạo, làm lệch hết thảy những điều vốn phải xảy ra, vốn dĩ nàng cùng Vị Đán quen biết nhau trong ngày sinh nhật của Long Vương, sau đó hắn sẽ mang nàng về Nam Hải, dần dần mến nhau, nhưng mà lúc này đây, ta đã làm thay đổi ngay điều thứ nhất!" Nguyễn Dương nở nụ cười, mang theo chút lo lắng: "Lúc này đây, ta sẽ không để nàng lặp lại những điều đó nữa..."

Ta nắm lấy tay Nguyễn Dương, đôi bàn tay ấm áp kia giờ phút này lạnh lẽo kinh người.

"Có lẽ sẽ không còn kiếp luân hồi nữa, Mật Nhi..." Nguyễn Dương muốn nói lại thôi.

"Không cần luân hồi gì cả, Nguyễn Dương, như vậy là tốt rồi!" Ta trấn an hắn, cảm thấy Nguyễn Dương giấu ta cái gì đó, hắn luôn luôn bình tĩnh tự giữ suy tính trong lòng, ta không nghĩ đi ép hỏi hắn gì cả.

"Ừ, ta sẽ luôn ở bên nàng, đến tận giây phút cuối cùng!" Nguyễn Dương ôm chặt ta vào lòng.

Ta đột nhiên hờn dỗi nói với Nguyễn Dương: "Nguyễn Dương, con giun nhỏ kia có phải là chàng không?" Lúc gần sáng, ta lại mơ thấy giấc mộng đào giun lúc học sơ trung kia.

Nguyễn Dương cả kinh, nắm tay ta thật chặt.

Hắn trầm mặc một lúc, nói: "Thực xin lỗi, nàng đã cứu ta còn gặp chuyện như thế, vốn là ta không biết đại tỷ sẽ làm vậy với nàng, nếu không phải tại ta, giờ có lẽ nàng đang sống bình an tự tại rồi!"

Hắn nói xong câu đó cũng không mở miệng nữa, mấp máy môi, im lặng ôm ta chặt không một kẽ hở.

Kỳ thực ta nên hận, nhưng mà ta không thể hận nổi Nguyễn Dương.

"Bởi vì vậy nên chàng mới đối tốt với ta sao?" So với oán hận, ta càng để ý đến lòng Nguyễn Dương hơn, "Bởi vì áy náy, cho nên mới chăm sóc ta như vậy?"

http://tieulun.hopto.org

... Cái này nên gọi là gì đây?

Lấy thân báo đáp?!

Nguyễn Dương vừa quay đầu, lập tức bị ánh mắt sáng ngời của ta làm cho hoảng sợ, nhịn không được bật cười, xoa đầu ta, nói: "Ta đối với Dạ Thiến cũng có áy náy, nàng ấy luôn kề cận ta, nhưng mà ta chỉ xem nàng ấy như vãn bối, nếu như tình cảm của ta với nàng chỉ là áy náy, ta sẽ không muốn nàng, sẽ không kề cận bên cạnh nàng, nàng tin ta không?" Giọng hắn vẫn dịu dàng như cũ.

Nhưng kì lạ là ta tin tưởng hắn tuyệt đối.

Bởi vì một người dịu dàng thì luôn lạnh lùng, hắn có thể ôn nhu săn sóc với tất cả mọi người, nhưng mà lại có thể luôn duy trì khoảng cách với họ, Nguyễn Dương chính là như thế, nếu như không phải thích, hắn sẽ không đem trọn trái tim mở ra cho ta xem như vậy.

"Ta cũng hy vọng, từ nay về sau nàng sẽ nhìn rõ được trái tim ta, sẽ không trách ta ích kỷ!" Nguyễn Dương vuốt ve tóc ta, tay hơi hơi nặng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ta cọ cọ tay hắn, nhớ lại lúc trước liều mạng tìm kiếm ngưng lộ, chỉ vì biến thành hình người.

Ta nhịn không được cười ra tiếng, Nguyễn Dương ngừng tay lại, hỏi ta: "Nàng đang cười ta?"

Ta ha ha ha cười vui vẻ, nhớ tới bộ dáng hắn lúc ta còn là tôm, hỏi hắn: "Chàng là trưởng bối của bọn Nhật Tây và ta, đối với ta cũng luôn hiền lành hòa ái, nhưng vì sao khi ấy ta lại thấy khác lạ vậy nhỉ?"

Nguyễn Dương cúi đôi mắt, có chút rối rắm: "Ta luôn luôn nghĩ nàng thích Vị Đán, có một lần, ta muốn hơi hơi thân thiết với nàng một chút, nàng lại chạy đến thân thiết với ta, ta nghĩ lúc ấy nàng đối với ta có chút ỷ lại."

Lúc ta đang tìm ngưng lộ, hắn luôn yên lặng chăm sóc ta, Nhật Tây có vẻ như còn khẩn thiết hơn hắn, ta muốn nói mấy lời làm càn, hắn cũng xem như vãn bối thôi.

Cũng cùng nhân vật đó bối cảnh đó, làm sao mà chàng bắt được trái tim của một cô gái già như ta nhỉ!

"Ta thấy nàng luôn ở cùng Nhật Tây và Tiểu Cửu, còn thân thiết hơn so với ta!"

Đây là đang oán giận sao?

"Ngưng lộ gì đó, kỳ thực là do lúc trước ta đâm con rồng hồng ngọc, đem nó đặt vào thánh bối, thánh bối đau đớn khó chứa mà chảy ra chất lỏng, nhưng lúc đó ta không biết thứ chất lỏng đó sau này lại quý hiếm như vậy! Bằng không lúc

http://tieulun.hopto.org

đó thế nào ta cũng sẽ hứng lấy hơn mười bình về dùng!" Nguyễn Dương lại oán giận.

... Ta cảm thấy hắn lại bắt đầu tươi cười thánh khiết, theo hiểu biết của ta về hắn thì hẳn là trong nội tâm hắn nhất định đang công khai nguyền rủa.

"Lại nói tiếp, mọi chuyện tốt đều bay tới trên người Vị Đán! Mọi ích lợi hắn đều chiếm hết!" Hắn càng nói càng bình thản, càng cười càng ôn nhu, nhưng sao nghe thế nào ta cũng thấy lời này tràn đầy oán khí?

Ta nhịn không được run run một chút, thật tâm khuyên hắn: "Nguyễn Dương, nếu chàng có oán khí, thì trực tiếp bộc phát ra đi, giọng nói cùng nét mặt của chàng không phù hợp chút nào!"

Nguyễn Dương hơi cứng mặt một chút, sau đó, ta thấy hắn quay trở về bộ mặt tràn ngập từ ái, nụ cười dường như có thể phát ra ánh sáng, còn mê hoặc hơn cả nụ cười ôn nhu thường ngày nữa: "Mật Nhi, nàng chớ quên, nếu như không phải hắn đến kích ta, làm sao ta có thể gặp nàng trước được! Huống chi lần này có nàng, ta sao có thể oán?"

"Thực ra ta luôn muốn cảm ơn hắn!"

"..." Ta câm nín nhìn hắn, chàng trai à, nói như vậy nhưng tại sao đầu ngón tay chàng lại bắn ra thanh kiếm thoắt ẩn thoắt hiện vậy? Còn có, cái giọng này là sao?

"Ta phải về giúp đỡ hắn!"

Ôi, ta thật kính nể cái vẻ mặt cao siêu này của Nguyễn Dương, từ giúp đỡ phát ra từ miệng hắn sao lại có vẻ cao thượng như vậy, hơn nữa còn tràn ngập thương hại.

Ta nhịn không được châm chọc hắn: "Bằng cái thanh tiểu kiếm ôn nhu này sao?"

Nguyễn Dương sửng sốt một lát, đột nhiên mặt giãn ra cười to, bạch quang ở ngón tay chợt lóe, thanh kiếm chợt biến mất: "Đương nhiên không phải!"

Hắn lại chân thành giải thích với ta: "Hắn không xuất ra nổi kiếm này đâu, hai ngón tay ta sẽ trả lại đủ cho hắn!"

... Lúc này thật đúng là hắn đang thẳng thắn bộc lộ oán niệm.

Ta yên lặng xoay đầu đi, không đành lòng nhìn ánh sáng chân thành mà từ ái trong mắt hắn, ai dám nói Tĩnh Hải Vương tao nhã lại khiêm tốn? Hắn chính là một tên trả thù xã hội dã man nhất!

Thực ra ý của ta là muốn nắm tay cùng Nguyễn Dương như thế, tìm một nơi tương đối an nhàn, cả hai cứ thế sống với nhau thôi.

Nhưng Nguyễn Dương quyết định trở về giải cứu xã hội, giúp đỡ Vị Đán.

http://tieulun.hopto.org

Nhất là khi nghe ta miêu tả rõ ràng con rồng hồng ngọc đó xong, ý chí hắn càng thêm kiên định, quanh người phát ra vầng sáng rực rỡ lóa mắt, quả thực giống hệt như kiểu 'ta không vào địa ngục thì còn ai có đủ khả năng vào'.

Ta vốn sùng bái nhất là những anh hùng có chủ kiến, nói một không nói hai. Nhìn hắn kiên định như thế, ta càng thêm sùng bái đến mù quáng.

"Mật Nhi, nàng sẽ không trách ta nhiều chuyện chứ?" Nguyễn Dương lo lắng hỏi ta.

Ta lập tức nhiệt tình bày tỏ sự tín nhiệm trên cái gương mặt đần độn: "Mọi thứ chàng làm đều đúng!"

Nguyễn Dương cười càng thêm ấm áp hơn lúc trước.

Giơ tay giăng kết giới, hắn lại càng thêm đẹp trai hơn lúc trước...

Dáng vẻ hắn càng thêm phiêu dật hơn lúc trước...

"Nguyễn Dương, chàng thật lợi hại, làm cái gì cũng siêu phàm thoát tục! Làm cái gì cũng mạnh mẽ dứt khoát!" Ta đứng trong bóng nước dịu dàng nhìn Nguyễn Dương, cảm giác như cả trời đất vạn vật lúc này đều tốt đẹp.

Nguyễn Dương cực kì lạnh nhạt vỗ vỗ đầu ta, ý nói hắn hiểu ý ta rồi.

Cái thái độ lạnh nhạt này thực khiến ta bị đả kích, giống như mọi sùng bái của ta đều là dĩ nhiên không cần thiết phải nói ấy.

Nguyễn Dương mỉm cười nhìn ta liếc mắt một cái, thấy ta dần ủ rũ, cười lắc lắc đầu, nói: "Hạ Mật, nàng nói thế, ta nghe xong thật vui vẻ..."

Ta oán thầm, nét mặt chàng có vui vẻ chút nào đâu.

Ta nhìn hắn trừng mắt, Nguyễn Dương buồn cười, thở dài: "Đáng tiếc là, trong quá khứ, nghe nàng nói như thế với một người khác đến mấy mươi lần, nàng nghĩ ta nên có biểu hiện gì đây?"

"Ta sẽ nhịn không được mà ghen tị!" Hắn rốt cục không giữ được khuôn mặt tươi cười, thở dài một hơi, cực kì áy náy nói: "Thật có lỗi, ta biết nói thế này với nàng rất ủy khuất cho nàng, nhưng là ta vẫn không thể khống chế nổi cảm xúc của bản thân!"

Ta nhìn hắn, giờ phút này hắn mặt chiến bào đen, mái tóc đen dài bay bay phiêu dật anh tuấn cực kì, nhưng mà ta lại không thể thốt ra nổi một từ tán dương hay khen ngợi.

Ta không biết nên biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, sợ lời nói ra sẽ giống với những lời trong quá khứ.

Chung quanh bỗng chốc lặng im, không khí dường như càng quạnh quẽ.

Nguyễn Dương tự trách bản thân, nét mặt trở nên dè dặt cẩn trọng, đột nhiên hắn vuôn tay, đem ta ôm chặt vào lòng, xin lỗi: "Mật Nhi, ta không nên để ý những chuyện đó, ta sai rồi."

http://tieulun.hopto.org

Hắn có cái gì sai?

Ta mờ mịt nhìn hắn, lỗi của hắn ở chỗ, hắn đã có mặt trong tất cả các kiếp luân hồi của ta trong khi ta (ý nói Hạ Mật của kiếp này) lại không có ở đó. Làm sao ta có thể trách hắn đây?

"Không cần nhìn ta như vậy!" Nguyễn Dương đưa tay che lại đôi mắt ta, môi nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi ta, "Mật Nhi, muốn nói cái gì thì cứ nói đi, chúng ta sẽ ở cùng nhau cả đời, ta không muốn nàng luôn dùng nét mặt muốn nói lại thôi ấy với ta. Cảm giác ấy càng khiến ta uể oải hơn cả cảm giác ghen tỵ!"

Ta ừ một tiếng, nói với hắn: "Ta vừa suy nghĩ, sau này sẽ không nói lại những lời như ban nãy nữa (ý là mấy lời tán dương)! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta cảm thấy không có cách nào khiến ta ngưng nói những lời sùng bái ấy với chàng được, cho nên ta cũng không có định sau này đối với chàng muốn nói lại thôi!"

Bóng nước trôi theo dòng chảy mà đi, không gian im ắng, nét mặt Nguyễn Dương rất rối rắm, có chút dở khóc dở cười, lần đầu tiên khô cằn an ủi ta: "Nàng nghĩ như vậy cũng rất tốt!"

Ta ngắt lời hắn, tiếp tục nói: "Bởi vì chàng là người trong lòng ta, ta mới có thể nói ra những lời này, dù cho kiếp trước có như thế nào nhưng nơi ta và chàng đang sống chính là kiếp này, dù cho kiếp trước ta có đến với ai thì cũng liên quan gì đến kiếp này cả, tình cảm của ta với chàng trong kiếp này là chân thành, xuất phát từ tận sâu tim ta. Sống cho hiện tại và tương lai chứ, nên chỉ cần quan tâm tình cảm của ta hiện tại và tương lai là được, không cho phép chàng bận tâm về quá khứ nữa!"

Ta tha thiết nhìn Nguyễn Dương.

Quả nhiên một lát sau, trên mặt hắn dần hiện lên sự xấu hổ, hắn nắm tay ta, hướng ta xin lỗi: "Mật Nhi, ta thật nông cạn!"

Ta lập tức hào phóng tha thứ cho hắn, ai, tình thương trong trái tim thẹn thùng của ta trỗi dậy, rốt cuộc là chàng còn có thể khiến ta trở nên không giống bản thân thường ngày thêm bao nhiêu lần nữa nha!

Hôm nay, đại điện Nam Hải phá lệ âm trầm. Ta cùng Nguyễn Dương dạo qua một vòng, kỳ quái, một bóng người cũng không có.

"Đến điện Thánh bối đi!" Nguyễn Dương kéo ta đi, cũng không quản xem ta có nghe hay không, túm ta như túm rối, một đường hùng hùng hổ hổ đạp nước mà đi, cho đến khi thấy được bóng dáng điện Thánh bối phía xa xa, hắn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ta thấy đại điện Thánh bối ở phía trước có chi chít thị vệ dàn trận, chờ xuất phát.

http://tieulun.hopto.org

Mà Vị Đán mặc trường bào tím thêu hoa văn rồng, đang banh mặt, đôi mắt âm trầm nhìn về phía trước, ta nhìn xung quanh, lập tức vui vẻ đứng lên, túm lấy tay áo Nguyễn Dương hớn hở nớ: "Là Nhật Tây, hắn đến Nam Hải thăm ta!"

Ta là thiệt tình thích người anh em Nhật Tây này, từ lúc đến Nam Hải tới nay, ta thật nhớ hắn và Tiểu Cửu.

Nguyễn Dương hơi hơi ngẩn người, thở dài nói: "Quả nhiên đã thay đổi là thay đổi tất cả, ta tưởng rằng người đến là Đình Ngọ!"

Ta tò mò hỏi: "Trong quá khứ, Đình Ngọ là bạn thân của ta sao?"

Nguyễn Dương ừ một tiếng, có chút rầu rĩ nói: "Khi đó nàng và Vị Đán giận nhau, trong cơn thịnh nộ, Vị Đán nạp một nữ tử khác làm thiếp, Đình Ngọ hôm đó không biết lại rối rắm cái gì, tìm nàng nói chuyện, đem sự tình xấu càng thêm xấu, Đình Ngọ vì thế rất là áy náy, một mình đi xử lý nữ tử kia thay nàng, Vị Đán vì thế mà ầm ĩ với nàng thêm một trận, điều cuối cùng ta thấy là nàng giận dỗi tự hủy long cân rồi nhảy vào thánh bối, hồn phách thất lạc không biết tung tích... Vì vậy mà Đình Ngọ tự phạt mình, tạo kết giới tự nhốt trăm năm!"

Quả thực là khác người, người khác nhảy vực, ta thì nhảy vỏ sò, tốt xấu gì cũng coi như là có chút đột phá! Ta hiểu ra một chút, nghĩ lại mà cảm thấy sợ, cực kì thành khẩn cảm kích Nguyễn Dương: "Cám ơn chàng không ngại khổ cực đến tìm ta suốt bao nhiêu kiếp như vậy, ta cảm thấy như bây giờ là tốt nhất!"

Nguyễn Dương 'a' một tiếng, hình như cũng giống như ta nghĩ lại mà sợ, hắn nắm chặt tay ta, niệm chú quang thu lại kết giới, ta thấy Nhật Tây đang tranh cãi cùng Vị Đán, đột nhiên hai người đều quay lại nhìn vào ta, mắt Nhật Tây dừng lại trên hai bàn tay đang nắm chặt nhau của Nguyễn Dương và ta, cả trong con ngươi lẫn nét mặt đều là khó tin.

"Hạ Mật, muội cùng hoàng thúc, muội cùng Đại Hoàng huynh... Các người..." Nhật Tây đáng thương, đã hoàn toàn bị tình huống trước mắt làm cho rối loạn.

Trên mặt Vị Đán như có ngàn lớp băng sương, lạnh lùng mà ẩn nhẫn, từ lúc thấy ta, tầm mắt hắn không di chuyển nữa, bộ dạng giống như sắp muốn lấy mạng ta vậy.

Nguyễn Dương thản nhiên nghênh đón tầm mắt hắn, tay hắn và tay ta nắm càng thêm chặt, sau đó hắn vung tay áo bước lên một bước che trước người ta, bàn tay khẽ mở ra, mỉm cười nói: "Đa tạ long nguyên, vật về chũ cũ!" (long nguyên này là hồi xưa Vị Đán cho Hạ Mật.)

Vị Đán dường như tức giận đến không nhẹ, lúc giơ tay tiếp nhận lấy long nguyên trong tay Nguyễn Dương, ta thấy tay hắn đang run rẩy.

Nhật Tây vừa ngây ngốc vừa sợ hãi: "Đại Hoàng huynh, khối long nguyên này sao lại nằm trong tay Hoàng thúc?"

http://tieulun.hopto.org

Thật sự là ‘không mở bình sao biết trong bình có gì’, Vị Đán đang nén giận, nghe Nhật Tây nói xong, lập tức đem ánh mắt thù hận tập trung lại trên người ta, ánh mắt kia tức giận đến tột độ, ta chột dạ lùi về phía sau Nguyễn Dương, cố gắng nhớ lại, rốt cuộc là Nguyễn Dương lấy long nguyên của Vị Đán từ khi nào.

Chẳng lẽ là lúc chúng ta đang hôn nhau nồng nhiệt? Mặt ta bỗng chốc đỏ bừng, ánh mắt của Nguyễn Dương quét qua ta một cái, khóe miệng khẽ nâng đầy ý cười, ngón tay hắn nhẹ nhàng cọ xát ngón út của ta.

Vị Đán nhận lấy long nguyên cũng không nuốt vào, lại vung tay ném nó về phía sau, bộ dáng vô cùng kiêu căng, nói: “Mảnh long nguyên này dính bẩn, ta không cần, vứt cho ngươi!”

(Vị Đán mấy kiếp trước kiếp nào cũng có được Hạ Mật mà không lần nào biết giữ, lần nào cũng khiến Mật Mật tổn thương, nên lần này báo ứng rồi.)

Lúc này ta mới thấy Hạ nhị nhi đằng sau Vị Đán, qua một buổi tối, nét mặt nàng ta cũng thay đổi, toàn bộ là quyến rũ cùng phong tình, mặt mày lúc nào cũng tràn đầy nét cười, nhìn thấy Vị Đán quăng lòng nguyên của hắn, nàng ta kinh hỉ đan xen nhiều cảm xúc, tay tiếp được long nguyên lập tức nhét ngay vào miệng.

Nguyễn Dương quay đầu lại, hỏi ta: “Là nàng ta? Hình dáng giống nàng, hình rồng màu đỏ không sừng?”

Vị Đán nheo nheo ánh mắt, hiển nhiên đã sắp bùng nổ.

Ta cũng cảm thấy Nguyễn Dương hỏi câu này thật sự là đang bao che khuyết điểm, giống như là ở nơi này ta không chiếm được sủng ái của Vị Đán, kéo xã hội đen là hắn đến đánh tiểu tam tơi bời.

Ta cảm thấy gò má ta đang run rẩy vô cùng lợi hại.

Nguyễn Dương lại ôn nhu hỏi ta: “Nàng xem, có phải nàng đã từng thấy con rồng ngọc kia ở đâu rồi đúng không?” Hắn giống như tùy ý nâng tay, hơi hơi phất phất, Hạ nhị nhi lập tức bị vầng sáng vàng kim bao vây siết chặt, bên trong vầng sáng hiện ra một con rồng nhỏ không sừng đang giãy dụa, răng nhọn chĩa ra như răng của loài cá ăn thịt người, ánh mắt hung lệ tàn bạo.

Móng vuốt nàng ta vẫn không quên sống chết chụp lấy mảnh long nguyên của Vị Đán.

Ta liếc mắt một cái liền nhận ra, vừa muốn nói chuyện thì Nhật Tây đã kêu to lên: “Hạ Mật, đây chẳng phải là thứ đã ăn Nghêu Nhỏ đó sao?”

Hắn đứng đằng trước ta, chỉ ra và xác nhận, làm cho ta bớt xấu hổ không ít, ta nhìn hắn cười cảm kích, khóe miệng Nhật Tây lập tức cười tươi, dường như đã hiểu ý tứ của ta.

Nguyễn Dương được xác nhận, lập tức phóng ra thanh tiểu kiếm ôn nhu của hắn, phóng thẳng đến Hạ nhị nhi.

http://tieulun.hopto.org

Trong cả hải vực này, không cần nói tới thủy tộc, ngay cả Long tộc cũng e ngại uy áp của thanh kiếm đó, Hạ nhị nhi nức nở một tiếng, giãy dụa trốn vào chỗ Vị Đán.

"Vị Đán, tránh một chút, để ta thu phục con giao long ma vực này!" Nguyễn Dương hướng Vị Đán tùy ý vẫy vẫy tay, bộ dáng kia thật tùy ý, ngữ khí kia thật nhẹ nhàng bâng quơ, giống như đang nói: Vị Đán, bảo này, tránh một chút, để ta giúp ngươi băn nát bét con sâu lông này đi thôi.

"Nguyễn Dương, chớ khinh người quá đáng, nếu ngươi bất mãn với bổn vương thì trực tiếp khiêu khích, cần gì xuống tay với nữ nhân của bổn vương!" Gân xanh trên trán Vị Đán bạo phát, 'âm' một tiếng, rút ra linh kiếm huyền ngọc ở bên hông, kiếm trong tay hắn run nhè nhẹ, ta cảm thấy không phải nó e ngại tiểu kiếm kia, mà là hoàn toàn bị áp chế bởi khí thế của Nguyễn Dương.

Ta nhịn không được dùng ánh sùng bái liếc xéo Nguyễn Dương, thật sự là đáng để sùng bái mà.

Nguyễn Dương tựa hồ thật kinh ngạc, tay áo dài vung lên đem Hạ nhị nhi nhốt chặt lại, thuận tay thu kiếm vào trong tay, vô cùng tao nhã giải thích với Vị Đán: "Ngươi đã bị nàng ta lừa bịp, nàng ta là sủng vật của ma thần Tây Vực, sừng rồng không dài ra được, dựa vào việc ăn long nguyên của Long tộc mà tu luyện, ma thần đưa nàng ta tới, vốn chính là có tà tâm, ngươi lại đem long nguyên của mình cho nàng ta ăn, quả thực chính là tự chui đầu vô lưới!"

Vị Đán cau mày, kiếm trong tay thủy chung vẫn không buông xuống.

Nhưng Nhật Tây lại vô cùng lo lắng khuyên hắn: "Đại Hoàng huynh, lời Hoàng thúc nói có vẻ rất đúng, trên chữ 'sắc' là cây đao, hoàng huynh chớ vì ta nàng lớn lên giống Hạ Mật, liền lơi lỏng cảnh giác với nàng ta..."

Ngao... Nhật Tây thật sự là đứa nhỏ đáng yêu, hắn nói như vậy, ta thấy mặt Vị Đán sắp đen như than rồi.

Ta kéo tay áo Nhật Tây, kéo rồi lại kéo, hắn vẫn ngốc ngốc hỏi ta: "Hạ Mật, không phải muội cũng rất để ý Đại hoàng huynh sao, muội cũng qua khuyên nhủ huynh ấy đi! Sao muội lại tùy ý để huynh ấy nạp một nữ tử khác như vậy?"

"..." Ta dại ra, bị ánh mắt hung mãnh của Vị Đán chém một đao lại một đao.

"Ôi, Đại Hoàng huynh, hai người sao lại thế này, nếu ta là huynh, ta sẽ không nạp thêm một nữ tử nào khác, rốt cuộc Hoàng huynh còn có bao nhiêu ham thích vô cớ nữa! Huynh có một Hạ Mật rồi còn không an tâm sao, nếu là ta khẳng định là sẽ toàn tâm thỏa mãn!" Nhật Tây thấy Vị Đán nãy giờ vẫn không nói gì, cũng tức giận lên.

Ôi trời ơi, những lời nói này, so với lựu đạn còn có uy lực hơn!

Ta vỗ trán, đứa nhỏ này không thể nói ít vài câu sao?

http://tieulun.hopto.org

“Nhật Tây, ngươi nghĩ sai rồi, người trong lòng Mật Nhi là ta! Hôm qua chúng ta đã bái lạy thiên địa, kết thành vợ chồng!” Nguyễn Dương nghiêm trang giải thích với Nhật Tây.

“A? A! Không thể nào... Gà mái giờ biến thành vịt ư!” Nhật Tây dại mặt ra.

“Câm miệng!” Mặt Vị Đán xanh mét, kiếm trong tay kịch liệt run lên, dùng tư thế mãnh hổ vồ mồi, trực tiếp vồ tới Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương lui một bước, thở dài né kiếm của Vị Đán, khuyên hắn: “Được rồi, đừng náo loạn!”

Vị Đán tức đỏ mắt, nuốt thanh kiếm tím vào người, hóa thành nguyên hình, thét dài một tiếng, dùng tư thế như sét giáng mà chém tới.

Nhật Tây chỉ vào Vị Đán, lắp bắp hỏi ta: “Hắn, hắn đây là yêu con giao long kia bao nhiêu hả! Đây hoàn toàn là liều mạng xông lên đó!”

Rốt cuộc cũng là tay chân tình thâm, giờ phút này, Nhật Tây hoàn toàn không còn bộ dáng chế nhạo đùa giỡn như mọi khi nữa, khắp mặt tràn đầy lo lắng, ta thấy hắn vận linh khí, dường như cũng muốn hóa thành nguyên hình lao vào chiến đấu.

Hai vị Long thần giao chiến, âm thanh vang rền tận trời, mọi âm thanh khác đều bị nhạt nhòa, mặt Nhật Tây càng thêm khó coi, vài lần muốn thử lao vào dò xét, ta nhìn thật không đành lòng, hơi hơi cất giọng khuyên giải Nhật Tây: “Ngươi yên tâm đi, Nguyễn Dương bản lĩnh lớn, lại là trưởng bối, sẽ nhường Vị Đán!”

“Hạ Mật, nàng dám xem thường ta như thế!” Ta bị tiếng hô của Vị Đán làm cho hoảng sợ và kinh ngạc, uốn éo đầu nhìn lại, thấy hắn tức giận đến nỗi vảy rồng dựng đứng hết lên: “Hôm nay, bổn vương sẽ khiến nàng suốt đời khó quên!”

Mắt rồng của hắn mở cực lớn, vô cùng hung lệ liếc nhìn ta, nghiến răng nghiến lợi nói với Nguyễn Dương: “Nguyễn Dương, hôm nay không phải ngươi chết chính là ta mất mạng! Ngươi cũng không cần nhường, đến đây đi!”

Nguyễn Dương lộ ra nét mặt ‘không thể không quan tâm’, đạp cành hoa, tà tà bay một bước, lại ôn hòa có lễ đau khổ khuyên hắn: “Ta sẽ không tiếp chiêu của ngươi, chớ để hao tinh lực!”

Vị Đán nổi giận, luống cuống du động, một vầng sáng chói lòa bao quanh hắn, Nhật Tây cả kinh chửi ầm lên: “Đại Hoàng huynh, ngươi đã buông tha long nguyên còn muốn tranh cái loại mặt mũi vô vị này sao, đáng giá sao, ngươi khiến ta quá thất vọng rồi!”

Nhật Tây luôn luôn sợ hãi vị đại ca này của hắn, mọi lời nói trước giờ đều cung kính, những lời phản bác cũng không dám cao giọng mà nói, thô lỗ mắng to như lần này, hiển nhiên là tức giận đến cực điểm.

http://tieulun.hopto.org

Ngay cả ngăn cản ta cũng không ngăn được hắn, chỉ thấy Nhật Tây hóa thành long thần màu vàng kim, trực tiếp xông vào, Vị Đán bị hắn quấn quít lấy tức giận không thôi, tức giận đến nỗi dùng móng vuốt nắm người hắn: "Cút ngay, nếu ngươi vẫn cứ dây dưa, ta liền cắn đứt long cân của ngươi!"

Nhật Tây đỏ mắt, nhất quyết không về.

Ta thấy Vị Đán thật sự tức giận, sợ hắn sẽ cắn long cân của Nhật Tây, hét lên một tiếng, cũng biến thành hình rồng, bơi ra ngoài.

Còn chưa bơi tới trước mặt bọn họ, ta liền cảm thấy quyết định này của ta là triệt để sai lầm.

"Mật Nhi, an tâm, Nhật Tây sẽ không bị thương!" Ta thấy Nguyễn Dương tay cầm thanh tiểu kiếm, thẳng tắp phóng vào trong miệng Vị Đán, chống đỡ giữa hai hàm răng rồng của hắn, cũng chống đỡ luôn dòng nước miếng chảy ròng ròng, cười toe tóe.

Nhật Tây ở trong không cương cứng một chút, sau đó yên lặng xoay người, giả chết nhìn ta chớp mắt.

"Nguyễn Dương, bổn vương muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn, hồn phi phách tán!" Vị Đán thẹn quá thành giận, phun nước miếng hàm hàm hồ hồ nguyền rủa, móng vuốt ở không trung liều mạng cong lên.

Nguyễn Dương bình tĩnh nhìn, mái tóc dài trong nước bay bay, con ngươi đen vô cùng bình thản, cả người tựa hồ tỏa ra một vầng sáng thánh khiết rực rỡ, ta vừa thấy hắn như vậy, liền nhịn không được thở dài cho Vị Đán, quả nhiên chỉ chốc lát sau, ta nghe hắn vô cùng ôn hòa khuyên Vị Đán: "Ta buông kiếm, ngươi ngoan ngoãn không cắn người, nhé?"

Cái giọng này giống hệt như đang huấn luyện thú nuôi, ta chống đỡ không được, cùng Nhật Tây phi thường có ăn ý nhìn nhau quấn đuôi cô nín cười, nhưng rồi cũng nhịn không được, hai chúng ta đồng thời phun miệng mà cười.

Này anh bạn ương ngạnh à, đã bao giờ mất mặt vậy chưa?

Phỏng chừng là muốn tự sát đến nơi rồi.

Ta cùng Nhật Tây rất có ăn ý làm bộ như nhìn không thấy, quyết định sóng vai bay trở về, Nhật Tây đi tới bên cạnh ta, cùng ta nhỏ giọng thương lượng: "Chết thì không chết được, nhưng mà ta cảm thấy như vậy cũng quá tàn nhẫn!"

Ta ừ một tiếng, đồng tình tự đáy lòng.

Ngày hôm qua lúc Nguyễn Dương dùng vẻ mặt ôn nhu bảo sẽ quay về giúp đỡ Vị Đán, ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

"Được rồi, ta tạm thời tin tưởng ngươi không còn muốn cắn ta nữa, ta thu kiếm trước!" Thậm chí Nguyễn Dương còn thân thiện cười cười với Vị Đán, ta nhịn không được lén nhìn Vị Đán, vẻ mặt của hắn vừa thẹn giận lại phẫn hận, trong ánh mắt có sự u oán ác độc.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương thu kiếm, lại nói: "Ngươi hãy bình tĩnh lại, bình tĩnh nghe ta nói, ta tin ngươi có lòng với Hạ Mật, cho nên nói thật với người, long cân của giao long ma vực này, phải thu hồi..."

Thật kì tích Vị Đán không làm loạn nữa, ngược lại nhẹ nhàng xoay tròn, hóa thành hình người, ta thấy hai bên khóe miệng hắn đều vương tơ máu, phỏng chừng là bị tiểu kiếm kia làm cho nứt ra rồi, thật sự nhìn cũng đau giùm hắn.

"Đánh long cân của nàng ta, có liên quan gì đến Hạ Mật?" Ánh mắt Vị Đán nhấp nháy, nói đến hai chữ Hạ Mật, lé mắt liếc ta một cái, cái liếc mắt kia thật sự là tràn ngập oán hận, quả nhiên hắn nghiến răng nghiến lợi phẫn hận: "Ngươi cho là Nam Hải của bổn vương không có giống cái, thật sự vô vị như vậy, sẽ vì một nữ tử không cùng một loài với ta mà lo lắng?"

Nguyễn Dương thấy hắn bình tĩnh trở lại, thoáng thả lỏng, thu tiểu kiếm vào trong tay áo, nói: "Cái gì cũng có nguyên nhân, không nên nhiều lời, chính là Hạ Mật cần long cân này, nếu không có long cân này, cũng không có Hạ Mật của hiện tại!"

A, thì ra Nguyễn Dương kiên trì trở về, là bởi vì ta... Ta nhớ bản thân lúc trước là nhờ long cân màu đỏ đó mới có thể tu thành hình rồng hiện tại. Nguyễn Dương đã từng nói qua với ta, bây giờ gắn kết lại hết thảy, thì ra ta khó mọc sừng là vì long cân của giao long, khó trách hình dạng không quá giống với nguyên hình Long tộc.

"Nếu như ngươi đối Hạ Mật vẫn có lòng trân trọng như cũ, vậy thì không nên ngăn cản ta nữa!" Nguyễn Dương nói rất thẳng thắn, dường như đã ở quan sát nét mặt Vị Đán kĩ càng: "Dù sao ta cũng phải diệt trừ giao long rắp tâm hại người kia!"

Nét mặt Vị Đán bình tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, đôi mắt sâu không thấy đáy, dường như có thể nhìn ra cái gì quái dị trên người ta vậy, hồi lâu sau hắn hơi hơi nghiêng mặt đi hỏi Nguyễn Dương: "Ta có một chuyện không rõ!"

Nguyễn Dương ý bảo hắn tiếp tục.

Vị Đán nói: "Năm xưa, bổn vương có nhờ mẫu hậu tính toán, quẻ của mẫu hậu nói rằng ta và Hạ Mật có dây tơ hồng gắn kết, có duyên vợ chồng, tuy có kiếp nạn, nhưng chung quy sẽ tu thành chính quả, bổn vương không tin, lấy thiên nhã ra xem, quả nhiên cùng Hạ Mật tơ hồng nhân duyên..."

Ta kinh ngạc nhìn thoáng qua Vị Đán, lúc đầu hắn là hắn thật không vừa lòng ta đi, ta cảm thấy lần nào hắn cũng giết chết hết cảm xúc của ta, bạn hữu này che giấu cũng thật giỏi, suốt một đường đến Nam Hải đều sỉ nhục ta, trên thực tế cũng là vì nguyên nhân đó nha.

Vị Đán tiếp nhận ánh mắt ta, mày hơi hơi cau, ánh mắt dường như có chút thất lạc, một hồi lâu sau hắn dời tầm mắt. Kỳ thực hắn cũng là một long thần

http://tieulun.hopto.org

quyền lực to lớn, ương ngạnh kiêu ngạo, có thể xem như là một nam tử anh tuấn cao cao tại thượng, nếu không có Nguyễn Dương xuất hiện, có lẽ ta sẽ giống như những kiếp trước, thích hắn rồi tiếp tục chịu ngược đãi?

"Bổn vương không cần biết về sau tơ hồng của bổn vương và nàng có tiếp tục buộc vào nhau không, nhưng điều khiến bổn vương cảm thấy tò mò là, ngày càng dài, dây tơ hồng kia ngày càng nhạt màu, vốn tưởng rằng là vì nàng khuyết thiếu long nguyên cho nên mệnh số chưa định, nhưng mà, ở chung thời gian càng dài, bổn vương liền càng cảm thấy việc này phát sinh kỳ quái, hôm nay nhìn lại, lại có thể thấy dây tơ hồng buộc trên tay nàng đỏ rực như lửa..."

Vị Đán ngừng lại, mắt nặng nề nhìn về phía Nguyễn Dương, cười lạnh: "Nhưng mà, vì sao đầu kia của sợi dây lại buộc ở cổ tay Nguyễn Dương?"

Hắn nói như vậy, Nhật Tây lập tức niệm chú mở thiên nhãn, vừa nhìn thấy mặt hắn cũng trầm xuống.

Ta nâng tay, cũng bắt chước niệm chú, Nguyễn Dương mỉm cười, nắm tay ta khóa lại trong lòng bàn tay hắn, thấp giọng cười ta: "Thân thể nàng còn nhỏ, không mở thiên nhãn nhìn được đâu!" Tay hắn nắm tay ta phát ra một vầng sáng, nhìn qua vầng sáng đó, quả nhiên có một sợi tơ hồng đỏ tươi buộc vào hai tay của chúng ta.

"Thật sự có nha!" Ta vui vẻ không nói nên lời, mặt mày hớn hở nhìn Nguyễn Dương: "Buộc chặt như vậy, cả đời cũng trốn không thoát khỏi ta!"

Nguyễn Dương dịu dàng nhìn ta, đôi mắt tràn đầy những yêu thương thẳm sâu.

"Hừ, buộc cái gì, sợ dây này là chuyển chỗ!" Vị Đán ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Nguyễn Dương, đôi mắt nheo lại, lúc nhìn về phía dây tơ hồng buộc ở cổ tay ta và Nguyễn Dương, ánh mắt hắn hơi hơi bị đè nén, nét mặt có chút không cam lòng, nhưng chỉ chớp mắt một cái, hắn dời tầm mắt, lạnh lùng hướng tới Nguyễn Dương nói: "Ngươi còn chưa cho ta lời giải thích!"

Nguyễn Dương trầm tư một lát, chậm rãi giải thích cho Vị Đán: "Giống như cá lớn nuốt cá bé, đây cũng giống đạo lý sinh tồn thôi, tương đối mà nói, so với ngươi ta có khả năng bảo vệ Hạ Mật hơn, càng thích hợp Hạ Mật hơn, cho nên dây tơ hồng này chuyển đổi vị trí, như thế mà thôi!"

Lời này nói ra quả thực rất có tiêu chuẩn, ta lập tức giơ gương mặt đần độn của ta nhìn về phía Nguyễn Dương, ánh mắt nhiệt liệt sùng bái.

Lời giải thích này của Nguyễn Dương, Vị Đán hiển nhiên rất là bất mãn, ta thấy hắn sửng sốt một lúc lâu, đột nhiên cuồng ngạo cười ha hả, cười đến thở hổn hển, nói: "Là, cá lớn nuốt cá bé... Bổn vương sớm nên hiểu rõ! Việc đã đến nước này, bổn vương hiểu rõ nên làm như thế nào!"

Dường như hắn nhận ra điều gì, đôi mắt đen nhìn ta chăm chú thật lâu, đột nhiên hắn xoay người sang chỗ khác, sải bước đến gần Hạ nhị nhi.

http://tieulun.hopto.org

Hạ nhị nhi run rẩy lui người, sớm đã không còn bộ dạng hung hãn ác độc, móng vuốt vẫn như cũ cầm lấy mảnh long nguyên của Vị Đán, mảnh long nguyên lấp lánh ánh sáng mê người vô cùng, nhưng mà thấy được lại ăn không được, thấy Vị Đán đi tới, đôi mắt nàng ta ầng ậng nước.

Vị Đán trầm mặc một lát, nói với nàng ta: "Long nguyên của bổn vương đã cho đi thì không lấy lại, tặng cho ngươi thì chính là của ngươi!"

Hạ nhị nhi run rẩy cổ họng hỏi Vị Đán: "Ta và Hạ Mật, chàng thích ai?"

Chẳng những là ta, ngay cả Vị Đán cũng ngây ngẩn cả người, ta vốn tưởng con rồng ngọc này tiếp cận Vị Đán để tìm cơ hội cắn nuốt long nguyên của hắn, nhưng vào lúc sắp chết này lại nghe nàng ta hỏi một câu như thế, đầu ta nhất thời rối thành một đoàn.

Ai da, đây là từ gián điệp chuyển hướng thành thiếu nữ ngôn tình sao!

"Không thích ai hết, bổn vương chán ghét nhất là giống cái không thể nắm giữ và khống chế được trong tay, cả hai người các ngươi đều vậy, huống hồ thân thể không trọn vẹn cũng không xinh đẹp, cho nên, cả hai người các ngươi bổn vương đều căm hận!" Vị Đán không hổ tên chuyên dập nát tâm hồn thiếu nữ, miệng vừa mở lời nào là đả kích tâm hồn lời ấy.

Đương nhiên cô gái già là ta đây nội tâm cứng cỏi, lại có được người ta yêu thực sự, nên có thể thừa nhận loại công kích này.

Đáng thương cho giao long bị nhốt trong vầng sáng, kích động đến nỗi sắp nhảy lên vồ vào Vị Đán: "Vị Đán ngươi gạt ta, ngày hôm qua ngươi còn gọi ta là Tiểu Mật Mật! Cho dù là làm thế thân của Hạ Mật, ngươi cũng không thể gọi đa tình ôn nhu như thế, ngươi quên rồi sao?"

Vị Đán mặt đỏ tai hồng, khắp người hóa đá.

"..." Ta ho một tiếng, nhìn về phía Nguyễn Dương đang cười đến thánh khiết, đây thực chất bộ mặt thánh phụ muốn trả thù xã hội nha.

Nhật Tây cũng ho khan một tiếng, cười mỉm, dùng khẩu hình mấp máy với ta: Tiểu Mật Mật.

Ánh mắt Nguyễn Dương càng thêm tinh thuần, tươi cười càng thêm thánh khiết, hắn dứt khoát thả bàn tay ta ra, bước qua phía Hạ nhị nhi.

Hạ nhị nhi hét rầm lên, nhắm mắt lại mắng Vị Đán: "Vị Đán, ta khinh thường ngươi, không có dũng khí bày tỏ tình yêu, lại không có năng lực đoạt lại nàng..."

"Cũng không có dũng khí thừa nhận gọi ta là... Tiểu Mật Mật..." Thanh âm của nàng ta càng nhỏ bé yếu ớt, bởi vì Vị Đán đã gắt gao bóp chặt cổ nàng, đầu ngón tay hắn bắn ra luồng sáng mạnh mẽ, bước chân Nguyễn Dương dừng một chút, một lát sau, từ đầu ngón tay hắn bắn ra một vầng sáng tím cắt ngang qua cổ Hạ nhị nhi, nơi bị bàn tay Vị Đán bóp chặt.

http://tieulun.hopto.org

Luồng sáng kia cắt con giao long ra thành vài đoạn.

Nguyễn Dương đứng ở nơi đó, Vị Đán lảo đảo một bước, xoay người bay lên cao, vung tay phóng ra một vầng sáng nghiền nát thi thể của giao long rồi nhìn ta cười hung tợn.

"Bổn vương đã quên nói cho ngươi, Nguyễn Dương, cho tới bây giờ bổn vương cũng không biết hai từ 'thành toàn' viết như thế nào, cứ cho là cá lớn nuốt cá bé, thứ thịt mà bổn vương không đoạt được, ngươi cũng sẽ ăn không xong!"

... Cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua vẻ mặt này của Vị Đán, quả thực chính là bộ mặt trả thù xã hội tàn bạo.

Nhìn hắn tươi cười thế kia, quả thực là biến thái đến cực cùng.

"Vị Đán, vì sao phải đem long cân bóp nát, huynh điên rồi!" Nhật Tây nhảy ra khiển trách hắn.

Vị Đán cười hai tiếng, khiêu khích nhìn về phía Nguyễn Dương vẫn đang lẳng lặng trầm tư đưa lưng về phía hắn, nói: "Nếu như muốn ra tay, liền đến đây đi, bổn vương không sợ ngươi!"

Nguyễn Dương vẫn như cũ lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nói một tiếng.

Một lúc lâu sau, ta nghe thấy hắn nhàn nhạt phản bác Vị Đán: "Ta không ra tay, bởi vì ta không tức giận!"

Ta nghe được gò má đều run rẩy, cái con vịt Nguyễn Dương đáng chết này, cái tính mạnh miệng ấy tới khi nào mới bỏ được hả? Không tức giận, không tức giận mới là lạ, nếu tâm bình khí hòa thì sẽ không dùng cái giọng này!

Vị Đán ngẩn người, lại cười lạnh: "Thì ra long cân đối với Hạ Mật cũng không có bao nhiêu tác dụng!"

Nguyễn Dương chậm rãi xoay người lại, mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không, rất quan trọng, không có long cân, Hạ Mật vĩnh viễn chỉ là một con tôm, không thể trở thành hình rồng được, sống không quá trăm năm, có lẽ chỉ có ngắn ngủi mười năm... Mặc dù cơ thể có tiên cơ cũng là uổng công!"

Vị Đán không nói, ánh mắt gắt gao nhìn ta, hồi lâu sau nói: "Ý của ngươi là, nàng căn nguyên không phải Long tộc... Mà long cân kia chính là thứ giúp nàng tu thành hình rồng?"

Nguyễn Dương cười đạm bạc gật đầu.

Hắn càng lạnh nhạt, ta càng sợ hãi.

Quả nhiên, Vị Đán lại kích hắn: "Xem ra ngươi cũng không coi trọng Hạ Mật là mấy!"

Nguyễn Dương mỉm cười phản bác hắn: "Cũng không phải, ta rất coi trọng Hạ Mật, không tức giận, là vì trên đời này không phải chỉ có giao long mới có long cân, chẳng phải trong cơ thể ngươi cũng có một cái đó sao?"

http://tieulun.hopto.org

Chương 46

Lời này vừa nói ra, khắp nơi yên tĩnh.

Ánh mắt Vị Đán nheo lại, vừa kiêu căng vừa có chút bất an nhìn về phía Nguyễn Dương. Toàn thân lập tức bị vây trong trạng thái đề phòng.

Nhật Tây kinh ngạc hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía ta, ta cảm giác được ánh mắt hắn, quay đầu nhìn lại, hắn hướng ta cười cười, vươn tay đem tóc ta vén sau tai, nửa thật nửa giả nói với ta: "Hạ Mật này, kỳ thực, huynh cũng thích muội nha!"

Ta cũng cười: "Ừ, ta cũng thích ngươi, Nhật Tây!" Dù là lúc nào, tính đùa dai của Nhật Tây luôn làm cho ta vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng hắn và Tiểu Cửu luôn cùng ta hồ nháo.

Nhật Tây ha ha cười thành tiếng, mắt chăm chú nhìn ta lâu thật lâu, nói: "Không giống với cái "thích" của muội, ta thích muội là loại "thích" khác, Hạ Mật, ta luôn luôn dõi theo muội, luôn luôn chờ muội quay đầu lại nhìn ta!"

Ta hơi cảnh giác đứng lên, cảm thấy sự ôn nhu của hắn có chút không bình thường.

"Ta sẽ không để muội chịu cảnh sống chưa tới trăm năm!"

Quả nhiên, bước tiếp theo hắn liền hóa thành một con rồng màu vàng kim, bơi nhanh như tên bắn, che trước mặt Vị Đán, nói với Nguyễn Dương: "Trên đời này không chỉ có mỗi long cân của huynh ấy, vẫn nên lấy long cân của ta đi!"

Nguyễn Dương không nói gì, im lặng nhìn Nhật Tây.

Nhật Tây lại nói: "Ta tự nguyện lấy ra long cân của mình, tốt hơn là để ngươi lấy long cân của Đại hoàng huynh, trời sẽ phạt ngươi!"

Trời sẽ phạt ngươi, ta liền phát hoảng, nhìn về phía Nguyễn Dương, khóe miệng hắn mỉm cười nhẹ, dường như thật sự lo lắng về lời nói của Nhật Tây.

Ta kinh ngạc hoảng sợ, cũng chạy qua ôm cánh tay Nguyễn Dương, nghiêm cẩn nói với hắn: "Ta không cần long cân của Nhật Tây, ta cũng không muốn trời phạt chàng!"

Nguyễn Dương hơi cười cười, đôi mắt lấp lánh, hỏi ta: "Sống không quá trăm năm, không có kiếp luân hồi, nàng cũng nguyện ý sao?"

Ta đang định thâm tình trả lời, chợt thấy Nhật Tây vội vàng bơi qua, vung đuôi, chắn trước mặt ta kêu to: "Lấy của ta, lấy của ta, không được ngăn cản ta!"

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán không kiên nhẫn nhíu nhíu đầu mày, đưa tay giữ chặt đuôi hắn, thừa lúc hắn chưa chuẩn bị liền niệm một khẩu quyết "định trụ", đem hắn cố định bất động ở một góc.

Ta thấy Nhật Tây đứng đó nghẹn khuất, cơ thể vẫn duy trì trạng thái trợn mắt cong móng. Tròng mắt hắn nhích tới nhích lui, dường như ám chỉ ta mau tới gỡ bỏ thuật định trụ cho hắn.

"Nếu cần, vẫn nên lấy của bổn vương đi!" Vị Đán đưa ra quyết định, giương cằm nói với ta: "Bổn vương không muốn nợ nàng cái gì, bổn vương không muốn khiến nàng đoản mệnh, ban đầu cho rằng hủy khối long cân kia sẽ khiến nàng và hắn không thể sánh bước bên nhau, hiện tại mới biết được nó thật sự liên hệ tới tính mạng nàng! Một khi đã như vậy, lấy một cái long cân mà thôi, dông dài làm gì!"

Ta 'a' một tiếng, cảm thấy thật không biết nên làm sao, quay đầu nhìn Nguyễn Dương, hắn vẫn như cũ lạnh nhạt tươi cười, dường như mọi hành động của Vị Đán cũng không khiến hắn bất ngờ hay sợ hãi.

Vị Đán nhìn nhìn ta, đột nhiên tự giễu cười cười, nói: "Bổn vương không có long cân, cũng muốn cùng nàng cùng nhau làm phế vật Nam Hải!"

Lúc này Nguyễn Dương mới thu lại ý cười, nhàn nhạt nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: "Không cần, long cân của ngươi Mật Nhi có nhận cũng không tác dụng! Lúc nãy ta chỉ là thuận miệng nói thôi..."

"..." Vị Đán vốn đang tràn ngập tình cảm bi tráng xen lẫn một chút hy sinh lừng lẫy, bị Nguyễn Dương không cứng không mềm gạt bỏ cái đùng, tâm tình hắn giờ giống như bị bóp nát, hóa đá.

Khóe miệng Nguyễn Dương nâng nâng, quay đầu lại nói với ta: "Mật Nhi, nàng ở đây chờ ta một chút, ta làm xong việc cuối cùng ta muốn làm sẽ cùng nàng rời khỏi nơi này, từ nay về sau nơi này và nàng không còn quan hệ gì nữa, nếu nàng đã không thể có được long cân, ta sẽ dừng lại ngay tại giờ khắc này, đánh vụn nát mọi thời không luân hồi khác!"

Lời này rất cao thâm nhiều tầng lớp, ta hoàn toàn không hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Ta chỉ biết nói: "Ừ, dù có chuyện gì xảy ra cũng chẳng sao, chỉ cần có chàng là được rồi!"

Nguyễn Dương nghe vậy mặt mày giãn ra, phi người đến nhẹ nhàng hôn ta, đây là lần đầu tiên hắn hào phóng hôn ta trước mặt nhiều người như vậy, mặt ta xấu hổ đỏ bừng.

"Ôi này, còn có người ở đây, ta ngượng ngùng, để ta thích ứng, thích ứng thôi!" Ta học lại lời nói của Nguyễn Dương.

Nguyễn Dương cười khẽ một tiếng, áo choàng khẽ phất, chậm rãi tiến đến bậc thềm điện Thánh bối.

http://tieulun.hopto.org

Vị Đán ngơ ngác, nét mặt rất phức tạp nhìn ta liếc mắt một cái, hồi lâu sau, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hỏi ta: "Hắn tới thánh bối điện làm chi?"

Ta cũng mờ mịt nhìn hắn lắc lắc đầu.

Kỳ thực chỉ cần qua thời gian nửa chén trà, chính hắn đã biết kết quả.

Ta chỉ nhìn thấy, điện Thánh bối phát ra một âm thanh vỡ vụn vĩ đại, một ngọn lửa trắng sáng rỡ chói mắt bùng lên từ điện Thánh bối, bên trong chói lòa có vô số lốc xoáy cuồn cuộn, khuấy đảo sóng nước dao động kịch liệt.

Nơi ta và Vị Đán đang đứng cũng bị sóng lan tới, Vị Đán đỡ ta, lảo đảo vài bước mới dừng lại, ta thấy mặt hắn đã tối sầm, nắm cánh tay ta phát đau: "Tốt lắm, Nguyễn Dương thật sự là dám phá phong thủy của Nam Hải ta!" Hắn giận dữ đến nỗi cười thành tiếng.

Lửa trắng qua đi, ta thấy mái tóc dài của Nguyễn Dương bay bay, thong dong thoải mái thoát ra từ cánh cửa điện Thánh bối đã sập nát một nửa.

Hắn vừa thấy Vị Đán, liền vô cùng lễ phép xin lỗi: "Ta hủy thánh bối Nam Hải, thật sự là bất đắc dĩ, nếu ngươi không phục, tùy thời có thể đến Ấm Vịnh tìm ta lấy lại công đạo!"

Mặt Vị Đán bây giờ không thể dùng từ 'phát điên' để hình dung nữa, ta cảm giác mỗi khối cơ bắp trên mặt hắn đều rung động, hồi lâu sau, hắn khàn khàn cất giọng: "Chẳng thà ngươi lấy long cân của bổn vương!"

Nguyễn Dương kéo ta qua từ trong tay hắn, khẽ cười nói: "Nếu như có thể sử dụng được, ta cũng tình nguyện lấy long cân của ngươi, đáng tiếc là vô dụng!"

Vị Đán câm lặng.

Mắt trừng lớn, không có cách nào biểu đạt được tâm tình bi phẫn của bản thân.

Ta rốt cuộc nhịn không được cười ra.

Mặt mày Nguyễn Dương cũng tràn ý cười, vươn tay đến nắm tay ta, một đường đạp nước mà đi, nhưng dường như hắn có chút kiệt sức, không vận được bóng nước, chỉ có thể chậm rãi bước về phía trước từng bước.

Bàn tay hắn ấm dào dạt, ta vụng trộm nhìn hắn, hắn nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, cũng ngoái đầu lại chăm chú nhìn ta, hỏi ta: "Ta làm một việc, việc này đều có nguyên do bởi những chuyện đã xảy ra, nàng có muốn nghe?"

Ta ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Hắn nắm tay ta cùng ta sóng vai, thật lâu không nói gì, tựa hồ đang cố gắng sắp xếp từ ngữ.

"Ừ, là thế này, không có long cân, ta liền dứt khoát hủy thánh bối Nam Hải, về sau sẽ không còn Hạ Mật tu thành hình rồng nào nữa!" Hắn thử giải thích cho ta.

http://tieulun.hopto.org

Ta cân nhắc một chút, nhíu nhíu đầu mày, không nói gì.

Hắn lại nói tiếp: “Cũng không có khả năng xuyên qua thánh bối mà đến!”

Ta lẳng lặng nghe hắn nói, hắn dừng một chút, thấy ta không mở miệng đáp lời, lại tiếp tục nói tiếp: “Là thế này, thực ra các các kiếp luân hồi bây giờ đều đã rối loạn, bởi vì lúc trước ta cứu nàng, điên đảo qua lại mấy mươi lần, đã sớm xáo trộn hết thảy, cứ như vậy, thời không sẽ không thể tuần hoàn theo đúng sắp đặt của nó nữa, và bên trong thời không sẽ có một lỗ hổng vô cùng lớn!”

Dường như ta hơi hiểu ra chút gì, à một tiếng.

Mắt hắn sáng lên, cười hỏi ta: “Nàng đã hiểu rồi?”

Ta lại ừ... Âm cuối kéo thiệt dài.

Hắn cười cười, nhìn qua vô cùng bừa bãi, hoàn toàn không giống với sự từ tốn trong quá khứ: “Không hiểu không quan trọng, ta nghĩ, nàng và ta đã ở cùng nhau, hơn nữa lúc lỗ hổng của thời không này xuất hiện điểm kết thúc, khả năng lớn nhất có thể xảy ra là nàng sẽ quay về một thời khắc bất kỳ, đột nhiên biến thành tôm trở lại, từ đó trở đi sẽ không bao giờ thành hình người hay rồng nữa, bởi vì nàng vốn dĩ không có long cân.”

Ta run run một chút, thật đúng là ta không thích làm con tôm.

Nguyễn Dương thấy ta run rẩy, đem ta ôm vào trong lòng, cằm tựa trên đỉnh đầu ta, nói: “Ta đã cẩn thận suy nghĩ, ta thật sự chịu không nổi khi nàng biến lại thành tôm, chúng ta chỉ có thời gian mười năm ngắn ngủi bên nhau, cho nên ta liền ích kỷ làm một chuyện, Hạ Mật, nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

Hắn cũng không dám nhìn ánh mắt ta, việc dường như rất nghiêm trọng, ta rầu rĩ hỏi hắn: “Có phải ta sẽ phải xa chàng?”

Đây là kết cục đáng sợ nhất ta nghĩ tới.

Nguyễn Dương lập tức hướng ta cam đoan: “Sẽ không, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, dù cho không còn bất kỳ cách nào khác, ta vẫn luôn luôn ở bên nàng, đây là điều tuyệt đối!”

Ta thở ra một hơi, ngẩng đầu hôn cằm hắn một chút, cho hắn ăn thuốc an thần: “Là việc gì, chàng nói thẳng đi!”

Nguyễn Dương lặng im một chút, nói thẳng: “Ta hao tổn sức mạnh, đem tất cả mọi thời không kiếp số luân hồi đều hủy diệt, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể đọng lại mãi mãi ở thế giới này, không có kiếp trước, không có chuyển thế, không có luân hồi, một đời này qua đi, cả nàng và ta đều sẽ bụi tan khói diệt!”

Hắn thật khẩn trương nhìn vào mắt ta.

Ta híp mắt cùng hắn mắt đối mắt.

Rồi đột nhiên nhảy lên vỗ bờ vai của hắn, cười ha ha: “Quan trọng gì chứ, trước tiên phải hưởng thụ cuộc sống đã rồi tính sau, đúng rồi đời này chúng ta có bao nhiêu thời gian có thể tiêu xài?”

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương ngẩn người, dường như tính toán gì đó, hồi lâu sau, hắn do do dự dự nói: “Hơn mấy trăm ngàn năm!”

Ai, hơn mấy trăm ngàn năm lận, ta đây còn muốn so đo cái gì?

Ta không chút do dự nắm lấy cánh tay hắn, hùng tâm tráng chí nói với hắn: “Đi, tận dụng thời gian, chúng ta đi sinh tôm con đi!”

Nguyễn Dương nhịn không được, khóe miệng cong lên, vừa cười nuông chiều vừa lắc lắc đầu.

★

★ ★

Ta cho rằng Nguyễn Dương nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khôi phục lại.

Trở lại căn phòng nhỏ lúc xưa, cả người Nguyễn Dương đều uể oải mềm nhĩn, cả ngày mê mê trầm trầm mà ngủ, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc cũng gầy đi không ít.

Rõ ràng là làn da như ngọc, bây giờ đã hóa xám, màu xám sắp lan đến giữa lưng, vài ngày nay, hắn trông thật khô kiệt, thần sắc dần nhợt nhạt, cuối cùng làn da hóa thành màu bụi.

Mỗi lúc tỉnh lại, hắn luôn an ủi ta: “Không có gì, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi!”

Nhưng mà một thời gian nữa là bao nhiêu? Ta chỉ thấy hắn càng ngày càng tiều tụy, thời gian ngủ càng ngày càng nhiều, đôi khi nhìn hắn hô hấp nhợt nhạt, ta sắp cho rằng hắn sẽ ngủ mãi như thế.

Thời gian mười năm thoáng trôi, lúc hắn thanh tỉnh càng ngày càng ít.

Một ngày nào đó, vào giữa trưa, Nguyễn Dương rốt cuộc tỉnh ngủ, trong con ngươi ôn nhuận còn lưu lại chút mỏi mệt, ta vui vẻ cùng hắn đến ngắm bầy cá mới chuyển vào.

Bầy cá nơi này đủ màu đủ dạng, rất xinh đẹp.

“Chàng xem, trước giờ ta chưa từng thấy qua những loại cá này!” Ta chỉ cho hắn xem.

Hắn ừ một tiếng, đột nhiên nở nụ cười: “Đây là cá nơi hải vực Tây Vực, làm sao có thể vô duyên vô cớ bơi tới nơi này, Mật Nhi, ta cảm thấy hình như là cố nhân tìm đến!”

Ta trợn trừng mắt, cảm thấy hắn ngủ đến hồ đồ, cười hắn: “Ta không có quen ai ở Tây Vực nha!”

Lời còn chưa dứt, ta thấy đám cả nhỏ kia xếp thành một hàng bơi vọt về phía ta.

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương đứng lên, che phía trước ta, tay áo dài phất phất, cười nói: "Nàng ngẫm lại nha, Mật Nhi, bằng không sẽ khiến tâm hồn người nào đó tổn thương mất!"

Ta ôm đầu, ngồi xổm xuống trầm tư suy nghĩ.

Nguyễn Dương cười khanh khách nhìn thẳng vào phòng ngoài. Hắn dở khóc dở cười lắc lắc đầu, nói với ta: "Ta trở về phòng trước, nàng sẽ thấy được bạn cũ của nàng!"

Hắn thật sự vung tay áo, chậm rãi đi thong thả đi vào.

Lát sau, ta nghe thấy có người đứng ở cửa nhà ta, chảnh chọe đánh giá căn phòng: "Hừ, tường quá bẩn, hừ, bậc thềm quá bẩn, hừ, hải tảo cũng bẩn, dơ bẩn chết dơ bẩn chết..."

Ta mừng rỡ, ta chỉ có một bằng hữu mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, hơn nữa từ 'dơ bẩn' vĩnh viễn luôn treo bên miệng.

Ta nhảy lên, vung tay, vừa kêu to vừa xông đến vị thiếu niên mặc trường bào màu bạc đứng ở cửa: "Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, ta nhớ ngươi chết mất!"

Tiểu Cửu bị ta ôm hít thở không thông, vừa giận vừa thẹn, hung hăng đạp ta một cước: "Trên người muội có hương vị của hắn, khó ngửi muốn chết, ghê tởm..."

Ta cẩn thận ngửi ngửi quần áo bản thân, có mùi trà hương nhàn nhạt, ôi, ta không biết, không biết từ lúc nào thì hương vị của Nguyễn Dương cũng xuất hiện trên người ta.

"Nữ nhân thô bỉ, miệng cười lớn như vậy, bẩn chết, nước miếng sắp chảy ra hết, bẩn chết!" Tiểu Cửu một mặt oán giận, một mặt ôm ta vào lòng thật nhanh, hồi lâu sau, hắn trầm mặc tựa đầu chôn ở đầu vai ta, rầu rĩ oán giận: "Hạ Mật, ta nhớ muội, ta nhớ muội!"

Ta cũng ôm hắn, gật đầu.

Hai chúng ta ngây ngây ngốc ngốc đứng ở bậc thềm, lẳng lặng ôm nhau, loại cảm giác này thật sự là đã lâu mới cảm nhận được, Tiểu Cửu cao thêm một chút, khuôn mặt cũng càng thêm tuấn mỹ một chút, đương nhiên bệnh sạch sẽ cũng càng thêm nghiêm trọng một chút.

Ta cho rằng hắn cũng giống ta đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi gặp lại bạn cũ, đột nhiên hắn đẩy ta ra, vội vàng cởi áo, mặt trong của trưởng bào vẫn là họa tiết công màu bạc tinh tế, hắn đổi áo, 'oanh' một chút, đầu ngón tay phun lửa đem bộ áo kia đốt thành tro.

Cứ thế mà đẩy ta: "Lấy tấm thảm dày lót trước bậc cửa nhà muội đi, nếu không ta cũng không dám bước qua!"

Hứ, hắn dám sai ta lót thảm cho hắn.

http://tieulun.hopto.org

Ta bị một đống yêu cầu của hắn làm cho phiền chán không chịu nổi, trực tiếp vung tay một cái bước vào phòng, Nguyễn Dương đang yên lặng ngồi thưởng trà, thấy ta đi vào, mỉm cười nói: "Lại tức giận cùng Tiểu Cửu?"

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn cười nhưng không nói.

Tiểu Cửu đi sau ta, thấy Nguyễn Dương, liền hừ một tiếng, ghét bỏ hắn: "Ngươi nhìn màu tóc ngươi đi, bẩn chết, thật sự là cái nhan sắc bẩn chết!"

Nguyễn Dương cũng không tức giận, ôn ôn hòa hòa ngồi ở chỗ kia.

Tiểu Cửu thở dài một hơi, đi qua, ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận đánh giá hắn, hồi lâu sau, nói: "Ngươi cũng biết, ngươi đã mất đi tư cách Tĩnh Hải Vương!"

Nguyễn Dương bình tĩnh, nhưng ánh mắt thoáng nhìn ta. Ta làm bộ như không thấy vò cái khăn lau, bu vào người Tiểu Cửu liều mạng chà lau.

Nếu hắn đuổi ta đi ra ngoài, còn lâu ta mới ra, ta muốn biết toàn bộ sự tình.

Quả nhiên Tiểu Cửu hỏi ta: "Hạ Mật, muội không đi pha trà cho ta sao?"

Ta không tình nguyện, quay đầu không quan tâm hắn.

Nguyễn Dương cười một tiếng, nói: "Quên đi, nàng biết cũng không sao, lúc trước ta cũng biết, linh lực của ta không còn toàn vẹn, long nguyên dường như cũng ảm đạm không ánh sáng."

Tiểu Cửu oán hận nhìn hắn một cái, phi một ngụm, bản thân trưng ra bộ mặt ghét bỏ: "Ôi, thực ghê tởm, bẩn chết, bẩn chết!" Nói một hồi mới chịu vào vấn đề chính: "Ta đi chỗ ma thần Tây Vực, tu tập theo phương thức của họ, gặp một nhánh rẽ, long nguyên bị hao tổn, thiếu chút nữa là chết mất, ma thần Tây Vực hút long nguyên của ta, đem ta vứt bỏ ở bờ biển, rồi ta được Nguyễn Tình tiên cô cứu!"

Đôi mắt Nguyễn Dương lấp lánh màu xám.

"Nàng biết chuyện của ngươi và Hạ Mật, nàng muốn đến hỏi ngươi, nếu như rời bỏ Hạ Mật, ngươi liền có thể làm trở về làm Tĩnh Hải Vương, khôi phục linh lực, trực tiếp về Thiên trì tu hành, không cần đến tứ hải tuần tra, ngươi có bằng lòng hay không?"

Trong lòng ta đau xót, đem khăn lau trong tay vò nát, Tiểu Cửu liếc mắt nhìn ta, quay mặt đi, dứt khoát không để ý ta.

Nguyễn Dương ôn hòa cười cười, trả lời Tiểu Cửu: "Ngươi nói lại với tỷ tỷ, ta không đồng ý, ta muốn như vậy sống cùng nàng cả đời!"

Tiểu Cửu trợn trừng mắt, vô vùng hèn mọn hừ một tiếng: "Ngươi cũng biết, không làm Tĩnh Hải Vương thì cũng không còn là Tiên thần nữa, ngươi cũng chỉ có thể làm một Long tộc hải vực!"

http://tieulun.hopto.org

Nguyễn Dương cười cười, uống một ngụm nước, lúc này không đáp lời Tiểu Cửu nữa.

Tiểu Cửu huých vách tường, rất vui vẻ, mừng rỡ hệt như một tên ngốc, đứng lên, lấy từ bên hông ra đèn bát bảo lưu ly, bên trong có chứa Lam ngọc Thủy, hắn đem đèn bát bảo lưu ly đưa tới, nói: "Tiên cô nói, nàng cũng cảm thấy thực xin lỗi Hạ Mật, vốn muốn bồi thường, nhưng mà bồi thường bằng cả một đệ đệ, cảm thấy rất chịu thiệt, nhưng nàng biết cũng không chia rẽ hai người được nên đưa cái này để ngươi chữa trị long nguyên, tùy ngươi dùng, nhưng mà danh hiệu Tĩnh Hải Vương này cần phải thay đổi người!"

Hắn đứng ở nơi đó, đắc ý dào dạt chờ ta cùng Nguyễn Dương hỏi hắn.

Nguyễn Dương uống từng ngụm từng ngụm Lam ngọc Thủy, mặt dần dần có huyết sắc, màu tóc ám bụi kia dần dần có sinh sắc sáng bóng, khi cả bình nước được uống hết thì cả người tinh thần sáng láng.

Ta vội vàng vui sướng thay Nguyễn Dương, ai còn để ý cái gì Tĩnh Hải Vương nữa.

Tiểu Cửu đợi lại chờ, rốt cục nhịn không được, tự mình nói: "Ta xin tự tiến cử, ta muốn được nhận danh xưng Tĩnh Hải Vương này, về sau ta chính là Tĩnh Hải Vương thế hệ mới!"

Nguyễn Dương nhìn bộ dáng hắn đắc ý dào dạt, vô cùng buồn cười, cởi ngọc bội ở bên hông giao cho hắn, nói: "Đây là con dấu của Tĩnh Hải Vương, chúc mừng Tiểu Cửu!"

Tiểu Cửu nắm lấy ngọc bội, đắc ý dào dạt cho ta xem: "Hạ Mật, ta cũng là Tĩnh Hải Vương giám sát tứ hải, muội xem... ta thật uy phong, muội xem!"

Tiểu hài nhi này thực vui vẻ, ta sờ sờ tóc của hắn, khen hắn: "Thật không sai!"

Không ngờ lần này hắn không có mở tay ta ra, ngược lại trực tiếp kéo ta đến bên cửa sổ, hỏi ta: "Muội có cảm thấy thần khí của ta sánh với Nguyễn Dương rồi không! Muội xem, ta còn tuấn mỹ hơn hắn!"

Ta quay đầu nhìn Nguyễn Dương, hắn đã khôi phục lại tinh lực bị hao tổn, một thân bạch y, cả ngươi phiêu dật mềm mại, tuy rằng đích xác không tuấn mỹ bằng Tiểu Cửu, nhưng khí chất tao nhã ấy bất luận kẻ nào cũng không bằng được.

Ta quyết định không lưu tình chút nào đả kích Tiểu Cửu: "Tiểu Cửu, Nguyễn Dương là độc nhất vô nhị, dù chàng có phải Tĩnh Hải Vương hay không, có anh tuấn hay không, với ta mà nói, chàng vĩnh viễn đều là tốt nhất, là người ta yêu nhất!"

Tính trẻ con của Tiểu Cửu phát tác, mắt lé trừng Nguyễn Dương rồi liếc một cái, một đường liên tục kêu 'bẩn chết bẩn chết' đi thẳng ra ngoài. Ta ngứa răng,

http://tieulun.hopto.org

cuốn tay áo sắp lao ra, định phun cho hắn một bãi nước miếng cho hắn tha hồ ghê tởm.

Vừa bước một bước, ta đã bị túm lại không thương tiếc: "Cái bộ dàng này của nàng, đã là tôm mẹ sắp sinh tôm con rồi, còn cùng đứa nhỏ Tiểu Cửu dỗi nha!"

Ta sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên lĩnh ngộ hỏi: "Ta ta ta, mang thai?"

Nguyễn Dương mỉm cười gật đầu, vươn đôi tay phát một luồng sáng cho ta xem: "Không biết có mấy cái, dù sao không phải thuần chủng Long tộc, phỏng chừng thật sự là bầy tôm con!"

Ta sợ tới mức ngây dại, trong đầu ta chạy qua hình ảnh từng thùng lại từng thùng tôm con.

"Cái tên này, dám nói như vậy, ta sao có thể sinh một bầy tôm con nha! Ta không cần làm mẫu thân anh hùng..." Ta triệt để phát điên, cong người xem bụng của bản thân.

Nguyễn Dương bị phản ứng của ta làm cho phát hoảng, ôm ta, liều mạng an ủi: "Không phải tôm con, là gạt nàng, hắn là mấy khối trứng mà thôi!"

Trứng!

Mấy khối trứng!

Còn 'mà thôi'!

Ta chấn kinh rồi, ở trong não ta lại hình dung đến trứng đà điểu, thôi cũng tạm chấp nhận, ta rốt cục khoan khoái trở lại: "Trứng cũng tốt nha, ta ấp trứng rất có kinh nghiệm, tướng công của ta cũng đều là do ta ấp nở!"

Nguyễn Dương bị ta chọc, 'phốc' một tiếng bật cười.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua làn nước dập dềnh, Nguyễn Dương cười, nụ cười như nắng ấm làm tay chảy băng tuyết, xuyên thấu qua trái tim ta, ấm áp dạt dào.

Nguyễn Dương, chàng luôn là nắng ấm của đời ta.

HẾT

http://tieulun.hopto.org